

CHARLAINE HARRIS

„O autoare de un rar talent.” – *Publishers Weekly*

Viața lângă
un vampir

MORTI PÂNĂ LA APUS

LEDA

CHARLAINE
HARRIS

MORȚI PÂNĂ LA APUS

**În seria *Vampirii Sudului*
puteți citi:**

Morți până la apus
Moartea la Dallas
Clubul morților
Moartă pentru toți
Mort de-a binelea
Categoric moartă
Morți cu toții
Mai rău decât moartea
Mort și-ngropat
Moarte în familie

CHARLAINE HARRIS

MORȚI PÂNĂ LA APUS

Traducere din limba engleză de
SORIN VOINEA

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactori: ANTONIA KACSO, EMIL PARASCHIVOIU, CARMEN BOTOȘARU

Tehnoredactare computerizată: CRISTINA APRODU

Charlaine Harris, *Dead Until Dark*

Copyright © 2001 by Charlaine Harris Schulz

Cover art by Lisa Desimini

**Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii LEDA, imprint
al GRUPULUI EDITORIAL CORINT**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HARRIS, CHARLAINE

**Vampirii Sudului / Charlaine Harris. — București:
Leda, 2011**

ISBN 978-973-102-391-5

Vol. 1: Morți până la apus / trad. Sorin Voinea.

ISBN 978-973-102-387-5

I. Voinea, Sorin (trad.)

821.111(73)-31=135.1

***Mulțumirile mele și toată considerația
pentru cei care au crezut că această carte
este o idee bună: Dean James, Toni L. P.
Kelner,
Gary și Susan Nowlin***

Capitolul 1

Până la intrarea străinului în bar, aşteptasem ani de zile apariţia unui vampir.

Încă de când vampirii începuseră să-şi părăsească sicriile (după cum ironic bârfeau toţi oamenii), cu doi ani în urmă, speram să vină unul şi în Bon Temps. În oraşelul nostru trăiau toate celelalte minorităţi – de ce să nu-i avem aproape şi pe vampiri, recent acceptaţi legal? Deşi, pe de-o parte, nordul rural al Louisianeii nu părea să-i atragă mai deloc pe vampiri, pe de altă parte, New Orleans-ul era cartierul lor general. Anne Rice¹ avea şi ea contribuţia ei la asta.

Nu era mult de mers cu maşina din Bon Temps până în New Orleans, iar toţi cei care intrau în bar spuneau că nu poţi să arunci o piatră la colţul străzii fără să nu nimereşti un vampir. Deşi nu era deloc înţelept să faci un asemenea lucru.

Eu însă îmi aşteptam propriul vampir.

Se vedea că nu ieşeam des pe-afară. Şi nu pentru că nu sunt drăguţă. Dimpotrivă. Am douăzeci şi cinci de ani, păr blond, ochi albaştri, picioare bine făcute, sâni frumoşi şi o talie ca trasă prin inel. Sunt foarte atrăgătoare în costumul de chelneriţă pe care Sam îl alesese pentru noi, pentru perioada călduroasă a anului: şort negru, tricou alb, ciorapi albi şi pantofi Nike negri.

¹ Scriitoare americană de succes, autoarea seriei *Cronicile Vampirilor*.

Am totuși un neajuns. Sau, cel puțin, așa încerc eu să văd lucrurile.

Mulți dintre clienții barului spun că sunt realmente nebună.

În orice caz, rezultatul este că nu reușesc aproape niciodată să-mi fac un prieten. Așadar, micile atenții venite din partea celorlalți contează foarte mult pentru mine.

Vampirul mult așteptat s-a așezat chiar la una dintre mesele mele.

Mi-am dat seama imediat ce era și chiar m-a izbit faptul că nimeni nu s-a întors să-l privească. Ceilalți nu l-au recunoscut! Dar eu, văzând că pielea-i lucea ușor, mi-am dat seama imediat.

Aș fi dansat de bucurie – de fapt, chiar am făcut doi-trei pași aproape de tejgheaua barului. Sam Merlotte, șeful meu, și-a ridicat privirea de la băutura pe care o prepara și a schițat un zâmbet spre mine. Am luat imediat tava și carnețelul, după care am pornit spre masa clientului meu. Speram ca rujul să nu mi se fi dus și coada să-mi fie în continuare strânsă frumos în creștetul capului. Eram puțin încordată, dar simțeam un zâmbet lăuntric ce-mi ridica ușor colțul buzelor.

În ceea ce-l privește, părea măcinat de gânduri; îmi oferea astfel ocazia să-l examinez bine, înainte de a apuca să-și ridice privirea. Avea cam un metru optzeci; vârfurile părului negru și des, pieptănat îngrijit pe spate, îi mângâiau ușor gulerul, iar perciunii săi lungi erau într-un stil de modă veche. Chipul, bineînțeles, îi era foarte palid; dar, în definitiv, era chiar mort – asta pentru cine crede în

poveștile bătrânilor. Teoria unanim acceptată - aceea în baza căreia a și fost susținută cauza lor - spune că cei ca el erau infectați cu un virus care le inducea timp de mai multe zile o stare cadaverică, le provoca apoi alergii la razele soarelui, argint și usturoi. Amănuntele erau diferite de la un ziar la altul. Dar în toate erau nenumărate articole referitoare la vampiri.

În orice caz, buzele îi erau foarte atrăgătoare, ferm conturate, iar sprâncenele negre, frumos arcuite. Nasul îi cobora direct din bolta sprâncenelor, asemenea înfățișării unui prinț dintr-un mozaic bizantin. Când și-a ridicat în cele din urmă privirea, am observat că ochii îi erau chiar mai negri decât părul, iar albul din jurul irisurilor arăta incredibil de imaculat.

— Cu ce vă pot servi? l-am întrebat, fericită peste măsură.

A ridicat din sprâncene.

— Aveți cumva sânge artificial la sticlă? a întrebat el.

— Nu, îmi pare tare rău! Sam a făcut o comandă și ar trebui să ne vină săptămâna viitoare.

— Atunci, vă rog, aș dori niște vin roșu, mi-a zis el pe un ton calm și limpede, asemenea unui pârau ce susură peste luciul pietrelor.

Am izbucnit în râs. Era dubios de perfect.

— Domnule, nu o băgați în seamă pe Sookie, e nebună, s-a auzit o voce familiară, din separeul de lângă perete.

Toată bucuria mea s-a risipit subit, deși încă îmi mai simțeam zâmbetul pe buze. Vampirul mă

țintuia cu privirea, urmărind cum îmi dispare sângele din obraji.

— Vă aduc imediat vinul, i-am spus, îndepărtându-mă cu pași mari, fără să mă uit la mutra îngâmfată a lui Mack Rattray.

El și cu nevastă-sa, Denise, veneau acolo aproape în fiecare noapte. I-am poreclit Cuplul de Șobolani, fiindcă își dădeau toată silința să-mi facă viața mizerabilă, chiar din ziua în care se mutaseră în Four Track Corner, într-o rulotă închiriată. Nădăjduiam totuși să dispară din Bon Temps la fel de rapid cum veniseră.

Când își făcuseră pentru prima dată apariția în barul Merlotte's, nu avusesem nici cea mai mică rețineră în a le asculta gândurile - știu, fusese josnic din partea mea. Dar, la fel ca toți ceilalți, și eu mă plictisesc și, chiar dacă îmi petrec majoritatea timpului blocând gândurile care încearcă să-mi pătrundă în minte, mai renunț câteodată la această practică. Așa am aflat despre familia Rattray câteva lucruri pe care nimeni altcineva nu cred să le cunoască. În primul rând, știam că făcuseră închisoare, dar nu cunoșteam și motivul. În al doilea rând, am citit gândurile lui Mack Rattray cu privire la sinceritatea cu care li se adresa cunoscuților. Apoi, am auzit în gândurile lui Denise informația că abandonase un copil pe care-l născuse în urmă cu doi ani, un bebeluș care nu era al lui Mack.

Și, de asemenea, nici nu lăsau bacșiș.

Sam a umplut un pahar cu vin roșu și, în timp ce mi-l așeza pe tavă, a privit spre masa vampirului.

Când Sam și-a focalizat privirea spre mine, mi-am dat seama imediat că știa că noul nostru client era un mort viu. Sam are ochii albaștri ca ai lui Paul Newman, spre deosebire de cenușiul-albăstrui palid al ochilor mei. Sam e și el blond, dar părul îi este sârmos, iar nuanța podoabei sale capilare pare mai degrabă un fel de auriu-roșcat aprins. Este întotdeauna ușor bronzat și, chiar dacă hainele îl fac să arate slab, după ce l-am văzut fără cămașă când descărca marfă din camion, pot spune că are o constituție solidă. Lui Sam nu i-am ascultat niciodată gândurile. Este șeful meu, în definitiv. Mai demult, fusesem nevoită să renunț la câteva slujbe, deoarece aflasem despre angajatori lucruri care nu-mi făceau deloc plăcere.

Fără să comenteze, Sam mi-a dat paharul cu vin – pe care l-am examinat atentă, pentru a fi sigură că e perfect curat – și am pornit spre masa vampirului.

— Vinul dumneavoastră, domnule, i-am spus protocolar, așezând paharul pe masă, exact în fața lui.

El m-a privit din nou, iar eu n-am scăpat ocazia de a mă uita fix în ochii lui încântători.

— Să-l beți cu poftă, i-am zis, mândră.

Moment în care Mack Rattray a strigat în spatele meu:

— Hei, Sookie! Ia mai adu aici o halbă cu bere!

Am oftat și m-am întors să le iau de pe masă halba goală. Denise arăta foarte bine în seara aceea, purta pantalonași scurți și o bluză care-i lăsa spatele gol, iar clăia de păr castaniu îi era

răvășită artistic. Denise nu era cu adevărat frumoasă, dar arăta atât de încrezătoare și epata atât de mult, încât îți trebuia ceva timp până să-i descoperi adevăratul chip.

Puțin mai târziu, spre stupefacția mea, am văzut că cei doi Rattray se mutaseră la masa vampirului și discutau cu el. Nu părea ca el să le răspundă entuziast, dar nici nu dădea semne că ar vrea să stea singur.

— Uită-te și tu! i-am zis dezgustată lui Arlene, colega mea de muncă.

Arlene este roșcată și pistruiată, e mai mare cu zece ani decât mine și a fost căsătorită de patru ori. Are doi copii și, din când în când, am impresia că mă consideră ca pe a treia ei progenitură.

— Un tip nou, nu? mi-a răspuns ea, dezinteresată.

Arlene se întâlnește în prezent cu Rene Lenier și, chiar dacă eu nu văd între ei nici o atracție, pare destul de mulțumită. Cred că Rene fusese cel de-al doilea soț al ei.

— Ah, în plus e și vampir, i-am spus, simțind că trebuie neapărat să împărtășesc cuiva bucuria mea lăuntrică.

— Serios? Aici? Ei bine, ia te uită, a zis ea, zâmbind ușor și arătând că-mi împărtășește bucuria. Dar, scumpa mea, nu poate fi prea isteț, dacă stă cu Șobolanii la masă. Pe de altă parte, văd că Denise se dă serios în spectacol.

Mi-am dat seama de acest lucru doar după observația lui Arlene; comparativ cu lipsa mea de experiență, ea este mult mai pricepută în sesizarea

situațiilor cu implicații sexuale.

Vampirul era înfometat. Auzisem mai mereu ideea că sângele sintetic descoperit de japonezi le asigura vampirilor elementele nutritive necesare, dar acesta nu le satisfăcea cu adevărat foamea și, din când în când, mai apăreau unele „incidente nefericite” – un eufemism găsit pentru căsăpirea de către vampiri a unei ființe umane. Și, iată, fără nici un pic de jenă, Denise Rattray își mângâia provocatoare gâtul, întorcându-și senzuală capul într-o parte și alta... Ce *nemernică*!

Fratele meu Jason, intrând și el în bar, a pornit agale spre mine, pentru a mă îmbrățișa. Știa bine că femeile apreciază un bărbat care este devotat familiei sale și care, în plus, acordă atenție unei persoane handicapate – ceea ce însemna că îmbrățișarea îi sporea serios buna reputație. Oricum, nici vorbă să mai fi avut nevoie de alte merite în afara aceluia de a fi el însuși. Era chipeș și amabil, dar putea fi și malițios, însă majoritatea femeilor îi treceau cu vederea acest neajuns.

— Bună, surioară. Cum se mai simte Buni?

— Cam la fel, dar în general e bine. Treci și tu s-o mai vezi.

— O să trec. Cine a venit neînsoțită?

— Uită-te și singur.

Când Jason a aruncat o privire în jurul lui, în aer au fluturat brusc brațele mai multor femei și s-a făcut schimb de pupături simbolice.

— Hei, o văd și pe DeeAnne. E liberă?

— A venit cu un camionagiu din Hammond. Tipul e la toaletă. Te-aș sfătui să ai mare grijă.

Jason mi-a zâmbit răutăcios și m-am întrebat cum de nu puteau celelalte femei să vadă egoismul aceluia zâmbet. În momentul în care Jason își făcuse apariția, până și Arlene își aranjase grăbită tricoul, deși, după patru mariaje, ar fi trebuit să știe mai bine să-i citească pe bărbați. Cealaltă chelneriță cu care lucrez, Dawn, și-a dichisit coafura și și-a îndreptat brusc spatele, pentru a-și evidenția sânii. Jason a salutat-o amabil cu mâna, iar Dawn i-a surâs batjocoritor. Între ei nu era o relație tocmai de prietenie, dar voia totuși ca el să o remarce.

Întrucât sâmbătă noaptea vin o mulțime de clienți să petreacă în barul Merlotte's, am fost foarte ocupată și, pentru o vreme, l-am pierdut din vedere pe vampirul meu, iar când l-am văzut din nou, am observat că discuta cu Denise. Mack îl țintuia cu o privire atât de avidă, încât m-a îngrijorat.

M-am apropiat de masă, fără să-l pierd o clipă din ochi pe Mack. În cele din urmă, mi-am lăsat garda jos și am ascultat atentă.

Mack și Denise fuseseră închiși deoarece goliseră de sânge niște vampiri.

Deși eram foarte tulburată, am dus ca un robot o halbă mare de bere și câteva pahare la o masă de patru persoane, care făceau mult zgomot. Din momentul în care se descoperise că sângele de vampir elimină temporar simptomele bolilor și amplifică potența sexuală - acționând ca un stimulent compus din Viagra și Prednison -, apăruseră pe piața neagră o mulțime de cereri

pentru sânge de vampir, pur, nediluat. Iar acolo unde există cerere, bineînțeles, trebuie să existe și furnizori - în cazul de față, cum de-abia aflasem, aceștia erau chiar nemernicii de Rattray. Nu cu mult timp în urmă, aceștia prinseseră câțiva vampiri și le luaseră sângele, vânzând apoi fiolele cu până la 200 de dolari bucata. De cel puțin doi ani de zile, acesta era drogul preferat de majoritatea oamenilor. Existau și o mulțime de cumpărători care înnebuniseră după ce băuseră sânge de vampir, dar acest lucru nu afectase cu nimic rata vânzărilor.

De obicei, un vampir lăsat fără sânge nu poate supraviețui multă vreme. Infamii secătuitori își părăsesc victimele și le lasă cu țărugi înfiți în piept, ori sub cerul liber, așa încât primele raze de soare să le definitiveze treaba. Se mai auzea din când în când de câte un vampir care scăpa și reușea să inverseze rolurile - situație în care contrabandiștii își primeau o răsplată binemeritată.

Acum însă, vampirul meu s-a ridicat și a plecat însoțit de Șobolani. Mack mi-a surprins privirea și l-am văzut destul de uimit de expresia de pe chipul meu. În acel moment s-a întors, ridicând din umeri și ignorându-mă la fel ca toți ceilalți.

Asta m-a înfuriat rău, chiar peste măsură.

Ce puteam să fac? În timp ce mă frământam în sinea mea, ei ieșiseră deja pe ușă. Mi-ar da oare vampirul crezare, dacă aș alerga după el și i-aș spune tot? Nimeni nu dădea doi bani pe vorbele mele. Sau, dacă s-ar întâmpla totuși să fiu crezută, persoana respectivă s-ar teme de mine și m-ar urî

de moarte pentru capacitatea mea de a citi gândurile ascunse în creierul oamenilor. Arlene – convinsă fiind că intenționa s-o părăsească pe ea și pe copii – mă rugase să pătrund în mintea celui de-al patrulea bărbat al ei, când acesta venise într-o seară s-o ia de la muncă. Însă nu cedasem rugăminții ei, pentru că nu doream să-mi pierd unica prietenă. Și, de fapt, Arlene nu-mi ceruse direct acest lucru, întrucât ar fi trebuit astfel să accepte că posed un asemenea har, ori mai bine zis, blestem. Oamenii nu puteau admite una ca asta; în schimb, se mulțumeau să creadă că sunt nebună. Ceea ce, uneori, chiar era adevărat!

Așa că am ezitat, confuză, speriată și înfuriată, dar mi-am dat totuși seama că trebuia neapărat să acționez. Impulsul mi-l dăduse chiar Mack, care îmi transmisese din priviri că nu însemn nici cât negru sub unghie pentru el.

Am pornit îndată spre bar, unde Jason își dădea silința să o impresioneze pe DeeAnne. În pofida opiniei generale, fata nu se arăta prea sensibilizată. De cealaltă parte a mesei, camionagiul din Hammond îi arunca priviri firoase.

— Jason, i-am zis precipitată, moment în care s-a întors și mi-a aruncat o privire aspră. Spune-mi, te rog, mai ai lanțul ăla în spatele camionetei?

— Nu plec niciodată de-acasă fără el, a răspuns el molcom, încercând să descifreze pe chipul meu semnele unor eventuale probleme. De ce, ai de gând să te bați cu cineva, Sookie?

Obişnuită să surâd mai mereu, nu mi-a fost greu

să-i zâmbesc larg.

— Sper să n-ajungem acolo, i-am răspuns eu, voioasă.

— la zi, ai cumva nevoie de o mână de ajutor?

În definitiv, era fratele meu.

— Nu, mersi, i-am zis, încercând să par convingătoare, după care, din câțiva pași, am ajuns în dreptul lui Arlene. Știi, azi trebuie să plec un pic mai devreme. Nu am prea multe mese, ce zici, poți să mă înlocuiești tu?

Nu mă gândisem că-i voi cere vreodată lui Arlene o astfel de favoare, deși eu îi ținusem locul de multe ori. Dar s-a oferit imediat să mă ajute.

— În regulă, i-am răspuns. Dacă pot, mă-ntorc repede. Iar dacă-mi cureți sectorul, promit că fac curățenie la tine-n rulotă.

Arlene a consimțit, agitându-și coama roșcată.

Pentru a-l înștiința și pe Sam, am arătat spre ușa angajaților, apoi spre mine și am schițat deplasarea prin mișcarea a două degete.

Sam m-a aprobat din cap, dar fără să arate deloc bucuros.

Am ieșit pe ușa din spate, încercând să nu fac prea mult zgomot pe prundiș. Parcarea pentru angajați se află în spatele barului, unde se ajunge prin magazia localului. Erau acolo mașinile lui Arlene, a lui Dawn, a bucătarului și a mea. În dreapta mea, spre răsărit, se afla camioneta lui Sam, în fața rulotei sale.

Am ieșit din parcarea acoperită cu pietriș destinată exclusiv angajaților și m-am îndreptat spre bitumul ce acoperea spațiul mult mai mare al

parcării rezervate clienților, situată spre vest, în stânga barului. Localul Merlotte's era împrejmuit de pădure, iar marginile parcării erau, în cea mai mare parte, delimitate cu prundiș. Sam luminase locul foarte bine și strălucirea suprarealistă a felinarelor înalte făcea ca totul să arate destul de straniu.

Imediat ce-am zărit mașina Șobolanilor – un bolid sport roșu, ușor lovit –, am știut că nu se îndepărtaseră prea mult.

Am reușit în cele din urmă să găsesc și camioneta lui Jason. Era complet neagră, iar pe aripi avea două fâșii unduitoare, roz-albastre. Știam bine cât îi place să iasă în evidență. M-am suit în spate și am cotrobăit după lanțul gros și greu pe care-l avea întotdeauna la îndemână, pentru cazuri de forță majoră. L-am strâns și am coborât cu el lipit de corp, ca nu cumva să zornăie.

Am stat o clipă și m-am gândit: singurul loc mai retras unde Șobolanii l-ar fi putut duce pe vampir era la capătul parcării, acolo unde coroanele copacilor ajungeau până la capotele autovehiculelor. Așa că m-am furișat în acea direcție, căutând să mă mișc rapid, fără să fac zgomot.

Din când în când, mă opream și ascultam atentă. În scurt timp, am reușit să aud un geamăt și zgomotul înfundat al câtorva voci. M-am strecurat printre mașini și i-am zărit exact în locul unde mă și așteptam să fie. Vampirul era la pământ, întins pe spate, având chipul contorsionat, în agonie, iar încheieturile mâinilor și gleznele îi

erau imobilizate cu un lanț argintiu. Pe sol, în apropierea picioarelor lui Denise, se aflau două mici fiole pline cu sânge și, în timp ce-i urmăream, femeia a introdus acul într-un nou recipient gol. Garoul de deasupra cotului strângea necruțător brațul victimei.

Stăteau cu spatele la mine și vampirul încă nu mă văzuse. Am desfăcut ușor lanțul, așa încât să fie liber aproximativ un metru, dar încă nu mă hotărâsem pe cine să atac primul. Amândoi nemernicii erau scunzi.

Mi-am amintit în acel moment de privirea disprețuitoare pe care mi-o aruncase Mack și de faptul că nu-mi lăsase niciodată bacșiș. El avea să fie primul.

Nu mai participasem niciodată la o încăierare și, într-un fel, fără îndoială că așteptasem o astfel de situație.

M-am repezit din spatele unei camionete și l-am lovit învârtind lanțul. Zalele i s-au lipit de spate, forțându-l pe Mack să îngenuncheze alături de victima sa. Urlând, s-a ridicat imediat în picioare și i-a aruncat o scurtă privire lui Denise, care tocmai se pregătea să sigileze al treilea recipient cu sânge. Mack și-a coborât brațul până în dreptul gheții și a scos un obiect lunguieț, lucitor. Am înghițit în sec - avea în mână un cuțit.

— Oh, vai mie! i-am zis, rânjind.

— Târfă nebună! a strigat el, arătându-se gata să folosească cuțitul.

Atentă să-mi păstrez luciditatea, am avut o străfulgerare clară a ceea ce intenționa să-mi facă

Mack. Asta m-a scos din minți și am pornit hotărâtă să-l rănesc cât puteam de tare. Așteptându-se probabil la mișcarea mea, în timp ce învârteam lanțul, s-a repezit direct spre mine. Intenția lui era să-mi taie brațul, dar a ratat lovitura, iar lanțul, din recul, i s-a înfășurat în jurul gâtului firav, asemenea îmbrățișării unei iubite.

Strigătul lui de victorie s-a transformat într-o bolboroseală incoerentă. A scăpat cuțitul și și-a înfipt degetele în verigile lanțului. Pierzându-și răsuflarea, a căzut în genunchi pe caldarâmul grunjos și s-a străduit să-mi smulgă lanțul din mână.

Ei bine, în acel moment am scăpat din mâini lanțul. M-am năpustit însă imediat asupra cuțitului, ridicându-l ca și cum aș fi știut foarte bine să-l folosesc. Denise a sărit și ea spre cuțit, arătând exact ca o vrăjitoare în lumina și umbrele felinarelor.

A rămas încremenită când a observat că am pus mâna pe cuțitul lui Mack și a început să blesteme, să înjure și să rostească tot felul de cuvinte îngrozitoare.

— Hai, cară-te chiar în clipa asta, i-am zis, după câteva momente în care o lăsasem să-și verse nervii.

Dușmănia lui Denise era atât de intensă, încât, dacă s-ar fi materializat, mi-ar fi străpuns craniul. A încercat să ia și fiolele cu sânge, dar i-am șuiert printre dinți să nu care cumva să se atingă de ele. În schimb, l-a ajutat pe Mack să se ridice. Acesta, continuând să țină strâns lanțul, scotea aceleași

sunete bolborosite și gâtuite, dar Denise a reușit să-l ajute să se târască până la mașină, unde l-a împins brutal pe scaunul din dreapta șoferului și, scoțând nervoasă din buzunar câteva chei, s-a postat numaidecât în fața volanului.

De îndată ce am auzit pornind motorul, mi-am dat seama că Șobolanii aveau de-acum o nouă armă. Mișcându-mă așa cum nu o făcusem niciodată în viața mea, am alergat panicată la căpătâiul vampirului:

— Împinge-te cu picioarele! i-am strigat, după care l-am prins de brațe și l-am târât în spate cu toată forța, moment în care a priceput ce-i cerusem și și-a încordat picioarele, împingându-le puternic în pământ.

Când mașina roșie s-a năpustit vuind spre noi, depășiserăm doar cu puțin liziera. Denise ne-a ratat cu aproape o jumătate de metru și s-a văzut imediat nevoită să tragă brusc de volan, pentru a evita coliziunea cu un brad – după care am auzit zgomotul puternic al motorului pierzându-se treptat în depărtare.

— Oh, a fost cât pe ce, i-am zis, râsuflând ușurată și îngenunchind alături de vampir, întrucât simțeam că mi se înmoaie picioarele.

Încercând să-mi revin, am continuat să respir din greu aproximativ un minut. Vampirul s-a mișcat puțin, iar eu mi-am îndreptat privirea către el. Spre groaza mea, am văzut în acel moment firișoare de fum ridicându-se din locul unde argintul îi atingea încheieturile.

— Vai, sărmanul de tine, i-am zis, reproșându-

mi în sinea mea că nu mă gândisem să-i dau mai repede o mână de ajutor.

Continuând să-mi trag din greu răsuflarea, am început imediat să-i dezleg legăturile subțiri de argint, șuvițe ce păreau să facă parte dintr-un lanț foarte lung.

— Bietul de tine, am șoptit din nou, fără să-mi dau seama decât mult mai târziu cât de nepotrivite erau cuvintele mele.

Fiind destul de îndemânatică, am reușit să-i eliberez încheieturile destul de repede și, întrebându-mă cum de reușiseră Șobolanii să-l așeze într-o asemenea poziție, m-am surprins roșind imediat ce mi-am imaginat cum se întâmplaseră lucrurile.

În timp ce-i dezlegam lăntișorul de argint înfășurat în jurul picioarelor, vampirul și-a strâns brațele la piept. Nu pățise nimic la glezne, pentru că atacatorii nu se mai obosiseră să-i ridice blugii și să-i așeze lanțul de argint direct pe piele.

— Îmi pare rău că nu am ajuns mai repede, i-am zis, scuzându-mă. Hai că-ți revii imediat, nu-i așa? Vrei să te las singur?

— Nu.

Răspunsul lui m-a bucurat, dar apoi a adăugat:

— S-ar putea să se-ntoarcă după mine, iar eu încă nu sunt în stare să lupt.

Vocea îi era tulburată, dar nu aș fi putut spune cu siguranță că-l auzeam răsuflând din greu.

Am făcut o față acră și, în răstimpul în care încerca să-și revină, mi-am luat câteva măsuri de precauție. Mai întâi, m-am întors cu spatele la el ca

să-i acord câteva momente de singurătate, pentru că știu bine cât de neplăcut este să te privească cineva atunci când ești rănit, căzut la pământ. Apoi, m-am așezat pe vine și am început să supraveghez parcare. Am văzut câteva mașini care au plecat și altele care au venit, dar nici una nu s-a apropiat de marginea pădurii, unde ne aflam noi. Simțind mișcarea aerului în jurul meu, mi-am dat numaidecât seama că vampirul se ridicase.

Nu mi-a vorbit imediat. Am întors capul spre stânga și l-am privit. Ajunsese mai aproape de mine decât credeam. Ochii săi mari și negri mă priveau fix. Caninii i se retrăseseră, fapt care m-a dezamăgit puțin.

— Mulțumesc, mi-a zis el protocolar. Așadar, nu părea deloc intrigat de faptul că fusese salvat de o femeie. Tipic bărbătesc.

Din moment ce se dovedise atât de nerecunoscător, m-am gândit să fiu și eu la fel de necuviincioasă și, deschizându-mi mintea complet, am încercat să-i ascult gândurile. Și... n-am auzit nimic.

— Oh, i-am zis, surprinsă de propria-mi emoție din glas și fără să-mi mai dau bine seama ce spun. Dar *nu reușesc să aud nimic*.

— Mulțumesc! a repetat vampirul, mișcându-și buzele într-un mod exagerat.

— Nu, nu... te aud când vorbești, dar...

Și, copleșită de emoții, am făcut un lucru pe care în mod normal nu l-aș fi făcut niciodată, întrucât era un gest îndrăzneț, intim, și care dezvăluia faptul că nu eram în toate mințile. M-am

Întors cu totul spre el, i-am pus palmele pe obraji albi ca varul și l-am privit profund. Mi-am concentrat toată energia. *Nimic*. Era ca și cum aș fi ascultat zgomotul de fundal al unui aparat de radio, când încerci să cauți un post pe care nu-l poți recepționa.

Auzeam tăcerea spațiului.

Ochii îi deveneau din ce în ce mai mari și mai negri, deși el stătea absolut nemișcat.

— Ah, scuză-mă, te rog, i-am zis, stânjenită.

Mi-am retras imediat mâinile și am reluat supravegherea parcării, după care am început să trângănesc despre Mack și Denise, gândindu-mă fără încetare cât de minunat ar fi fost să am un prieten pe care să nu-l pot auzi decât în clipele în care dorește să mi se adreseze cu voce tare. Cât de fermecătoare era tăcerea lui!

— Și m-am gândit că ar fi bine să văd ce voiau de la tine, am concluzionat, fără să am nici cea mai vagă idee la ce făceam referire.

— Ai ieșit să mă salvezi. Ai fost foarte curajoasă, a zis el pe un ton atât de seducător, încât, dacă l-ar fi auzit, DeeAnne s-ar fi muiat toată în ciorapii ei roșii de nailon.

— Ei, gata, termină, i-am zis țâfnoasă, revenind brusc cu picioarele pe pământ.

S-a arătat uimit pentru o secundă, dar în clipa următoare chipul i-a revenit la albul imaculat de dinainte.

— Nu-ți este teamă să stai singură în preajma unui vampir înfometat? a întrebat el, lăsând să se întrevadă șiretenia și pericolul din spatele

cuvintelor.

— Deloc.

— Consideri că ești în siguranță pentru că m-ai salvat și pentru că, după toți acești ani, ar trebui să manifestăm o fărâmbă de afecțiune față de oameni? Vampirii se întorc adeseori împotriva acelor care le acordă încrederea lor. Știi foarte bine că nu respectăm aceleași valori ca voi.

— Sunt mulți oameni care se întorc împotriva acelor care cred în ei, am subliniat, realistă. Nu sunt chiar atât de proastă pe cât crezi, am continuat.

Și i-am arătat brațele și gâtul, pe care, în timpul în care el își revenea, mi le înfășurasem strâns cu lanțul Șobolanilor.

El s-a cutremurat vizibil.

— Dar ai o arteră succulentă și în piept, a spus după ce și-a mai revenit, pe un ton la fel de viclean ca un șarpe pornit la vânătoare.

— Nu vorbi urât, i-am zis. Nu am de gând să ascult așa ceva.

Ne-am privit încă o dată, în tăcere. Mi-era teamă că nu-l voi mai vedea niciodată. În definitiv, prima lui vizită în barul Merlotte's nu decursese deloc îmbucurător. Așa că am încercat să rețin toate detaliile posibile, în ideea că voi păstra amintirea acestei întâlniri și o voi retrăi multă vreme de-acum înainte. Era ceva rarisim, o adevărată comoară. Doream să-i ating din nou pielea, fiindcă deja uitasem cum o simțisem. Însă un astfel de gest ar fi depășit granița bunelor maniere și ar fi putut să-i reaprindă dorința de a

continua cu aiurelile sale seducătoare.

— Vrei să bei din sângele pe care mi l-au luat? a întrebat el pe neașteptate. Ar putea fi un mod prin care să-mi arăt recunoștința, a adăugat el, arătând spre fiolele închise ermetic și înșirate pe caldarâm. Se spune că acest sânge îți poate îmbunătăți sănătatea și viața sexuală.

— Sunt sănătoasă tun, i-am răspuns, sinceră, și nu am o viață sexuală. Așa că poți să faci ce vrei cu fiolele.

— Le-ai putea vinde, a sugerat el, deși simțeam că aștepta să vadă ce reacție aș avea la o astfel de propunere.

— Nu mă ating eu de-așa ceva, i-am răspuns, jignită.

— Ești diferită, a zis el. Ce ești tu, de fapt?

După felul în care mă privea, părea să încerce să afle răspunsul analizând mental un șir lung de variante. Spre bucuria mea, nu puteam auzi nici măcar una dintre ele.

— Ei bine, numele meu este Sookie Stackhouse și sunt chelneriță. Tu ai cumva un nume? I-am întrebat, gândindu-mă că aș putea fi mai puțin agresivă.

— Bill, mi-a răspuns el.

Înainte de a apuca să mă controlez, realmente am căzut în fund de râs.

— Vampirul Bill! am exclamat printre sughituri. Mă așteptam la ceva de genul Antoine, ori Basil, ori Langford! Nicidecum Bill!

Nu mai râsesem de multă vreme cu atâta poftă.

— În cazul ăsta, pe curând, Bill. Acum trebuie să

mă întorc la muncă.

Amintindu-mi de barul Merlotte's, am simțit imediat cum îmi îngheață râsul pe buze. Mi-am sprijinit mâna de umărul lui Bill și am dat să mă ridic. Era atât de solid, încât am ajuns aproape instantaneu în picioare, reușind să mă echilibrez de-abia după ce m-am împleticit câțiva pași. Mi-am privit șosetele, să mă asigur că aveau manșetele egale, și apoi mi-am examinat uniforma, din cap și până-n picioare, pentru a fi sigură că nu se ruptese cumva în timpul încăierării cu Șobolanii. Știind că mă așezasem pe caldarâm, m-am scuturat de praf pe fund și l-am salutat cu mâna pe Bill, după care am pornit să traversez parcare.

Fusese o seară deosebită, una la care aveam de ce să reflectez. Când m-am gândit la acest lucru, m-am simțit aproape la fel de voioasă ca și zâmbetul pe care-l arborasem.

Însă Jason avea să fie foarte supărat din pricina lanțului.

În seara aceea, după muncă, m-am dus de la bar direct acasă, până unde aveam de condus doar vreo șase kilometri și jumătate. Când am revenit în bar, Jason plecase – la fel și DeeAnne –, ceea ce reprezenta încă un lucru bun. În drum spre casa bunicii, acolo unde locuiam și eu, am trecut în revistă evenimentele serii. Locuința noastră se află chiar înainte de cimitirul Tall Pines, unde se poate ajunge pe o șosea comunală îngustă, cu două benzi. Casa era ridicată de stră-stră-străbunicul meu, care, din câte se pare, a ținut foarte mult la

ideea de intimitate, pentru că la noi nu poți ajunge decât cotind de pe șosea pe o străduță laterală ce trece printr-o pădurice, la capătul căreia nimerești exact în poiana unde este casa noastră.

Nu reprezintă nicidecum un edificiu istoric, mai ales că majoritatea încăperilor și dependințelor vechi au fost dărâmate și înlocuite de-a lungul anilor, iar reședința are electricitate, canalizare, izolație termică și toate celelalte utilități moderne. Însă acoperișul este destul de subțire, iar în zilele însorite de vară poți vedea prin el razele orbitoare ale soarelui. Când am fost nevoite să-l înlocuim, am intenționat să-l schimbăm cu țigle din argilă, dar bunica nici n-a vrut să audă. Deși eu eram cea care plătea toată lucrarea, era în definitiv casa ei; așa că am optat tot pentru tablă galvanizată.

Locuiam în această casă încă de la vârsta de șapte ani, dar o vizitasem adeseori înainte și pot spune că îmi plăcuse din primul moment în care o văzusem. Era însă un cămin îmbătrânit de vreme și mult prea mare pentru mine și bunica. În fața casei era o verandă închisă, vopsită toată în alb – asta pentru că Buni era hotărâtă să nu-și trădeze nici o clipă firea conservatoare. Am trecut prin camera de zi, ticsită de mobilă deteriorată de timp, dar aranjată în așa fel încât să ne ofere confort, și am continuat să merg pe hol, până în dreptul primului dormitor de pe partea stângă, cel mai mare dintre toate.

Adele Hale Stackhouse, bunica mea, ședea în capul oaselor în patul ei înalt, sprijinindu-și umerii uscățivi pe un milion de perne. Deși era o noapte

călduroasă de primăvară, prefera să poarte o cămașă de bumbac cu mâneci lungi. Lampa de la căpătâiul patului era aprinsă. În poală ținea o carte.

— Bună, i-am spus.

— Bună, scumpa mea.

Bunica este foarte mică de înălțime și foarte bătrână, dar are un păr deosebit de bogat și atât de alb, încât bate uneori în verde. În timpul zilei, și-l poartă răsucit într-un coc la ceafă, iar noaptea și-l ține ori desfăcut, ori împletit. Am aruncat o privire scurtă spre copertă.

— Iarăși citești Danielle Steele?

— Să știi că femeia asta chiar știe să scrie.

Bunicii mele îi plăcea cel mai mult să citească povestirile lui Danielle Steele, să urmărească telenovele – pe care le numea „istorisiri de viață” – și să participe la întâlnirile organizate de nenumăratele cluburi din care făcea parte de-o viață-ntreagă. Preferatele ei însă rămâneau Descendenții Morților Glorioși și Asociația de grădinărit Bon Temps.

— Ce crezi că mi s-a întâmplat în seara asta? am întrebat-o.

— Ce anume? Te-a invitat cumva vreun băiat să ieși cu el?

— Nu, i-am răspuns, străduindu-mă să-mi păstrez totuși zâmbetul. A venit un vampir în bar.

— Vai! Și avea colți?

Îi văzusem caninii scânteind în luminile din parcare în timp ce îl secătuiau Șobolanii, dar nu avea nici un rost să-i explic toate astea bunicii.

— Da, normal, numai că erau retrași.

— Un vampir la noi, în Bon Temps, a zis Buni, mândră nevoie-mare. Și, ia zi-mi, a mușcat pe cineva în bar?

— Ah, nu, Buni! A preferat să stea la masă și să bea un pahar cu vin roșu. Eh, de fapt, l-a comandat, însă nu l-a băut. Cred totuși că-și dorea să stea în compania cuiva.

— Mă întreb unde locuiește.

— N-a avut amabilitatea să-mi spună.

— Da, a zis Buni, reflectând pentru o clipă. Nici nu mă așteptam s-o facă. Ți-a plăcut de el?

Ei, asta chiar era o întrebare dificilă, așa că am chibzuit o clipă.

— Nu cred. Este însă un tip interesant, i-am răspuns precaută.

— Mi-ar face plăcere să-l întâlnesc și eu.

N-am fost deloc surprinsă de remarca bunicii, fiindcă, la fel ca și mie, știam bine cât de mult îi plăceau lucrurile inedite. Oricum, nu făcea parte din tagma acelor reacționari care considerau că vampirilor le-ar fi mai bine în afara societății.

— Acum, aș vrea să dorm. N-am stins lumina, pentru că te-am așteptat să vii.

M-am aplecat spre ea, am sărutat-o și i-am spus noapte bună.

Ieșind din dormitor, am lăsat ușa întredeschisă și am auzit-o stingând lumina.

Tina, pisicuța mea, a ieșit din ascunzătoarea în care dormise până atunci și a început să se frece de picioarele mele. Am ridicat-o în brațe și am alintat-o puțin, după care i-am dat drumul afară și

m-am uitat la ceas. Se făcuse aproape ora două noaptea și patul mă chema îmbietor.

Dormitorul meu era de cealaltă parte a holului, vizavi de camera bunicii. Când folosisem prima dată această cameră, după ce părinții mei muriseră, Buni îmi adusese mobila din fostul meu dormitor, ca să mă simt ca acasă – aveam același pat de o persoană, măsuța de toaletă din lemn vopsit în alb și un dulăpior de haine.

Am aprins lumina, am închis ușa camerei și am început să mă dezbrac. Aveam cel puțin cinci perechi de pantaloni negri scurți și multe, foarte multe tricouri albe, pentru că acestea se murdăresc cel mai ușor – ca să nu mai amintesc câte perechi de ciorapi strânsesem în dulăpior. Așa că nu mai eram nevoită să spăl toată ziua. Mă simțeam mult prea obosită să fac duș. M-am spălat pe dinți, m-am demachiat, mi-am aplicat o cremă hidratantă și apoi mi-am dezlegat cordeluța care-mi ținea părul strâns.

Purtând tricoul meu preferat cu Mickey Mouse, care îmi ajungea aproape până la genunchi, m-am urcat în pat, m-am întors pe o parte, așa cum fac întotdeauna, și am savurat liniștea. La orele foarte târzii din noapte, gândurile oamenilor intră în repaus, oscilațiile încetează și nu mai sunt nevoită să le ecranez intruziunile. Învăluită în profunzimea liniștii, n-am mai făcut altceva decât să mă gândesc la ochii negri ai vampirului, după care, epuizată fizic, m-am cufundat într-un somn profund.

A doua zi, pe la ora prânzului, mă relaxam în curtea din față într-un șezlong din aluminiu. Mă pârleam la soare. Îmbrăcasem compleul meu preferat, fără bretele, bucuroasă că-mi venea mult mai lejer decât vara trecută.

Deodată, pe drum, am auzit motorul unui vehicul; camioneta neagră a lui Jason, cu emblemele ei roz-albastrii, a oprit la mai puțin de un metru de mine.

Jason a sărit din mașină – să fi uitat oare să amintesc de roțile mari ale camionetei? – și a pornit înfuriat spre mine. Purta hainele sale obișnuite de lucru, cămașă și pantaloni kaki, iar de centură avea agățat un cuțit, în teacă, asemenea majorității drumarilor rurali. După felul în care mergea, se vedea clar că era foarte supărat.

Mi-am pus repede o pereche de ochelari negri.

— De ce nu mi-ai zis că i-ai bătut aseară pe Șobolani? m-a întrebat el, prăbușindu-se în scaunul de aluminiu de lângă șezlongul meu. Unde-i Buni? a continuat el, după o scurtă pauză.

— Întinde rufe, i-am zis.

În zilele înnorate, Buni folosea uscătorul; dar cel mai mult îi plăcea să întindă hainele direct la soare și, desigur, frânghia se afla în curtea din spate, acolo unde și trebuie să fie spălate rufe.

— Și pregătește pentru prânz friptură la grătar, cartofi copti și fasole verde, pe care a pus-o anul trecut, am adăugat imediat, știind bine că această informație i-ar putea distrage puțin atenția și sperând totodată ca Buni să rămână în spatele casei, fiindcă nu doream să audă această

conversație. Așa că vorbește și tu mai încet, i-am sugerat.

— Rene Lenier de-abia mă aștepta azi-dimineață să ajung la lucru, ca să-mi spună tot ce aflase. Seara trecută, așteptând la rulota Șobolanilor să cumpere niște iarbă, a văzut-o pe Denise conducând de parcă ar fi vrut să spulbere tot ce-i ieșea în cale. Rene mi-a zis că era cât pe ce să dea și peste el; era furioasă rău de tot. În fine, Rene și Denise l-au dus pe Mack în rulotă, după care s-au văzut nevoiți să-l transporte de urgență la spitalul din Monroe, m-a informat Jason, privindu-mă acuzator.

— Și nu ți-a spus Rene că Mack a încercat să mă atace cu cuțitul? am întrebat, hotărând că ofensiva e cea mai bună cale de a rezolva aceste neînțelegeri, deși știam că supărarea lui Jason se datora în mare parte faptului că auzise de la altcineva despre acest incident.

— Nu știu dacă Denise i-a menționat acest lucru, dar Rene nu mi-a zis nimic, mi-a răspuns Jason încet, chipul său drăguț înnegrindu-se de supărare. Zici că te-a atacat cu cuțitul?

— Trebuia să mă apăr, i-am zis, ca și cum asta ar fi fost realitatea. Și, în plus, ți-a luat lanțul.

Totul era adevărat, doar că puțin răstălmăcit.

— Venisem să-ți spun, dar până când am ajuns din nou în bar, tu plecaseși cu DeeAnne și, din moment ce nu pățisem nimic, nu mai avea rost să te caut, pentru că știam că ai fi plecat imediat după Mack dacă ți-aș fi pomenit de cuțit, am adăugat cu diplomație, știind că nu greșeam deloc,

de vreme ce lui Jason îi plac bățăile.

— Și ce naibii căutai tu afară? m-a întrebat el, dar mai liniștit, semn că acceptase situația de fapt.

— Știai că, în afară de faptul că vând droguri, Șobolanii sunt și vânzători de vampiri?

De această dată, chiar îl surprinsesem.

— Vorbești serios?

— Ei bine, unul dintre clienții de-aseară era vampir și ticăloșii au încercat să-i ia sângele în parcare de la Merlotte's! Nu puteam să permit una ca asta.

— A venit un vampir aici, în Bon Temps?

— Da. Chiar dacă pe vampiri nu-i vrea nimeni ca prieteni, nu poți să le permiți unor gunoaie cum sunt Șobolanii să-i secătuiască de sânge. Nu e același lucru ca atunci când furi benzină din rezervoarele mașinilor. L-ar fi lăsat negreșit să moară în pădure.

Șobolanii nu-mi dezvăluiseră intențiile lor, dar bănuiam că acesta le era scopul. Chiar de l-ar fi pus la adăpost de lumina soarelui și ar fi reușit totuși să supraviețuiască, unui vampir golit de sânge îi trebuie cel puțin douăzeci de ani până să-și revină la normal – o informație pe care o auzisem la una dintre emisiunile prezentate de Oprah –, și asta numai dacă se îngrijește de el alt vampir.

— Iar vampirul ăsta era în bar cât am fost și eu acolo? a întrebat Jason uimit.

— Îhî. Era tipul cu părul brunet, care stătea la masă cu Șobolanii.

Jason a zâmbit la auzul epitetului pe care îl

foloseam la adresa familiei Rattray, însă nu dorea să treacă peste evenimentul din seara trecută.

— Și de unde știai tu că e vampir? a întrebat el, dar imediat ce m-a privit mi-am dat seama că și-ar fi dorit mai degrabă să-și muște limba.

— Am știut și gata, i-am răspuns pe un ton indiferent.

— Bine, a zis el.

După câteva clipe, a continuat gânditor:

— În Homulka n-a venit nici un vampir.

Jason și-a înclinat capul pe spate, așa încât să-l prindă soarele uniform. În acel moment, am înțeles că depășisem etapa divergențelor.

— Așa e, l-am aprobat.

Homulka era cel mai nesuferit oraș pentru cei din Bon Temps. Eram rivali la fotbal, baschet și avuseserăm conflicte istorice de generații întregi.

— Și nici în Roedale, a zis Buni, din spatele nostru, făcându-ne pe amândoi să tresărim.

I-am lăsat lui Jason inițiativa, pentru că, de fiecare dată când o vedea, sărea în întâmpinarea ei și o îmbrățișa.

— Buni, ai și pentru mine ceva de mâncare în cuptor?

— Pentru tine și pentru încă doi ca tine, i-a răspuns bunica, zâmbindu-i.

Bunica se făcea că nu-i vede defectele – ca de altfel nici pe ale mele –, îl iubea la fel de mult.

— Am primit un telefon de la Everlee Mason, a continuat ea, și mi-a zis că seara trecută te-ai înhăitac cu DeeAnne.

— Ei, ca să vezi, nu poți să faci nimic în orașul

ăsta fără să afle toți, i-a răspuns Jason, dar fără să fie cu adevărat supărat.

— Din câte am auzit, fata aia, DeeAnne, a fost deja însărcinată, l-a avertizat Buni, în timp ce ne îndreptam cu toții spre casă. Așa că, ai grijă ca nu cumva să-ți faci și ție vreun plod, pentru că vei ajunge să plătești toată viața. Deși, după cum văd, s-ar părea că numai așa voi ajunge să am și eu strănepoți!

Buni așezase deja bucatele pe masă. După ce Jason și-a pus pălăria în cuier, ne-am așezat pe scaune și am rostit împreună rugăciunea de mulțumire. Apoi, Jason și Buni au început să discute (numindu-și bârfa „împărtășirea ultimelor noutăți”) despre oamenii din orașelul și, mai ales, din districtul nostru. Fratele meu avea o slujbă la stat – supraveghea echipele de constructori de drumuri. Jason nu făcea decât să se plimbe toată ziua într-o camionetă, așteptând să-i treacă orele de muncă, după care își continua plimbările nocturne în propria lui camionetă. Fostul său coleg de liceu, Rene, era acum unul dintre muncitorii pe care Jason îi avea în supraveghere. Amândoi umblau mai mereu cu Hoyt Fortenberry.

— Sookie, am schimbat boilerul acasă, mi s-a adresat el brusc.

Jason locuiește în casa părinților noștri, în aceeași locuință unde am copilărit până în ziua în care ne-au murit părinții, ale căror vieți au fost curmate de-o viitură fulgerătoare. După acea întâmplare, ne-am mutat amândoi la bunica, dar imediat ce Jason și-a terminat cei doi ani de colegiu

și a început să muncească, s-a reîntors la vechiul nostru domiciliu - care în acte îmi aparține pe jumătate.

— Vrei să contribui și eu? l-am întrebat.

— Nu, m-am descurcat.

Câștigăm amândoi binișor, dar beneficiem și de alte venituri, datorită unui fond constituit imediat ce-a apărut o sondă petrolieră pe proprietatea părinților. Petrolul s-a terminat în doar câțiva ani, dar, între timp, părinții mei și Buni avuseseră grijă să investească banii în ceva profitabil. Acest capital ne-a scutit de o mulțime de bătaii de cap, fiindcă nu știu cum ar fi reușit Buni să ne crească dacă nu ar fi fost acei bani. Buni era hotărâtă să nu vândă nici măcar o bucată de pământ - deși nu are alt venit în afara banilor de la asigurările sociale, acesta fiind unul dintre motivele pentru care nu-mi iau un apartament. Dacă locuim împreună și cumpăr de mâncare, pentru ea este în regulă; comparativ cu alternativa în care i-aș lăsa bani și apoi aș pleca la mine acasă - ceea ce ar echivala cu un act de caritate, lucru pe care nu l-ar suporta.

— Și ce anume ai cumpărat? l-am întrebat, ca să nu pară că nu mă interesează.

De-abia aștepta să-mi spună; Jason este un împătimit al aparatelor electrocasnice și dorea să-mi descrie în cele mai mici detalii peregrinările sale prin magazine, în căutarea unui nou boiler. M-am străduit să-l ascult cu toată atenția de care eram capabilă.

Apoi, deodată, și-a întrerupt șirul narațiunii.

— Sook, îți mai aduci aminte de Maudette

Pickens?

— Da, i-am răspuns, surprinsă. Am fost colege de clasă.

— Seara trecută a fost omorâtă în apartamentul ei.

Buni și cu mine am rămas mute de uimire.

— Când? a întrebat Buni, uluită că nu aflate încă această știre.

— A fost găsită azi-dimineață în dormitorul ei. Când a constatat că n-a venit ieri la muncă, șeful ei a sunat-o acasă și, văzând că nu-i răspunde nimeni, s-a dus la ea; l-a luat pe administrator și i-au descuiat apartamentul. Știi că locuia într-un apartament vizavi de cel în care stă DeeAnne?

În Bon Temps avem un singur complex de apartamente, constituit din trei clădiri cu două etaje, în formă de U - așa că știam bine despre ce-mi vorbea.

— A fost omorâtă chiar în locuința ei? am întrebat, simțind că mi se face rău.

Mi-am amintit-o foarte bine pe Maudette: o fată cu umeri musculoși și fund pătrat, fălci puternice și păr frumos, negru. Maudette era obișnuită să trudească din greu, nu fusese ambițioasă și nu strălucise niciodată ca inteligență. Știam că lucra la Grabbit Kwik, o mică benzinărie și magazin de produse generale.

— Da, cred că a lucrat acolo mai bine de un an, a confirmat Jason.

— Cum s-a întâmplat una ca asta? a întrebat Buni, mijindu-și ochii și arborând acea mină de „zi-mi-mai-repede”, prin care oamenii de bine cer să li

se spună veștile proaste.

— I s-au găsit câteva mușcături de vampir...
ăăă... pe interiorul coapselor, i-a răspuns fratele
meu, privind în farfurie. Dar nu a murit din cauza
lor. A fost strangulată. DeeAnne mi-a zis că
Maudette, în timpul ei liber, obișnuia să meargă în
barul vampirilor din Shreveport, așa că este posibil
să fi căpătat de-acolo mușcăturile. E foarte
probabil să nu fi fost vampirul *lui Sookie*.

— Era și Maudette una din cocotele colțoșilor?
am întrebat îngrețoșată, imaginându-mi-o pe
înceata și îndesata Maudette înveșmântată într-
una dintre rochiile negre exotice pe care obișnuiau
să le etaleze cele de teapa ei.

— La ce te referi? a întrebat Buni, care se pare
că pierduse emisiunea *Sally-Jessy* în ziua când
explodase în mass-media acest fenomen.

— La bărbații și femeile care caută compania
vampirilor și cărora le place să se lase mușcați -
altfel spus, admiratorii vampirilor. Însă majoritatea
nu rezistă prea multă vreme, pentru că vor să fie
mușcați din ce în ce mai mult și, mai devreme sau
mai târziu, se aleg cu o mușcătură care le este în
final fatală.

— Dar Maudette n-a murit de la o mușcătură, a
zis Buni, dorind să se asigure că înțelesese bine.

— Da, a fost sugrumată, i-a răspuns Jason,
terminându-și prânzul.

— Tu nu bagi mereu benzină de la Grabbit? I-am
întrebat.

— Ba da, la fel ca mulți alții.

— Și n-ai umblat câteodată și cu Maudette? m-a

completat Buni.

— Ei bine, este un fel de-a spune, ne-a răspuns precaut Jason.

Indiciul său putea însemna că se strecura și în așternuturile lui Maudette, atunci când nu găsea altă fată disponibilă.

— Sper ca șeriful să nu dorească să discute cu tine, a zis Buni, clătinând din cap, ca și cum ar fi vrut să-i arate că negația din afirmația ei era mai mult decât probabilă.

— Cum adică? s-a înroșit Jason, devenind brusc defensiv.

— De câte ori te-ai dus acolo să bagi benzină, te-ai întreținut mai mult ca sigur cu Maudette în magazin; apoi, ai umblat „câteodată” și cu ea, iar acum sfârșește moartă într-un apartament de care nu ești în nici un caz străin, i-am făcut eu rezumatul.

Nu însemna mare lucru, dar era ceva, mai ales că, în Bon Temps sunt atât de puține omucideri misterioase, încât eram convinsă că anchetatorii vor răscoli și pietrele în cercetările lor.

— Dar nu sunt singurul care alimentează de-acolo. O mulțime de tipi sunt clienții acelei benzinării și toți o cunosc pe Maudette.

— Posibil, dar în ce sens? a întrebat Buni, fără ocolișuri. Fata nu era o prostituată, nu? Așa că trebuie să fi discutat cu cineva despre băieții cu care se întâlnea.

— Îi plăcea să se distreze și să se simtă bine, dar nicidecum nu era prostituată, i-a luat Jason apărarea, ceea ce era un lucru bun, având în

vedere caracterul său egoist - reacție care mi-a schimbat puțin în bine părerea pe care o aveam despre fratele meu.

— Cred că uneori se simte cam singură, a adăugat el.

Jason ne-a privit pe amândouă și a observat că ne-a surprins și înduioșat, deopotrivă.

— Ei bine, dacă veni vorba de prostituate, a zis el, grăbit, atunci aflați că în Monroe este una specializată în vampiri. Tipa, ca nu cumva să-i vină clientului cine știe ce idei, are întotdeauna în preajmă un bărbat înarmat cu o țepușă și consumă periodic sânge artificial, așa încât să se mențină mereu în formă.

Reușise în mod cert să schimbe subiectul, așa că eu și Buni am încercat să-i punem o întrebare la limita decenței.

— Mă întreb oare ce tarif are? am îndrăznit eu, iar când Jason ne-a spus suma de care auzise, ni s-a tăiat amândurora răsuflarea.

După ce-am scăpat de subiectul morții lui Maudette, masa de prânz a continuat ca de obicei. Jason s-a uitat la ceas și a exclamat grăbit că trebuie neapărat să plece. Exact când venise timpul să spălăm vasele!

Însă, după cum aveam să aflăm puțin mai târziu, în tot acest răstimp Buni se gândise numai la vampirul meu. Când a intrat în cameră la mine, tocmai mă pregăteam să mă schimb, să plec la muncă.

— Cât de bătrân crezi că este vampirul pe care l-ai cunoscut?

— Buni, n-am nici cea mai vagă idee, i-am răspuns, ținându-mi ochii larg deschiși și dându-mi atență cu rimel, încercând să stau perfect nemișcată, așa încât să nu dau pe-alături, motiv pentru care glasul îmi suna foarte ciudat – ca și cum aș fi dat o probă pentru un rol într-un film de groază.

— Și, ce crezi? Își amintește de război?

Nu aveam de ce s-o întreb care război. În definitiv, Buni era un membru de vază al Descendenților Morților Glorioși.

— Posibil, i-am zis, întorcând capul când într-o parte, când într-alta, pentru a fi sigură că-mi fardasem obrajii așa cum trebuie.

— Crezi că ar putea veni să discute cu noi? Am aranja o întâlnire specială.

— Doar pe timpul nopții, i-am reamintit.

— Ah, bineînțeles, se înțelege de la sine.

Descendenții se întâlneau de obicei la prânz, la bibliotecă, unde își aducea fiecare mâncare la pachet.

Am reflectat puțin la această propunere și mi-am dat seama că ar fi fost urât din partea mea să-i sugerez vampirului să le vorbească membrilor clubului, doar pentru că-l salvasem din ghearele Șobolanilor. M-am gândit însă că s-ar fi putut oferi singur, dacă i-aș fi făcut o aluzie. Nu-mi era deloc pe plac acest lucru, dar îl făceam numai pentru Buni.

— Bine, o să-l întreb cu prima ocazie când îl văd, i-am promis.

— Ar putea vorbi doar cu mine și eu i-aș

Înregistra amintirile pe casetă, a sugerat Buni, moment în care am simțit-o parcă vibrând la eventualitatea unei asemenea întâlniri. În plus, ar fi foarte interesant pentru ceilalți membri ai clubului, a adăugat ea pioasă.

Mi-am înăbușit impulsul de a izbucni în râs.

— În regulă, o să-i spun și-o să te țin la curent. Când am ieșit, Buni începuse deja să-și evalueze un eventual succes.

Nu mi-l imaginasem pe Rene Lenier ducându-se la Sam și povestindu-i incidentul din parcare barului, dar se pare că Rene fusese la fel de harnic precum o furnicuță. Când am ajuns la muncă în după-amiaza aceea, m-am gândit că atmosfera încărcată din bar se datora morții lui Maudette – dar se pare că mă înșelam.

Imediat ce-am intrat în bar, Sam aproape că m-a târât în magazie. Era furios rău de tot și m-a făcut cu ou și cu oțet.

Sam nu se supăraseră niciodată pe mine. Acum, muștrările lui aproape că mă aduseseră în pragul plânsului.

— Iar dacă-ți mai trece vreodată prin minte ideea că un client nu este în siguranță, vii mai întâi și-mi spui mie și voi avea eu grijă să rezolv treburile, nu tu, mi-a repetat el a nu știu câta oară, moment în care mi-am dat seama că Sam își făcuse de fapt griji pentru mine.

Prinsesem această frântură cu puțin înainte să-mi strunesc ferm impulsul de a-l „asculta” pe Sam – fiindcă știam bine că să-i citesc gândurile șefului

putea să mă ducă la dezastru.

Ideea era că nu mă gândisem nici o clipă să-i cer lui Sam ajutorul, și nici altcuiva.

— Iar dacă ai impresia că este cineva atacat în parcare, noastră, suni imediat la poliție, nu ieși afară, și nu cauți să rezolvi treburile de una singură, a continuat Sam, iritat la culme.

Tenul său deschis, întotdeauna bronzat, era acum mai roșu ca niciodată, iar părul auriu sârmos arăta de parcă nu l-ar fi pieptănat în viața lui.

— Bine, i-am zis, încercând să-mi păstrez calmul vocii și rămânând cu ochii larg deschiși, ca să nu-mi dea lacrimile. Ai de gând să mă dai afară?

— Nu! Nu! a exclamat el, parcă și mai înfuriat. Nu vreau să te pierd!

În acel moment, m-a apucat strâns de umeri, m-a zgâlțâit ușor și, privindu-mă intens cu ochii săi albaștri, mari și scânteietori, am simțit deodată din partea lui un val de căldură. Contactul fizic îmi accelerează handicapul și îmi impune efectiv să ascult gândurile persoanei de lângă mine. Am privit fix în ochii săi și, imediat ce m-am dezmeticit, m-am tras brusc înapoi și Sam și-a lăsat brațele în jos.

M-am răsucit îndată pe călcâie și am părăsit tulburată magazia.

Aflasem două lucruri destul de interesante: Sam mă dorea; și, în al doilea rând, nu-i puteam auzi gândurile la fel de clar ca în cazul celorlalte persoane. Captasem unde, valuri de sentimente și impresii, dar nu și gânduri. Era ca și cum aș fi recepționat numai tonul telefonului, nu și faxul

mult așteptat.

Ce-am făcut așadar în privința celor două informații?

Absolut nimic.

Nu-l privisem niciodată pe Sam ca pe un posibil iubit – sau, cel puțin, nu unul care să mi se potrivească –, și asta din mai multe motive: cel mai simplu dintre toate fiind acela că nu mă uitam la nimeni în acest mod, însă nu pentru că aș fi dus lipsă de hormoni – numai eu știu cât de năvalnic îmi este fluxul hormonal –, ci pentru că încerc permanent să-i controlez, fiindcă, în ceea ce mă privește, sexul este un real dezastru. Își poate imagina cineva cum s-ar simți să-i cunoască toate gândurile persoanei cu care-și împarte patul? Exact ce spuneam! Ceva de genul: „Dumnezeule, ce aluniță... fata asta are fundul puțin cam mare... mi-ar fi plăcut să stea un pic mai la dreapta... de ce nu pricepe odată aluzia să...?” Nu-i greu de înțeles. Credeți-mă, astfel de gânduri pur și simplu îți paralizează sentimentele. Și, în timpul sexului, este realmente imposibil să-ți menții activă bariera mentală.

Un alt motiv îl reprezintă acela că îmi place de Sam ca șef și țin la slujba mea, activitate care mă ține ocupată și îmi aduce un câștig, așa încât să nu mă transform într-o singuratică, cum se teme bunica mea. Îmi este foarte greu să lucrez într-un birou, iar colegiul a reprezentat o sarcină imposibilă din pricina concentrării istovitoare care mi se cerea. După numai câteva încercări, am ajuns să fiu pur și simplu extenuată.

Așa că, în momentul de față, voiam să reflectez la dorința puternică pe care o simțisem din partea lui. N-am avut impresia că dorea să-mi facă o declarație în acest sens, ori să încerce să mă tăvălească pe podeaua magaziei. I-am perceput sentimentele și, dacă doream, puteam foarte bine să le ignor. Însă am acceptat rafinamentul de care dăduse dovadă și m-am întrebat dacă Sam mă atinsese dinadins și dacă știa cine eram cu adevărat.

Am încercat să evit să mai rămân singură în preajma lui, deși, trebuie să recunosc, în seara aceea m-am simțit destul de tulburată.

Următoarele două nopți au decurs mai bine și am revenit la vechea și confortabila noastră relație. Mă simțeam ușurată și dezamăgită totodată. De asemenea, nu mi-am văzut capul de treburi, întrucât uciderea lui Maudette a determinat umplerea barului cu clienți. În Bon Temps circulau tot felul de zvonuri, iar echipa de poliție din Shreveport nu descoperise mare lucru în privința morții îngrozitoare a lui Maudette Pickens. Deși nu am participat la funeraliile ei, bunica s-a dus și mi-a zis că biserica fusese plină ochi. Sărmana Maudette, umflată și cu coapsele mușcate, era mai interesantă moartă decât fusese vreodată în viață.

Urma să-mi iau două zile libere și mă temeam că voi pierde legătura cu vampirul meu, Bill, mai ales că trebuia să duc la îndeplinire dorința bunicii. Bill nu mai venise la bar și chiar mă întrebam dacă-

I voi mai vedea vreodată.

Mack și Denise nu-și mai făcuseră apariția în bar, însă Rene Lenier și Hoyt Fortenberry mi-au spus că mă amenințase cu tot felul de lucruri oribile. Nu pot spune că m-am simțit serios alarmată. Gunoaie criminale precum Șobolanii pot fi găsite prin toate campingurile și pe toate autostrăzile Americii, indivizi care nu sunt în stare să se așeze la casele lor și să ducă o viață liniștită. După cum văd eu, nu vor lăsa o amprentă pozitivă asupra lumii și nu vor conta nici cât negru sub unghie. Așa că n-am băgat de seamă avertismentele lui Rene.

Însă nu puteam spune că nu-i făcea plăcere să le transmită. Rene Lenier era la fel de scund ca și Sam, dar, spre deosebire de Sam, care era blond și bronzat, Rene era brunet și avea un păr negru, stufos, aspru și ușor cărunt. Rene venea deseori la bar să bea o bere și să se întrețină cu Arlene, deoarece, dintre cele trei femei cu care fusese căsătorit – după cum îi plăcea să le spună tuturor –, ea era preferata lui.

Hoyt Fortenberry este mai greu de descris decât Rene, întrucât nu e nici înalt și nici scund, nici brunet și nici blond; pare întotdeauna foarte bine-dispus, lasă mereu bacșișuri mulțumitoare și, după părerea mea, îl admiră pe fratele meu mult mai mult decât merită acesta.

M-am bucurat să văd că Rene și Hoyt nu erau în bar în seara-n care vampirul a revenit.

Bill s-a așezat la aceeași masă.

Avându-l pe vampir chiar în fața mea, m-am

simțit ușor intimidată și mi-am dat seama că uitasem de luciul aproape imperceptibil al pielii lui. La prima întâlnire, exagerasem în aprecierea staturii și conturului pronunțat al buzelor.

— Cu ce vrei să te servesc? l-am întrebat.

Și-a ridicat privirea spre mine și, în acel moment, mi-am dat seama că-i uitasem și profunzimea ochilor. Nu mi-a zâmbit, nu a clipit; ședea perfect imobil și, pentru a doua oară, m-am relaxat în compania lui tăcută. De fiecare dată când îmi las garda jos, simt cum mi se relaxează trăsăturile chipului și am o senzație la fel de plăcută ca și cum aș merge la o sală de masaj.

— Ce anume ești tu? m-a întrebat el, dorind pentru a doua oară să afle răspunsul.

— Sunt chelneriță, i-am spus, răstălmăcindu-i încă o dată întrebarea și simțind cum zâmbetul revine spontan la locul lui, dizolvând instantaneu fărâma de liniște ce mi se cuibărise în suflet.

— Vin roșu, mi-a cerut el, pe un ton în care puteam citi dezamăgire.

— Imediat, i-am zis. De-abia mâine sosește transportul de sânge sintetic. Ce zici, putem discuta puțin după ce termin munca? Aș vrea să te rog ceva.

— Bineînțeles. Încă îți sunt dator, a consimțit el, deloc fericit.

— Nu e ceva pentru mine! i-am răspuns, indignată. E pentru bunica mea. Dacă rezști până când termin tura – și, ei bine, cred că nu e nici o problemă pentru tine –, la ora unu și jumătate, vrei te rog să ne întâlnim la ușa angajaților, în spatele

barului?

Când i-am arătat din cap spre ușă, părul meu prins în coadă s-a balansat pe umeri și el i-a urmărit mișcarea.

— Mi-ar face o deosebită plăcere.

Nu mi-am dat seama dacă o spusese din politețe – despre care Buni zicea că reprezenta un standard în vremurile de mult trecute –, ori nu făcea altceva decât să mă ia în derâdere.

Am rezistat tentației de a scoate limba, ori de a mă strâmba altfel la el, așa că m-am întors pe călcâie și am pornit înapoi spre bar. După ce i-am adus vinul, mi-a lăsat bacșiș douăzeci la sută din contravaloarea notei de plată. Nu peste mult timp, când am privit din nou spre masa lui, am observat că dispăruse și m-am întrebat dacă își va ține oare promisiunea.

Dintr-un motiv sau altul, Arlene și Dawn au plecat înainte de a mă pregăti și eu de plecare – însă întârzierea s-a datorat în principal faptului că, în sectorul meu, suporturile pentru șervețele erau pe jumătate goale. Odată ce mi-am luat poșeta din dulapul aflat în biroul lui Sam, acolo unde o țin încuiată pe tot parcursul turei, i-am strigat șefului la revedere și l-am auzit zdrăngănind în toaleta bărbaților, unde încerca probabil să repare o chiuvetă. Am intrat pentru câteva clipe în toaleta pentru femei, unde mi-am aranjat părul și machiajul.

Când am ieșit afară, am observat că Sam stinsese deja luminile din parcare rezervată clienților, iar parcare angajaților era luminată

doar de becul de la stâlpul de electricitate din fața rulotei sale. Spre amuzamentul colegelor mele, Arlene și Dawn, Sam amenajase în fața rulotei un mic spațiu verde împrejmuit de merișori, și fetele îl tachinau mereu pe seama gardului viu.

Mie chiar îmi plăcea.

Ca de obicei, camioneta lui Sam era în fața rulotei, iar în parcare nu mai rămăsese decât mașina mea.

Am întins gâtul și am privit într-o parte și-n alta. Nici urmă de vampir. Surprinzător, m-am simțit totuși dezamăgită. Mă așteptasem să fie puțin mai curtenitor, chiar dacă nu-l lăsa inima (oare avea așa ceva?).

Zâmbind, m-am gândit că poate îmi va apărea în față sărind dintr-un copac, ori mi se va arăta înveșmântat într-o pelerină neagră cu căptușeală roșie. Dar nimic din toate acestea. Așa că m-am îndreptat încet spre mașină.

Sperasem că voi avea parte de-o surpriză, dar nicidecum de cea pe care aveam s-o trăiesc.

Mack Rattray a sărit din spatele mașinii mele și, din doi pași, s-a apropiat suficient cât să mă pocnească puternic, direct în falcă. Din pricina forței loviturii, m-am prăbușit pe prundiș la fel de greoaie ca un sac de ciment. Am țipat în momentul căderii, mi s-a tăiat răsuflarea și mi-am julit pielea din pricina pietrișului, fiind obligată să rămân tăcută, inertă și neajutorată – asta până în clipa imediat următoare, când am văzut-o pe Denise pendulându-și în spate piciorul încălțat cu o gheată butucănoasă, avertisment suficient de serios cât să

mă facă să mă strâng ghem, chiar înainte ca Șobolanii să înceapă să mă lovească fără milă.

Durerea s-a manifestat imediat, intensă și necruțătoare. Mi-am acoperit instinctiv fața cu mâinile, recepționând loviturile numai în antebrațe, picioare și spate.

Pe parcursul primelor lovituri, am fost convinsă că se vor opri în scurt timp, după care vor continua să mă înjure și să mă amenințe, lăsându-mă apoi în voia sortii. Însă îmi amintesc exact momentul în care am înțeles clar că vor să mă ucidă.

Puteam bine-mersi să rămân încovrigată și să accept bătaia, dar în nici un caz nu aveam de gând să rămân pasivă, să fiu omorâtă.

În momentul în care s-a năpustit asupra mea lovindu-mă cu un picior, m-am întins brusc, l-am înșfăcat și l-am ținut strâns. Am încercat să-l mușc și să-l însemnez pe unul dintre ei, dar nici măcar nu eram sigură pe cine prinsesem.

Apoi, din spatele meu, am auzit un mârâit. „Oh, au adus și-un câine”, m-am gândit. Mârâiala era evident ostilă. Dacă aș fi stat mai prost cu nervii, cu siguranță că mi s-ar fi făcut părul măciucă.

Am mai primit un șut, direct în coloană, după care bătaia a încetat.

Ultima lovitură a avut un efect teribil asupra mea. Îmi auzeam clar respirația, grea și precipitată, acompaniată de un sfârâit ce părea să vină direct din plămâni.

— Ce naiba-i asta? a întrebat Mack Rattray, al cărui glas îi trăda groaza lăuntrică.

Mârâitul s-a auzit din nou, de această dată mai

aproape, chiar lângă mine. Iar dintr-o altă direcție, am auzit un fel de mormăit. Denise a început imediat să se smiorcăie, însă Mack a ales să înjure. Denise și-a smuls piciorul din strânsoarea brațelor mele. Forța cu care-i strângeam piciorul slăbise serios și mâinile mele au cedat, inerte. Simțeam că nu le mai pot controla. Deși vederea mi se încețoșase, am observat totuși că aveam brațul drept rupt. Îmi simțeam chipul umed și-mi era teamă să-mi evaluez și celelalte răni.

Deodată, Mack a început să urle, după care l-a urmat și Denise, iar în jurul meu s-a iscat multă agitație, asta în timp ce eu nu mă puteam mișca deloc. Tot ceea ce puteam să văd era brațul meu rupt, genunchii zdrobiți și întunericul de sub mașina mea.

Puțin mai târziu, s-a instalat liniștea. În spatele meu scheuna un câine. Am simțit nasul rece al patrupedului adu-mecându-mi urechea, apoi atingerea caldă a limbii. Am încercat să ridic mâna și să-l mângâi pe cățelul care-mi salvase viața, dar n-am fost în stare. M-am auzit oftând, dar suspinul părea să vină de la o depărtare foarte mare.

Așa stând lucrurile, n-am mai reușit decât să articulez „Mor” – posibilitate care devenea pentru mine din ce în ce mai certă. Greierii și broscuțele, care concertaseră până atunci fără întrerupere, amuțiseră în urma vacarmului din parcare, așa că vocea mea sleită a răsunat clar în noapte și s-a pierdut în beznă.

La scurt timp, destul de ciudat, am auzit două voci și am zărit în apropiere doi genunchi,

îmbrăcați în blugi albaștri, însângerați. Vampirul Bill s-a aplecat deasupra mea, așa încât să-i pot vedea chipul. Gura îi era mânjită de sânge, iar caninii coborâți scânteiau albi deasupra buzei inferioare. Am încercat să-i zâmbesc, dar mușchii feței nu păreau să răspundă la comenzile mele.

— O să te ridic încet, mi-a zis calm Bill.

— O să mor dacă faci asta, i-am șoptit.

M-a privit cu atenție.

— Deocamdată nu vei păți nimic, mi-a spus el, după ce m-a examinat.

Curios lucru, dar vorbele lui m-au liniștit puțin; deși era greu de spus câți răniți îngrijise la viața lui.

— Te va dura însă puțin, m-a avertizat.

Greu de crezut că ar fi existat ceva care să nu-mi provoace durere.

Înainte de a apuca să mă impacientez, și-a strecurat brațele pe sub mine. Am țipat.

— Hai, grăbește-te, s-a auzit o voce.

— Vom merge în pădure, acolo nu ne va vedea nimeni, a spus Bill, cărându-mă de parcă trupul meu ar fi fost lipsit de greutate.

Oare avea de gând să mă îngroape acolo, după ce mă salvase din ghearele Șobolanilor? Dar aproape că nu-mi mai păsa.

Când m-a așezat în bezna pădurii, pe un covoraș format din ace de pin, am simțit doar o ușoară alinare. În depărtare, vedeam strălucirea luminii din parcare. Simțeam o șuviță de sânge scurgându-se printre firele de păr, brațul rupt mă dura, la fel și rănille adânci, dar cel mai mult mă

speria ceea ce nu simțeam.

Nu-mi simțeam deloc picioarele.

Abdomenul îmi era umflat și greoi, iar în vârtejul gândurilor îmi apăreau tot mai des cuvintele „hemoragie internă”.

— Dacă nu faci ce-ți spun, o să mori, mi-a zis Bill.

— Îmi pare rău, dar nu vreau să devin vampir, i-am răspuns cu un glas firav, slăbit.

— Nu, nici nu vei fi nevoită, mi-a spus el tandru. O să te faci bine. Și chiar foarte repede. Am găsit o soluție, dar trebuie să fii și tu de acord.

— Atunci, vindecă-mă odată, am îngăimat. Simt că nu mai rezist, i-am șoptit, împotrivindu-mă presiunii pe care neantul o exercita asupra mea.

O mică porțiune a minții continua să recepționeze semnale din lumea exterioară și astfel l-am putut auzi pe Bill gemând, ca și cum s-ar fi rănit. Apoi, deodată, mi-a apăsât ceva pe buze.

— Bea, a zis el.

Am încercat să deschid puțin gura și, în cele din urmă, am reușit. Bill sângera și își strângea încheietura, forțând fluxul de sânge spre buzele mele. M-am înecat, însă doream să trăiesc. M-am străduit să înghit – și, apoi, încă o dată.

În câteva clipe, sângele mi s-a părut chiar gustos, sărat și înviorător. Am ridicat brațul care-mi rămăsese întreg de parcă nu era al meu, și mi-am încleștat mâna pe încheietura vampirului, cât mai aproape de gură. Cu fiecare înghițitură, mă simțeam din ce în ce mai bine. După aproximativ

un minut, am leșinat.

Când m-am trezit, mă aflam tot în pădure, întinsă în continuare pe pământ. Lângă mine mai era cineva: Bill. Îi vedeam clar luciul pielii și-l simțeam lingându-mi rana de la cap. În nici un caz nu l-aș fi putut invidia.

— Am cumva un gust diferit de celelalte persoane? l-am întrebat.

— Da, a răspuns el răgușit. Ce ești tu?

Era a treia oară când mă întreba, iar a treia oară apare și farmecul, după cum spunea Buni.

— Hei, uite că n-am murit, i-am zis, amintindu-mi brusc că mă așteptasem să-mi închei definitiv socotelile cu viața.

Am mișcat ușor brațul rupt și-l simțeam încă slăbit, dar nu flasc. Îmi simțeam picioarele, așa că le-am mișcat ușor și pe ele. Am inspirat și expirat precaută și nu m-a deranjat deloc durerea slabă pe care am resimțit-o. M-am forțat să mă ridic – intenție care a necesitat un efort considerabil din partea mea, dar nu imposibil. Era ca-n prima zi când mă lăsase febra, când mă îmbolnăvisem de pneumonie în copilărie. Deși eram foarte plăpândă, mă simțeam în al nouălea cer – fiindcă știam că supraviețuisem unui atac îngrozitor.

Înainte de a apuca să-mi îndrept spatele, Bill m-a sprijinit cu brațele și m-a apropiat ușor de el, după care s-a rezemat cu spatele de trunchiul unui copac. Mă simțeam foarte confortabil așa, ținându-mi capul pe pieptul lui.

— Adevărul e că am calități telepatice, i-am răspuns. Pot să ascult gândurile oamenilor.

— Chiar și pe-ale mele? m-a întrebat el, curios.

— Nu. Tocmai de-aceea te și plac, i-am zis, plutind pe oceanul roz al liniștii, fără să-mi fac griji că trebuie să-mi ascund gândurile.

Pieptul i s-a zgâlțâit ușor în clipa în care a început să râdă, horcăit.

— Pe tine nu te pot auzi deloc, am trăncănit mai departe, visătoare. Nici n-ai idee cât e de plăcut. După ce toată viața am ascultat o mulțime de prostii, este minunat să nu mai auzi absolut nimic.

— Și cum te descurci cu admiratorii? Pentru că băieții de vârsta ta nu vor decât să ajungi cât mai repede în patul lor.

— Ei bine, nu mă descurc în nici un fel. Și, sincer vorbind, indiferent de vârstă, cred că singurul țel al bărbaților este să se culce cu fiecare femeie care le iese în cale. Așa că nu am un iubit. Știi, chiar dacă mă cred toți nebună, nu le pot dezvălui adevărul - și anume, faptul că mă duc la exasperare gândurile celor din jurul meu. Când am început să lucrez la bar, mi-am dat câteva întâlniri cu băieți care nu mă cunoșteau și care nu auziseră nimic despre mine. Însă am pățit mereu la fel. Nu te poți simți bine în preajma unui tip și în nici un caz nu poți să te exciți când îi auzi întrebându-se în sinea lor dacă-ți vopsești părul, ori își spun că nu ai un fund senzual sau visează să-ți pipăie sânii.

În acel moment, am devenit brusc conștientă de faptul că-i dezvăluisem cam multe lucruri acelei creaturi.

— Scuză-mă, i-am zis. Nu vreau să te împovărez cu problemele mele. Îți mulțumesc însă că m-ai

salvat de Șobolani.

— A fost greșeala mea că au reușit să ajungă la tine, a răspuns el calm, deși observasem furia ce mocnea dincolo de tonul liniștit al vocii sale. Dacăș fi avut bunul-simț să ajung la timp, nu s-ar fi întâmplat așa ceva. Dar acum ți-am dăruit puțin din sângele meu și te-am vindecat.

— Sunt morți? am întrebat cu o voce - spre rușinea mea - destul de gătită.

— Ah, normal.

Am înghițit în sec. Deși nu regretam faptul că lumea scăpase de niște nemernici de teapa Șobolanilor, am simțit imboldul să-i privesc mai atentă chipul, fiindcă nu puteam ignora că stăteam lângă un criminal. Și totuși, îmbrățișată, la pieptul lui, mă simțeam fericită.

— Ar trebui să fiu îngrijorată, dar nu mă interesează, i-am zis, înainte de a-mi da seama ce urma să-i spun, moment în care i-am simțit încă o dată râsul horcăit.

— Sookie, de ce ai vrut să vorbești cu mine în seara asta?

M-am străduit destul de mult să înțeleg sensul întrebării. Deși, în mod miraculos, îmi revenisem din punct de vedere fizic, efectele bății persistau la nivel mental.

— Bunica mea vrea neapărat să afle ce vârstă ai, i-am răspuns șovăind, fără să știu cât de personală este pentru un vampir o asemenea întrebare. Iar asta în timp ce vampirul în cauză mă mângâia pe spate, de parcă ar fi alintat o pisicuță.

— Am devenit vampir în anul 1870, iar pe-

atunci aveam treizeci de ani, ca ființă umană.

L-am privit din nou: chipul strălucitor îi era complet impasibil, iar globii oculari la fel de negri ca și bezna pădurii.

— Ai luptat în război?

— Da.

— Simt eu că o să te cam superi, dar i-ai face foarte fericiți pe bunica și pe ceilalți membri ai clubului dacă le-ai povesti puțin despre perioada războiului și despre cum erau vremurile pe-atunci.

— Ce club?

— Face parte din Descendenții Morților Glorioși.

— Morții Glorioși.

Deși vocea îi fusese impenetrabilă, mi-am dat totuși seama că nu era deloc mulțumit.

— Stai puțin, nu trebuie să le povestești despre cadavrele în care colcăiau viermii, ori intrate în putrefacție; și nici despre molimele și foametea de-atunci. Știu și ei câte ceva despre război și, chiar dacă nu sunt complet ignoranți – fiindcă au mai trecut și prin alte războaie –, ar dori să știe mai multe despre oamenii din acele vremuri, despre uniforme pe care le purtau și despre tactica trupelor.

— Banalități.

Am tras adânc aer în piept.

— Da.

— Ai fi fericită dacă accept?

— Ce importanță are? Buni ar fi mulțumită și, din moment ce ai ajuns în Bon Temps și, din câte se pare, dorești să locuiești aici, ar fi înțelept din partea ta să te dai bine pe lângă localnici.

— Te-ar face fericită?

Nu era genul de bărbat pe care să-l poți duce cu vorba.

— Ei bine, da.

— Atunci, accept.

— Buni te roagă totuși să mănânci pe săturate înainte de a veni la întâlnire.

I-am auzit din nou râsul neobișnuit, de această dată mai puternic.

— De-abia aștept s-o întâlnesc. Vrei să ne vedem într-una din următoarele nopți?

— Ah, bineînțeles. Mai lucrez doar mâine-seară, iar după aceea sunt liberă două zile, așa că joi noapte ar fi perfect.

Am ridicat brațul să mă uit la ceas. Nu se stricase, dar cadranul era acoperit cu sânge închegat.

— Îhh, am exclamat îngrețoșată, umezindu-mi degetul în gură și ștergând apoi cadranul, după care am apăsat butonașul ce ilumina acele; în acel moment, la vederea orei foarte înaintate, am simțit că mi se taie răsuflarea.

— Vai, trebuie să ajung cât mai repede acasă. Sper ca Buni să fi adormit deja.

— Și-a făcut probabil o mulțime de griji că ai întârziat atât de mult, a remarcat Bill oarecum dezaprobator.

Să se fi gândit oare la Maudette? În acel moment, m-a cuprins un puternic sentiment de neliniște și m-am întrebat dacă Bill o cunoscuse cu adevărat și dacă-l invitase la ea acasă. Am respins însă imediat o asemenea posibilitate, pentru că nu

doream sub nici o formă să insist asupra circumstanțelor triste și destul de ciudate în care trăise și murise Maudette; nu voiam să permit ca această oroare să-mi umbrească fărâma de fericire pe care o trăiam în acel moment.

— Asta mi-e slujba, i-am răspuns, țăfnoasă. N-am încotro și, oricum, nu lucrez tot timpul de noapte. Dar atunci când mă simt în stare, nu zic nu.

— De ce? m-a întrebat vampirul, punându-mă pe picioare, după care s-a ridicat și el, foarte ușor.

— Fiindcă primesc bacșișuri substanțiale. Muncesc mai mult și nu mai am timp să stau prea mult pe gânduri.

— Dar noaptea e și mult mai periculos, mi-a zis el dezaprobat, știind cu siguranță ce spunea.

— Eh, acum să nu începi și tu ca bunică-mea, l-am muștrat prietenește, când ne apropiaserăm deja de parcare.

— Sunt totuși mult mai în vârstă decât bunica ta, mi-a reamintit el, moment în care s-a și încheiat conversația noastră.

Leșind din spatele copacilor, m-am oprit și am privit în față: liniștea și curățenia din parcare erau perfecte, nu lăsau să se vadă nimic din ce se petrecuse acolo mai devreme, nu trădau cu nimic lupta pe viață și pe moarte ce avusese loc cu numai un ceas în urmă pe acel petic de prundiș unde Șobolanii avuseseră parte de-un sfârșit sângeros.

Luminile barului și cele din rulota lui Sam erau stinse.

Caldarâmul era umed, dar nu era pătat de sânge.

Poșeta aștepta pe capota mașinii.

— De unde a apărut și câinele ăla? am întrebat, întorcându-mă spre salvatorul meu.

El însă nu mai era lângă mine.

Capitolul 2

A doua zi m-am trezit foarte târziu, ceea ce nu era deloc surprinzător. Buni dormea când am ajuns acasă și, spre ușurarea mea, am reușit să mă furișez în pat fără s-o trezesc.

În timp ce stăteam la masa din bucătărie și îmi beam cafeaua, iar Buni ștergea meticuloasă dulapul, telefonul a târâit prelung. Buni s-a așezat pe taburetul de lângă bufet, acolo unde obișnuia să stea cocoțată de fiecare dată când vorbea la telefon.

— Alo, da? a răspuns ea.

Dintr-un motiv sau altul, întotdeauna părea iritată când răspundea, de parcă un apel telefonic era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit. Eu însă știam cu certitudine că nici vorbă de-așa ceva.

— Bună, Everlee. Ah, nu, stăteam pe-aici și vorbeam cu Sookie, de-abia s-a trezit și ea. Nu, n-am auzit nici o știre azi. Nu, nu m-a sunat nimeni. Cum? Ce tornadă? Seara trecută a fost senin. La Four Tracks Corner? Chiar așa? Nu se poate! Nu-mi vine să cred! Serios? Amândoi? Ei, ca să vezi. Ce-a

zis Mike Spencer?

Mike Spencer era medic legist și judecător de instrucție în districtul nostru. Simțeam că încep să mă treacă fiorii, așa că, după ce mi-am terminat cafeaua, mi-am mai turnat o cană, fiindcă bănuiam că o să am nevoie de un supliment.

Buni a închis un minut mai târziu.

— Sookie, n-o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat!

Eram convinsă că nu mă va surprinde cu nimic.

— Ce e? am întrebat, căutând să nu-mi trădez emoția.

— Chiar dacă vremea a fost frumoasă seara trecută, se pare că în Four Tracks Corner s-a iscat din senin o tornadă, care a spulberat rulota și tot ce mai era în poieniță! Soții care locuiau acolo au murit amândoi striviți, făcuți terci sub rulotă. Mike spune că n-a văzut în viața lui așa ceva.

— Are de gând cumva să trimită cadavrele la autopsie?

— Cred că va fi nevoit s-o facă, deși cauza morții este cât se poate de clară, după spusele Stellei. Rulota se răsturnase pe-o parte, mașina era pe jumătate căzută deasupra rulotei și toți copacii din grădină erau smulși din rădăcină.

— Dumnezeuule! am șoptit, gândindu-mă la forța incredibilă necesară unei asemenea înscenări.

— Scumpa mea, nu mi-ai zis dacă te-ai întâlnit ieri-noapte cu prietenul tău, vampirul.

Am tresărit vinovată, dar m-am simțit așa numai până în clipa în care mi-am dat seama că, de fapt, Buni nu făcuse decât să schimbe subiectul.

În fiecare zi mă întreba dacă-l văzusem pe Bill, iar acum puteam să-i dau în sfârșit o veste bună – dar nu cu inima împăcată.

După cum era și de așteptat, Buni s-a bucurat peste măsură și a început să se agite prin bucătărie de parcă l-ar fi așteptat la masă pe prințul Charles.

— Mâine-seară la ce oră sosește? a întrebat ea.

— După lăsarea întinericului. Asta e tot ce mi-a spus.

— Suntem în perioada orei de vară, așa că va veni destul de târziu, a chibzuit Buni. În regulă, avem până atunci timp să luăm cina și să strângem apoi vasele. Iar mâine, avem la dispoziție toată ziua pentru curățenia generală. Cred că n-am mai curățat covorul ăla de mai bine de-un an de zile!

— Buni, noi vorbim despre un tip care doarme toată ziua în pământ, i-am reamintit. Nu cred că-l va interesa prea mult cum arată covorul.

— Eh, dacă nu pentru el, atunci pentru mine, așa încât să nu am ce să-mi reproșez, a răspuns Buni, pe un ton categoric. În plus, domnișoară, ia zi-mi, de unde știi tu unde doarme el?

— Buni, aici m-ai prins, fiindcă nu știu cu adevărat unde doarme. Însă trebuie să se adăpostească de lumina zilei, așa că am presupus că se ascunde undeva sub pământ.

În scurt timp însă, aveam să realizez că nimic nu putea împiedica frenezia bunicii mele în dereticarea casei. În răstimpul în care m-am pregătit pentru muncă, s-a dus și a închiriat un

aspirator și s-a pus pe curățat.

În drum spre barul Merlotte's, am ocolit puțin spre nord și am trecut pe lângă Four Tracks Corner – o răscruce veche de când se stabiliseră în zonă primii locuitori. Acum era asfaltată și semnalizată cu indicatoare rutiere, dar legendele populare spuneau că fusese cândva intersecția a două poteci de vânătoare. Sunt convinsă că, mai devreme sau mai târziu, vor apărea ferme, reședințe luxoase și supermagazine. Însă pentru moment, terenul era acoperit de pădure și încă puteai vâna foarte bine în această regiune, după spusele lui Jason.

Din moment ce nu aveam nici un obstacol în cale, am continuat să mergem pe drumul desfundat ce ducea către poiana unde soții Rattray își așezaseră rulota închiriată. Am oprit mașina și am privit prin parbriz, înmărmurită. Rulota, una foarte mică și veche, zăcea sfărâmată la mai bine de trei metri de poziția în care fusese amplasată inițial. Mașina roșie a Șobolanilor își găsisese tihna, sprijinită într-o rână pe casa mobilă, plisată ca burduful unui acordeon. Peste tot în poiană erau gunoaie și arbuști, iar copacii din spatele rulotei prezentau semnele supraviețuirii după o adevărată urgie: mai toate crengile erau rupte, iar vârful unui brad atârna de o fâșie ruptă din scoarța coniferului. Pe ramurile rămase întregi atârnavă câteva haine și chiar o tigaie pentru friptură.

Am coborât încet și am privit în jurul meu. Pagubele erau realmente incredibile, îndeosebi fiindcă știam că nu fuseseră provocate de o

tornadă; Bill vampirul înscenase totul, pentru ca moartea Șobolanilor să nu trezească nici un fel de suspiciuni.

O mașină veche de teren s-a opintit pe drumul plin de brazde și, în câteva clipe, a oprit chiar lângă mine.

— Ia te uită, Sookie Stackhouse! m-a salutat Mike Spencer. Fetișo, ce faci aici? N-ar trebui să fii la muncă?

— Ba da, domnule. I-am cunoscut și eu pe Șo... pe soții Rattray. S-a petrecut o adevărată tragedie, i-am zis, considerând că sunt suficient de ambiguă, moment în care am observat că Mike venise și cu șeriful.

— Un lucru îngrozitor. Așa e, a zis șeriful Bud Dearborn, în timp ce cobora din jeep. Ei bine, am auzit că n-ai avut o discuție chiar amicală cu Mack și Denise în parcare barului Merlotte's, săptămâna trecută.

În momentul în care cei doi s-au aliniat în fața mea, am simțit brusc un fior rece și paralizant, undeva în regiunea ficatului.

Mike Spencer era managerul unuia dintre cele două birouri de pompe funebre din Bon Temps. Întrucât Mike era întotdeauna foarte direct și expeditiv în privința serviciilor oferite, oricine dorea se putea lăsa înmormântat de Căminul Funerar „Spencer și Fiii”, deși, din câte se părea, numai albi preferau să apeleze la serviciile sale, în timp ce persoanele de culoare alegeau o variantă similară, „Tihna cea de pe urmă”. Mike, un bărbat de vârstă mijlocie, solid, cu păr și mustață de

culoarea ceaiului slab, manifesta o atracție deosebită pentru cizmele de cowboy și cravatele-șnur, pe care însă nu putea să le poarte când își făcea datoria la firma „Spencer și Fiii”. Acum însă le purta.

Șeriful Dearborn, puțin mai în etate decât Mike, avea reputația de a fi un om cumsecade, conștiincios, aspru și integru din cap și până-n picioare. Purta ghete butucănoase, avea părul cărunt și bogat, un chip ridat și ochi căprui, pătrunzători. Fusesse cândva un bun prieten al tatălui meu.

— Așa este, domnule, am avut o mică neînțelegere, i-am răspuns sincer, pe cel mai simplu și banal ton posibil.

— N-ai vrea să-mi povestești și mie? a întrebat șeriful, scoțând un Marlboro și aprinzându-l cu o brichetă simplă, metalică.

În acel moment, am făcut o greșeală. Ar fi trebuit să-i spun și gata, fiindcă toți mă considerau nebună, iar unii chiar și prostovană. Însă pentru nimic în lume nu consideram necesar să mă justific în fața lui Bud Dearborn. Și nu aveam un motiv anume, ci numai din spirit practic.

— De ce? am întrebat.

Ochii mici și căprui ai șerifului au strălucit brusc, și atmosfera cordială de până atunci s-a volatilizat subit.

— Sookie! mi-a zis el, pe un ton în care se putea citi toată dezamăgirea din lume, dar fără să reușească să fie deloc credibil.

— N-am făcut eu chestia asta, i-am răspuns,

arătând cu mâna spre dezastrul din jur.

— Sunt de acord, a răspuns el. Dar, totodată, sărmanii au murit la numai câteva zile după ce au participat la o încăierare, așa că mă văd nevoit să pun întrebări în acest sens.

Mi-am revizuit rapid dorința de a-l repezi încă o dată. M-ar fi făcut să mă simt bine, dar m-am gândit că nu merita să mă obosesc doar pentru simpla mea satisfacție. Îmi era clar faptul că, în astfel de momente, îmi prindea bine reputația de naivă.

Chiar dacă n-am eu prea multă școală și sunt puțin cam credulă, în nici un caz nu sunt proastă sau incultă.

— Ei bine, doreau să-i facă rău prietenului meu, i-am mărturisit, lăsându-mi capul în pământ și privindu-mi pantofii.

— Te referi la vampirul care locuiește în vechea reședință Compton?

Mike Spencer și Bud Dearborn s-au privit cu subînțeleles.

— Da, domnule.

M-a surprins să aflu unde stătea Bill, dar ei nu și-au dat seama de acest lucru. După ani de zile în care nu reacționasem, în mod deliberat, la tot felul de lucruri pe care nu doream să le aud, reușisem să am un bun control asupra mimicii mele. Casa veche a familiei Compton se afla dincolo de câmpul de lângă locuința noastră, pe aceeași parte a drumului - ne despărțeau doar pădurea și cimitirul. „Cât de convenabilă e această locuință pentru Bill!”, m-am gândit, zâmbind.

— Sookie Stackhouse, te lasă bunica să umbli cu vampiru-ăla? m-a întrebat Spencer, imprudent.

— Asta o puteţi întreba chiar pe ea, i-am răspuns, răutăcioasă, de-abia aşteptând să văd reacţia bunicii la insinuarea că nu ar avea grijă de mine. Şi, dacă vreţi să ştiţi, soţii Rattray doreau să-i ia vampirului tot sângele.

— Aşadar, soţii Rattray doreau să-l sece pe vampir, iar tu i-ai oprit, corect? a intervenit şeriful.

— Da, i-am răspuns, încercând să par categorică.

— Dar secătuirea vampirilor este ilegală, a adăugat el distrat.

— Iar uciderea unui vampir care nu atacă primul nu este oare considerată crimă? am întrebat, îndepărtându-mă cam mult de atitudinea naivă de mai devreme.

— Deşi nu sunt deloc de acord cu această lege, ştiu şi eu al naibii de bine că aşa e. Dar este o lege şi am datoria s-o apăr, a răspuns ţanţoş şeriful.

— I-a lăsat vampirul să plece fără să le jure răz bunare? Fără ca măcar să le strige că ar vrea să-i vadă morţi? a întrebat prosteşte Mike Spencer.

— Da.

Le-am zâmbit amândurora, mi-am îndreptat ochii spre ceas şi - amintindu-mi de sângele de pe chipul vampirului, de sângele pe care-l pierdusem în urma bătăii pe care mi-o administraseră Şobolanii - am privit arătătoarele ceasornicului parcă prin acelaşi cadran mânjit de sânge.

— Acum, vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să ajung la serviciu. La revedere, domnilor.

— La revedere, Sookie, mi-a răspuns șeriful Dearborn.

Șeriful părea că ar fi dorit să-mi pună mai multe întrebări, dar nu știa cum să mă abordeze. Observasem că nu era prea mulțumit de cum arăta locul calamității și mă îndoiam să fi existat vreun radar care să fi înregistrat acea presupusă tornadă. Cu toate acestea, dovezile erau clare: copaci doborâți, mașina și rulota răsturnate, soții Rattray morți printre propriile lor bunuri. Cine s-ar fi putut gândi că nu fuseseră omorâți de tornadă? Chiar dacă polițiștii trimiseseră probabil cadavrele la autopsie, m-am întrebat cât le-ar putea dezvălui o asemenea procedură, în situația de față.

Mintea este un lucru uimitor. Șeriful Dearborn trebuie să fi știut că vampirii sunt foarte puternici, dar nu-și putea imagina forța de care era capabil unul singur: era suficient de puternic, încât să răstoarne și să zdrobească o rulotă. Până și pentru mine era un lucru aproape neverosimil și știam foarte bine că nu se abătuse nici o tornadă în Four Corners.

Atmosfera barului s-a încins la vestea morții celor doi. Moartea lui Maudette trecuse pe planul doi și lăsase locul dispariției lui Denise și a lui Mack. L-am surprins de vreo două ori pe Sam iscodindu-mă cu privirea și m-am întrebat cât de mult știa despre noaptea trecută. Mi-era însă teamă să-l întreb ceva, întrucât era posibil să nu fi văzut nimic. Știam că se petrecuseră - cu o noapte în urmă - câteva lucruri pe care nu reușeam să mi le lămuresc, dar mă simțeam atât de

recunoscătoare că sunt în viață, încât nu voiam să mă gândesc la ele.

N-am servit niciodată băuturile zâmbind atât de mult și nu știu să fi fost vreodată mai sprintenă în mișcări și să-mi notez comenzile cu mai multă exactitate. Nici chiar ciufulitul de Rene n-a reușit să mă încetinească, deși insista să mă atragă în conversațiile lui plictisitoare de fiecare dată când mă apropiam de masa la care stătea cu Hoyt și alți doi prieteni apropiați.

Rene se purta uneori ca un franco-american excentric, dar accentul său nu era sub nici o formă autentic. Familia sa renunțase de mult la patrimoniul ei cultural. Fiecare femeie cu care fusese căsătorit era sălbatică și-i făcuse zile fripte. Mariajul său scurt cu Arlene se consumase pe când aceasta era foarte tânără și nu avea copii – Arlene îmi povestise că, pe atunci, ea făcea câteodată niște lucruri de-ți stătea mintea-n loc. Însă acum se maturizase, ceea ce nu se putea spune și despre Rene. Dar, chiar și-așa, Arlene, spre surprinderea mea, se simțea atrasă de el.

În seara aceea, toți clienții barului erau mișcați de evenimentele neobișnuite din Bon Temps: o femeie fusese ucisă, iar mobilul rămăsese un mister, deși crimele sunt de obicei rezolvate foarte ușor în Bon Temps; apoi, soții care muriseră violent în urma unui foarte ciudat capriciu al naturii. Ceea ce s-a petrecut în continuare am considerat că se datora tulburării generale. Barul era frecventat în special de locuitorii orașelului nostru și arareori aveam parte de clienți străini, drept pentru care,

de-a lungul timpului, mi s-au cam făcut din partea consumatorilor avansuri nedorite. Și totuși, în seara aceea, în timp ce le aduceam berile, unul dintre bărbații de lângă masa unde stăteau Rene și Hoyt, un blond corpolent, cu chip lat și roșcovan, și-a strecurat palma pe sub șortul meu – un lucru total nepermis în barul Merlotte's.

Când am simțit că și-a retras mâna, primul impuls a fost să-i trântesc tava direct în cap, dar mi-am dat seama că mai era cineva în spatele meu. Am întors capul și l-am văzut pe Rene, care se ridicase de pe scaun fără ca măcar să-l simt. L-am urmărit brațul și l-am văzut strângându-i puternic mâna blondului. Chipul roșcovan al blondului căpătase acum toate nuanțele posibile.

— Hei, dă-mi drumul! a protestat blondul. Nu i-am făcut nimic.

— Nu atingi pe nici una dintre angajatele barului! Asta e regula aici.

Rene era scund și subțirel, dar cu siguranță că n-ar fi pariat nimeni pe vizitatorul robust, împotriva localnicului nostru.

— Bine, gata.

— Cere-i scuze domnișoarei.

— Cui, nebunei de Sookie? a întrebat străinul, cu un glas intrigat, semn că mai trecuse pe-aici și înainte.

Rene și-a încleștat probabil și mai tare degetele, pentru că ochii blondului s-au umezit instantaneu.

— Îmi pare rău, Sookie. Mă ierți?

Am aprobat dând din cap, distantă și formală. Rene a slăbit brusc strânsoarea și i-a făcut semn

cu degetul mare s-o șteargă, iar blondul nu a mai pierdut timpul și a ieșit valvârtej pe ușă, urmat imediat de însoțitorul său.

— Rene, îți mulțumesc că mi-ai luat apărarea, însă ar fi trebuit să mă lași să rezolv eu chestia asta, i-am zis în șoaptă, imediat ce clienții și-au reluat conversația, știind bine că le dădusem bârfitorilor material de discuții pentru cel puțin două zile.

— Nu-mi place să se ia nimeni de prietena lui Arlene, mi-a zis Rene, impasibil. Merlotte are un local decent și vrem să rămână așa. În plus, știi ceva? Uneori îmi amintești de Cindy.

Cindy, sora lui Rene, se mutase în Baton Rouge în urmă cu un an sau doi. În afară de faptul că Cindy era și ea blondă și avea ochi albaștri, alte asemănări nu vedeam între noi, însă n-ar fi fost frumos din partea mea să-i spun acest lucru.

— O vezi des pe Cindy? I-am întrebat, în timp ce Hoyt și celălalt tip de la masă discutau despre scorurile și rezultatele echipei Shreveport Captains.

— Din când în când, a răspuns Rene clătinând ușor din cap, semn că ar fi dorit să se vadă mult mai des. Acum lucrează la cantina unui spital.

— Trebuie să mă întorc la treabă, i-am zis, bătându-l prietenește pe umăr.

Când am ajuns la bar să iau o nouă comandă, Sam m-a întâmpinat ridicând mirat din sprâncene. Am deschis ochii larg, dorind să-i arăt că mă uluise și pe mine intervenția lui Rene, iar Sam a ridicat ușor din umeri, de parcă mi-ar fi spus că nu-și

putea explica sub nici o formă comportamentul oamenilor.

Dar, când m-am dus în spatele barului să iau mai multe șervețele, am observat că-și pusese la îndemână bâta de baseball, pentru cazuri de urgență.

Buni mi-a dat de lucru toată ziua următoare. A șters praful, a dat cu aspiratorul și a spălat peste tot, iar eu am frecat băile. „Oare vampirii merg vreodată la toaletă?”, m-am întrebat în timp ce lustruiam cu peria vasele closetelor. Buni mi-a lăsat mie sarcina să strâng de pe canapea părul lăsat de pisică, după care am golit și curățat toate cutiile în care strânsesem gunoi, am lustruit mesele, mașina de spălat și uscătorul – pentru numele lui Dumnezeu!

Când Buni m-a zorit să intru la duș și să-mi schimb hainele, nu mi-a trebuit mult să-mi dau seama că-l considera pe vampir prietenul meu – ceea ce m-a făcut să mă simt destul de ciudat, pentru că, în primul rând, Buni își dorea atât de mult să am o viață socială, încât era convinsă că până și un vampir mi-ar fi fost potrivit ca mire; în al doilea rând, trăiam unele sentimente care susțineau această idee; în al treilea rând, Bill ar fi putut foarte bine să cunoască aceste lucruri și, în al patrulea rând, mă tot întrebam: oare vampirii făceau dragoste la fel ca oamenii?

Am intrat la duș, apoi m-am machiat și mi-am pus o rochie – fiindcă, dacă aș fi ales orice altă

piesă vestimentară, Buni ar fi făcut cu siguranță o criză. Am ales o rochiță albastră din bumbac, tricotată, presărată cu margarete mici, dar cam strâmtă pentru gustul bunicii și prea scurtă pentru veșmintele pe care Jason le considera potrivite pentru sora sa – păreri pe care le auzisem chiar din prima zi în care o îmbrăcasem. Mi-am pus cerceľușii cu biluțe aurii, mi-am prins apoi părul la spate, susținându-l nu foarte strâns într-o clamă galbenă, de forma unei mici banane.

Buni m-a privit destul de mirată și chiar n-am știut cum să interpretez expresia de pe chipul ei. Aș fi putut afla foarte ușor, dar ar fi fost cumplit să-i fac un asemenea lucru persoanei cu care împărțeam căminul, așa că aveam mare grijă ca nu cumva să greșesc în această privință. Buni se îmbrăcase cu aceeași fustă și bluză pe care le purta adeseori la întrunirile cu membrii Descendenților Morților Glorioși, veșminte care nu se potriveau cu mediul bisericesc, dar care nu arătau nici îndeajuns de banale pentru a fi purtate zi de zi.

Când și-a făcut apariția, eu măturam veranda din față, de care uitasem să ne ocupăm. Bill a apărut ca un vampir autentic: cu numai un moment înainte, nu era nimeni lângă mine, pentru ca în clipa imediat următoare, Bill să apară lângă trepte și să mă privească fix.

— Să știi că nu m-ai speriat câtuși de puțin, i-am zis zâmbind.

S-a arătat oarecum surprins.

— E doar un simplu obicei, mi-a răspuns el. Îmi

place să apar în acest mod, să nu fac prea mult zgomot.

Am deschis ușa și l-am invitat să intre; a urcat, privind în jurul său.

— Îmi aduc aminte de casă, a zis el. Însă pe-atunci nu era atât de mare.

— Cunoști casa noastră? Bunicii o să-i placă la nebunie să audă acest lucru.

L-am condus în camera de zi și am strigat-o imediat pe Buni.

Buni a intrat cu demnitate în sufragerie și m-am gândit că trebuie să se fi chinuit serios să-și aranjeze părul alb și bogat, pe care, spre deosebire de alte dați, și-l pieptănase și și-l încolăcise într-un coc destul de complicat. În plus, își dăduse și cu ruj.

Bill s-a dovedit un expert în arta conduitei și bunelor maniere, la fel de priceput ca și bunica mea. S-au salutat, și-au mulțumit reciproc, și-au adresat câteva complimente și, în cele din urmă, Bill s-a așezat pe canapea, iar Buni, după ce-a adus o tăviță cu trei pahare de ceai de piersici, și-a ocupat locul în fotoliu, dându-mi clar de înțeles că trebuia să mă postez lângă Bill. Nu aveam cum să mă eschivez cu subtilitate, așa că m-am așezat alături, chiar pe marginea canapelei, ca și cum de-abia așteptam să țâșnesc imediat ce-și golea paharul și să repet ritualul servirii ceaiului cu gheață.

După ce, politicos, a atins cu buzele marginea paharului, l-a așezat înapoi pe tavă. Eu și Buni am băut emoționate câteva guri.

Buni a hotărât să deschidă discuția cu un subiect nu tocmai amuzant.

— Presupun că ai auzit și tu despre strania tornadă care s-a abătut prin ținuturile noastre.

— Nu, vă rog, povestiți-mi, a zis Bill, pe un ton mai fin și mai delicat decât mătasea.

N-am îndrăznit să-l privesc, ci mi-am apropiat palmele și am rămas cu privirea țintă la ele.

Buni i-a povestit tot ce știa despre tornada bizară și moartea violentă a Șobolanilor. I-a zis că fusese un lucru îngrozitor, dar iremediabil, concluzie care parcă l-a mai relaxat puțin Bill.

— Ieri, înainte de a mă duce la muncă, am trecut și eu pe-acolo, le-am zis, fără să-mi ridic privirea. Am văzut rulota.

— Și ai găsit-o așa cum te așteptai? a întrebat Bill, având în glas doar o simplă curiozitate.

— Nu, nicidecum. Nu m-aș fi așteptat să fie-așa. De fapt... am fost foarte surprinsă.

— Sookie, dar tu ai mai văzut stricăciuni provocate de tornade, a zis Buni, mirată.

Am schimbat subiectul.

— Bill, de unde ți-ai cumpărat cămașa? Este foarte drăguță.

Se îmbrăcase cu pantaloni kaki, o cămașă verde-maronie, mocasini lustruiți și șosete subțiri, maro.

— De la Dillard, mi-a răspuns, în timp ce încercam să mi-l imaginez hoinărind prin mall-ul din Monroe, în timp de oamenii se uitau la el ca la o făptură exotică, cu piele strălucitoare și ochi fermecători.

De unde făcea rost de bani să cumpere aceste lucruri? Cum își spăla hainele? Oare se culca în sicriu complet dezbrăcat? Avea mașină? Sau zbura pur și simplu oriunde avea nevoie?

Buni s-a arătat mulțumită de obișnuința vampirului de a merge la cumpărături și mi-a provocat un nou val de păreri de rău văzând-o cât era de bucuroasă să-l aibă în sufragerie pe presupusul meu pretendent, chiar dacă acesta (conform literaturii populare) era victima unui virus ce-l făcea să arate ca și cum ar fi mort.

Apoi, Buni s-a pornit să-l bombardeze cu întrebări, iar Bill i-a răspuns amabil și aparent binevoitor. Într-adevăr, era un mort bine-crescut.

— Părinții tăi provin din regiunea noastră? I-a întrebat bunica.

— Părinții tatălui meu sunt din familia Compton, iar ai mamei din familia Loudermilk, i-a răspuns Bill, vesel și foarte relaxat.

— Mai sunt în viață o mulțime de membri ai familiei Loudermilk, i-a zis Buni, jovială. Din păcate, bătrâna Jessie Compton s-a stins anul trecut.

— Da, știu, a răspuns Bill, calm. Tocmai de-aceea m-am și întors. Pământul îmi revine mie de drept și m-am hotărât să-l revendic, din moment ce s-au mai schimbat lucrurile în societatea noastră în ceea ce-i privește pe cei ca mine.

— I-ai cunoscut și pe cei din familia Stackhouse? Sookie mi-a zis că ai un trecut destul de îndelungat.

Buni i se adresase perfect, iar eu am zâmbit, privindu-mi în continuare palmele.

— Îmi amintesc de Jonas Stackhouse, a spus Bill, spre încântarea bunicii. Părinții mei trăiau deja în aceste locuri, iar pe-atunci, Bon Temps nu era altceva decât un teren aproape pustiu. Jonas Stackhouse s-a mutat aici împreună cu soția și cei patru copii, pe când eu aveam doar șaisprezece ani. Nu-i aceasta casa construită chiar de el, cel puțin în parte?

Am observat că Bill și-a modificat ușor cadența și vocabularul, când și-a amintit de vremurile de odinioară, și m-a surprins cât de mult i se schimbese tonul și ce argou acumulasă pe parcursul unui secol de viață.

Buni, desigur, părea să fi ajuns în al nouălea cer, pentru că dorea să afle absolut totul despre Jonas, stră-stră-stră-străbunicul soțului ei.

— Avea și sclavi? a întrebat ea.

— Doamnă, dacă-mi amintesc bine, avea o slujnică în casă și un sclav pentru treburile din curte. Femeia care se ocupa de casă era de vârstă mijlocie, iar sclavul era un bărbat foarte solid și puternic, pe nume Minas. Însă de obicei, familia Stackhouse își lucra singură pământul, la fel ca și părinții mei.

— Vai, acestea sunt exact lucrurile pe care grupul nostru va fi încântat să le audă! Ți-a zis cumva Sookie...

Buni și Bill, după un nou schimb de amabilități, au stabilit data la care să participe Bill la una dintre întrunirile Descendenților.

— Acum, dacă nu vă supărați, mi-ar face plăcere ca eu și Sookie să ieșim puțin la plimbare.

Este o seară minunată.

Foarte încet, așa încât să-i pot vedea mișcarea, și-a întins brațul și m-a luat de mână și ne-am ridicat deodată în picioare. Palma-i era rece, rigidă și fină. Bill nu-i ceruse permisiunea bunicii, dar nici nu-i spusese fățiș să ne lase singuri.

— Ah, desigur, duceți-vă liniștiți, i-a răspuns bunica mustind de fericire. Eu mai am de terminat o mulțime de treburi. Când ne mai vedem, aș vrea să-mi spui toate numele persoanelor de care-ți amintești, din vremea-n care...

Buni s-a oprit, nedorind să spună ceva care să-l rănească.

— ...din vremea-n care locuiai în Bon Temps, am completat-o, amabilă.

— Firește, i-a răspuns vampirul, strângându-și buzele, în așa fel încât părea să-și reprime un zâmbet.

În numai o clipă am ajuns la ușă și mi-am dat imediat seama că Bill mă ridicase ușor și mă deplasase rapid, odată cu el. I-am zâmbit sincer, îmi place neprevăzutul.

— Ne întoarcem puțin mai târziu, i-am zis bunicii, care nu cred să fi remarcat mișcarea mea subită, din moment ce începuse deja să strângă paharele de ceai.

— Ah, nu vă grăbiți să-mi țineți de urât, a răspuns ea. Nu pățesc eu nimic.

Afară, broscuțele, brotacii și insectele își interpretau cu sârg opera rurală nocturnă. Bill m-a ținut de mână în timp ce hoinăream prin grădina parfumată cu mirosul ierbii proaspăt cosite și al

mugurilor recent îmbobociți. Pisicuța mea, Tina, a apărut din întuneric și a cerut să fie mângâiată. M-am aplecat, am scărpinat-o ușor pe căpșor și, spre surprinderea mea, Tina s-a alintat de picioarele vampirului, mișcare pe care el nu a descurajat-o câtuși de puțin.

— Îți place acest animal? m-a întrebat el pe un ton neutru.

— E pisica mea, i-am zis. O cheamă Tina și-mi place la nebunie de ea.

Fără să comenteze, Bill a stat nemișcat și a așteptat până când Tina a dispărut în bezna de dincolo de lumina verandei.

— Vrei să stăm în balansoar, pe scaunele de pe iarbă, ori preferi să ne plimbăm în continuare? l-am întrebat, amintindu-mi că sunt totuși gazda lui.

— Hai să ne mai plimbăm, fiindcă vreau să-mi mai dezmoțesc puțin picioarele.

Răspunsul lui m-a neliniștit într-o clipă, dar am început să înaintăm pe drumul ce ducea spre șoseaua rurală cu două benzi, ce trecea prin fața caselor noastre.

— Te-a tulburat cumva imaginea rulotei?

Am așteptat o clipă, gândindu-mă cum să-i răspund.

— Știi, mă simt foarte... hmmm... fragilă când mă gândesc la rulota aceea.

— Să știi că sunt puternic.

Am clătinat ușor din cap, reflectând la răspuns.

— Da, însă nu mi-am închipuit că poți avea chiar o asemenea forță fizică, ori o imaginație atât de debordantă.

— De-a lungul anilor, am învățat să ne mascăm foarte bine faptele.

— Se vede. Presupun că ai omorât o mulțime de oameni.

— Au fost câțiva.

„Dar am trecut peste asta”, părea să sugereze tonul vocii.

Mi-am strâns palmele la spate.

— După ce-ai devenit vampir, ți-a fost foame imediat? De fapt, cum ai ajuns așa?

Nu se așteptase la această întrebare și, chiar dacă eram învăluit în întuneric, i-am simțit imediat ochii îndreptându-se spre mine. Ajunsesem în apropierea pădurii și am continuat să înaintăm pe pietrișul ce ne scârțâia sub tălpi.

— E o poveste prea lungă pentru momentul de față, mi-a zis el. Însă ai dedus corect: când eram tânăr, am luat viața câtorva oameni – accidental. Pentru că nu știam când mai apucam să mănânc, înțelegi? Eram mai tot timpul hăituiți și, evident, pe-atunci nu exista sânge artificial. În plus, în vremea aceea nu erau atât de mulți oameni. Oricum, eram un om bun pe vremea când eram viu – adică, înainte să mă infesteze virusul – și am căutat după aceea să-mi aleg țintele numai din rândul persoanelor rele și nu m-am hrănit niciodată cu copii. Cel puțin, am reușit să nu ucid nici un copil. Dar acum lucrurile stau cu totul altfel și am posibilitatea să merg la orice clinică sau spital din oraș și să primesc sânge sintetic, deși este dezgustător, crede-mă. Sau pot să plătesc o prostituată, care să-mi dea voie să mă satur de

sânge cât pentru două zile. Ori, la fel de bine, aş putea ferma pe cineva şi respectiva persoană mă va lăsa să o muşc din dragoste, după care o voi face să uite totul. Acum însă nu am nevoie de-aşa ceva.

— Sau ai putea întâlni o fată care tocmai a fost rănită la cap, i-am zis.

— Ah, tu ai fost desertul. Cei doi Rattray au fost masa principală.

Scurt şi la obiect.

— Oho, i-am zis, simţind că mi se taie respiraţia. Lasă-mă un minut.

Şi chiar m-a lăsat. Probabil că doar un bărbat dintr-un milion m-ar fi înţeles şi ar fi aşteptat lângă mine în tăcere. Mi-am deschis mintea, am renunţat la toate barierele şi m-am relaxat complet. Tăcerea lui s-a revărsat asupra mea, iar eu am rămas locului, am închis ochii şi m-am bucurat din plin de alinare, mult prea profundă pentru a fi descrisă în cuvinte.

— Acum eşti mulţumită? m-a întrebat el, de parcă mi-ar fi ghicit trăirea.

— Da, i-am şoptit, simţind în acel moment că, indiferent ce-mi făcuse această făptură de lângă mine, reuşise totuşi să-mi dăruiască o linişte nepreţuită, după o viaţă în care mă bântuiseră o mulţime de gânduri străine.

— Şi mie îmi pari o persoană bună, mi-a zis el, surprinzându-mă.

— Cum aşa? l-am întrebat încet, visătoare.

— Nu-ţi este frică, nu arăţi câtuşi de puţin grăbită şi nu condamni. Aşa că nu am de ce să-mi

folosesc farmecele să te țin locului și să putem conversa civilizat.

— Despre ce farmece vorbești?

— E ceva în genul hipnozei, m-a lămurit el. Toți vampirii folosesc așa ceva, într-o anumită măsură. Trebuia să ne hrănim și înainte să fie descoperit sângele artificial, iar pe-atunci trebuia să-i convingem într-un fel sau altul pe oameni că suntem inofensivi... ori să-i încredințăm că nu văzuseră nimic... ori să-i păcălim că vedeau cu totul altceva.

— Crezi că are efect și asupra mea?

— Normal, a răspuns el, destul de surprins.

— Atunci, arată-mi.

— Bine, uită-te la mine.

— Dar e întuneric.

— Nu contează.

Bill a trecut în fața mea, m-a privit aplecându-și ușor capul și și-a apăsât mâinile pe umerii mei. Uitându-mă în sus, spre chipul său, îi vedeam strălucirea pielii și luciul ochilor și mă întrebam când o să-ncep să cotcodăcesc ca o găină ori să-mi dau hainele jos.

Și, totuși... nu s-a întâmplat absolut nimic. N-am simțit decât relaxarea aproape narcotică ce mă învăluia când stăteam în preajma lui.

— Simți influența mea? a întrebat el, răsuflând din greu.

— Nu, absolut deloc. Îmi pare rău, i-am zis politicoasă. Dar văd că strălucești puternic.

— Poți vedea lucrul ăsta? a întrebat el, surprins încă o dată.

— Da, normal. Nu-l văd toți?

— Nu. E foarte ciudat, Sookie.

— Dacă spui tu. Vrei măcar să-mi arăți cum plutești în aer?

— Acum? s-a arătat el și mai surprins.

— Da, de ce nu? Sau ai cumva vreun motiv pentru care nu poți face chestia asta?

— Nu, absolut nici unul, mi-a răspuns el și, dându-mi drumul la mână, a început să se ridice ușor de la pământ.

Am suspinat realmente extaziată și l-am privit înălțându-se în beznă și strălucind în lumina lunii, ca o statuie albă din marmură. Ajuns la aproximativ jumătate de metru de pământ, a început să plutească și parcă mi-a și zâmbit.

— Toți vampirii pot face așa ceva? l-am întrebat.

— Tu știi să cânti?

— Ah, nicidecum. Nu pot fredona nici măcar un refren.

— Ei bine, așa și noi, nu avem cu toții aceleași calități, mi-a răspuns Bill, coborând încet și aterizând pe sol fără să facă nici cel mai mic zgomot. Majoritatea oamenilor sunt dezgustați de vampiri, dar tu nu pari a fi deloc scârbită de ei, a adăugat el.

Am ridicat din umeri. În definitiv, cine eram eu să fac mofturi în privința lucrurilor ieșite din comun? Însă Bill părea să înțeleagă, pentru că, după o scurtă pauză în care ne-am reluat plimbarea, mi-a zis:

— Ți-a fost întotdeauna la fel de greu?

— Da, mereu, i-am răspuns, neputând să-i ascund acest fapt, deși nu doream să mă plâng. Cel mai greu mi-a fost când eram foarte mică, pentru că nu știam cum să mă protejez mental și, bineînțeles, repetam cu voce tare tot ce auzeam. Părinții nu mai știau ce să facă în privința mea. Pe tata îl puneam de obicei în cele mai jenante situații. În cele din urmă, mama m-a dus la un psiholog pediatru, o doctoriță care știa foarte bine cum sunt, dar care nu voia să accepte acest lucru și tot încerca să le explice părinților că dădeam dovadă de o capacitate foarte bună de observare și că eram capabilă să citesc foarte bine limbajul corporal și, din aceste motive, îmi imaginam că auzeam gândurile oamenilor. Bineînțeles că nu putea să accepte că auzeam cu adevărat *gândurile celor din jurul meu*, fiindcă acest lucru nu se încadra și nu putea fi acceptat în lumea medicinei. Apoi, la școală, nu m-am descurcat deloc grozav, pentru că îmi era enorm de greu să mă concentrez în prezența celorlalți copii. Dar la examene mă descurcam perfect, întrucât colegii se focalizau asupra propriilor lucrări... și îmi ofereau astfel răgazul necesar relaxării. Câteodată, părinții considerau că nu-mi făceam bine treburile zilnice din cauza lenei; uneori, profesorii credeau că nu sunt capabilă să învăț din pricina vreunei deficiențe mintale; oh, și nici nu ți-ar veni să crezi ce ipoteze aveau în acest sens. La fiecare două luni, îmi consultau ochii și urechile, îmi scanau creierul... Dumnezeuule! Părinții mei, sărmanii, au plătit o groază de bani pentru mine. Și n-au putut

niciodată să accepte acest adevăr. Cel puțin, nu față de mine.

— Deși în sinea lor știau.

— Da. Odată, când tata nu era hotărât dacă să intre în afacere cu un cunoscut ce dorea să deschidă un magazin de piese auto, m-a rugat să asist la discuția lor și, după ce bărbatul a plecat, m-a dus afară, a privit în zare și m-a întrebat: „Sookie, ia zi-mi, spune adevărul?” A fost un moment tare straniu.

— Ce vârstă aveai pe-atunci?

— Cred că nu împlinisem șapte ani, pentru că părinții mei au murit când eram în clasa a doua.

— Cum?

— În timpul unei inundații stârnite ca din senin și care i-a prins pe podul de la vest de casa noastră.

Bill nu a mai adăugat nimic. Văzuse desigur zeci și sute de cadavre.

— Și mințea cunoștința tatălui tău? a continuat el, după câteva secunde.

— Ah, da. Intenționa să-i ia banii tatălui meu și să se facă apoi nevăzut.

— Ai un talent aparte.

— Și ce talent, i-am răspuns, simțindu-mi colțurile buzelor lăsându-se în jos.

— Da, pentru că te face diferită de toți ceilalți oameni.

— Mie-mi spui?

Am înaintat tăcuți câteva clipe, după care l-am întrebat:

— Tu nu te consideri deloc uman?

— De multă vreme nu m-am mai privit în acest mod.

— Ce crezi, ești de acord cu părerea preoților că vampirii și-au pierdut sufletul?

— Nu pot ști acest lucru, a răspuns Bill indiferent, semn că reflectase atât de mult asupra acestei chestiuni, încât devenise pentru el un subiect ca oricare altul. Personal, nu cred așa ceva. Chiar și după atât de mulți ani, încă simt în mine ceva care nu manifestă cruzime și nu este însetat de sânge. Cu toate că pot fi ambivalent.

— Nu e vina ta că ai fost infestat cu un virus.

Bill a pufnit, dar chiar și făcând asta nu a părut nepoliticos.

— De când au apărut vampirii au existat tot felul de teorii în acest sens. E posibil ca această variantă să fie adevărată, a zis el, părând să regrete că spusese acest lucru. Dacă vampirii sunt creația unui virus, a continuat el mai degajat, atunci este unul foarte selectiv.

— Cum devine un om vampir?

Citisem tot felul de lucruri în acest sens, dar era cu totul altceva o informație primită direct de la sursă.

— În primul rând, individul respectiv trebuie golit complet de sânge, într-o singură ședință sau pe parcursul a două-trei zile, până când este adus în pragul morții, după care i se administrează sânge de vampir. Urmează apoi o stare cadaverică, ce durează patruzeci și opt de ore sau chiar trei zile, după care se trezește și începe să hoinărească noaptea, simțindu-se foarte înfometat.

M-a cutremurat felul în care rostise cuvântul „înfometat”.

— Nu există altă modalitate?

— Unii vampiri mi-au spus că oamenii pe care obișnuiesc să-i muște zilnic, la un moment dat se pot transforma în vampiri, dar pentru aceasta trebuie să se hrănească succesiv și abundent cu sângele lor. Alții, în aceleași condiții, doar se anemiează. Și, de asemenea, în situații neprevăzute, când cineva ajunge în pragul morții dintr-un motiv sau altul – un accident de mașină, o supradoză –, procesul poate decurge... foarte urât.

Începuseră să mă treacă fiorii.

— Mai bine schimbăm subiectul. Ce intenționezi să faci cu pământul familiei Compton?

— Vreau să locuiesc aici, atât cât voi avea posibilitatea. M-am săturat să tot umblu din oraș în oraș. Am crescut la țară și chiar îmi doresc să stau aici, din moment ce am dreptul legal de a exista și mi se permite să merg în Monroe, ori în Shreveport sau New Orleans ca să-mi cumpăr sânge artificial, ori să apelez pentru asta la prostituate specializate în contactul cu cei din specia noastră. Și vreau acest lucru chiar și numai pentru a mă convinge că pot face așa ceva, fiindcă am rătăcit zeci de ani.

— În ce stare e casa unde stai?

— Nu arată deloc bine, a recunoscut el. Am încercat eu să fac curățenie, dar numai noaptea. De aceea, am nevoie de lucrători care să repare o mulțime de lucruri. Nu pot spune că nu mă descurc la tâmplărie, însă nu știu nimic despre electricitate.

Era și normal să nu știe.

— Din câte mi se pare, casa ar avea nevoie de o nouă instalație electrică, a adăugat Bill, părând la fel de îngrijorat ca orice proprietar când vine vorba de locuința sa.

— Ai telefon?

— Da, normal, a răspuns el surprins.

— Atunci de ce nu angajezi niște meseriași?

— E foarte greu să-i contactez noaptea, să-i conving să vină la mine și să le explic tot ce trebuie făcut pentru că, fie sunt speriați, fie cred că este o glumă proastă.

Chiar dacă nu-i vedeam ochii, căci privea în altă parte, frustrarea din glasul vampirului era evidentă.

Am râs și m-am oferit să-l ajut.

— Bine, dacă vrei, îi sun eu. Mulți dintre ei mă cunosc și, chiar dacă mă consideră cu toții nebună, știu că sunt sinceră și cinstită.

— Mi-ai face un mare bine, a răspuns Bill, după câteva clipe de șovăială. De asemenea, ar putea să lucreze în timpul zilei, după ce discutăm în prealabil ce au de făcut și cât trebuie să le plătesc.

— E un mare dezavantaj să nu poți ieși afară în timpul zilei, i-am zis necugetat, fiindcă nu mă gândisem niciodată la acest aspect.

— Așa e, a consimțit Bill pe un ton sec.

— Și, în plus, trebuie să-ți ascunzi bine și locul de odihnă, am adăugat cu și mai multă nechibzuință.

Simțind însă profunzimea tăcerii vampirului, mi-am cerut imediat scuze.

— Iartă-mă, te rog, i-am zis, roșind în bezna

noptii.

— Locul de odihnă al unui vampir pe timpul zilei este secretul său cel mai strașnic, a răspuns Bill, inflexibil.

— Îmi cer scuze.

— În regulă, mi-a răspuns după un scurt moment stânjenitor.

Ajunși la marginea șoselei ne-am uitat în stânga și-n dreapta, de parcă am fi așteptat un taxi. Odată ieșiți din întunericul de sub coroanele copacilor, îl puteam vedea destul de bine în lumina lunii. La fel și el, pentru că m-a examinat atent, din cap și până-n picioare.

— Rochia are culoarea ochilor tăi.

— Mulțumesc.

— Deși e cam sumară.

— Poftim?

— Mi-e destul de greu să mă obișnuiesc să stau în preajma domnișoarelor când acestea apar îmbrăcate atât de sumar, m-a lămurit Bill.

— Ai avut la dispoziție câteva decenii în care să te obișnuiești, i-am zis, caustică. Fii serios, Bill! Rochiile scurte se poartă de mai bine de patruzeci de ani.

— Mie îmi plac fustele lungi, a răspuns el nostalgic. Îmi plăcea lenjeria femeilor din acele vremuri, în special jupoanele.

Nu m-am putut abține și am pufnit dezaprobatoare.

— Tu porți jupon pe dedesubt? a întrebat el.

— Am un furou foarte frumos, bej, din nailon și

dantelă, i-am răspuns indignată. Dacă ai fi fost un tip din rândul oamenilor, aş fi fost sigură că vrei să deviezi discuția către lenjeria mea intimă!

A râs şi el, scoţând acelaşi chicotit neobişnuit, baritonal, care mă impresionase profund încă de la prima noastră întâlnire.

— Şi, Sookie, acum porţi acel furou?

Ştiind că mă poate vedea, am scos limba la el, după care mi-am ridicat tivul rochiţei şi i-am arătat dantela furoului şi câţiva centimetri din bronzul coapselor.

— Mulţumit? I-am întrebat.

— Ai picioare foarte frumoase, dar mie tot fustele lungi îmi plac mai mult.

— Eşti tare încăpăţânat.

— Aşa îmi spunea şi soţia mea.

— Ai fost însurat?

— Da. După cum ţi-am zis, am devenit vampir când aveam treizeci de ani. Am avut o soţie şi cinci copii. Sora mea, Sarah, a locuit şi ea cu noi, dar nu s-a căsătorit niciodată. Logodnicul ei a murit în război.

— În Războiul Civil.

— Da. Eu am reuşit să ajung acasă de pe câmpul de bătălie. Am fost unul dintre norocoşi. De fapt, aşa consideram atunci.

— Presupun că ai luptat în rândul forţelor Confederaţiei, i-am zis întrebătoare. Dacă mai păstrezi uniforma şi binevoieşti să o porţi la club, le-ai face extrem de fericite pe colegele buncii mele.

— La finele războiului nu mai rămăsese mare

lucru din uniforma mea, mi-a zis el trist. Umblam cu toții îmbrăcați în zdrențe și eram morți de foame, a adăugat puțin tulburat. Și, după ce-am devenit vampir, uniforma nu mai reprezenta nimic pentru mine, a încheiat el, recăpătându-și în glas calmul și detașarea.

— Văd că te neliniștește acest subiect. Îmi pare rău, m-am scuzat din nou. Despre ce-ai vrea să vorbim? I-am întrebat în momentul în care ne-am întors și am pornit agale pe drumul spre casă.

— Despre viața ta, mi-a zis. Spune-mi ce faci după ce te trezești dimineața.

— Mă dau jos din pat, după care strâng așternuturile. Iau micul dejun, de obicei pâine prăjită, câteodată fulgi de ovăz, altă dată ouă, și îmi beau cafeaua, iar după aceea mă spăl din nou pe dinți, fac duș și mă îmbrac în hainele de zi. Uneori, știi, trebuie și să mă depilez. Dacă este zi lucrătoare, mă duc la serviciu, iar dacă încep slujba de-abia seara, până atunci merg la cumpărături, ori ies cu Buni la plimbare sau închiriez un film, ori stau pur și simplu la soare. De asemenea, citesc foarte mult. Sunt totuși norocoasă că Buni este încă în putere. Ea spală rufele, le calcă și pregătește mâncarea.

— Și cum rămâne cu tinerii?

— Ah, ți-am mai zis. Îmi este imposibil să am o legătură.

— Sookie, și atunci ce faci? a întrebat el încet.

— Îmbătrânesc și mor, i-am răspuns scurt, simțind că începe să atingă prea des același punct sensibil.

Spre surpriza mea, Bill a întins brațul și m-a luat de mână. Atmosfera s-a mai destins puțin, odată ce ne-am înțepat reciproc și am zgândărit câteva puncte sensibile. În tăcerea nopții, o pală de vânt mi-a fluturat părul peste chip.

— N-ai vrea să-ți lași părul liber? m-a întrebat Bill.

Nu aveam nici un motiv să n-o fac. Mi-am retras mâna și mi-am scos clama, după care am scuturat din cap și mi-am desfăcut părul. Nu aveam unde să-mi țin clama, așa că am pus-o într-unul dintre buzunarele lui și, de parc-ar fi fost cel mai nevinovat lucru din lume, Bill a început să-și treacă ușor degetele prin părul meu și să mi-l întindă grijuliu pe umeri.

Așa că i-am atins și eu perciunii, din moment ce contactul fizic nu părea să reprezinte o problemă.

— Sunt lungi, am remarcat eu.

— Așa era moda pe-atunci. Norocul meu că nu purtam barbă, la fel ca majoritatea bărbaților, că altfel rămâneam cu ea pentru totdeauna.

— Nu ești nevoit să te bărbierești?

— Nu, din fericire, tocmai mă bărbierisem, mi-a zis el, arătându-se fascinat de părul meu. În lumina lunii, arată ca niște șuvițe de argint, a adăugat el în șoaptă.

— Da. Și ție ce-ți place să faci?

În întineric, mi s-a părut că surâdea vag.

— Și mie-mi place să citesc, mi-a răspuns, oprindu-se și reflectând o clipă. Îmi plac filmele... normal, pentru că le-am urmărit încă de la începuturile cinematograției. De asemenea, îmi

place să stau în compania oamenilor care duc o viață obișnuită. Tânjesc câteodată să mă aflu în prezența altor vampiri, chiar dacă majoritatea lor duc o viață complet diferită de a mea.

Câteva clipe, am continuat să înaintăm tăcuți.

— Îți place să te uiți la televizor?

— Uneori, mi-a mărturisit el. O bună perioadă de timp înregistram telenovele și le urmăream noaptea, de teamă ca nu cumva să uit de natura mea umană. După o vreme însă, am renunțat pentru că, din exemplele pe care le vedeam în filme, ajunseseam să fiu convins că ar trebui să uit cât mai repede că umanitatea ar putea cumva să însemne bunătate.

Am răs la remarca lui și am continuat să urmăresc circumferința cercului luminos din jurul casei. Mă gândisem că Buni ne va aștepta în balansoarul de pe verandă, însă nu era acolo. În sufragerie era un singur bec, care strălucea slab. „Buni, chiar așa!?”, m-am gândit, oarecum iritată. Mă simțeam ca și cum eram condusă acasă de primul meu prieten și m-am surprins întrebându-mă dacă Bill va încerca sau nu să mă sărute – deși era puțin probabil, având în vedere prejudecățile pe care le avea în privința fustelor lungi. Dar oricât de stupidă ar fi părut dorința unui vampir de a săruta, mi-am dat seama că acesta era lucrul pe care-l doream cu adevărat, mai mult decât orice altceva.

Am simțit o presiune în piept, o amărăciune, din cauza unui lucru care îmi era interzis. Așa că m-am gândit: de ce nu?

L-am oprit trăgându-l ușor de mânecă, după

care am întins gâtul și l-am sărutat pe obraz. l-am adulmecat parfumul, unul obișnuit și vag sărat, impregnat cu o urmă de colonie.

L-am simțit tresărind. A întors capul și buzele ni s-au atins ușor. În momentul următor, l-am cuprins de gât cu brațele. Sărutul său a devenit pasional și am deschis buzele. Nu fusesem niciodată sărutată cu atâta patos. Îmbrățișarea s-a prelungit până când am avut impresia că întreaga lume era antrenată în acel sărut, în contopirea buzelor mele și ale vampirului. Respirația mi s-a accelerat și am început să-mi doresc și altceva.

Deodată, Bill s-a retras vădit tulburat, ceea ce nu mi-a provocat nici o plăcere.

— Noapte bună, Sookie, mi-a zis el, mângâindu-mi părul pentru ultima dată.

— Noapte bună, Bill, i-am răspuns cu un glas tremurat. O să-i sun mâine pe electricieni și o să-ți spun ce am rezolvat.

— Dacă nu lucrezi, treci mâine-noapte să vezi unde locuiesc?

— Da, i-am răspuns, încercând să-mi revin.

— Bine, atunci ne vedem mâine. Mulțumesc, Sookie.

Și, zicându-mi acestea, s-a întors și a pornit spre pădure, către locuința sa, făcându-se nevăzut în întuneric.

Am continuat să privesc în beznă ca o proastă, până când m-am dezmeticit și am intrat în casă, pornind direct spre pat, unde am zăcut o bună perioadă de timp, întrebându-mă dacă vampirii chiar sunt capabili să... facă dragoste. De

asemenea, m-am întrebat dacă aş putea avea o discuție deschisă cu Bill pe această temă. Uneori părea foarte demodat, iar altă dată arăta la fel de normal ca orice om. Ei bine, de fapt, nu chiar, dar cât de cât normal.

Mi se părea minunat și patetic, în egală măsură, faptul că unica ființă de care mă apropiasem după ani de zile de singurătate și cu care doream să fac sex nu era de fapt umană. Capacitatea telepatică îmi limita serios opțiunile. Bineînțeles, aş fi putut oricând să mă culc cu cineva doar de dragul de a face sex, dar aşteptam să fac dragoste și să mă bucur de această experiență.

Dacă am fi făcut-o și, după atâția ani de aşteptare, descopeream că nu aveam nici o chemare în acest sens? Sau, desigur, exista posibilitatea să nu mă fi simțit bine. Poate că revistele și filmele exagerau, ca de altfel și Arlene, care părea să nu înțeleagă faptul că viața ei sexuală nu era pentru mine un lucru pe care doream să mi-l destăinuie.

În cele din urmă am adormit dar numai pentru a mă cufunda într-o serie de vise lungi și sumbre.

A doua zi, printre asalturile interogatorii ale bunicii referitoare la plimbarea mea cu Bill și la planurile noastre de viitor, am izbutit să dau și câteva telefoane. Am găsit doi electricieni, un instalator și alți câțiva muncitori care mi-au dat numerele de telefon unde pot fi găsiți noaptea și pe care i-am asigurat că un telefon primit din partea lui Bill Compton nu era nicidecum o glumă proastă.

În final, când de-abia mă așezasem și eu la soare să mă prăjesc, Buni mi-a adus telefonul afară.

— Șeful tău, mi-a zis ea.

Bunica îl plăcea pe Sam și, după toate probabilitățile, el tocmai îi spusese ceva care o încântase peste măsură, având în vedere faptul că rânjea cu gura până la urechi.

— Bună, Sam, i-am zis, nu foarte veselă, deoarece presimțeam că era ceva în neregulă.

— Scumpete, Dawn n-a venit azi la muncă, m-a anunțat el.

— Ah... *fir-ar să fie!* i-am răspuns, știind că va trebui să lucrez eu în locul ei. Sam, îmi făcusem și eu niște planuri pe ziua de azi. Când ai nevoie de mine?

— M-ai ajuta enorm dac-ai veni de la cinci la nouă.

— Și primesc în schimb o zi liberă?

— Ce-ai zice să te-nlocuiască Dawn într-una din turele de noapte?

Am pufnit necuviincios și Buni m-a privit cu asprime, semn că mai târziu avea să-mi țină o scurtă lecție de morală.

— Of, bine, i-am zis, fără tragere de inimă. Ne vedem la cinci.

— Mulțumesc, Sookie. Știam eu că mă pot bizui pe tine.

Am încercat să mă simt mai bine în urma vorbelor sale, deși consideram că dădeam dovadă de o virtute destul de agasantă. Toți știau că puteau conta pe ajutorul lui Sookie, deoarece,

sărmana fată, nu reușea deloc să aibă o viață personală!

Dar, pe de altă parte, chiar îmi convenea, pentru că după ora nouă mă puteam duce direct la Bill. El oricum stătea treaz toată noaptea.

Însă orele de muncă s-au scurs mai încet ca niciodată. Gândurile mi-au zburat mai mereu la Bill și am avut ceva probleme în a-mi menține intactă garda mentală. Norocul meu că n-au fost mulți consumatori, altfel aș fi auzit o sumedenie de gânduri nedorite. Printre altele, am aflat că lui Arlene îi întârziase ciclul și se temea ca nu cumva să fi rămas însărcinată. Înainte de a apuca să mă controlez, am îmbrățișat-o cu afecțiune și ea m-a privit scrutătoare, după care s-a înroșit toată.

— Sookie, mi-ai citit gândurile? m-a întrebat ea, vădit alarmată.

Arlene era una dintre puținele persoane care-mi recunoșteau și-mi acceptau abilitatea telepatică, fără să încerce să și-o explice, ori să mă eticheteze că-s o ciudățenie a naturii. De asemenea, am observat că nu discuta des despre asta, iar când o făcea, nu mi se adresa niciodată pe tonul ei obișnuit.

— Îmi pare rău, n-am vrut. Astăzi nu pot să mă concentrez.

— În regulă, dar de-acum caută să stai departe de mintea mea, mi-a zis Arlene atenționându-mă cu degetul, în timp ce cârlionții roșcați îi săltau ca niște arcuri în jurul obrazilor.

Simțeam că-mi dau lacrimile.

— Îmi pare nespus de rău, i-am repetat, pornind

cu pași mari spre magazie.

Doream să mă reculeg, să-mi recapăt calmul și să-mi stăvilesc lacrimile. În acel moment, am auzit ușa deschizându-se în spatele meu.

— Arlene, doar ți-am zis că-mi pare rău! am răbufnit, dorind să fiu lăsată în pace.

Arlene confunda uneori telepatia cu talentele celor care aveau calități de medium, de aceea mă temeam ca nu cumva să mă întrebe dacă era cu adevărat însărcinată. I-ar fi fost mult mai ușor să cumpere un test de sarcină.

— Sookie, s-a auzit vocea lui Sam, care m-a întors cu fața spre el, punându-mi gingaș mâna pe umăr. Ce s-a-ntâmplat?

Tandrețea din glasul lui mi-a stimulat lacrimile.

— Trebuia să te-arăți supărat, nu să mă faci să plâng! i-am răspuns.

Sam a râs ușor și m-a luat de braț.

— Ce e? a repetat el, arătându-mi că nu avea de gând să renunțe și să mă lase singură.

— Eh, știi...

Însă n-am mai continuat. Nici cu Sam, nici cu altcineva nu discutasem vreodată clar despre problema mea – după cum singură o catalogasem. În Bon Temps, toți erau la curent cu zvonurile referitoare la motivele pentru care eram considerată o ciudată, dar nimeni nu știa că, indiferent dacă doream sau nu, eram totuși obligată să le ascult fără încetare pălăvrăgelile mentale, zi de zi trebuia să le aud văicărelile, lamentările, nemulțumirile...

— Ai auzit ceva care te-a necăjit?

Vocea-i era calmă și sinceră. M-a atins ușor în mijlocul frunții, pentru a-mi arăta că știa exact cum puteam „auzi”.

— Da.

— Și nu poți face nimic în această privință, nu-i așa?

— Așa e.

— Nu-ți place deloc chestia asta, nu, scumpa mea?

— Ah, câtuși de puțin.

— Atunci, nu este vina ta și nu ai ce să-ți reproșezi.

— Am încercat să nu aud nimic, dar nu reușesc întotdeauna să-mi mențin activă bariera mentală, i-am răspuns, simțind cum mi se scurge ușor pe obraz o lacrimă pe care nu reușisem s-o mai rețin.

— Și cum faci acest lucru, Sookie? Cum crezi bariera de care vorbești?

Arăta de parcă răspunsul meu îl interesa cu adevărat, nicidecum că ar fi considerat că avea în fața lui o persoană complet dezaxată. Mi-am ridicat privirea și m-am uitat în ochii săi albaștri, captivanți și luminoși.

— Păi... e destul de greu de înțeles, atâta timp cât nu poți face și tu acest lucru. Cum să-ți explic... ridic un fel de barieră, de fapt, nu chiar o barieră, ci mai degrabă un ecran, un baraj format din plăci impenetrabile - între creierul meu și al celorlalți oameni.

— Și trebuie s-o menții permanent?

— Da. Ceea ce necesită o mare putere de concentrare. Este ca și cum aș avea tot timpul

mintea divizată. Tocmai de aceea cred oamenii că sunt nebună. O parte a creierului se străduiește să mențină activă bariera de protecție, iar cealaltă parte caută să înregistreze comenzile consumatorilor – iată de ce nu reușesc întotdeauna să port o conversație coerentă.

Simplul fapt că putusem să vorbesc deschis despre frământările mele mi-a declanșat un copleșitor sentiment de ușurare.

— Poți să auzi cuvinte sau doar impresii vagi?

— Depinde de persoana pe care o am alături și de starea în care se află. De pildă, dacă individul respectiv a băut sau este tulburat, nu recepționez decât impresii, imagini, intenții; dacă este treaz și sănătos la minte, atunci pot să primesc cuvinte și imagini clare.

— Vampirul spune că pe el nu-l poți auzi.

Nu mi-a prins deloc bine să aud că Bill și Sam avuseseră o conversație pe această temă.

— Așa este, am recunoscut eu.

— Și te relaxează acest lucru?

— Ah, chiar foarte mult, i-am zis din toată inima.

— Sookie, pe mine poți să mă auzi?

— Nu vreau să încerc așa ceva! i-am răspuns, sovăielnică, pornind spre ușa magaziei și așteptând apoi cu mâna pe clanță. Am scos un șervețel din buzunarul șortului și mi-am șters urma lacrimii de pe obraz, adăugând: Sam, dacă-ți citesc gândurile, să știi că va trebui să-mi dau imediat demisia! Chiar îmi place de tine și îmi place să lucrez aici.

— Sookie, poți să încerci oricând dorești, a zis el

indiferent, întorcându-se apoi să deschidă o cutie de whisky cu briceagul ascuțit pe care-l ținea mereu în buzunar. Și n-ai de ce să-ți faci griji în privința mea. Poți să-ți păstrezi slujba atâta vreme cât vrei acest lucru.

Am curățat apoi masa pe care Jason vărsase solnița cu sare, unde mâncase mai devreme cartofi pai și un hamburger și băuse vreo două beri.

Am reflectat puțin la propunerea lui Sam și am hotărât să nu-l ascult imediat, fiindcă era clar că se pregătise în acest sens. Cel mai bine era să aștept până când îl vedeam preocupat de altceva. Atunci voi avea o ușoară scăpare și-i voi asculta gândurile. În definitiv, chiar el mă invitase, ceea ce era un lucru realmente neobișnuit.

Fusese chiar drăguț din partea lui să-mi facă o astfel de propunere.

Mai târziu, mi-am aranjat machiajul și m-am pieptănat. Știam că lui Bill îi place să am părul desfăcut, așa că, în seara aceea, nu mi l-am mai strâns. Când a sosit vremea să plec, m-am dus în biroul lui Sam și mi-am luat poșeta.

Reședința Compton, la fel ca și a bunicii mele, se afla departe de șosea. Totuși, spre deosebire de casa noastră, era vizibilă de pe drumul comunal, iar priveliștea dădea direct spre cimitir – lucru datorat (cel puțin în mică măsură) faptului că locuința familiei Compton se afla într-o zonă mai înaltă. Fusese construită în vârful unei coline și, în plus, avea un etaj pe toată suprafața casei. Și casa bunicii avea o mică mansardă și două dormitoare

suplimentare, dar acestea nu făceau nici cât jumătate de etaj.

La un moment dat, în îndelungata ei istorie, familia Compton avusese o casă foarte frumoasă, a cărei eleganță putea fi observată chiar și pe întuneric – totuși, pe timpul zilei se vedea clar că stâlpii se cojeau, obloanele de lemn masiv crăpaseră și curtea se transformase într-o mică junglă. În umiditatea și căldura din Louisiana, plantele și buruienile din curte pot scăpa foarte ușor de sub control, iar bătrânul Compton nu era genul de om care să angajeze pe cineva să aibă grijă de gospodărie. Astfel, în momentul în care ajunsese să fie prea slăbit ca să se mai ocupe de ea, lucrurile o luaseră complet razna.

Rondul de pietriș din fața casei nu mai fusese de foarte mulți ani nivelat, așa că mașina s-a balansat serios până la ușa de la intrare. Văzând că luminile erau aprinse în mai toate camerele, m-am gândit că această seară nu va semăna deloc cu cea precedentă, mai cu seamă datorită faptului că în fața intrării era parcat un Lincoln Continental alb, cu o capotă bleumarin. Pe un abțibild alb scria cu litere mari, albastre: ATENȚIE, VAMPIRI!, iar un altul, roșu-galben, anunța: CLAXONEAZĂ DACĂ EȘTI DONATOR DE SÂNGE! În schimb, pe plăcuța de înmatriculare scria simplu: COLȚI 1.

Din moment ce Bill avea oaspeți, m-am gândit că nu avea rost să rămân, dar fusesem invitată și știam că mă așteaptă. Așa că, șovăielnică, am bătut la ușă.

Mi-a deschis o femeie-vampir, o negresă a cărei

piele strălucea din cale-afară. Tipa nu părea să aibă mai puțin de un metru optzeci înălțime și era îmbrăcată în spandex din cap până-n picioare – costumație formată dintr-o brasieră roz fosforescent, pe care o asortase cu o pereche de pantaloni trei sferturi de aceeași nuanță aprinsă și o cămașă bărbătească albă, de gală, descheiată complet.

Mie îmi părea cam deșănțată ținuta ei, dar probabil că, din punctul de vedere al unui bărbat, era foarte apetisantă.

— Bună, puicuță omenească, a murmurat ea, moment în care mi-am dat brusc seama că eram în pericol.

Bill mă avertizase de câteva ori și-mi spusese că nu toți vampirii erau la fel ca el – ca să nu mai spun că totuși chiar și el avea momente în care nu se comporta prea drăguț. Nici acestei creaturi nu i-am putut pătrunde în minte, dar am perceput imediat cruzimea din vocea ei.

Poate că-l rănise pe Bill. Poate că era iubita lui.

Deși mi-au trecut fulgerător prin minte aceste gânduri, nici unul nu și-a lăsat amprenta pe chipul meu. Aveam o experiență de ani de zile în a-mi controla fizionomia, așa că am arborat spontan un zâmbet protector, mi-am îndreptat spatele și i-am răspuns jovială:

— Bună! Stabilisem să trec în seara asta pe-aici, să-i transmit lui Bill câteva informații. Este disponibil?

Femeia mi-a râs în nas, ceea ce nu era nimic nou pentru mine. Zâmbetul mi s-a luminat și mai

mult, deși creatura din fața mea emana răutate la fel cum un bec răspândește lumină și dogoare.

— Bill, fetișcana asta zice că are niște informații pentru tine! a strigat peste umărul ei suplu, cafeniu, minunat.

M-am străduit să nu arăt câtuși de puțin ofensată.

— S-o las să intre, sau s-o mușc, în semn de dragoste?

„Doar peste cadavrul meu!”, m-am gândit înfuriată, moment în care mi-am dat seama că nu era deloc exclusă această posibilitate.

Nu l-am auzit pe Bill răspunzându-i, dar femeia-vampir s-a dat un pas înapoi și mi-a făcut loc să trec pragul casei. Să-ncerc să fug nu m-ar fi ajutat cu nimic – tipa m-ar fi răpus înainte de a apuca eu să fac vreun pas. Nu-l zărisem încă pe Bill, deci nu puteam fi sigură că era în regulă atâta timp cât nu-l vedeam cu ochii mei. Am bravat și am sperat ca totul să iasă bine, mai ales că, de obicei, mă descurc de minune în astfel de situații.

În salonul mare de la intrare, printre obiectele de mobilă neagră, veche, erau și câțiva musafiri. M-am uitat însă mai atent și am observat că, de fapt, musafirii erau doi vampiri și doi oameni.

Vampirii erau amândoi bărbați, albi. Unul avea părul tuns perie și era tatuat pe fiecare centimetru al pielii. Celălalt era ceva mai înalt decât femeia-vampir care-mi deschisese – avea aproape doi metri înălțime –, constituție impozantă și păr negru, ondulat și lung.

Oamenii erau mai puțin impresionanți. Femeia,

blondă și puțin cam dolofană, avea înjur de treizeci și cinci de ani, poate chiar mai mult. Își dăduse cu o tonă de pudră și arăta la fel de terminată ca o gheată ponosită. Bărbatul era cu totul diferit. Era chiar încântător, cel mai frumos bărbat pe care-l văzusem eu vreodată. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci și unu de ani, tenul îi era aproape tuciuriu – poate că era de origine hispanică –, era mic de statură și avea o constituție delicată. Era îmbrăcat într-o pereche de blugi tăiați scurt, atât și nimic altceva. Cu excepția machiajului. Pe care l-am observat din mers și care nu mi s-a părut deloc atrăgător.

În acel moment Bill a schițat un gest și l-am zărit în penumbra de pe holul întunecat ce făcea legătura dintre salon și partea din spate a casei. Încercând să-mi evaluez cât mai corect poziția, l-am privit și, spre surprinderea mea, nu arăta câtuși de puțin liniștit, deși chipul îi era complet impasibil, absolut impenetrabil. Nu mi-a venit nici mie să cred că mă gândisem la așa ceva, dar era un moment prielnic să arunc o scurtă privire în mintea lui.

— Ei bine, acum putem avea o noapte pe cinste, a zis încântat vampirul cu părul lung. Bill, ea e mica ta prietenă? Pare o adevărată prospătură.

Am analizat rapid câteva alternative pe care le învățasem de la Jason.

— V-aș ruga să ne scuzați puțin pe mine și pe Bill, le-am zis foarte politicoasă, ca și cum ar fi fost o seară ca oricare alta. Trebuie să discutăm despre oamenii pe care i-am angajat să renoveze casa.

Mi-am dat toată silința să arăt la fel de impersonal ca o adevărată femeie de afaceri, deși pantalonii scurți, tricoul și pantofii sport nu formau o ținută care să impună respect profesional. Speram totuși să le dau impresia că oamenii drăguți – cu care aveam de-a face pe parcursul unei zile de muncă – n-ar fi putut sub nici o formă să reprezinte pentru mine o amenințare.

— Noi auziserăm că Bill a trecut la dietă și bea numai sânge sintetic, a adăugat și vampirul tatuat. Diane, se pare că ne-am înșelat.

Negresa și-a lăsat capul într-o parte și m-a privit îndelung:

— Eu n-aș fi atât de sigură. Mie mi se pare că-i virgină.

Nu credeam însă ca Diane să se fi referit la virginitatea sexuală.

Am făcut cu nonșalanță câțiva pași spre Bill, sperând din tot sufletul să primesc ajutor din partea lui, în caz că lucrurile luau vreo întorsătură și, deodată, mi-am dat seama că nu aveam nici o certitudine în acest sens. Continuam să zâmbesc, nădăjduind să spună ceva, să schițeze măcar un gest.

Apoi, s-a hotărât să intervină.

— Sookie e a mea, a zis el pe un ton atât de glacial și de imperturbabil, încât, dac-ar fi fost o piatră, n-ar fi provocat în apă nici măcar o undă.

M-am uitat la el cu asprime, dar am avut suficientă înțelepciune cât să-mi țin gura-nchisă.

— Cât de mult îl răsfеți pe dragul nostru Bill! mi s-a adresat Diane.

— Asta nu te privește pe tine, i-am răspuns nervoasă, folosind o altă expresie învățată de la Jason.

A urmat o pauză scurtă, apăsătoare, pe parcursul căreia atât vampirii, cât și oamenii m-au examinat îndeajuns de amănunțit cât să-mi numere și firișoarele de păr de pe brațe. Apoi, vampirul mai înalt a izbucnit într-un hohot de râs și ceilalți i-au urmat exemplul. În timp ce toți se cutremurau de râs, am mai înaintat câțiva pași spre Bill, care, fără să zâmbească, se uita la mine fix, cu ochii săi negri, și am înțeles imediat că-și dorea la fel de mult ca mine să-i pot citi gândurile.

Îmi era cât se poate de clar: se afla în pericol, ceea ce însemna că și eu eram în aceeași situație.

— Ai un zâmbet tare ciudat, a zis gânditor vampirul înalt, care îmi plăcea parcă mai mult când râdea.

— Malcolm, fii serios, i-a răspuns Diane. Ție toate femeile ți se par ciudate.

Malcolm l-a tras pe tânăr aproape de el și l-a sărutat pasional. Am simțit că mi se face rău. În definitiv, era un gest pe care-ar fi trebuit să-l facă în intimitate.

— Asta cam așa e, a răspuns Malcolm, îndepărtându-se câteva clipe mai târziu, spre dezamăgirea evidentă a tânărului mărunțel. Dar asta chiar pare deosebită. Poate că-i curge prin vene sânge nobil.

— Pfui! a intervenit blonda, pe un ton atât de strident, încât era cât pe ce să se dezlipească tencuiala de pe pereți. Asta e nebuna de Sookie

Stackhouse.

M-am uitat mai atent la ea și, după ce-am izbutit să-mi șterg din minte cei câțiva kilometri de drum desfundat și jumătate din machiajul tipei, am reușit în sfârșit s-o recunosc: era Janella Lennox. Până s-o concedieze Sam, tipa lucrase două săptămâni în barul Merlotte's, după care se mutase în Monroe, după câte-mi spusese Arlene.

Vampirul tatuat a îmbrățișat-o pe Janella și a început să-i mângâie sânii. Dezgustată, am simțit cum mi se scurge sângele din obraji. Scena însă nu părea să se rezume numai la atât, pentru că Janella, uitând complet de limitele bunului-simț, și-a pus palma pe șlițul pantalonilor vampirului și a început și ea să-l mângâie.

Măcar aflasem că vampirii sunt capabili să facă sex, deși era un moment în care nu mă încânta mai deloc această informație.

Malcolm mă urmărea și observase cât eram de dezgustată.

— E nevinovată, i-a zis lui Bill, zâmbind cu subînțeleles.

— Și e numai a mea, a repetat Bill, de această dată pe un ton și mai dur, avertizându-l la fel ca un șarpe cu clopoței.

— Bill, să-mi zici dacă puicuța asta îți dă tot ce-ți trebuie, i s-a adresat Diane. Pentru că arăți cam palid și posomorât. Se pare că nu are grijă de tine așa cum trebuie.

M-am mai apropiat un pic de Bill.

— Uite, s-a oferi Diane – pe care începusem deja s-o urăsc –, dacă-ți face plăcere, poți să guști

puțin din femeia lui Liam sau din Jerry, puștiul drăguț al lui Malcolm.

Janella nu a reacționat la propunerea de a fi împărțită, probabil și pentru că era mult prea ocupată cu fermoarul de la blugii lui Liam, dar Jerry, prietenul chipeș al lui Malcolm, a pășit mai mult decât binevoitor spre Bill. Văzându-l pe Jerry îmbrățișându-l pătimaș pe Bill, dezmierdându-i gâtul și frecându-și pieptul de cămașa sa, am zâmbit atât de larg, încât am simțit că mi se dislocă fălcile.

Era însă foarte greu de digerat încordarea de pe chipul vampirului meu. Caninii au început să-i coboare și i-am văzut pentru prima dată în toată lungimea lor. Era evident că sângele sintetic nu-i satisfăcea nevoile.

Jerry a început să-l lingă la baza gâtului, în timp ce eu mă chinuiam inutil să-mi mențin activă bariera mentală. Din moment ce trei dintre noi erau vampiri și nu le puteam citi gândurile, iar Janella era extrem de ocupată, Jerry rămăsese singurul disponibil. Așa că l-am ascultat și, deodată, am simțit că mi se taie răsuflarea.

Tremurând incitat, Bill era cât pe ce să-și înfigă dinții în grumazul lui Jerry, când l-am avertizat brusc:

— Nu! Vezi că este infestat cu Sino!

Ca trezit dintr-o vrajă, Bill s-a uitat la mine, peste umărul lui Jerry. Respira precipitat, dar caninii i se retrăseseră. Am profitat de situație și-am mai făcut câțiva pași, ajungând la mai puțin de un metru de Bill.

— Are Sino-SIDA, am repetat.

Alcoolicii și drogații înveterați îi afectau temporar pe vampiri, chiar dacă unii dintre ei susțineau că le plăcea starea de euforie căpătată prin intermediul acestora, dar nu și efectele sângelui persoanelor infectate cu SIDA, ori ale celor care sufereau de boli venerice sau alte epidemii ce afectau umanitatea.

Excluzând bineînțeles Sino-SIDA. Deși nici aceasta nu-i omora pe vampiri, așa cum SIDA îi decima pe oameni, ci doar îi făcea să sufere pentru aproximativ o lună, răstimp suficient pentru a fi descoperiți și reduși definitiv la tăcere. Din când în când, dacă un vampir se hrănea de mai multe ori cu sângele unui om infestat, sucomba – oare chiar definitiv? – fără să mai fie nevoie să i se-nfigă un țăruș în piept. Chiar dacă în Statele Unite era încă rară, Sino-SIDA se confirmase în jurul porturilor, precum cel din New Orleans, unde soseau marinari și călători petrecăreți din toate colțurile lumii.

Toți vampirii înmărmuriseră și-l priveau pe Jerry de parc-ar fi fost moartea-n persoană; ceea ce, pentru ei, este posibil chiar să fi fost.

Tinerelul frumușel, luându-mă prin surprindere, s-a întors și a sărit pe mine, izbindu-mă de peretele din stânga mea. Nu avea forța unui vampir, dar era destul de puternic, semn că se afla în stadiul de început al bolii. Mi-a cuprins gâtul cu o mână și cu cealaltă s-a pregătit să mă lovească direct în figură. În clipa-n care am ridicat mâinile să mă apăr, cineva l-a înșfăcat pe Jerry de braț, iar acesta a înghețat pe loc.

— Dă-i drumul, i-a spus Bill, pe un ton atât de înspăimântător, încât mă îngrozise și pe mine.

Spaima mea lăuntrică se întetise atât de mult, încât nu mai credeam că voi ajunge să mă simt vreodată în siguranță. Iar Jerry nu-și descleșta deloc degetele; am scos un mic scâncet, împotriva voinței mele. Mi-am rotit ochii și, uitându-mă la chipul livid al lui Jerry, am observat că Bill îl ținea de mână, Malcolm îl apucase de picioare, iar Jerry era atât de speriat, încât nu putea să priceapă ce-aveau de gând să-i facă.

Camera începea să se înceteșeze și auzeam tot felul de voci confuze. Mintea lui Jerry mă asalta pur și simplu. Simțeam că nu am puterea să-i rezist. Mintea-i era învolburată de viziuni ale iubitului, care-i transmisese virusul și-l părăsise pentru un vampir, pe care Jerry îl ucisese într-un acces de gelozie și furie. Jerry își anticipa moartea, ce avea să-i fie provocată chiar de vampirii pe care voia să-i omoare, și era nemulțumit că nu se răzbunase și mai aprig pe vampirii pe care deja îi infectase.

Peste umărul lui Jerry, am zărit chipul zâmbitor al lui Diane.

Bill i-a frânt încheietura mâinii și Jerry a urlat, după care s-a prăbușit pe podea. Sângele mi-a năvălit puternic în cap și era cât pe ce să leșin. Malcolm l-a ridicat pe Jerry și l-a dus pe canapea atât de dezinvolt, încât ai fi zis că transportă un covor făcut sul. Însă chipul lui Malcolm nu era deloc relaxat. Îmi era clar că lui Jerry i-ar fi fost mult mai bine să moară cât mai repede.

Bill a pășit în fața mea, luându-i locul lui Jerry.

A-nceput să-mi maseze gâtul cu degetele – aceleași degete care tocmai îi fracturaseră încheietura lui Jerry –, cu aceeași gingășie ca și bunica mea. Și-a dus apoi arătătorul în dreptul buzelor mele, pentru a-mi da de-nțeles să păstrez tăcerea și, punându-mi un braț pe după umeri, s-a întors cu fața spre ceilalți vampiri.

— Hai că pân-acum ne-am distrat de minune, a zis Liam, pe un ton atât de calm, încât n-ai fi zis că Janella tocmai îi făcea un masaj cât se poate de intim, chiar în fața noastră, pe canapea.

Liam, care pe parcursul scurtului incident nu se deranjase să intervină, își expunea acum câteva tatuaje cum nici nu-mi închipuiam că există. Am simțit că mi se face greață.

— Cred însă că a venit momentul să ne întoarcem în Monroe, a adăugat el. Trebuie să purtăm o mică discuție cu Jerry, când se trezește, am dreptate, Malcolm?

Malcolm a săltat pe umăr trupul inconștient al lui Jerry și a încuviințat din cap. Diane s-a arătat tare dezamăgită.

— Băieți, a protestat ea, dar tot n-am aflat cum de-a știut puicuța asta că e infestat.

Cei doi vampiri și-au îndreptat simultan privirile spre mine. Liam, indiferent, s-a oprit o clipă în momentul orgasmului. Acum îmi era foarte clar: vampirii puteau să facă sex.

— Mersi, Janella, i-a zis el, după un scurt suspin de voluptate. Malcolm, să știi că are dreptate. Ca de obicei, lui Diane îi place să taie-n carne vie și să treacă direct la subiect.

Oaspeții au izbucnit cu toții în râs, de parc-ar fi auzit cine știe ce glumă bună. Mie însă mi s-a părut doar o afirmație înfiorătoare.

— Deocamdată, nu poți vorbi, nu-i așa, scumpo? a răspuns Bill, zgâlțâindu-mă ușor de umăr, de parcă n-aș fi priceput aluzia.

Am încuviințat dând din cap.

— Eu cred că aș putea s-o fac să vorbească, și-a oferit Diane ajutorul.

— Diane, las-o baltă, i-a zis Bill, calm.

— Ah, da, e numai a ta, a spus Diane, fără să arate intimidată, dar nici prea convinsă.

— Rămâne să ne vizitați altă dată, a continuat Bill, pe un ton categoric care le dădea de înțeles că ori pleacă, ori vor avea de-a face cu el.

Liam s-a ridicat, s-a încheiat la fermoarul de la pantaloni și i-a făcut un semn femeii:

—Janella, hai să mergem, suntem dați afară.

Când vampirul și-a încordat mușchii, tatuajele s-au încrețit în zeci de vălurele pe brațele lui vânjoase, iar Janella s-a cuibărit imediat la pieptul lui, de parcă nu s-ar mai fi săturat de el. Însă Liam a împins-o cu ușurință, ca și cum ar fi alungat o muscă. Janella s-a arătat ușor iritată, dar nicidecum jignită, așa cum m-aș fi simțit eu în locul ei. Probabil că era obișnuită cu astfel de tratamente.

Malcolm l-a purtat pe Jerry până la ușa de la intrare, fără să scoată un cuvânt. Nu arăta câtuși de puțin slăbit, așa că n-am reușit să-mi dau seama dacă se hrănise din Jerry și luase virusul. Aruncându-și poșeta pe umăr, Diane a ieșit ultima,

dar nu înainte de a ne săgeta cu o privire mistuitoare.

— Porumbeilor, hai că vă lăsăm singurei. Iubito, a fost chiar drăguț, a zis ea cu frivolitate, după care a trântit ușa-n urma ei.

Imediat ce-am auzit în curte motorul mașinii, am leșinat.

Nu mai trecusem niciodată printr-o asemenea stare și speram să fie și ultima dată, însă n-aș fi putut spune că nu avusesem un motiv serios de spaimă.

Se pare că am rămas inconștientă ceva vreme. Fusesem într-o situație critică, asupra căreia știam că trebuie să reflectez, dar nu în acele momente. Când mi-am revenit, mi-a apărut brusc în minte tot ce văzusem și auzisem mai devreme și am simțit că mi se-ntorc mâțele pe dos. Bill m-a tras imediat peste marginea canapelei, însă am izbutit să-mi păstrez mâncarea-n stomac, poate și pentru că nu îngurgitasem mare lucru.

— Așa se comportă de obicei vampirii? I-am întrebat în șoaptă, simțindu-mi gâtul iritat în locul în care mă strânsese Jerry. Au fost îngrozitori.

— Când am aflat că nu ești acasă, am încercat să dau de tine la bar, a răspuns Bill, pe un ton sec. Dar nu te-am mai prins acolo.

Chiar dacă știam că nu mă ajuta la nimic, am început totuși să plâng. Eram convinsă că Jerry murise deja și simțeam c-ar fi trebuit să-l ajut cumva, dar nu puteam să păstrez tăcerea când știam că urma să-l infecteze pe Bill. Incidentele din acest scurt episod m-au tulburat atât de serios,

Încât nu știam ce mă neliniștea mai mult. În aproximativ un sfert de oră, mă temusem pentru viața mea, îmi făcusem griji pentru viața lui Bill – sau, mai bine zis, pentru existența sa –, asistasem la acte sexuale care-ar fi trebuit să se consume în intimitate, îl văzusem pe potențialul meu iubit cuprins de spasmele nesațului pentru sânge (cu accent pe „nesaț”) și fusese cât pe ce să fiu sugrumată de un crăișor bolnav.

Dar, gândindu-mă mai bine, mi-am îngăduit să plâng în voie. Mi-am îndreptat spatele, mi-am ascuns chipul într-o batistă primită de la Bill și-am început să plâng. Curiozitatea de a afla pentru ce ar avea nevoie un vampir de o batistă reprezenta un mic semn de revenire la normalitate, tranziție înlesnită de un șuvoi de lacrimi de emoție.

Bill a avut suficient bun-simț cât să nu mă îmbrățișeze. S-a așezat pe podea și a binevoit să privească în altă parte în răstimpul în care mi-am șters ochii.

— Vampirii devin foarte cruzi când trăiesc în grupuri, mi s-a adresat el pe neașteptate, deoarece se zgândăresc reciproc. Faptul că stau mereu în preajma celor ca ei le reamintește cât de mult s-au îndepărtat de natura umană și încep să se comporte ca adevărați justițari. Cei ca mine, care locuiesc singuri, prețuiesc mai mult umanitatea din care au făcut cândva parte.

I-am ascultat vocea blândă, ce-i exprima domol gândurile în încercarea sa de a-mi explica inexplicabilul.

— Sookie, viața noastră este seducătoare,

captivantă și, pentru unii dintre noi, durează secole întregi. Sângele artificial și acceptarea prezenței noastre nu va schimba aceste adevăruri peste noapte, și nici chiar peste un deceniu. Diane, Liam și Malcolm sunt împreună de cincizeci de ani.

— Ce drăguț! i-am zis, simțind în glas ceva ce nu mai auzisem niciodată: amărăciune. Înseamnă că-și pot sărbători nunta de aur.

— Poți să treci cu vederea ce s-a întâmplat? m-a întrebat Bill.

Ochii săi negri, uriași, se apropiau din ce în ce mai mult, iar buzele îi ajunseseră foarte aproape de ale mele.

— Nu știu, i-am zis parcă fără voia mea. De fapt, știi, chiar am fost curioasă să aflu dacă ești capabil să...

A ridicat din sprâncene, mirat.

— Să ce?

— Mă refer...

Însă m-am oprit brusc. Am căutat un mod mai plăcut de a-l lămuri, pentru că văzusem în această seară mai multă cruzime decât întâlnisem în toată viața mea și nu voiam să contribui și eu la această agresivitate.

— Mă refeream la erecție, i-am zis, evitându-i privirea.

— Acum ai aflat, mi-a răspuns, încercând să nu arate amuzat. Putem să facem dragoste, dar nu putem avea copii. Ești mai liniștită să afli că Diane e stearpă?

În acel moment, mi-a sărit țandăra. Am deschis ochii și l-am privit îndârjită.

— Nici să nu te gândești să râzi de mine!

— Of, Sookie, a spus el, ridicând brațul ca să mă atingă pe obraz.

L-am evitat. M-am ridicat brusc în picioare. Bill nu m-a ajutat, ceea ce era foarte bine, ci a rămas pe podea și m-a privit cu aceeași expresie indescifrabilă. Caninii i se retrăseseră de mult, dar știam bine că suferea de foame, însă asta era ghinionul lui.

Poșeta-mi rămăsese pe podea, în apropierea ușii de la intrare. Nu mă simțeam prea sigură pe picioare, totuși înaintam. Am scos dintr-un buzunar lista cu numele electricienilor și i-am lăsat-o pe masă.

— Trebuie să plec.

Prin bine-cunoscutul truc al vampirilor, a apărut brusc în fața mea.

— Îmi permiți să te sărut drept urare de noapte bună? m-a întrebat el, ținându-și decent mâinile pe lângă corp și arătându-mi clar că nu avea de gând să mă atingă atâta timp cât nu-i dădeam eu undă verde.

— Nu, i-am răspuns, categoric. Nu mă dau în vânt după sărutări.

— O să vin să te văd.

— Da. Cum vrei.

S-a întins să-mi deschidă ușa, dar am avut impresia că vrea să mă atingă și am tresărit puternic.

M-am întors rapid pe călcâie și aproape că am alergat până la mașină, răstimp în care lacrimile mi-au încețoșat iarăși privirea. Eram totuși

bucuroasă că nu aveam mult de mers până acasă.

Capitolul 3

Târâitul telefonului m-a obligat să-mi acopăr capul cu perna. De ce nu răspundea odată Buni? Văzând că zgomotul iritant continua, mi-am dat seama că Buni fie plecase la cumpărături, fie lucra undeva în grădină. M-am răsucit spre noptieră, nu atât bucuroasă, cât resemnată. Nevoită să suport o durere de cap groaznică și aceleași regrete prin care trece o persoană care suferă de mahmureală cumplită (deși amețeala mea nu era provocată de alcool, ci era mai degrabă emoțională), am întins mâna tremurând și-am ridicat receptorul.

— Da? am răspuns cam nesigur, după care mi-am dres glasul și am repetat: Alo?

— Sookie?

— Îhî. Sam, tu ești?

— Da. Scumpo, ce zici, poți să-mi mai faci o favoare?

— Ce anume?

Chiar dacă trebuia să merg la muncă, nu doream sub nici o formă să fac și tura mea, și pe-a lui Dawn.

— Vrei să treci pe la Dawn și să afli ce are de gând? Văd că nu răspunde la telefon și iarăși n-a venit la muncă. M-aș duce eu, dar nu pot, pentru că tocmai a sosit un camion cu marfă și trebuie să le spun băieților unde să ducă produsele.

— Acum? Vrei să mă duc acum? l-am întrebat,

simțind că vechiul meu pătuț mă atrage mai mult ca niciodată.

— Hai, te rog mult, a insistat el, părând să-și dea pentru prima dată seama că eram destul de indispusă și că nu-l refuzasem niciodată.

— Bine, i-am zis, simțind că începe să mă calce pe nervi această idee.

Nu o plăceam prea mult pe Dawn, și nici ea nu se prea dădea în vânt după mine. Era convinsă că-i citisem gândurile și că Jason se despărțise de ea fiindcă îi spuseseam lui tot ce credea ea despre el. Însă, dacă m-ar fi interesat aventurile lui Jason, cu siguranță n-aș mai fi avut timp să dorm și nici chiar să mănânc.

Am făcut un duș și m-am schimbat în hainele de muncă, dar fără nici o tragere de inimă. Toată energia îmi dispăruse. Mi-am mâncat fulgii de ovăz, m-am spălat pe dinți. Am găsit-o pe Buni plantând petunii într-o ladă în spatele casei și i-am zis și ei unde trebuia să mă duc, dar n-a părut să mă fi înțeles bine, pentru că mi-a zâmbit și mi-a făcut semn să plec liniștită. Buni părea că surzește de la o săptămână la alta, dar mi-am dat seama că nici nu era de mirare, din moment ce împlinise deja șaptezeci și opt de ani. Era totuși minunat că nu-și pierduse puterile, era sănătoasă tun și mintea îi funcționa perfect.

Mergând să-ndeplinesc mărunta și neplăcuta sarcină la care consimțisem, m-am gândit cât trebuie să-i fi fost de greu bunicii să crească alți doi copii, după ce-și crescuse deja propriile odrasle. Tatăl meu - fiul ei - murise pe când eu

aveam șapte ani, iar Jason zece. Aveam eu douăzeci și trei de ani când fiica bunicii, Linda, mătușa mea, decedase din pricina unui cancer uterin, în timp ce fiica Lindei, Hadley, dispăruse cu mult înainte de moartea mătușii mele în aceeași subcultură urbană în care ar fi putrezit și soții Rattray, și nici până în ziua de astăzi nu știam dacă Hadley aflase că mama ei nu se mai afla printre noi. Deși trecuserăm cu toții prin aceste suferințe, Buni ne îmbărbătase și ne fusese mereu alături.

Am privit din mașină cele trei mici duplexuri de pe una dintre laturile străzii Berry, clădiri dărăpănate situate în partea cea mai veche a centrului din Bon Temps. Dawn locuia într-unul dintre acele apartamente. I-am zărit mașina pe aleea din fața unei clădiri cât de cât mai îngrijite și am oprit în spatele berlinei ei verzi. Dawn își agățase lângă ușa de la intrare un ghiveci cu begonii, dar florile erau cam uscate. Am ciocănit și am așteptat un minut, două, după care am insistat.

— Sookie, te pot ajuta cu ceva?

Glasul îmi era cunoscut. M-am întors și am mijit ochii, în razele soarelui de dimineață. Rene Lenier stătea în dreptul camionetei sale, parcată de cealaltă parte a străzii, în fața uneia dintre casele de lemn din micul cartier.

— Ei bine..., i-am răspuns oprindu-mă imediat, neștiind dacă aveam sau nu nevoie de ajutor, ori dacă Rene m-ar fi putut ajuta. Ai văzut-o cumva pe Dawn? N-a venit azi la muncă, și nici ieri. M-a rugat Sam să trec pe-aici.

— Sam ar trebui să-și facă singur comisioanele,

a zis Rene, provocându-mă să-mi apăr șeful.

— N-a putut, pentru că tocmai îi sosise un camion cu marfă, i-am răspuns, întorcându-mă și ciocnind iarăși în ușa. Dawn! am strigat. Hai, deschide!

M-am uitat către veranda de beton. Polenul pinilor se tot așternea de două zile și formase un strat auriu. Nu erau alte urme de pași, în afară de cele pe care le făcusem eu. Deodată, am simțit furnicături pe tot scalpul.

În acel moment, de-abia am mai observat faptul că Rene aștepta stânjenit lângă ușa camionetei, nesigur dacă să plece sau să rămână.

Duplexul lui Dawn, nu foarte spațios, avea doar parter, iar ușa către celălalt apartament se afla la numai câțiva metri de intrarea ei. Aleea din cealaltă parte a casei era pustie și la ferestre nu se vedeau nici un fel de jaluzele sau perdele. Se pare că Dawn nu avea vecini. În schimb, atârname la ferestre perdele lungi, albe, cu flori auriu-arămii. Perdelele erau trase, dar țesătura era transparentă și, în plus, Dawn nu închisese storurile ieftine de aluminiu. Am privit înăuntru și am zărit în sufragerie câteva piese modeste de mobilier: o cană pentru cafea era așezată pe măsuta din dreptul unui fotoliu butucănos, iar lângă perete era o canapea veche, acoperită cu o cuvertură orientală, croșetată manual.

— Cred că o să mă duc în spate, i-am strigat lui Rene, care a pornit ca la comandă să traverseze strada.

Am coborât de pe veranda din față și am pășit

prin iarba pudrată cu auriul polenului, gândindu-mă că va trebui să-mi spăl pantofii și chiar să-mi schimb ciorapii înainte de a mă duce la muncă. În sezonul de polenizare a pinilor, totul devine galben: mașinile, plantele, acoperișurile, ferestrele sunt învăluite într-o ceață aurie, iar iazurile și băltoacele formate în urma ploilor capătă pe margini cruste spumoase gălbui.

Fereastra de la toaleta lui Dawn se afla mult mai sus de nivelul ochilor și nu puteam zări nimic înăuntru. La fereastra de la dormitor trăsesese jaluzelele, dar nu într-atât încât să nu pot privi printre lamele. Dawn era întinsă pe pat, pe spate, iar așternuturile erau mototolite, îngrămădite în jurul ei. Picioarele îi erau desfăcute larg, avea chipul tumefiat și decolorat, limba îi atârna din gură, iar pe ea umblau câteva muște.

L-am auzit în acel moment pe Rene venind spre mine.

— Sună la poliție, i-am spus.

— Ce tot zici, Sookie? Nu este acasă?

— *Cheamă odată poliția!*

— Bine, bine! s-a conformat Rene, bătând iute în retragere.

Posibil ca solidaritatea nescrisă feminină să mă fi îmboldit să nu-l las pe Rene s-o vadă pe Dawn în postura în care se afla, fără consimțământul ei. Iar colega mea de muncă în nici un caz nu și-ar mai fi putut da acordul în acest sens.

M-am sprijinit cu spatele de geam, înfiorată și tentată să mai privesc o dată pe fereastră, în speranța deșartă ca nu cumva să mă fi înșelat

privirea. Uitându-mă spre duplexul vecin cu locuința lui Dawn, aflat la numai doi metri distanță, m-am întrebat cum era posibil ca locatarii să nu fi auzit nimic și să nu-și fi dat seama că Dawn murise, mai ales că totul se întâmplase într-un mod atât de violent.

Rene s-a întors câteva clipe mai târziu. Chipul său bronzat era încordat, pe el se putea citi o expresie de profundă îngrijorare, în vreme ce ochii căprui, strălucitori căpătaseră parcă un luciu și mai pronunțat.

— Vrei, te rog, să-l suni și pe Sam? i-am cerut.

Fără să scoată un cuvânt, s-a oprit și a pornit anevoios spre camionetă. Era o persoană foarte drăguță. În pofida tendinței sale de a bârfi, Rene sărea întotdeauna în ajutor la nevoie; de pildă, în ziua în care venise la noi acasă, pentru a-l ajuta pe Jason să instaleze balansoarul buncii pe verandă – o amintire îndepărtată, a unei zile complet diferite de aceasta.

Duplexul vecin era similar cu al lui Dawn, așa că m-am uitat direct pe fereastra dormitorului. Deodată, a apărut figura unui bărbat. Acesta a deschis brusc geamul și și-a scos pe fereastră capul ciufulit.

— Ce cauți aci, Sookie Stackhouse? a întrebat el, lent și apăsător.

M-am uitat la el câteva clipe și am reușit să-mi amintesc cine era, încercând totodată să nu mă holbez prea mult la pieptul său despuiat, seducător.

— JB?

— Chiar eu.

Fusesem cândva colegă de liceu cu JB du Rone. De fapt, primele mele întâlniri le avusesem cu el, un tip încântător și atât de simplu, încât nu-i păsa dacă-i pătrundeam sau nu în minte. Deși circumstanțele de astăzi erau sinistre, nu puteam totuși să nu apreciez frumusețea lui JB, mai ales că, atunci când îți stăvilești hormonii atât de multă vreme cum o făcusem eu, nu le trebuie prea mult să înceapă să clocotească. Am suspinat ușor la vederea bicepșilor musculoși și pectoralilor lui.

— Ce faci aici? a repetat el.

— Se pare că s-a întâmplat o nenorocire cu Dawn, i-am răspuns, neștiind dacă să-i spun sau nu. Șeful m-a trimis să văd de ce n-a venit la muncă.

— E acas'? m-a întrebat JB, ieșind direct pe fereastră, îmbrăcat doar într-o pereche de blugi tăiați scurt.

— Te rog, nu te uita, i-am zis, ridicând mâna și izbucnind în plâns fără nici un avertisment, ceea ce se părea că devenise o obișnuință pentru mine în ultima vreme.

— JB, sărmana fată arată îngrozitor.

— Eh, scumpo, hai, liniștește-te, mi-a spus el și m-a luat de umăr - slavă inimii lui de provincial! -, după care m-a mângâiat ușor.

Dacă-n preajma lui se afla vreo femeie care să aibă nevoie de consolare, Dumnezeu!, aceasta era întotdeauna o prioritate pentru JB du Rone.

— Lui Dawn îi plăcea brutalitatea, a continuat el pe un ton mângâietor, de parcă așa m-ar fi lămurit

între totul.

Pentru alții ar fi fost poate suficientă această sumară explicație, dar nu și pentru o tipă atât de naivă ca mine.

— Ce brutalitate? I-am întrebat, sperând să-mi fi pus o batistă într-unul dintre buzunarele șortului.

Mi-am ridicat ochii spre JB și l-am văzut roșind ușor.

— Scumpo, știi, îi plăceau... Eh, Sookie, nu cred c-ai vrea să auzi așa ceva.

Știam că toată lumea mă cunoaște drept inocența întruchipată – ceea ce mi se părea o ironie a sorții, mai ales că, în acele momente, era mai degrabă un inconvenient.

— Mie îmi poți spune, pentru că am lucrat cu ea, i-am răspuns, și JB a consimțit dând din cap, serios, ca și cum i-aș fi dat un motiv temeinic să mi se destăinuie.

— Ei bine, scumpa mea, află că-i plăceau bărbații care... știi, o mușcau și o loveau, mi-a zis el, arătându-se răscolit de preferințele lui Dawn.

În acel moment, probabil că m-am strâmbat, pentru că a adăugat:

— Da, știu, nici eu nu pot să pricep cum de le place unora așa ceva.

JB, care nu pierdea niciodată ocazia unei mici tăvăleli prin fân, m-a îmbrățișat și a continuat să mă mângâie liniștitor – deși mi se părea că se concentra mai mult la zona dintre omoplați (probabil, din dorința de a descoperi dacă purtam sutien) –, după care, încetîșor, a coborât mult mai jos (moment în care mi-am amintit că-i plăceau

fesele ferme).

Deși îmi stăteau pe limbă o mulțime de întrebări, acolo au și rămas ferecate până la sosirea polițiștilor, în persoana Kenyei Jones și a lui Kevin Prior. Când șeful poliției locale îi pusese pe Kenya și pe Kevin să lucreze împreună, tot orașul crezuse că nu făcuse altceva decât să-și dea frâu liber simțului umorului, deoarece Kenya avea aproape un metru optzeci înălțime, tenul îi era de culoarea ciocolatei amăruie și avea o constituție ce ar fi putut rezista în fața celor mai aprige uragane. Kevin părea să aibă cu îngăduință un metru șaptezeci, pielea îi era toată împestrițată de pistrii și avea conformația firavă și slabă a unui alergător de cursă lungă. Și totuși, destul de ciudat, cei doi K se înțelegeau chiar foarte bine, deși avuseseră câteva certuri și conflicte memorabile.

Acum însă arătau exact ca doi polițiști serioși.

— Ce s-a întâmplat, domnișoară Stackhouse? a întrebat Kenya. Rene spune că Dawn Green a pățit ceva rău, a adăugat ea, scrutându-l neîncetat pe JB, în timp ce Kevin își coborâse privirea și-și examina vârful pantofilor.

N-am înțeles de ce făcea lucrul ăsta, dar am bănuț că era probabil o metodă polițienească de investigare.

— Șeful m-a rugat să văd de ce n-a venit Dawn la muncă, nici ieri, și nici azi, i-am răspuns. Am văzut că are mașina aici, așa că am bătut la ușă, dar nu mi-a răspuns. Mi-am făcut griji pentru ea și m-am dus în spatele casei, unde am văzut-o pe geamul de la dormitor.

Le-am arătat cu degetul în spatele lor și cei doi polițiști s-au întors și au privit spre fereastră. Apoi, s-au uitat unul la celălalt și au consimțit simultan dând din cap, ca și cum ar fi purtat o întreagă conversație, după care Kenya s-a apropiat de fereastră, iar Kevin s-a dus la ușa din spate.

Privindu-i pe polițiști în exercițiul funcțiunii, JB uitase complet de mângâierile de alinare. De fapt, rămăsese cu gura căscată ușor, lăsând să i se vadă dantura perfectă. Ar fi dorit să se apropie de fereastră și să privească înăuntru, dar oricum n-ar fi reușit să vadă nimic peste umerii Kenyei, care acopereau aproape tot spațiul geamului.

Nemaidorind să-mi tot ascult propriile gânduri, m-am relaxat, mi-am dizolvat ecranul de protecție și mi-am deschis mintea. Mi-am ales un fir și m-am concentrat la el.

Kenya Jones s-a întors și s-a uitat țintă la noi, fără să ne vadă însă. Se gândea de fapt la tot ce aveau de făcut, ea și Kevin, pentru ca investigația să iasă ca la carte și să se vadă că amândoi se comportă ca niște ofițeri de patrulă profesioniști. Și-a amintit că auzise lucruri nu tocmai plăcute despre Dawn, printre care și faptul că fetei îi plăcea violența sexuală. În acele momente, s-a gândit că nu era cu adevărat o surpriză faptul că Dawn sfârșise atât de urât, dar îi părea rău pentru ea - ca de altfel pentru oricine ar fi sfârșit cu muște roindu-i pe față. Kenya începuse deja să regrete gogoșa suplimentară pe care o mâncase dimineața la Nut Hut, deoarece acum risca să vomite și să se facă de râs printre colegii ei.

În acel moment, mi-am zis că e mai bine să trec pe alt canal.

JB se gândea, pe de o parte, la faptul că Dawn fusese omorâtă în timpul unui act sexual violent, la numai câțiva pași de locuința lui și, chiar dacă era un lucru îngrozitor, era totuși incitant, iar pe de altă parte, că Sookie avea un corp seducător, pe care și-ar fi dorit să-l aibă chiar în acel moment. Era o fată foarte dulce și simpatică, așa că trebuia să depășească odată umilința trăită în momentul în care Dawn îi ceruse s-o lovească și el se fâstâcise ca un puști – o umilință foarte veche.

Am preferat să mă concentrez la altceva.

Kevin a dat colțul casei, gândindu-se că el și Kenya ar face bine să nu strice dovezile de la locul crimei și, de asemenea, era foarte bucuros că nu știa nimeni că se culcase cu Dawn Green. Era însă destul de furios, întrucât fusese omorâtă una dintre cunoscutele sale, și spera ca făptașul să nu fie negru, așa încât relația lui cu Kenya să nu devină și mai tensionată decât era.

Am comutat pe altă frecvență.

Rene Lenier își dorea să vină cineva cât mai repede și să ridice cadavrul din casă, și totodată spera să nu afle nimeni că se culcase cu Dawn Green. Nu i-am putut recepționa gândurile cu exactitate, pentru că erau destul de întunecate și foarte încâlcite. Pe unii oameni nu-i pot asculta clar, dar în privința lui mi-am dat seama imediat că era foarte agitat.

Sam a venit în mare grabă spre mine și a încetinit brusc în momentul în care a observat că

mă îmbrățișa JB. Lui Sam nu i-am putut citi gândurile, absolut nici unul, dar i-am simțit totuși trăirile (care, în acele clipe, se manifestau sub forma unui amestec de îngrijorare, nemulțumire și furie). Era o situație atât de fascinantă și de neașteptată, încât m-am desprins din brațele lui JB și mi-am dorit să alerg la Sam, să-l iau de braț, să-l privesc adânc în ochi și să-i scrutez profund mintea. Mi-am amintit însă de momentele în care mă atinsese și m-am retras rușinată. De această dată, îmi *simțea* prezența în mintea lui și, deși continua să înainteze spre mine, mintea i s-a închisat brusc. În pofida invitației pe care mi-o făcuse, nu avusese de unde să știe că voi observa faptul că este diferit de ceilalți oameni, lucru de care mi-am dat seama doar după ce-am insistat să-l analizez, până când m-a deconectat brusc.

Nu mai simțisem niciodată așa ceva. Era ca și cum mi-ar fi închis cineva o ușă de fier masiv direct în față.

În momentul în care eram cât pe ce să-l apuc de mână, mi-am lăsat instinctiv brațul în dreptul șoldului, iar Sam și-a îndreptat în mod voit privirea spre Kevin, nu spre mine.

— Ce s-a întâmplat, domnule polițist? a întrebat el.

— Domnule Merlotte, trebuie neapărat să pătrundem în casă. Suntem nevoiți să spargem ușa, asta în cazul în care nu aveți cumva o cheie de rezervă.

De ce-ar fi avut Sam o cheie de la apartamentul ei?

— El este proprietarul nostru, mi-a șoptit JB la ureche, moment în care am tresărit.

— Serios? am întrebat și eu, prosteste.

— Da, cele trei clădiri duplex sunt ale lui.

Sam a început să se caute prin buzunare și în cele din urmă a scos la iveală o legătură de chei; a căutat rapid printre ele și s-a oprit la una, pe care a separat-o de celelalte, a scos-o de pe inel și i-a înmănat-o imediat lui Kevin.

— Se potrivește și la ușa de la intrare, și la cea din spate? a întrebat Kevin.

Sam a consimțit dând din cap, fără să mă privească.

Kevin a pornit spre ușa din spatele casei și a ieșit din raza noastră vizuală. Rămăseserăm cu toții atât de tăcuți, încât am auzit până și zgomotul cheii răsucite în broască. Câteva clipe mai târziu, a intrat în dormitor și i-am văzut chipul schimonosit din cauza mirosului. Acoperindu-și cu palma nasul și gura, s-a aplecat deasupra cadavrului, și-a pus două degete pe gâtul victimei, după care s-a uitat spre fereastră și i-a făcut un semn colegei sale. Kenya a înțeles mesajul și a pornit spre stradă, pentru a folosi stația radio a mașinii de poliție.

— Sookie, ce-ai zice să luăm diseară cina împreună? m-a întrebat JB. Ai trăit momente grele și ai nevoie de relaxare, să treci peste aceste necazuri.

— Mersi, JB, i-am răspuns, conștientă de faptul că Sam trăgea cu urechea la noi. E foarte drăguț din partea ta, dar presimt că astăzi voi lucra mult peste program.

Chipul frumușel al lui JB a rămas înmărmurit pentru o clipă, apoi s-a destins ușor, semn că începea să înțeleagă situația.

— Mda, Sam va trebui să angajeze pe altcineva, a comentat el. Am o verișoară în Springhill care are nevoie de o slujbă. Aș putea să-i dau un telefon, mă gândesc c-ar putea să vină să locuiască aici, în apartamentul rămas liber.

Stând lângă bărbatul pentru care lucram de doi ani, i-am zâmbit – sau, mai degrabă, era umbra unui surâs.

— Îmi pare nespus de rău, Sookie, mi s-a adresat el în șoaptă.

— Pentru ce? am spus tot abia auzit, întrebându-mă dacă intenționa să recunoască ce fusese – sau, mai degrabă, ce nu fusese – între noi.

— Pentru că te-am trimis să vezi ce s-a întâmplat cu Dawn. Ar fi trebuit să vin eu, dar eram sigur că și-a găsit iar pe cineva și mă gândisem că nu strica să i se aducă aminte că trebuie să mai vină și la muncă. Ultima dată când am fost nevoit să vin după ea a țipat atât de tare la mine, încât mi-am zis că nu mai vreau niciodată să trec prin așa ceva. Și, ca un laș, te-am trimis pe tine... ca s-o găsești așa...

— Ești plin de surprize, Sam.

Nu s-a întors să mă privească, și nici nu mi-a răspuns, dar degetele i s-au împreunat cu ale mele și, pentru câteva clipe, am încremenit în razele soarelui, ținându-ne de mână și privindu-i pe ceilalți învârtindu-se agitați în jurul nostru. Palma îi era caldă și uscată, iar degetele viguroase. Mă

simțeam într-adevăr apropiată de o ființă umană; deodată, strânsoarea sa a slăbit, Sam a pornit să discute cu detectivul – care tocmai cobora din mașină –, iar JB a început să mă întrebe cum arăta Dawn, moment în care viața a reintrat pe vechiul ei făgaș.

Contrastul era izbitor. Am simțit dintr-odată cum mă copleșește oboseala și mi-am amintit de evenimentele din noaptea trecută, mult mai amănunțit decât aș fi vrut. Lumea îmi părea un loc teribil și extrem de urât, populat numai de indivizi suspecti, în vreme ce eu, asemenea unui mieluşel nevinovat, cutreieram valea umbrelor și pierzaniei cu un clopoțel atârnat de grumaz. Dărmată, am pornit spre mașină, am deschis ușa și m-am așezat pe scaun, cu tălpile pe pământ. Știam că voi avea o zi în care voi sta mult în picioare, așa că profitam de fiecare minut în care mă puteam relaxa.

JB a venit după mine. Acum, odată ce mă redescoperise, nu se mai putea despărți de mine. Mi-am amintit de perioada în care eram la liceu, când Buni avea mari speranțe că se va înfiripa o relație permanentă între noi doi. Dar prietenia cu JB – ori chiar și numai să-i scrutez mintea – era la fel de interesant cât ar fi fost pentru un adult lectura unui abecedar. Probabil că era una dintre glumele providenței să pună o minte atât de simplă într-un trup atât de frumos.

Îngenunchind în fața mea, m-a luat de mână, iar eu m-am surprins nădăjduind să apară din senin o femeie bogată și realistă, care să se mărite cu JB, să-l desfete și să se bucure de tot ce avea el să-i

ofere. Ar fi făcut cu siguranță un târg foarte avantajos.

— Unde mai lucrezi acum? l-am întrebat, pentru a-i distra atenția.

— La depozitul tatei, mi-a răspuns el.

Era slujba la care apela doar în ultimă instanță, când se trezea concediat de la alte servicii, fie pentru că nu era în stare să-și ducă la îndeplinire sarcinile, fie din pricină că nu venea cu zilele la muncă sau își jignea îngrozitor șefii. Tatăl lui JB avea un magazin de piese auto.

— Ce mai fac ai tăi?

— Ah, sunt bine. Sookie, ar trebui să ne vedem din când în când.

„Nu mă ispiti”, m-am gândit, știind că într-o bună zi hormonii mei vor izbuti să preia controlul și mă vor obliga să fac ceva ce voi regreta, deși, la fel de bine, aș fi putut găsi pe cineva mult mai rău decât JB. Eram totuși hotărâtă să rabd, în speranța că voi găsi ceva mai bun.

— Scumpule, mersi de ofertă, i-am zis. Poate vom ieși undeva, dar pentru moment sunt destul de zdruncinată.

— Îl iubești pe vampir? m-a întrebat el direct.

— De unde ți-a venit ideea asta?

— Dawn mi-a zis.

Chipul lui s-a întunecat imediat ce și-a amintit că Dawn era acum moartă. Însă de-abia după ce i-am scrutat mintea, am aflat ce-i spusese cu adevărat Dawn, și anume: „Vampirul nou-venit se simte atras de Sookie Stackhouse, dar eu aș fi mult mai potrivită pentru el, pentru că are nevoie de o

femeie care să poată face față unui tratament dur. Sookie, în schimb, ar țipa speriată la prima atingere.”

Era inutil să mă supăr pe o persoană moartă, dar, chiar și-așa, mi-am făcut pentru scurt timp plăcerea. În acel moment, detectivul a pornit spre noi, iar JB s-a ridicat și s-a îndepărtat.

Detectivul s-a oprit în locul în care stătuse JB și s-a așezat pe vine în fața mea; eram convinsă că arăt îngrozitor.

— Domnișoară Stackhouse, mi s-a adresat el pe un ton liniștit și grav, folosit de mai toți profesioniștii în situații de criză. Numele meu este Andy Bellefleur.

Familia Bellefleur se stabilise în Bon Temps încă de la întemeierea orașelului, așa că nu mi se părea deloc amuzant să aud numele unui bărbat pe care îl chema „floare frumoasă”. De fapt, când am remarcat constituția robustă a detectivului Bellefleur, chiar i-am compătimit pe cei care avuseseră curajul să se distreze pe seama numelui său de familie. Andy absolvise liceul cu un an înaintea lui Jason, iar sora lui, Portia, era cu un an mai mare decât mine.

Însă, din câte se părea, nu doar eu eram aceea care făceam constatări.

— E bine fratele tău? a întrebat el cu aceeași voce calmă, dar nu chiar neutră, semn că avusese conflicte cu Jason.

— La cât de rar îl văd, se pare că se descurcă foarte bine, i-am răspuns.

— Și bunica ta?

— Azi-diminează planta flori, i-am spus, zâmbind.

— Ce drăguț! a spus el, amabil, dând din cap cu admirație și surprindere. Am auzit că acum lucrezi la Merlotte.

— Da.

— La fel și Dawn Green?

— Da.

— Când ai văzut-o ultima dată pe Dawn?

— Acum două zile. La muncă, i-am răspuns, simțindu-mă deja extenuată.

Fără să-mi mai mișc picioarele pe pământ și nici brațul pe volan, mi-am lăsat capul într-o parte, pe tetiera scaunului șoferului.

— Ați vorbit când v-ați întâlnit ultima oară?

Am încercat să-mi amintesc:

— Nu, nu cred.

— Erai apropiată de domnișoara Green?

— Nu.

— De ce ai venit azi la ea?

I-am spus că-i ținusem locul lui Dawn cu o zi înainte și că Sam mă sunase în dimineața asta să mă roage să trec pe la ea.

— Ți-a zis domnul Merlotte de ce nu a dorit să vină el aici?

— Da, fiindcă tocmai primise un camion cu marfă și trebuia să le arate băieților unde să depoziteze produsele.

De fapt, jumătate din timp, pentru a grăbi procesul, Sam ajutase și el la descărcare.

— Crezi că aveau o relație, domnul Merlotte și Dawn?

- Era șeful ei.
- Nu, mă refer la o legătură în afara serviciului.
- Nicidecum.
- Pari foarte sigură.
- Chiar sunt.
- Tu și Sam aveți o relație?
- Nu.
- Atunci cum de ești atât de sigură?

O întrebare foarte bună, mai ales că, din când în când, recepționasem unele gânduri care-mi arătau că Dawn, deși nu ar fi putut spune că-l urăște pe Sam, în nici un caz nu-l simpatiza, informație pe care n-ar fi fost deloc înțelept din partea mea să i-o dezvălui detectivului.

— Pentru că Sam conduce barul ca un adevărat profesionist.

Nici măcar mie nu mi s-a părut un răspuns prea convingător. Dar, în definitiv, acesta era adevărul.

— Știi ceva despre viața personală a colegei tale?

- Nu.
- Nu erați prietene?

— Nu în mod deosebit, i-am răspuns, lăsându-mă ușor purtată de gânduri, în momentul când detectivul și-a lăsat meditativ capul în pământ, sau cel puțin arăta de parcă ar fi reflectat.

- Cum așa?
- Fiindcă nu aveam nimic în comun.
- Ca de exemplu?

Am oftat, împovărată. Din moment ce nu aveam nimic în comun cu Dawn, ce exemplu i-aș fi putut da detectivului?

— În regulă, i-am spus încet. Dawn avea o viață socială destul de activă și-i plăcea să umble cu bărbați. Nu era prea interesată să-și petreacă timpul liber în compania femeilor. Familia ei era din Monroe și nu avea aici nici o rudă. Ei îi plăcea să bea, mie nu. Eu citeam foarte mult, ea nu. Suficient?

Pentru a fi sigur că nu-l sfidam, Andy Bellefleur mi-a examinat atent chipul; părea să se arate mulțumit de ce vedea.

— Așadar, nu vă întâlneți niciodată după orele de muncă?

— Niciodată.

— Așa stând lucrurile, nu ți se pare totuși ciudat că Sam Merlotte te-a rugat tocmai pe tine să vezi ce se întâmplă cu Dawn?

— Nu, cătuși de puțin, i-am răspuns pe deplin convinsă, mai ales că nu mi se mai părea deloc ciudată rugămintea lui Sam, odată ce mi se destăinuise în legătură cu izbucnirea nervoasă pe care-o avusese Dawn. În drum spre bar, trec mereu pe-aici și, în plus, spre deosebire de Arlene, cealaltă chelneriță din schimbul nostru, nu am copii de întreținut. Așa că, probabil, a considerat că-mi este mai ușor să-l ajut în această problemă.

Mi s-a părut un răspuns destul de convingător – i-aș fi lăsat o impresie complet greșită dacă i-aș fi spus că Dawn ținase la Sam ultima oară când acesta trecuse pe la ea.

— Ce-ai făcut cu două zile-n urmă, după ce-ai ieșit de la muncă?

— Nu am fost la serviciu, pentru că am avut

liber.

— Și cum ți-ai petrecut ziua liberă?

— Am stat la soare, am ajutat-o pe Buni la curățenie și, mai târziu, am avut un oaspete.

— Pe cine?

— Bill Compton.

— Vampirul.

— Chiar el.

— Până la ce oră s-a prelungit vizita domnului Compton?

— Nu știu exact. Posibil până la miezul nopții sau la ora unu.

— Ți s-a părut cumva că arăta nervos, agitat?

— Nu, părea absolut normal.

— Domnișoară Stackhouse, va trebui să mai discutăm despre aceste lucruri la secție. Din câte se pare, aici va mai dura o vreme.

— Bun, atunci ne vedem mai târziu.

— E bine peste aproximativ două ore?

— Numai dacă Sam nu are nevoie de mine la muncă, i-am răspuns, uitându-mă la ceas.

— Domnișoară Stackhouse, investigația este mai importantă decât prezența ta la bar.

Cu această remarcă a reușit să mă scoată din sărite, dar nu pentru că ar fi considerat ancheta mai importantă decât punctualitatea mea la serviciu; în privința asta, eram întru totul de acord cu el. Ceea ce mă deranjase erau prejudecățile nemărturisite pe care le avea față de slujba mea.

— Consideri, probabil, că nu am un serviciu prea important, dar este o slujbă la care mă pricep și care-mi place. Și, nu care cumva să uiți, Andy

Bellefleur, cred că merit același respect ca și sora ta, chiar dacă ea este avocat. Nu sunt deloc proastă, și cu atât mai puțin târfa.

Detectivul s-a înroșit la față, treptat, într-un mod deloc atrăgător.

— Te rog să mă ierți, s-a scuzat rezervat, încercând apoi în gând să-și renege vechile cunoștințe, liceul la care învățaserăm împreună, faptul că familiile noastre se cunoșteau de multă vreme, precum și faptul că i-ar fi fost mai bine să lucreze ca detectiv în alt oraș, unde să-i poată trata pe oameni așa cum considera că trebuie să o facă un polițist.

— Nu, aici ai fi un detectiv mult mai destoinic, dacă ai renunța la o astfel de atitudine, i-am răspuns.

Ochii cenușii, larg deschiși, îi scânteiau, iar eu m-am bucurat ca un copil că reușisem să-l pun la punct, deși eram sigură că, mai devreme sau mai târziu, voi plăti pentru acest lucru. Întotdeauna se întâmpla așa când le dezvăluiam oamenilor o mică mostră a capacităților mele.

În general, odată ce le dădeam o idee despre ce înseamnă citirea minții, mulți nu știau cum să se îndepărteze de mine mai repede. Dar Andy Bellefleur se arăta chiar fascinat.

— Înseamnă că este adevărat, a șoptit el pe nerăsuflăte, de parcă am fi fost undeva singuri, și nu pe aleea unui duplex dărăpănat, în zona rurală a Louisianei.

— Nu, nici vorbă de-așa ceva, i-am răspuns imediat. Uneori îmi dau seama ce gândește cineva

după mimica feței.

În clipa aceea, s-a gândit în mod intenționat la faptul că ar fi vrut să-mi descheie bluza, dar eram deja pregătită, pentru că mă baricadasem în fortăreața mea asediată și n-am făcut altceva decât să-i zâmbesc cu seninătate. Mi-am dat totuși seama că nu reușisem să-l păcălesc.

— Dacă ai nevoie de mine, vino la bar. Acolo putem discuta în liniște, în magazie sau în biroul lui Sam, i-am zis categorică, trăgându-mi picioarele peste pragul portierei.

Când am ajuns la muncă, barul era în plină activitate. Sam îl chemase pe Terry Bellefleur să-î țină locul cât fusese reținut de poliție la apartamentul lui Dawn. Terry, dacă-mi amintesc bine, era văr de-al doilea cu Andy și, cu multă vreme în urmă, avusese o cârciumă în Vietnam, iar de-atunci trăia numai din ajutorul infim primit de la stat, obținut pentru că avea o infirmitate. Fusese rănit, luat prizonier și ținut în închisoare doi ani de zile, iar gândurile îi erau adeseori atât de înspăimântătoare, încât aveam mare grijă ca în preajma lui să fiu mult mai precaută decât de obicei. Terry avusese o viață foarte grea și, comparativ cu mine, îi era mult mai greu să se comporte normal. Slavă Domnului, nu consuma băuturi alcoolice.

După ce m-am spălat pe mâini și am luat tava, l-am sărutat ușor pe obraz. Pe fereastra ce dădea în mica bucătărie a barului l-am văzut pe Lafayette Reynold, bucătarul nostru, întorcând pe plită hamburgeri și punând în cuva cu ulei încins o sită

cu cartofi pai. În barul Merlotte's nu se puteau servi decât sendviciuri și garnituri simple, fiindcă Sam nu dorea să-și transforme barul în restaurant, ci prefera să aibă un local în care clienții să-și poată astâmpăra cât de cât foamea.

— Nu că n-aș fi onorat, dar pentru ce-a fost pupicul? m-a întrebat Terry, ridicându-și mirat sprâncenele.

Terry era roșcat, dar, când nu se bărbiera, mi se părea că mustățile îi bat spre cenușiu. Stătea foarte mult sub cerul liber, însă pielea nu-i era bronzată cu adevărat, ci căpătase un aspect ușor roșiatic, aspru, care-i scotea și mai mult în evidență cicatricile de pe obrazul stâng. Acest fapt nu-l deranja câtuși de puțin pe Terry. Arlene, după ce băuse într-o seară mai mult decât trebuia, se culcase cu Terry și îmi spusese că acesta avea niște cicatrice și mai groaznice decât cele de pe obraz.

— Pentru că ai venit aici, i-am răspuns.

— E adevărat ce s-a întâmplat cu Dawn?

Lafayette a așezat două farfurii pe tejgheaua ferestruicii și mi-a făcut șmecherește cu ochiul. Lafayette purta mereu gene lungi, false, și cam exagera cu machiajul. Dar mă obișnuisem cu chipul său atât de mult, încât nu mă mai gândeam la asta. Acum însă, rimelul din jurul ochilor mi-a amintit de Jerry și de faptul că permisesem să fie luat de trei vampiri, fără să manifest nici cel mai mic protest. Fusesse probabil o greșeală din partea mea, dar mă comportasem totuși pragmatic, pentru că oricum nu i-aș fi putut opri. Chiar dacă aș

fi sunat după ajutor, polițiștii nu ar fi izbutit să ajungă în timp util. Tânărul era pe moarte și era hotărât să ia cu el cât mai mulți vampiri și oameni. În definitiv, era deja un criminal, drept pentru care mi-am înfrânat muștrările și mi-am spus că este ultima dată când mă gândesc la el.

— Arlene, sunt gata burgerii, a strigat Terry, readucându-mă brusc cu picioarele pe pământ.

Arlene a venit să ia farfuriile și mi-a aruncat o privire care-mi dădea de-nțeleș că mă va bombarda cu întrebări imediat ce va prinde ocazia. Charlise Tooten venise și ea la lucru. Charlise ne ținea locul de fiecare dată când se îmbolnăvea o chelneriță sau nu venea la serviciu din alt motiv. Îmi plăcuse întotdeauna de ea și acum speram să fie angajată în locul lui Dawn.

— Într-adevăr, Dawn e moartă, i-am zis lui Terry, care nu părea deranjat de răspunsul meu destul de tardiv.

— Ce s-a-ntâmpat cu ea?

— Nu știu, dar a avut o moarte violentă, i-am răspuns, amintindu-mi de petele de sânge de pe așternuturi.

— Maudette, a spus Terry, și am înțeleș îndată.

— Probabil, i-am zis, gândindu-mă că era posibil ca ucigașul lui Dawn să fie tot cel care-i venise de hac și lui Maudette.

Bineînțeleș, în ziua aceea, toți locuitorii districtului Renard își făcuseră apariția în bar, dacă nu pentru a lua o gustare la prânz, măcar pentru o cafea sau o bere de după-amiază. Cine nu reușea să-și schimbe programul de muncă aștepta până la

sfârșitul orelor de lucru și se oprea la bar în drum spre casă. Două tinere fuseseră ucise într-un interval de numai o lună și era normal ca oamenii să dorească să discute despre aceste evenimente.

Sam a revenit în jurul orei două, înfierbântat tot, cu chipul transpirat din cauză că stătuse în curtea neumbrită în care se afla locul crimei. Imediat ce-a intrat, mi-a zis că Andy Bellefleur urma să vină cât de curând să discute cu mine.

— Nu înțeleg pentru ce, i-am spus un pic iritată. Fiindcă n-am umblat niciodată cu Dawn. Ce s-a întâmplat cu ea, ți-au zis?

— A fost sugrumată după ce-a fost bătută, mi-a răspuns Sam. I-au găsit pe corp și câteva urme mai vechi de mușcături. La fel ca în cazul lui Maudette.

— Sam, avem printre noi o mulțime de vampiri, i-am zis, răspunzând la comentariul său nerostit.

— Sookie...

Vorbea în șoaptă, pe un ton grav, la fel ca în momentele în care mă ținuse de mână în fața casei lui Dawn și mă respinsese brusc din mintea lui, știind bine că-l scrutam, știind perfect cum să mă țină departe de el.

— Scumpa mea, Bill e un tip bun, pentru un vampir. Dar nu este om.

— Nici tu, scumpule, i-am zis tot în șoaptă, dar foarte răspicat, după care i-am întors imediat spatele, fără să-mi doresc să accept pe deplin motivul pentru care eram supărată pe el, dar dorind să-i arăt clar că eram iritată.

Am muncit apoi într-un ritm infernal. Indiferent de cusururile pe care le avea, Dawn era foarte

eficientă la muncă, ceea ce nu puteam spune și despre Charlise, care nu putea să țină pasul cu noi. Își dădea toată silința și eram convinsă că va reuși să intre în ritmul nostru, însă în seara aceasta, doar eu și Arlene am dus tot greu.

Bacșișurile pe care le-am primit au fost extrem de generoase și, pe măsură ce se ducea vorba că eu fusesem cea care descoperise cadavrul, clienții au continuat să curgă până târziu în noapte. Am fost foarte rezervată și am încheiat seara cu bine, fiindcă nu mi-ar fi făcut nici o plăcere să-i reped pe cei care doreau să știe ceea ce deja știau toți.

În drum spre casă, mi-am permis să mă relaxez puțin. Mă simțeam realmente epuizată și, din acest motiv, ultima persoană pe care mi-aș fi dorit s-o văd, după ce-am cotit pe drumul ce trecea prin pădure și ducea spre casa noastră, era Bill Compton. Sprijinit de un pin, mă aștepta. Am trecut de el, decisă fiind să-i ignor prezența, dar în cele din urmă m-am oprit.

Mi-a deschis portiera și am coborât, dar nu l-am privit în ochi. Părea totuși să se simtă foarte confortabil la adăpostul întunericului, într-un mod în care eu n-aș fi putut să mă simt niciodată. Încă eram influențată de poveștile din copilărie referitoare la tenebrele nopții și ciudățeniile care se iveau la tot pasul din întuneric.

Și, dacă stăteam bine să mă gândesc, Bill era una dintre acele ciudățenii. Nici nu era de mirare că se simțea bine într-un astfel de mediu.

— Ai de gând să vorbești cu mine sau intenționezi să-ți privești pantofii toată noaptea?

m-a întrebat el, aproape șoptit.

— S-a întâmplat ceva și-ar trebui să știi și tu.

— Spune-mi!

Încerca să-mi facă ceva, pentru că am simțit influența lui planând asupra mea. A oftat imediat ce și-a dat seama că-l resping.

— Nu pot sta în picioare, i-am zis, obosită. Hai să ne-așezăm pe jos sau unde vrei tu, pentru că aproape nici nu-mi mai simt picioarele.

Drept răspuns, m-a ridicat și m-a așezat pe capota mașinii, după care s-a postat în fața mea, cu brațele încrucișate la piept, așteptând – evident – să-i vorbesc.

— Bun, spune-mi despre ce e vorba.

— Dawn a fost ucisă. La fel, Maudette Pickens.

— Dawn?

— Cealaltă chelneriță de la bar, i-am răspuns, simțindu-mă deodată mai bine.

— Roșcata, tipa căreia îi place să se mărite des?

Starea de bine s-a accentuat:

— Nu, bruneta, tipa care se tot lovea cu soldurile de scaunul tău și încerca întruna să-ți atragă atenția.

— Ah, ea. A venit acasă la mine.

— Dawn? Când?

— După ce-ai plecat ieri-noapte, când m-au vizitat și ceilalți vampiri. A avut mare noroc că nu i-a găsit acolo, mai ales că avea atâta încredere în capacitatea ei de a face față oricărei provocări.

— Și de ce avut noroc? Nu i-ai fi luat apărarea, în caz de ceva? I-am întrebat, privindu-l reprobatoare.

Ochii lui Bill erau complet negri, chiar și în lumina lunii.

— Nu cred, mi-a răspuns el.

— Ești atât...

— Sunt un vampir, Sookie. Eu nu gândesc la fel ca tine și nici nu pot sări automat în apărarea cuiva.

— Pe mine m-ai apărat.

— Tu ești diferită.

— De ce? Și eu sunt tot chelneriță, la fel ca Dawn, și provin dintr-o familie simplă, la fel ca Maudette. De ce-aș fi diferită?

Simțeam că mă înfurii, deși știam bine ce va urma.

— Ești diferită, mi-a răspuns, atingându-mă cu degetul pe mijlocul frunții. Nu ești ca noi, dar nu semeni nici cu ei.

Am simțit că sunt pe cale să izbucnesc - ca și cum aș fi trăit o străfulgerare divină. În momentul acela, m-am repezit spre el și l-am lovit. A fost un gest nesăbuit: parc-aș fi dat cu pumnul într-o mașină blindată. Bill însă m-a ridicat brusc de pe mașină și m-a lipit de el, ținându-mi cu un singur braț mâinile pe lângă șolduri.

— Nu! am strigat, zbătându-mă și dând din picioare, deși aș fi putut foarte bine să-mi păstrez energia.

În cele din urmă, am cedat. Răsuflam greu, la fel ca el, dar se pare că el o făcea din cu totul alt motiv decât mine.

— De ce consideri că trebuia să aflu ce s-a întâmplat cu Dawn?

Glasul îi era foarte liniștit, n-ai fi zis că ne agitaserăm serios cu doar câteva clipe în urmă.

— Ei bine, i-am răspuns nervoasă, Stăpâne al întunericii, pentru că Maudette avea pe coapse urme vechi de mușcături, iar polițiștii i-au spus lui Sam că și Dawn prezenta aceleași semne.

Dacă tăcerea poate fi caracterizată în vreun fel, a sa era gânditoare. În timp ce cugeta - sau indiferent ce-or face vampirii în astfel de stări -, m-a mai slăbit din îmbrățișare; cu o mână, a început să-mi mângâie absent spatele, ca unui cățeluș îndurerat.

— Presupun că nu sugerezi că ar fi murit de la acele mușcături.

— Nici vorbă, pentru că moartea le-a fost provocată prin sugrumare.

— Înseamnă că n-a fost un vampir, a răspuns el, categoric.

— De ce nu?

— Dacă un vampir s-a fi hrănit din aceste femei, ele ar fi fost găsite secătuite de sânge, nicidecum strangulate. Un vampir nu le-ar fi lăsat sângele să se irosească.

Exact când începeam să mă simt puțin mai bine în prezența lui Bill, trebuia el să spună ceva atât de aspru, atât de vampiresc, încât să mă văd nevoită s-o iau de la capăt.

— În cazul acesta, i-am zis obosită, fie avem de-a face cu un vampir foarte viclean și stăpân pe sine, fie este cineva care le-a pus gând rău femeilor care au fost cu vampiri.

— Hmmm...

Nu-mi plăcea nici una dintre alternative.

— Crezi că eu aş face aşa ceva? a întrebat el, luându-mă prin surprindere şi obligându-mă să mă contorsionez în strânsoarea lui, pentru a-mi ridica privirea spre el.

— Ai avut mare grijă să-mi atragi atenţia cât eşti de necruţător, i-am reamintit. Ce altceva aş putea crede?

Era atât de liniştitor să nu ştiu adevărul, încât aproape că am zâmbit.

— Puteam să le omor, dar nu aş fi făcut-o aici, şi nici acum, mi-a răspuns Bill, al cărui ten nu avea nici o culoare în lumina lunii, doar arcadele şi ochii îi erau negri.

— Aici vreau să locuiesc. Îmi doresc un cămin.

Un vampir tânjea după un cămin numai al său.

Bill mi-a citit gândurile pe chip.

— Sookie, nu mă compătimi. Ar fi o greşeală, mi-a spus el îndemnându-mă să-l privesc fix în ochi.

— Bill, nu poţi să mă farmeci sau ce-oi vrea tu să faci acum. Nu poţi să mă vrăjeşti să-mi dau tricoul jos şi să te las să mă muşti, nu poţi să mă convingi că n-ai fost aici sau că nu ne-am întâlnit; nu vei putea face absolut nici unul dintre trucurile tale. Cu mine va trebui să fii direct, ori să recurgi la forţă.

— Nu, mi-a răspuns, aproape atingându-mi gura cu buzele. Nu te voi forţa.

Chiar dacă am simţit brusc impulsul de a-l săruta, măcar ştiam că era propriul meu imbold şi nu unul impus artificial.

— Bun, dacă nu ai fost tu, i-am zis, străduindu-mă să nu deviem de la firul discuției, înseamnă că Dawn și Maudette mai cunoșteau un vampir. Maudette a frecventat barul vampirilor din Shreveport. Poate și Dawn a fost pe-acolo. Vrei să mă duci și pe mine?

— De ce? m-a întrebat el, pur și simplu din curiozitate.

Nu puteam să-i explic ce înseamnă pentru o ființă obișnuită să se simtă în pericol, să treacă mereu prin situații primejdioase. Cel puțin, nu în seara aceasta. Așa că am preferat să-l mint.

— Fiindcă nu cred că Andy Bellefleur își va da osteneala s-o facă.

— Neamul Bellefleur încă mai locuiește aici, a zis el pe un alt ton, strângându-mă puternic în brațe.

— Da, și nu sunt puțini, i-am spus. Andy este detectiv în poliție. Sora lui, Portia, este avocat, iar vărul lor, Terry, este veteran de război, barman și îl suplinește uneori pe Sam. Și mai sunt destui.

— Bellefleur...

Simțeam că nu mai pot să respir.

— Bill! am scâncit, panicată.

— Ah, scuză-mă, a zis el, slăbindu-și imediat strânsoarea.

— Trebuie să merg la culcare. Sunt foarte obosită, Bill.

M-a lăsat ușor jos, pe prundiș, după care și-a coborât privirea spre mine.

— Le-ai spus celorlalți vampiri că-ți aparțin.

— Da.

— Și ce anume înseamnă acest lucru?

— Că-i voi omori dacă vor încerca să se hrănească din tine. Altfel spus, tu ești ființa mea umană.

— Mă simt onorată de gestul tău, dar nu știu ce implică acest lucru, i-am zis, precaută. Și, în plus, nu-mi amintesc să fi fost întrebată dacă-mi doresc sau nu să mă aflu în această ipostază.

— Indiferent ce-ar însemna, îți este probabil mult mai bine decât în compania lui Malcolm, Liam și Diane.

Se vedea că nu dorește să-mi răspundă pe față.

— Ai de gând să mă însoțești în acel bar?

— Când ești din nou liberă?

— Peste două nopți.

— Rămâne să ne vedem atunci. Te conduc eu.

— Ai mașină?

— Cum altfel crezi că ajung în locurile în care vreau să merg? mi-a răspuns el, cu un vag surâs pe chipu-i strălucitor.

Înainte de a dispărea în pădure, mi-a aruncat peste umăr:

— Sookie, vreau să fiu mândru de tine.

Am rămas cu gura căscată.

Într-adevăr, trebuia să fie mândru de mine.

Capitolul 4

Jumătate dintre clienții lui Merlotte credeau că Bill avea o legătură directă cu mușcăturile de pe trupurile cadavrelor, iar cealaltă jumătate considera că Maudette și Dawn fuseseră mușcate de vampirii pe care-i întâlniseră prin barurile din orașelele în care-și petrecuseră timpul liber și că-și meritau din plin soarta, din moment ce preferaseră așternuturile vampirilor. Unii erau convinși că tinerele fuseseră sugrumate de un vampir, iar alții spuneau că victimele se complăcuseră în promiscuitate și că de-aceea-și găsiseră sfârșitul.

Dar toți cei care veniseră în barul Merlotte's erau îngrijorați că va apărea o nouă victimă în rândurile femeilor. Nici nu-mi mai aminteam de câte ori fusesem atenționată să am mare grijă în privința prietenului meu, Bill Compton, să-mi încui ușile, să nu las nici un străin în casă... De parcă n-aș fi făcut zi de zi aceste lucruri.

Jason, ca unul care fusese „amic” cu ambele fete, ne-a vizitat atât pentru ca noi să-i plângem de milă, cât și pentru a ne alunga orice fel de suspiciuni. Imediat ce-a intrat, a vorbit un ceas întreg despre această problemă, în timp ce eu și Buni încercam să-l încurajăm să-și vadă liniștit de serviciu, așa cum ar face orice persoană nevinovată. Însă, pentru prima dată de când îl știu, fratele meu era cu adevărat îngrijorat. Nu eram

bucuroasă că intrase în bucluc, dar nici nu-mi părea rău pentru el, ceea ce era o josnicie din partea mea.

Într-adevăr, nu sunt perfectă.

De fapt, sunt atât de departe de perfecțiune, încât, în pofida morții celor două femei pe care le cunoșteam, am petrecut o bună bucată de vreme întrebându-mă ce înțelegea Bill prin faptul că dorea să fie mândru de mine. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce costumație ar fi trebuit să-mi aleg pentru vizita într-un bar de vampiri, dar nu aveam de gând să mă îmbrac în cine știe ce haine caraghioase, așa cum auzisem că fac unii vizitatori.

Bineînțeles, nu știam pe nimeni care să-mi poată da un sfat în acest sens.

Spre deosebire de femeia-vampir Diane, nu eram suficient de înaltă sau de suplă, încât să mă pot îmbrăca toată în spandex.

În cele din urmă, mi-am ales o rochiță din străfundul șifonierului, una pe care nu prea avusesem ocazia s-o îmbrac, o piesă vestimentară menită să fie purtată numai în prezența unui însoțitor căruia vrei să-i atragi în mod deosebit atenția. Era o rochie-corset, foarte decoltată, fără mâneci, strâmtă, albă. Țesătura era vaporosă și avea ca model flori stacojii, cu tulpini lungi și verzi. Bronzul pielii strălucea și pieptul mi se contura provocator. Mi-am pus o pereche de cercei cu pietre roșii, sclipitoare, și pantofi cu tocuri cui, pe care i-am asortat cu o poșetă sângerie din rafie. M-am fardat discret și mi-am lăsat părul ondulat să se reverse pe spate.

Când am ieșit în sfârșit din cameră, Buni a făcut ochii cât cepele.

— Scumpa mea, arăți minunat, mi-a zis ea. Nu crezi că-ți va fi puțin cam rece în rochița asta?

— Nicidecum, i-am răspuns zâmbind. E destul de cald afară.

— N-ai vrea totuși să-ți pui un pulover?

— Nu, în nici un caz, i-am zis râzând.

Pe ceilalți vampiri îi alungasem undeva departe în ungherele minții mele, astfel încât să nu mă mai înspăimânte deloc faptul că arătam sexy. Eram totodată foarte entuziasmată că aveam o întâlnire, deși eu fusesem cea care îl invitase pe Bill și, de fapt, porneam mai degrabă într-o misiune de recunoaștere. Mă străduiam însă să uit și acest aspect, așa încât să mă pot simți bine în seara ce urma.

Între timp m-a sunat și Sam, care m-a anunțat că, dacă vreau, pot veni să-mi iau salariul, ceea ce și făceam de obicei, dacă eram liberă în ziua următoare.

În drum spre Merlotte, m-am simțit oarecum stânjenită de faptul că eram atât de aranjată.

De îndată ce-am trecut pragul barului, am avut parte de un bine-meritat moment de liniște mormântală. Sam era cu spatele la mine, dar Lafayette se holba pe ferestruica bucătăriei, iar Rene și JB stăteau la bar. Ghinionul făcea ca alături de ei să se afle și Jason, fratele meu, care s-a uitat cu atenție să vadă la ce se zgâia Rene.

— Fato, dar arăți excelent! a strigat entuziast Lafayette. De unde ți-ai luat rochița asta?

— Ah, e o vechitură, o am de când mă știu, i-am zis jovială, făcându-l să râdă.

Sam s-a întors să vadă de ce rămăsese Lafayette cu gura căscată, și și-a bulbucat și el instantaneu ochii.

— Dumnezeu! a suspinat el în momentul în care, foarte stăpână pe mine, m-am apropiat de el și i-am cerut salariul.

— Sookie, hai în birou la mine, mi-a zis el.

L-am urmat în micul birou de lângă magazie – un scurt traseu pe parcursul căruia Rene m-a îmbrățișat în grabă și JB m-a sărutat pe obraz.

Sam s-a apucat să răscolească prin teancul de hârtoage de pe birou și, în cele din urmă, a dat de cecul meu, dar nu mi l-a dat.

— Te duci undeva anume? m-a întrebat Sam, fără nici o trageră de inimă.

— Am o întâlnire, i-am răspuns, încercând să par indiferentă.

— Arăți minunat, a mai adăugat, înghițind în sec, în timp ce ochii-i sticleau incandescent.

— Mulțumesc. Ei, Sam, ai de gând să-mi dai cecul?

— Ah, bineînțeles, a zis el, întinzându-mi-l.

L-am luat și l-am pus în poșetă.

— Bun, atunci, la revedere.

— La revedere.

Și totuși, în loc să-mi dea de înțeles că pot pleca, Sam a venit lângă mine și m-a mirosit. Chipul lui era aproape de gâtul meu. A inspirat profund. Dorind să adulmece parfumul corpului meu, a închis pentru o clipă ochii strălucitori,

albaștri, după care a expirat ușor, răsuflând fierbinte, direct pe goliciunea pielii mele.

Am deschis ușa și am părăsit barul, uimită și îngrijorată de comportamentul lui.

Când am ajuns acasă, în fața intrării staționa un Cadillac negru, ce lucea ca sticla. Era al lui Bill. Oare de unde făcea rost de bani să cumpere mașini atât de luxoase? Dând ușor din cap, am urcat treptele verandei și am intrat. De pe canapeaua pe care era așezat, Bill și-a îndreptat imediat privirea spre mine, oprindu-se din discuția cu Buni, care ședea pe brațul unui fotoliu vechi, frumos tapițat.

Cum m-a văzut, mi-am dat seama că exagerasem. Părea înfuriat de-a binelea. Chipul îi încremenise, iar ochii îi scânteiau incandescent. Degetele i se încovoiaseră asemenea unor gheare pregătite să sfârtece.

— Nu-i bine-așa? am întrebat ușor îngrijorată, simțind cum mi se urcă sângele în obraji.

— Ba da, a răspuns el într-un final, după o pauză suficient de îndelungată cât să o deranjeze pe Buni.

— Orice om sănătos la cap trebuie să admită că Sookie este una dintre cele mai frumoase fete de pe la noi, a intervenit ea, pe un ton amabil la suprafață, dar nespun de tăios în spatele aparențelor.

— Ah, firește, a consimțit el, intonând cuvintele într-un mod destul de ciudat.

Eh, naiba să-l ia! Eu știam că-mi dădusem toată silința, așa că mi-am îndreptat umerii și l-am

Întrebat:

— Bun! Atunci, mergem?

— Da, a repetat el și s-a ridicat. La revedere, doamnă Stackhouse. Mi-a făcut mare plăcere să ne revedem.

— Ei bine, să vă distrați de minune, a zis ea, înmuindu-se puțin. Bill, să conduci cu atenție și să nu bei prea mult.

Bill a ridicat dintr-o sprânceană.

— Bineînțeles, doamnă.

Buni însă nu a mai băgat în seamă răspunsul lui.

Bill mi-a deschis portiera și a așteptat până am izbutit să mă așez, după o serie de manevre foarte bine calculate, așa încât rochița să nu aibă de suferit. După ce a închis ușa, s-a așezat la volan, în timp ce eu mă întrebam cine-l învățase oare să conducă. Probabil că Henry Ford în persoană.

— Îmi pare rău că nu m-am îmbrăcat adecvat, i-am zis, privind în față.

Mașina parcurgea încet drumul plin de hârtoape ce trecea prin pădure, după care s-a oprit, clătinându-se.

— Cine-a spus una ca asta? a întrebat el foarte tandru.

— Mai devreme te-ai uitat la mine de parc-aș fi greșit cu ceva, i-am răspuns iritată.

— Ah, atunci mă gândeam dacă sunt într-adevăr capabil să te duc și să te aduc de-acolo fără să fiu nevoit să ucid pe cineva care te dorește.

— Ești sarcastic, i-am zis, fără să-l privesc.

Și-a așezat mâna pe ceafă mea și m-a forțat să

mă-ntorc spre el.

— Chiar îți par sarcastic? a întrebat el.

Ochii negri îi erau larg deschiși și nu clipeau.

— Ah... nu, am recunoscut.

— Atunci, acceptă ce-ți spun.

Cea mai mare parte a drumului până în Shreveport l-am parcurs în liniște, dar nu a fost una stânjenitoare, fiindcă Bill a pus și câteva casete audio. Majoritatea cu Kenny G.

Fangtasia², barul vampirilor, se afla în centrul comercial al uneia dintre suburbiile orașului Shreveport, aproape de magazinul de jucării Toys 'R' Us și de hipermarketul Sam's Club. Cu excepția barului, de-o parte și de alta a străzii, la ora târzie la care am ajuns, toate magazinele erau închise. Deasupra intrării, denumirea localului – cu litere roșii fluorescente – strălucea puternic, fațada era zugrăvită în gri-metalic, ce contrasta foarte bine cu sângeriul ușii de la intrare. Proprietarul localului se gândise probabil că, spre deosebire de negru, cenușiul era mai puțin bătător la ochi, mai ales că interiorul barului era decorat în aceleași culori.

La intrare m-a legitimat o femeie-vampir. Tipa, bineînțeles, l-a recunoscut pe Bill ca fiind unul de-al ei și l-a salutat rece din cap, după care m-a examinat atentă. Albă ca varul, așa cum de altfel sunt toți vampirii din rasa albă, arăta înfiorător în rochia aceea lungă și neagră, cu mâneci largi ce-i acopereau încheieturile. Mă întrebam dacă fusese dorința ei să arate așa, sau era cerința patronilor oameni, care considerau că este o înfățișare

² Joc de cuvinte între *fang* (colț) și *fantasy* (fantezie).

adecvată barului.

— De ani de zile nu mi-a mai cerut cineva actul de identitate, i-am zis în timp ce-mi scoteam permisul de conducere din gentuța roșie.

Ne aflam în holul mic și pătrat de la intrare.

— Nu mai dețin capacitatea să recunosc vârsta oamenilor și trebuie să fim foarte precauți în privința minorilor, fiindcă nu trebuie să le permitem accesul, indiferent cât de matur arată, mi-a răspuns ea printr-un zâmbet ce s-ar fi dorit probabil strălucitor, după care i-a aruncat lui Bill o privire cu coada ochiului, măsurându-l din cap și până-n picioare, cu un interes ofensator. Pentru mine, cel puțin, gestul era jignitor.

— Nu te-am mai văzut de câteva luni bune, i-a zis ea pe un ton la fel de calm și de suav cum era și al lui.

— Sunt în perioada de integrare, a lămurit-o el scurt, și ea a dat aprobator din cap.

— Ce-ai vrut să spui cu asta? I-am întrebat în șoaptă, în timp ce parcurgeam un hol scurt, la capătul căruia am dat de o ușă dublă, roșie, și am intrat în salonul principal.

— Că încerc să trăiesc printre oameni.

Voiam să-i cer să-mi spună mai mult, dar m-a captivat brusc interiorul barului, unde predominau cenușiul, negrul și roșul. Pereții erau plini de fotografii și instantanee din mai toate filmele în care actorii întruchipaseră vampiri și-și arătaseră colții pe marele ecran, începând cu Bela Lugosi și până la George Hamilton sau Gary Oldman.

Atmosfera creată de lumina difuză nu era deloc neobișnuită; ciudată era însă clientela. Și avertismentele lipite la tot pasul.

Localul era plin ochi. Clienții oameni se împărțeau în două tabere: turiști și simpatizanți ai vampirilor. Admiratorii (numiți și cocotele colțoșilor) erau îmbrăcați în cele mai elegante veșminte: bărbații, în pelerine și smochinguri, în vreme ce femeile optaseră pentru diverse imitații ale vestimentației preferate de Morticia Adams. Costumațiile reprezentau reproduceri ale veșmintelor purtate de Brad Pitt și Tom Cruise în *Interviu cu un vampir* și imitații ale costumelor moderne copiate din *Foamea*. Unii dintre ei își puseseră canini falși, alții își pictaseră dâre de sânge pe la colțurile buzelor sau își desenaseră urme de mușcături pe gât. Arătau nemaipomenit și erau extraordinar de patetici.

Vizitatorii, pe de altă parte, arătau la fel ca oricare alți turiști, poate ceva mai aventurieri. Și, probabil pentru a se încadra în ambianța barului, se îmbrăcaseră cu toții în negru, la fel ca și fanii vampirilor. Să fi fost asta una dintre cerințele agențiilor de turism? „Pentru a intra pe deplin în atmosfera captivantă a barului și a vă bucura de ea, trebuie neapărat să vă îmbrăcați în negru. Dacă respectați regulile, totul va decurge perfect și veți avea parte de-o minunată experiență în această lume exotică, nepământească.”

Vampirii, nu mai mult de cincisprezece la număr, erau amestecați în această varietate umană asemenea diamantelor împrăștiate într-o

cutie plină de nestemate false. Majoritatea preferaseră tot hainele negre.

M-am oprit în mijlocul sălii și am privit în jurul meu uluită, captivată și ușor dezgustată, moment în care Bill s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit:

— Acum arăți ca o lumânare albă într-o mină de cărbune.

Am râs și am pornit spre bar, strecurându-ne încet printre mese. A fost prima dată când am văzut expusă la vedere o cutie cu sticle de sânge încălzit și, evident, Bill a comandat imediat un pahar, iar eu, inspirând profund, am cerut un gin cu apă tonică. Barmanul mi-a zâmbit, și caninii i s-au mai micșorat, semn că probabil era încântat să mă servească. M-am străduit să-i răspund printr-un surâs și să arăt totodată rezervată. Bărbatul era de origine amerindiană, avea părul lung, drept și negru ca smoala, nas butucănos, buze drepte și subțiri și constituție suplă.

— Bill, cum îți mai merge? a întrebat el. Nu te-am mai văzut de mult. Este cina ta pentru diseară? a întrebat barmanul, arătând din cap spre mine și așezând paharele pentru noi pe tejgheaua barului.

— Sookie este prietena mea și are câteva întrebări la care ar dori să-i răspunzi.

— Orice dorești, frumoaso, mi-a zis, zâmbindu-mi încă o dată, deși îmi plăcea mai mult de el când își ținea buzele lipite.

— Ai văzut-o cumva pe-această fată, sau pe-astălaltă venind pe-aici? l-am întrebat, scoțând din poșetă o pagină de ziar cu fotografiile lui Maudette și a lui Dawn. Sau pe-acest bărbat? am continuat,

făcând greșeala să-i arăt poza fratelui meu.

— Pe femei da, pe bărbat nu, deși arată apetisant, mi-a răspuns el zâmbindu-mi din nou. Este cumva fratele tău?

— Da.

— Ce calități! a șoptit el ca pentru sine.

Norocul meu că dețineam o practică îndelungată în autocontrolul mușchilor faciali.

— Îți amintești cu cine veneau sau cu cine umblau fetele pe-aici?

— Asta n-aș putea să-ți spun, a răspuns el rapid, schimbându-se brusc la față. Asta-i un lucru pe care noi, aici, nu-l băgăm de seamă. Și la fel ar trebui să faci și tu.

— Mulțumesc, i-am zis politicoasă, dându-mi imediat seama că încălcasem o regulă a barului și că era foarte riscant să-l mai întreb dacă fetele plecaseră sau nu însoțite de cineva. Îți rămân recunoscătoare pentru timpul acordat.

Barmanul m-a iscodit, gânditor.

— Tipa asta voia să moară, mi-a zis, arătând cu degetul spre poza cu Dawn.

— De unde știi?

— Pentru că toți cei care vin aici doresc să moară, într-o mai mică sau mai mare măsură, mi-a răspuns impasibil, ca și cum ar fi vorbit despre un lucru banal. Fiindcă asta suntem noi: Moartea.

M-am cutremurat. Bill m-a luat de braț și m-a condus într-un separeu care tocmai se eliberase. Ca pentru a sublinia cele spuse de indian, pe ziduri, la intervale egale, erau lipite afișe de avertizare: „Nu sunt permise mușcăturile în local”;

„Este interzisă staționarea clienților în parcare”; „Treburile personale nu se rezolvă în incinta localului”; „Vă mulțumim pentru că ați ales barul nostru.”; „Relațiile întâmplătoare le legați pe propriul dumneavoastră risc.”

Bill a destupat o sticlă și a luat o înghițitură. Am încercat să nu mă uit, dar n-am reușit.

Bineînțeles, el mi-a observat imediat reacția și a dat ușor din cap.

— Sookie, asta e realitatea, mi-a zis el. Ca să trăiesc, am nevoie de sânge.

Avea pe dinți câteva pete roșii.

— Da, știu, i-am răspuns, încercând să imit vocea impasibilă a barmanului, după care am respirat profund. Consideri că și eu vreau să mor, din moment ce am venit cu tine în acest bar?

— Cred că ai venit aici pentru a descoperi de ce au murit tinerele acelea, mi-a răspuns el, deși nu eram convinsă că vorbele îi exprimau întru totul gândurile.

Nu credeam că Bill își dăduse seama că se afla totuși într-o postură destul de incertă. Am sorbit încet din pahar și am simțit cum mă cuprinde un val de căldură din cauza alcoolului.

Una dintre cocotele vampirilor s-a apropiat de masa noastră. Eram ascunsă pe jumătate de Bill, dar oricum mă văzuseră toți când intrasem însoțită de el. Tipa avea părul încrețit, era cam sfrijită și purta ochelari, pe care și-i pusese-n poșetă imediat ce pornise spre noi. S-a aplecat deasupra mesei și și-a apropiat gura de buzele lui Bill.

— Bună, scumpule, i s-a adresat ea, pe un ton

pe care l-ar fi dorit seducător, lovind încetișor în sticla de sânge cu o unghie lăcuită stacojiu. Eu am exact ce-ți trebuie și este complet natural, a adăugat ea, mângâindu-și lasciv gâtul, pentru a fi sigură că el pricepe aluzia.

Mi-am păstrat cumpătul, respirând lent și profund. Eu îi făcusem lui Bill invitația la bar, așa că nu puteam comenta deciziile pe care le-ar fi luat în local, dar mi-am imaginat surprinzător de concret semnul pe care l-ar fi lăsat palma mea pe unul dintre obraji livizi și pistruiți ai acestei individe lipsite de bun-simț. N-am schițat însă nici un gest, ca să nu-i arăt lui Bill ce simțeam.

— Am o parteneră, i-a răspuns el distant.

— Văd însă că n-are pe gât nici un semn de mușcătură, a observat intrusa, remarcându-mi prezența printr-o privire plină de dispreț.

Ar fi putut foarte bine să strige „Fricoasa! Fricoasa!” și să se agite oricât, pentru că oricum n-aș fi reacționat. Însă n-am putut să nu mă întreb dacă ar fi putut să observe cineva că eram gata să explodez.

— Am venit aici cu o parteneră, a repetat Bill, de această dată pe un ton mai ferm.

— Nu știi ce pierzi, i-a zis ea, privindu-l sfidătoare cu ochii ei spălăciți.

— Ba știu foarte bine, i-a răspuns Bill.

S-a arătat brusc oripilată, ca și cum aș fi plesnit-o în realitate, și s-a îndepărtat imediat de masă.

Spre dezgustul meu, tipa a fost prima dintr-o serie de patru. Era limpede că acei oameni - bărbați și femei - doreau o relație intimă cu un

vampir și nu se jenau deloc să arate acest lucru.

Bill însă i-a tratat pe toți cu mult calm și foarte stăpân pe sine.

— Nu ești prea vorbăreată, mi-a zis el, după ce ne-a părăsit un bărbat de patruzeci de ani, care mai avea puțin și izbucnea în plâns la refuzul categoric primit din partea lui Bill.

— Nu prea am ce să spun, i-am răspuns, la fel de sigură pe mine.

— Puteai foarte bine să-i respingi și tu. Sau vrei cumva să te las singură? Îți place de altcineva de-aici? Uite, din câte văd, Umbră Lungă, barmanul, ar fi chiar fericit să te aibă drept companie.

— Oh, nu, pentru numele lui Dumnezeu!

Nu m-aș fi simțit în siguranță lângă nici un alt vampir din bar și aș fi fost realmente îngrozită dacă erau ca Liam și Diane. Bill m-a privit cu ochii lui negri, așteptând parcă să-i spun altceva.

— Aș vrea totuși să-i întreb dacă le-au văzut în bar pe Dawn și Maudette.

— Vrei să te însoțesc?

— Chiar te rog, i-am răspuns, pe un ton ce-mi trăda înfricoșarea mult mai mult decât intenționam să-i arăt, deși îi cerusem să mă însoțească doar pentru că-mi făcea plăcere compania lui.

— Uite, vampirul de acolo este chiar drăguț și s-a uitat deja de două ori la tine, mi-a zis el, făcându-mă să mă gândesc dacă nu cumva își mușcase limba după ce-mi spusese asta.

— Vrei să mă tachinezi, i-am răspuns șovăielnică, un moment mai târziu.

Vampirul pe care mi-l arătase era într-adevăr

drăguț, de fapt, chiar fascinant: blond, cu ochi albaștri, înalt și lat în umeri. Purta ghetete, blugi și o vestă. Atât și nimic mai mult. Avea ceva din personajele înfățișate pe copertele romanelor de dragoste. Mă speria însă de moarte.

— Îl cheamă Eric, mi-a zis Bill.

— E bătrân?

— Foarte. Este de fapt cel mai în vârstă dintre toți cei prezenți aici.

— E rău?

— Sookie, noi suntem cu toții răi. Suntem foarte puternici și extrem de violenți.

— Nu și tu, i-am răspuns, observând cum chipul i-a devenit brusc rigid. Vrei să trăiești în rândul oamenilor și nu vei mai face nimic antisocial.

— După cum văd, ești foarte ageră. Și constat asta exact în momentul în care mă gândeam că ești prea naivă să umbli singură pe-aici, mi-a zis el, râzând scurt. În regulă, hai să mergem să vorbim cu Eric.

Într-adevăr, Eric privise mai devreme o dată sau de două ori în direcția mea, deși se afla în compania unei femei-vampir la fel de încântătoare ca și el. Și ei respinseseră mai multe avansuri din partea oamenilor. De fapt, puțin mai devreme, un tânăr pe care probabil că îl părăsise iubita, se târâse pe podea și-i sărutase gheata femeii-vampir. Aceasta îl privise pentru o clipă și-l împinsese lovindu-l cu piciorul în umăr, deși se văzuse clar că făcuse un efort să nu-l izbească direct în figură. Turiștii înmărmuriseră, și doi dintre ei se ridicaseră și părăsiseră barul în grabă. Dar

cocotele vampirilor priviseră scena cu indiferență.

Când ne-am apropiat, Eric și-a ridicat privirea și ne-a scrutat înfuriat, dar numai până ce și-a dat seama cine erau nepoțiții.

— Bill, l-a întâmpinat el, aplecându-și ușor capul, semn că vampirii nu aveau obiceiul să dea mâna.

În loc să se apropie de masa lor, Bill s-a oprit la o distanță apreciabilă și, apucându-mă strâns de braț, deasupra cotului, m-a obligat să mă opresc lângă el. Aceasta era probabil distanța protocolară în astfel de circumstanțe.

— Cine e prietena ta? l-a întrebat femeia.

Deși Eric avea un ușor accent străin, tipa vorbea într-o engleză americană perfectă, iar chipul rotund și trăsăturile armonioase o făceau mai degrabă să semene cu o lăptăreasă. Când mi-a zâmbit, caninii i s-au lungit brusc și mi-au stricat imaginea frumoasă pe care mi-o făcusem despre ea.

— Bună, eu sunt Sookie Stackhouse, m-am prezentat, politicoasă.

— Ești o dulceață, a comentat Eric, în timp ce eu speram să se refere la caracterul meu.

— Nu chiar, i-am răspuns.

Eric m-a privit surprins, dar un moment mai târziu a început să râdă, urmat imediat de partenera lui.

— Sookie, ea e Pam, iar numele meu este Eric, a zis vampirul blond, după care Bill și Pam s-au salutat, dând ușor din cap.

A urmat o scurtă pauză, răstimp în care mă

pregăteam să le vorbesc, dar Bill m-a strâns iarăși de braț.

— Prietena mea, Sookie, ar dori să vă pună câteva întrebări, li s-a adresat el.

Cei doi vampiri s-au privit, vădit plictisiți.

— Vrea cumva să știe cât de lungi avem colții și în ce coșciuge dormim? a întrebat Pam, disprețuitoare, semn că acestea erau întrebările turiștilor pe care le ura cel mai mult.

— Nu, doamnă, i-am răspuns, calm și politicos, sperând ca Bill să nu mă strângă încă o dată de braț.

Femeia m-a privit uimită.

Ce naiba era atât de surprinzător? Începuseră deja să mă plictisească aceste priviri, așa că mi-am deschis poșeta și am scos fotografiile, înainte ca Bill să-mi facă din nou semn, strângându-mă dureros pe braț.

— Aș vrea să știu dacă le-ați văzut pe aceste fete.

M-am gândit că era mai bine să nu-i arăt femeii poza lui Jason, altminteri n-aș fi făcut decât să așez un castron cu lapte în fața unei pisicuțe însetate.

Au privit amândoi fotografiile. Pe chipul lui Bill nu puteam citi nici o expresie. Eric, arătând spre poza cu Dawn, și-a ridicat privirea și mi-a răspuns calm:

— Cu ea am fost. Îi plăcea durerea.

Judecând după mișcările sprâncenelor, Pam a părut surprinsă că Eric îmi răspunsese, așa că s-a simțit întru câtva obligată să-i urmeze exemplul.

— Eu le-am văzut pe-amândouă, dar n-am fost

cu nici una dintre ele. Asta, de pildă, era chiar patetică, mi-a zis ea, arătând cu degetul spre poza cu Maudette.

— Vă mulțumesc foarte mult. Acum n-aș vrea să vă mai rețin, le-am zis încercând să mă întorc, dar Bill continua să-mi încătușeze brațul.

— Bill, tu ții la prietena ta? a întrebat Eric.

Mi-au trebuit câteva clipe să pricep aluzia.

Eric Arătosul dorea de fapt să-l întrebe dacă mă poate împrumuta.

— E numai a mea, i-a răspuns Bill, pe un ton destul de categoric, dar fără să se răstească, așa cum o făcuse cu vampirii obraznici din Monroe.

Eric și-a aplecat din nou capul, cu podoaba capilară aurie, și m-a examinat încă o dată, de data asta însă începând cu chipul.

Bill părea ceva mai relaxat. S-a aplecat ușor în fața lui Eric, incluzând-o într-un fel și pe Pam în gestul său simbolic, după care s-a dat doi pași în spate și mi-a îngăduit să mă întorc cu spatele la cei doi vampiri.

— Ce-a vrut să însemne asta? i-am șoptit nervoasă, știind că a doua zi urma să mă aleg cu o vânătaie de toată frumusețea pe braț.

— Sunt mai bătrâni cu sute de ani decât mine, mi-a răspuns Bill.

— Așa vă structurați voi ierarhia socială, în funcție de vârstă?

— Ierarhie socială, a repetat Bill gânditor. Nu-i rea formula, a adăugat el surâzând, deși s-ar fi putut înțelege cu totul altceva după rictusul buzelor.

— Dacă vedeam că erai cu adevărat interesată, m-aș fi simțit chiar obligat să-ți permit să mergi cu Eric, mi-a zis el, după ce ne-am reluat locurile și am gustat din băuturile comandate.

— Nici gând, i-am răspuns cu asprime.

— Atunci de ce n-ai spus nimic când au venit la masa noastră cocotele și au încercat să mă ia de lângă tine?

Nu discutam pe-aceeași lungime de undă, posibil și din cauza faptului că subtilitățile relațiilor sociale nu reprezentau lucruri cărora vampirii să le acorde importanță. Drept urmare, mă vedeam nevoită să-i clarific ceva ce nu necesita prea multe explicații. Așa că, exasperată, am scos un sunet complet nepotrivit pentru o doamnă.

— Bun, atunci, ascultă-mă cu atenție, Bill! i-am spus, pe un ton categoric. Eu am fost cea care a trebuit să te invite atât la mine acasă, cât și aici, la bar. Tu nu mi-ai adresat nici o invitație. Nu se pune la socoteală faptul că m-ai pândit pe drum și mi-ai cerut să trec pe la tine și să-ți aduc lista cu muncitorii care să-ți renoveze casa. Așadar, numai eu am fost cea care am făcut invitațiile. Cum aș putea să-ți cer să stai cu mine, dacă tu dorești să-ți faci de cap? Din moment ce fetele de-aici – sau chiar și tinerii ăștia – vor să te lase să le sugi sângele, atunci nu cred că am vreun drept să-ți stau în cale!

— Eric arată mult mai bine decât mine, mi-a răspuns Bill. Este mai puternic și, din câte-am auzit, o partidă de sex cu el este o experiență de neuitat. Este atât de bătrân, încât nu are nevoie

decât de o singură gură de sânge pentru a-și menține vigoarea. Nu mai ucide și e un tip cumsecade, având în vedere că este totuși vampir, încă te mai poți duce cu el. Am observat că te-a mai privit de câteva ori. Dacă nu ai fi fost cu mine, cu siguranță c-ar fi încercat să te farmece.

— Nu vreau să mă duc cu Eric, i-am spus, hotărâtă.

— Nici eu nu vreau să mă duc cu vreuna dintre cocote, mi-a răspuns el.

Am tăcut un minut, două.

— Înseamnă că ne este bine așa, i-am zis, ambiguu.

— Da.

Pentru câteva clipe, am reflectat amândoi, în tăcere.

— Vrei să-ți mai aduc ceva de băut?

— Da, însă numai dacă nu cumva vrei să plecăm.

— Nu, chiar mă simt bine.

Bill a pornit spre bar. Pam, prietena lui Eric, s-a ridicat și ea, iar Eric se tot încăpățâna să-mi prindă privirea. Am încercat să-mi mențin privirea în jos, în semn de modestie. Am simțit însă dintr-odată fiorii energiei sale și am avut neplăcutul sentiment că Eric încerca să mă influențeze. Am riscat o scurtă privire și, într-adevăr, mă privea foarte relaxat. Aștepta oare să-mi scot rochița? Să încep să latru? Să-i trag una lui Bill în tibie? Fir-ar să fie!

Bill a revenit, aducând băuturile.

— O să-și dea seama că nu sunt la fel ca ceilalți, i-am zis zâmbind, dar Bill nu părea să aibă nevoie

de lămuriri suplimentare.

— Deși i-am spus că ești a mea, încalcă regulile și încearcă totuși să te farmece, mi-a răspuns Bill, vădit iritat, cu toate că, spre deosebire de mine, vocea nu-i devenea din ce în ce mai febrilă, ci tot mai rece și gravă.

— Se pare că spui tuturor acest lucru, am bombănit, fără să mai adaug nimic.

— Este o tradiție a vampirilor, a repetat el. Dacă le spun că ești a mea, nimeni nu va încerca să se hrănească din tine.

— „Să se hrănească din mine”, o expresie încântătoare, l-am repezit cu asprime, în timp ce Bill, pe parcursul scurtului meu comentariu, arăta exasperat.

— Numai așa am posibilitatea să te protejez, mi-a răspuns el, pe un ton nu la fel de neutru ca de obicei.

— Nu ți-a trecut oare prin minte că...

Însă am preferat să mă opresc, am închis ochii și am numărat până la zece.

Când l-am privit, Bill se uita fix la mine, fără să clipească. Aproape că-i auzeam tumultul lăuntric.

— Vrei să spui că... nu ai nevoie de protecție? a ghicit el, în șoaptă. Tu mă protejezi pe mine?

Nu i-am răspuns. Nu aveam de ce s-o fac.

Bill și-a pus mâna ușor pe ceafa mea și m-a întors spre el, ca pe o marionetă, obicei care începea să devină enervant. M-a privit apoi cu atâta intensitate, încât am avut impresia că-mi perforează creierul, în zeci de tuneluri.

Drept răspuns, mi-am țuguia buzele și i-am

strigat ușor:

— Bau!

Nu mă simțeam deloc bine, așa că am început să-i privesc pe clienții barului, după care mi-am lăsat garda jos și i-am ascultat atentă.

— Plictisitori, i-am zis. Oamenii ăștia sunt complet anoști.

— Serios, Sookie? La ce se gândesc?

Era o adevărată ușurare să-i aud glasul, chiar dacă timbrul vocii îi sunase puțin ciudat.

— Numai la sex.

Acesta era adevărul. Fiecare persoană din bar se gândea doar la sex. Până și turiștii, care nu-și doreau legături intime cu vampirii, își imaginau partidele de sex pe care le aveau cocotele cu vampirii.

— Tu, Sookie, la ce te gândești?

— În nici un caz la sex, i-am răspuns prompt și sincer, imediat ce recepționasem un șoc destul de neplăcut.

— Vorbești serios?

— Da, fiindcă luam în calcul șansele de-a scăpa de-aici fără să avem probleme.

— De ce spui asta?

— Pentru că unul dintre turiști este polițist sub acoperire și tocmai s-a dus la toaletă. Știe că un vampir sugă de zor din gâtul unei cocote. A chemat deja prin stație ajutoare.

— Hai să mergem, mi-a șoptit el, după care ne-am ridicat, am ieșit repede din separeu și am pornit spre ușă.

Pam nu mai era la masa lui Eric, iar Bill, când a

trecut prin dreptul acestuia, i-a făcut un semn discret. Eric, la fel de rezervat, și-a părăsit scaunul, s-a ridicat în toată splendoarea lui și a pornit iute spre ieșire. Avea pasul mult mai mare decât noi, așa că a ieșit primul, dar nu înainte de-a o lua de braț pe femeia cu care era și-a o trage pe ușă odată cu noi.

Cu puțin înainte de a ajunge la ieșire, mi-am amintit că barmanul, Umbră Lungă, îmi răspunsese foarte amabil la întrebări, așa că m-am întors și i-am arătat cu degetul în direcția ușii, indicându-i clar că trebuie neapărat să plece. S-a arătat la fel de alarmat ca orice alt vampir aflat într-o situație similară și l-am văzut aruncându-și șervetul, după care Bill m-a smucit printre cele două uși ale barului.

Afară, Eric ne aștepta lângă mașina lui, un Corvette, bineînțeles.

— Urmează o razie, l-a lămurit Bill.

— De unde știi?

Bill a șovăit să-i răspundă.

— De la mine, am intervenit, scoțându-l din încurcătură.

Ochii albaștri și mari ai lui Eric au licărit brusc în întunericul parcării. Trebuia să-i dau o explicație.

— l-am citit gândurile unui polițist, am mormăit.

Aruncând o scurtă privire spre Eric, să văd cum reacționează, l-am observat că mă privea la fel ca și vampirii din Monroe: gânditor și flămând.

— Interesant, a comentat el. Am avut odată un parapsihic. A fost ceva incredibil.

— La fel și pentru partener? am întrebat pe un

ton ceva mai înțepător decât aș fi dorit.

L-am simțit pe Bill ținându-și răsuflarea. Însă Eric a zâmbit:

— Numai pentru o vreme, mi-a răspuns el în doi peri.

Auzind în depărtare sirenele echipajelor de poliție, Eric și însoțitoarea lui au sărit în mașină și au dispărut în noapte, la fel de tăcuți ca și motorul automobilului lor sport. Eu și Bill ne-am pus imediat centurile de siguranță și am părăsit parcare pe ieșirea opusă celei prin care polițiștii tocmai își făceau apariția. Oamenii de ordine aduseseră și o dubă special concepută pentru vampiri, prevăzută cu gratii masive de argint și condusă de doi vampiri polițiști, care au coborât și s-au postat atât de rapid în fața intrării, încât le-am perceput traseul ca pe două dăre încețoșate.

La câteva străzi distanță, Bill a intrat în parcare a unui supermagazin cufundat în beznă și a oprit brusc.

— Ce... ? am încercat eu să-l întreb.

Dar nu am mai apucat să termin, pentru că Bill mi-a desfăcut fulgerător centura, a împins scaunul pe spate și s-a aplecat deasupra mea. Speriată că este hămesit, l-am împins puternic, dar efortul meu a fost la fel de inutil ca și cum m-aș fi opintit în trunchiul masiv al unui copac. Apoi, odată ce mi-a apăsat buzele pe gură, am înțeles imediat ce dorea.

Oh, Dumnezeu, ce bine săruta! Poate că aveam noi unele probleme de comunicare, dar aceasta nu era deloc una dintre ele. Ne-am simțit

extraordinar pentru aproximativ cinci minute, răstimp în care m-au trecut toți fiorii și, în pofida faptului că ne aflam pe bancheta din față, m-am simțit chiar foarte confortabil, în principal datorită faptului că Bill, deși foarte puternic, era deosebit de grijuliu. Eu, în schimb, am reușit să-i creștez ușor pielea cu dinții. Bill a mârâit iritat.

— Sookie! m-a avertizat el pe un ton aspru.

M-am tras în spate, dar nu mai mult de un centimetru.

— Dacă mai faci asta, vei fi a mea indiferent că vrei sau nu, mi-a spus el cât se poate de serios.

— Nu vrei tu așa ceva, i-am zis, căutând să nu-mi transform răspunsul într-o întrebare.

— Ah, ba vreau chiar foarte mult.

Deodată, în dreptul nostru a apărut lumina strălucitoare a unui girofar.

— Poliția, i-am zis, observând o siluetă coborând din mașina de poliție și pornind spre noi. Bill, nu le arăta că ești vampir, am adăugat grăbită, temându-mă ca nu cumva să ne fi urmărit vreun echipaj de la razia începută în Fangtasia.

Cu toate că majoritatea polițiștilor erau încântați de faptul că vampirii îi ajutau în munca lor, în viața civilă aveau o mulțime de prejudecăți față de aceștia, îndeosebi în privința cuplurilor mixte.

Polițistul a ciocănit în geam.

Bill a pornit motorul și a apăsat pe buton, să coboare geamul. Nu a rostit însă nici un cuvânt și mi-am dat seama că tăcea din pricina faptului că nu i se retrăseseră caninii. Dacă ar fi deschis gura,

și-ar fi trădat clar natura.

— Bună seara, domnule polițist, l-am salutat eu.

— Bună seara, mi-a răspuns el destul de politicoasă, aplecându-se și privind înăuntru. Știți probabil că magazinele sunt închise la ora asta, nu?

— Bineînțeles, domnule.

— Bun. Văd că vreți să vă faceți puțin de cap și nu am nimic împotriva acestui lucru, dar ar fi mai indicat să continuați acasă ce-ați început aici.

— Plecăm imediat, domnule, l-am asigurat, confirmând și cu o mișcare a capului, moment în care Bill mi-a urmat exemplul și, rigid, a izbutit să dea și el din cap.

— Facem o razie câteva străzi mai în spate, a continuat relaxat polițistul.

Nu reușeam să-l văd decât parțial, dar îmi părea un tip corpulent, de vârstă mijlocie.

— Ați venit cumva din direcția aceea?

— Nu, i-am răspuns.

— De la barul vampirilor, a adăugat el.

— Nu, n-am fost acolo.

— Atunci, domnișoară, dacă-mi dai voie, aș vrea să-ți controlez puțin gâtul.

— Vă rog.

Și chiar m-a surprins, fiindcă în momentul următor, polițistul a îndreptat fasciculul unei lanterne vechi spre gâtul meu și apoi spre al lui Bill.

— În regulă, trebuia să mă conving. Acum, haideți, luați-o din loc.

— Plecăm numaidecât.

Bill a consimțit cu o mișcare și mai rigidă din cap și, în timp ce ofițerul aștepta, am tras scaunul în față și mi-am pus imediat centura de siguranță, iar Bill a băgat în marșarier și a dat cu spatele.

Bill era furios rău de tot. Până acasă a rămas tăcut și (zic eu) ursuz, în vreme ce, pentru mine, întâmplarea fusese chiar haioasă.

Îmi făcuse bine să aflu că Bill nu era nepăsător la preferințele mele, indiferent care-ar fi fost acestea. Începusem chiar să sper că, într-o bună zi, mă va săruta din nou, poate mai mult și mai pasional și, cine știe... poate mergem mai departe de-atât. Încercam totuși să nu-mi fac speranțe prea mari, pentru că, de fapt, existau câteva lucruri pe care Bill - și nimeni altcineva - nu le cunoștea despre mine și aveam o deosebită grijă să nu-mi fac iluzii.

Când am ajuns la Buni acasă, Bill a coborât din mașină și mi-a deschis ușa, ceea ce m-a mirat puțin, deși nu sunt genul de fată care să refuze un act de curtoazie. Bănuiam că Bill își dăduse seama că brațele-mi erau în perfectă stare de funcționare și că dețineam totuși capacitatea rațională de a înțelege cum se deschide o ușă.

Când am coborât, s-a dat imediat în spate. Acest gest chiar m-a rănit. Nu mai dorea să mă sărute și regreta episodul de mai devreme. Tânjea probabil după afurisita aia de Pam, sau poate chiar după Umbră Lungă, fiindcă începusem să-mi dau seama că posibilitatea de a face sex veacuri la rând lasă loc unei multitudini de experimente. Oare un telepat ar fi o ființă atât de îngrozitoare,

încât să nu aibă loc pe o asemenea listă?

Mi-am strâns umerii și mi-am dus brațele la piept.

— Ți-e frig? m-a întrebat Bill, punându-mi un braț pe după umăr, deși protecția pe care mi-o oferea părea echivalentul unei simple veste, pentru că încerca să stea cât mai departe de mine, atât cât îi permitea lungimea brațului.

— Îmi pare rău că te-am deranjat în seara asta. Nu se va mai repeta, i-am zis cât am putut de nepăsătoare și, exact în acel moment, mi-am dat seama că Buni nu stabilise o zi în care Bill să le vorbească Descendenților; dar speram că-și vor rezolva problema-ntre ei doi.

A rămas complet nemișcat. Într-un târziu, s-a hotărât să-mi răspundă.

— Ești... cu adevărat... incredibil de naivă, mi-a zis el, fără să mai pomenească și de complimentul referitor la istețime, pe care mi-l făcuse la bar.

— Eh, dacă spui tu, i-am zis, complet absentă.

— Sau poate ești unul dintre mielușei Domnului, a adăugat el atât de incisiv, încât ai fi zis că-l are în față pe Quasimodo.

— Posibil, i-am răspuns zeflemitoare, dar va trebui să afli singur lucrul ăsta.

— Ar fi cel mai bine să aflu eu, a răspuns el misterios, fără să înțeleg nimic.

M-a condus până la ușă, unde speram totuși să mă sărute de despărțire, dar n-a făcut decât să-mi atingă ușor fruntea cu buzele și să-mi șoptească:

— Noapte bună, Sookie.

Mi-am lipit pentru o clipă obrazul de-al său.

— Mulțumesc că m-ai însoțit, i-am zis îndepărtându-mă imediat, ca nu cumva să creadă că doresc altceva. Eu nu te mai sun, am adăugat imediat și, înainte să-mi pierd hotărârea, m-am strecurat în beznă din casă și i-am închis ușa-n față.

Capitolul 5

În următoarele două zile, am avut o mulțime de lucruri la care să mă gândesc. Pentru cineva care aduna întotdeauna tot felul de materiale care s-o împiedice să se plictisească, reușisem de această dată să acumulez cât să-mi ajungă pentru săptămâni întregi. Clienții barului Fangtasia îmi oferiseră suficient material în acest sens, ca să nu mai amintesc de vampiri. Îmi dorisem să întâlnesc un vampir și ajunseseam să cunosc mult mai mulți decât aș fi vrut.

Mulți localnici din Bon Temps și din împrejurimi au fost chemați la poliție să dea declarații despre Dawn Green și obiceiurile acesteia. Deși era într-o situație destul de penibilă, detectivul Bellefleur își găsisese timp în afara orelor de serviciu ca să frecventeze barul, unde nu consuma mai mult de o bere și observa cu atenție tot ce se petrecea în jurul său. Din moment ce barul Merlotte's nu era un cuib de activități ilegale, nimeni nu s-a arătat deranjat, odată ce clienții s-au obișnuit cu prezența lui Andy în bar.

Alegea mai mereu o masă în sectorul meu și începuse cu mine un joc discret: de fiecare dată când veneam la masa lui, se gândea la ceva provocator, încercând astfel să mă întărească să-i răspund. Nu părea să-și dea seama cât era de indecent: mă refer la provocarea în sine, nicidecum la insulte. Dorea să-i citesc din nou în minte și nu

înțelegeam de ce.

La un moment dat, a cincea sau a șasea oară când a trebuit să-i duc o comandă, parcă o Diet Coke, Andy avea în minte imaginea mea, hârjonindu-mă cu fratele meu. Am fost atât de nervoasă înainte de a ajunge la masa lui (știind probabil că trebuie să mă aștept la ceva, dar fără să știu exact la ce anume), încât abținându-mă era cât pe ce să izbucnesc în plâns. Starea asta mi-a reamintit de chinurile mai puțin sofisticate pe care le trăisem în anii de școală primară.

Andy m-a privit, în expectativă, și, imediat ce mi-a văzut lacrimile, pe chip i s-au succedat fulgerător mai multe expresii: izbândă, amărăciune, iar la final doar rușine.

I-am aruncat băutura pe cămașă.

Am pornit imediat spre bar și am ieșit pe ușa din spate.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Sam, care a venit după mine.

Am dat nervoasă din cap, arătându-i că nu vreau să-i dau explicații, am scos din buzunarul șortului un șervețel care aștepta de multă vreme să fie folosit și am început să-mi șterg ochii.

— Ți-a spus ceva urât? a insistat Sam, pe un ton mai grav și înfuriat.

— Nu, dar se gândește numai la prostii, i-am răspuns neputincioasă. Știe cum sunt și încearcă probabil să mă provoace să-i răspund.

— Nenorocitul naibii, a venit comentariul lui Sam, care aproape m-a readus la normal, mai ales că nu-l auzisem niciodată afurisind pe cineva.

Odată ce-am început să plâng, parcă nu mă mai puteam opri, deși simțeam că-mi luam porția de plâns și pentru alte câteva mici nefericiri.

— Lasă, mergi înapoi în bar, i-am zis, rușinată de lacrimile ce nu mai conteneau. O să-mi revin și eu numaidecât.

Auzind ușa deschizându-se și închizându-se imediat, m-am gândit că Sam mă crezuse pe cuvânt și plecase. În schimb, i-am auzit vocea lui Andy Bellefleur:

— Te rog să mă ierți, Sookie.

— Andy Bellefleur, pentru tine sunt domnișoara Stackhouse, i-am răspuns. După cum văd eu, ai face mai bine să descoperi cine le-a omorât pe Maudette și pe Dawn, în loc să apelezi la tot felul de jocuri mentale obscene.

M-am întors și l-am privit. Arăta îngrozitor de intimidat și chiar am crezut că este sincer în rușinea care i se citea pe chip.

Sam a-nceput să-și agite brațele, copleșit de furie.

— Bellefleur, dacă mai vii pe-aici, data viitoare să te așezi în alt sector, i-a zis el pe un ton ce arăta că-și reprima furia violentă.

Andy și-a îndreptat privirea spre Sam. Chiar dacă Andy era de două ori mai solid și mai înalt cu cinci centimetri, în acel moment mi-aș fi pus toți banii pe Sam și, din câte se părea, Andy nu dorea nici el să riște și să accepte provocarea, chiar dacă poate o făcea numai din rațiuni practice. Încuviințând din cap, a ieșit în parcare și s-a îndreptat spre mașină, în timp ce razele soarelui

scânteiau în părul său șaten.

— Sookie, îmi pare rău, a zis Sam.

— Nu e vina ta.

— Vrei să-ți iei liber? Astăzi vezi și tu că nu avem prea mulți clienți.

— Nu. Stau până-mi termin tura.

Charlsie Tooten se obișnuise deja cu ritmul nostru, dar nu m-aș fi simțit bine s-o las singură. În plus, azi era și ziua în care Arlene avea liber.

Am revenit în bar și, chiar dacă unii clienți ne-au privit curioși imediat ce-am intrat, nimeni nu ne-a întrebat ce se întâmplase în spate. În sectorul meu era doar un cuplu care începuse deja să mănânce și care avea paharele pline. Cei doi nu păreau să aibă nevoie de mine, așa că am început să aranjez paharele de vin, în vreme ce Sam s-a aplecat deasupra tejghelei, în imediata mea apropiere.

— E adevărat că Bill Compton va vorbi diseară Descendenților Morților Glorioși?

— Așa spune bunica mea.

— Te duci și tu?

— Nu mi-am făcut nici un plan în legătură cu asta.

Nu voiam să-l mai văd pe Bill, câtă vreme nu mă suna și nu-mi adresa el invitația să ne întâlnim.

Sam n-a mai adăugat nimic pe moment, dar mai târziu, după-amiază, în timp ce-mi luam poșeta din biroul său, a intrat în cameră și a-nceput să aranjeze câteva hârtii pe masă. Eu îmi scosesem peria și încercam să-mi descurc părul din coada în care-l țineam strâns. Din felul în care se tot foia pe lângă mine mi-am dat imediat seama că dorea să-

mi vorbească și am simțit cum mă cuprinde dintr-odată iritarea, văzând iarăși stilul de abordare ocolit, specific bărbaților.

Asemenea lui Andy Bellefleur, care ar fi putut foarte bine să mă întrebe direct despre handicapul meu, și nu să înceapă să se joace cu mine.

La fel ca și Bill, care putea să-și exprime deschis intențiile, fără să treacă prin tot felul de stări și dispoziții.

— De ce? I-am întrebat mai incisivă decât intenționasem.

S-a fâstâcit ușor, sub privirea mea.

— Pentru că mă gândisem să te întreb dacă vrei să mergem amândoi la întâlnirea Descendenților și apoi să bem împreună o cafea.

M-a lăsat cu gura căscată. Am încetat să-mi mai perii părul, deși nu-mi descurcasem decât jumătate din coadă, și au început brusc să-mi treacă prin minte o mulțime de lucruri: senzația pe care o avusesem când ne ținusem de mână în fața casei lui Dawn Green, paravanul de care mă lovisem în mintea sa, nechibzuința de a-mi da o întâlnire cu patronul pentru care lucram.

— Bineînțeles, i-am zis, după o pauză destul de lungă.

A părut să răsuflă ușurat.

— Bun, atunci trec pe la tine și te iau în jurul orei șapte și douăzeci, pentru că întrunirea va începe la șapte jumătate.

— În regulă, ne vedem diseară.

De teamă ca nu cumva să fac o prostie dacă mai zăboveam, mi-am luat imediat poșeta și am

pornit în grabă spre mașină, fără să mă pot hotărî dacă ar fi trebuit să chicotesc veselă, ori să mă înfurii pentru nerozia de care dădusem dovadă.

Am ajuns acasă la cinci fără un sfert. Buni pregătise deja masa de seară, pentru că trebuia să plece mai devreme, să ducă aperitive la întrunirea Descendenților, care urma să aibă loc în clădirea Centrului cultural.

— Ar mai fi venit oare să ne vorbească dacă i-am fi cerut să ne întâlnească în sala congregației baptiștilor? mi s-a adresat Buni din senin.

— Ah, sunt convinsă că n-ar fi refuzat, i-am răspuns, înțelegând la ce se referea. Nu cred însă că e adevărat că vampirilor le e teamă de simbolurile religioase. Dar nu l-am întrebat acest lucru, așa că nu pot ști sigur.

— Au atârnat înăuntru o cruce masivă, a continuat Buni.

— O să vin și eu la întrunire, i-am zis. Cu Sam Merlotte.

— Cu șeful tău? m-a întrebat Buni, surprinsă.

— Da, Buni, cu el.

— Hmmm. Foarte bine, mi-a zâmbit ea, în timp ce așeza farfuriile pe masă.

Pe parcursul cinei – câteva sendviciuri și salată de fructe –, m-am tot gândit cu ce să mă îmbrac, în vreme ce Buni, încântată de întrunirea la care urma să participe, unde avea să-i asculte povestirile lui Bill și să-l prezinte prietenelor ei, părea să fi părăsit complet atmosfera terestră și să graviteze undeva în spațiu – în jurul planetei Venus, probabil –, entuziasmată că aveam în sfârșit

o întâlnire... cu o ființă umană.

— După întrunire o să ieșim amândoi undeva, așa că s-ar putea să mă întorc acasă ceva mai târziu.

În Bon Temps nu sunt multe locuri unde poți bea o cafea, iar cafenelele respective nu sunt nicidecum localuri unde să zăbovești prea mult.

— Bine, scumpa mea. Nu te zorește nimeni.

Buni se dichisise dinainte să ajung eu acasă, așa că, imediat după cină, am ajutat-o să ducă la mașină tăvile cu prăjiturile și uriașul termos de cafea, pe care-l cumpărase special pentru astfel de evenimente. Pentru a ne scuti de-o mulțime de trepte de străbătut, Buni trăsese din vreme mașina la ușa din spate și, tot timpul cât am cărat tăvile, s-a arătat nespus de jovială și de guralivă. Era pesemne una dintre serile ei interesante.

Mi-am dat jos hainele de ospătăriță și am intrat numaidecât la duș, unde m-am săpunit bine și am început să mă gândesc cu ce să mă-mbrac. În nici un caz nu aveam de gând să-mi iau ceva în alb și negru, pentru că mă săturasem de culorile pe care le purtam în barul Merlotte's. M-am depilat din nou, dar n-am mai avut timp să mă spăl și pe cap - oricum, mă spălasem cu o seară înainte. Am deschis ușile șifonierului și m-am holbat înăuntru. Sam văzuse deja rochița mea înflorată, iar rochia de blugi nu era prea potrivită pentru prietenele bunicii. În cele din urmă, am ales pantaloni de stofă kaki și o bluză arămie de mătase, cu mânecă scurtă. Am încălțat o pereche de sandale de piele, pe care le-am asortat cu o curea maronie din

același material. La gât mi-am pus un lănțișor, în urechi mi-am prins doi cercei mari de aur și am auzit soneria exact când am fost gata, de parcă ai fi zis că Sam calculase la secundă momentul apariției.

După ce i-am deschis ușa, au urmat câteva clipe ușor incomode.

— Bine-ai venit! Nu cred că mai avem timp să stăm, pentru că...

— Mi-ar face plăcere să intru puțin, însă, într-adevăr, este destul de târziu...

Am răs amândoi, după care am încuiat ușa și Sam a coborât primul treptele, pentru a-mi deschide portiera camionetei. Eram bucuroasă că-mi luasem pantaloni, fiindcă dac-aș fi fost într-una din fustițele mele scurte nu știu cum aș fi urcat în cabina înaltă a mașinii.

— Nu vrei să te-ajut? m-a întrebat el.

— Gata, m-am descurcat, i-am răspuns, încercând să nu zâmbesc.

Nu am mai schimbat nici o vorbă până la Centrul cultural, aflat în zona veche a orașului, într-un cartier construit înainte de război. Clădirea nu era antebelică, dar existase în același loc o construcție ce fusese distrusă în timpul războiului, deși nimeni nu avea o informație clară în acest sens.

Grupul Descendenților Morților Glorioși era unul eterogen, format din câțiva membri foarte bătrâni și fragili, alții care nu erau chiar atât de în vârstă, dar care dădeau dovadă de multă vitalitate, precum și din câteva femei și bărbați de vârstă

mijlocie. Însă nu existau și membri tineri, situație care o făcea adeseori pe Buni să se lamenteze și să-mi arunce priviri cu subînțeles.

La intrare, domnul Sterling Norris, un vechi prieten de-al bunicii și primar al orașului Bon Temps, dădea mâna cu invitații și schimba câteva cuvinte cu fiecare oaspete în parte.

— Miss Sookie, arăți mai frumoasă pe zi ce trece, ne-a întâmpinat domnul Norris. Ia te uită, Sam, nu te-am mai văzut de ani de zile! Sookie, e adevărat că vampirul este un prieten de-al tău?

— Da, domnule.

— Și ești sigură că vom fi cu toții în siguranță?

— Da, sunt absolut convinsă, pentru că este o... persoană foarte prietenoasă.

Să-i fi spus ființă? Entitate? Ori să-i fi spus că este destul de curățel pentru un mort viu?

— Dacă spui tu, a răspuns domnul Norris, părând că se îndoia de faptul că așa ar fi stat lucrurile. Oricum, în tinerețea mea, astfel de ciudățenii nu existau decât în basme.

— Vai, domnule Norris, dar sunteți încă în floarea vârstei, i-am zis, zâmbindu-i voioasă, așa cum se și aștepta din partea mea, după care ne-a zâmbit și el și ne-a poftit să intrăm, așa cum ne și așteptam s-o facă.

Sam m-a luat apoi de mână și m-a condus până în dreptul penultimului rând de scaune metalice, moment în care am salutat-o pe Buni cu mâna și ne-am așezat. În sală se strânseseră aproape patruzeci de persoane, ceea ce însemna o mulțime de oameni pentru Bon Temps. Întâlnirea trebuia să

Înceapă, și Bill încă nu venise.

După numai câteva clipe, a urcat pe podium președinta Descendenților, o femeie corpolentă, pe nume Maxine Fortenberry.

— Bună seara! Bună seara! ni s-a adresat ea pe un ton răsunător. Onorabilul nostru oaspete ne-a telefonat și ne-a spus că va întârzia câteva minute, întrucât are probleme cu mașina. Așadar, cât timp îl așteptăm, haideți să punem la punct ultimele detalii ale întâlnirii.

Membrii grupului au început apoi să discute despre tot felul de lucruri plictisitoare. Sam ședea alături de mine cu brațele încrucișate la piept, sprijinindu-și pe genunchiul stâng glezna piciorului drept. Am avut o deosebită grijă să-mi mențin activ ecranul mental și chipul zâmbitor, dar elanul mi s-a temperat imediat ce Sam s-a înclinat ușor și mi-a șoptit:

- Nu e deloc greșit dacă te relaxezi puțin.
- Credeam că sunt destul de relaxată.
- Nu cred să știi ce înseamnă să te relaxezi.

Am ridicat contrariată din sprâncene. După întâlnire, aveam să-i spun câteva lucruri domnului Merlotte.

La apariția lui Bill, pentru un moment, în sală s-a lăsat o tăcere mormântală. Probabil pentru ca persoanele care nu-l văzuseră până atunci să se obișnuiască cu prezența lui. Și, într-adevăr, cei care nu stătuseră niciodată în preajma unui vampir aveau nevoie de o scurtă perioadă de acomodare. Dacă în lumina difuză din barul Merlotte's, ori în atmosfera la fel de slab luminată din propria sa

locuință te mai puteai înșela, în lumina fluorescentă a neonului, Bill arăta într-adevăr ca un vampir. Nu se putea sub nici o formă să fie confundat cu un tip oarecare. Paloarea îi era și mai evidentă, iar cercurile din jurul ochilor arătau mult mai întunecate. Venise îmbrăcat într-un costum albăstrui din stofă subțire și eram convinsă că alesese această vestimentație la propunerea bunicii. Arăta excelent. Linia sprâncenelor, curbura fină a nasului, buzele bine conturate, palmele albe, degetele lungi și unghiile tăiate îngrijit... Schimbase câteva priviri cu președinta, care se arătase peste măsură de încântată de surâsul lui Bill.

Nu știam dacă Bill vrăjise întreaga sală sau dacă participanții chiar erau interesați de sosirea lui, însă toți cei prezenți au tăcut mîlc și au așteptat cu sufletul la gură.

Câteva clipe mai târziu, m-a văzut și Bill. Aș putea să jur că a ridicat vag din sprâncene. Apoi și-a aplecat ușor capul în semn de salut, fapt pentru care i-am răspuns la fel, fără să găsesc în mine puterea să-i zâmbesc. Cu toată mulțimea care mă-nconjura, stăteam parcă tot pe malul lacului abisal al tăcerii sale.

Doamna Fortenberry l-a prezentat foarte frumos pe Bill, dar nu mai țin minte ce-a spus sau cum a evitat menționarea faptului că era o făptură puțin diferită.

Bill a început să vorbească și, spre surpriza mea, l-am văzut citind după notițe. Lângă mine, Sam s-a aplecat în față și și-a fixat privirea pe

chipul lui Bill.

— Nu aveam pături, și nici mâncare, povestea calm Bill, dar în nici un caz nu duceam lipsă de dezertori.

Nu era unul dintre subiectele favorite ale Descendenților, însă câțiva dintre ei au încuviințat din cap. Relatarea lui Bill părea totuși să se potrivească informațiilor pe care le aveau unii invitați.

Un vârstnic din primul rând a ridicat mâna:

— Domnule, s-a întâmplat cumva să-l întâlniți pe străbunicul meu, Tolliver Humphries?

— Da, i-a răspuns Bill după o scurtă pauză, complet impasibil. Am fost prieten cu Tolliver.

Pentru o clipă, glasul i-a sunat totuși atât de dramatic, încât a trebuit să închid ochii.

— Și cum era, ca om? a întrebat bătrânul, foarte emoționat.

— Ei bine, era puțin cam nechibzuit și tocmai acest lucru i-a provocat moartea, a răspuns Bill, forțându-se să zâmbească, trist. A fost însă un om curajos și toată viața sa n-a câștigat un cent pe care să-l risipească.

— Cum și-a găsit sfârșitul? Ați fost lângă el?

— Da, am fost acolo, i-a zis Bill, ușor obosit. L-am văzut când a fost împușcat de un lunetist al nordiștilor, la vreo treizeci de kilometri de-aici. Se mișca destul de greu, pentru că era lihnit de foame, la fel ca noi toți, de altfel. În cursul unei dimineți foarte răcoroase, Tolliver a văzut cum a fost împușcat unul dintre băieții din detașamentul nostru, care se așezase să se odihnească pe un

câmp. Tânărul nu murise, dar fusese rănit destul de grav și începuse să ne strige pentru a-i sări în ajutor, conștient probabil de faptul că nu va mai putea să reziste prea mult de unul singur.

Liniștea din sală a devenit atât de adâncă, încât s-ar fi auzit și musca.

— A țipat și a urlat atât de înfiorător, că-mi venea să-l împușc cu mâna mea, numai pentru a-l face odată să tacă, deoarece știam că orice încercare de a-i sări în ajutor era sinucidere curată. N-am putut însă să fac așa ceva, pentru că un asemenea lucru n-ar fi avut nimic de-a face cu războiul, ci ar fi fost o crimă odioasă. Însă ulterior, am regretat că n-o făcusem, fiindcă Tolliver n-a reușit să-și păstreze cumpătul și să reziste stăruințelor tânărului. Două ceasuri mai târziu, mi-a zis că are un plan și că-l poate salva pe băiat. Nu i-am dat deloc dreptate, însă Tolliver a insistat, spunându-mi că Dumnezeu dorește ca el să încerce să-l scape. În cele două ore în care am stat la adăpostul copacilor, Tolliver s-a rugat fără oprire. Deși i-am spus lui Tolliver că Dumnezeu nu dorește ca el să-și piardă viața prostește – mai ales că, la rândul lor, soția și copiii lui se rugau să revină sănătos acasă –, Tolliver mi-a cerut să le distrag atenția dușmanilor, în timp ce el va încerca să-l salveze. A zbughit-o imediat spre câmp, fugind cu atâta energie, de-ai fi zis că este un om foarte bine odihnit, care aleargă într-o frumoasă zi de primăvară. A reușit să ajungă la băiat și, deodată, a răsunat o împușcătură, iar Tolliver s-a prăbușit fără viață la pământ. Apoi, după câteva minute,

tânărul și-a reluat urletele după ajutor.

— Ce s-a-ntâmplat cu el? a întrebat doamna Fortenberry, atât de șoptit cât îi permitea vocea baritonală.

— A supraviețuit, a continuat Bill, cu o voce ce mi-a dat fiori. A rezistat cu bine întreaga zi, iar noaptea am putut să-l salvăm.

Toți acei oameni reveniseră parcă la viață în timpul povestirii lui Bill, iar pentru bătrânul din primul rând istorisirea reprezenta o amintire neprețuită, o amintire ce spunea foarte multe despre caracterul străbunului său.

Printre participanții la întrunire nu cred să fi existat măcar unul care să fi fost pregătit pentru impactul cu o istorisire a evenimentelor din Războiul Civil făcută chiar de un martor ocular. Au fost cu toții entuziasmați și cutremurați, deopotrivă.

După ce Bill a răspuns și la ultima întrebare, în sală au izbucnit aplauze furtunoase sau, mai bine zis, atât de furtunoase cât le stătea în putință celor patruzeci de participanți. A aplaudat până și Sam, care nici vorbă să fi fost un admirator al lui Bill.

Cu excepția mea și a lui Sam, toți cei prezenți și-au manifestat dorința de a discuta personal cu Bill. În timp ce Descendenții și-au înconjurat oaspetele, care părea totuși destul de rezervat, eu și Sam ne-am furișat la camioneta lui și am plecat spre Crawdad Diner, o adevărată bombă, unde se servea însă mâncare foarte bună. Mie nu-mi era foame, dar Sam a comandat cafea și o porție de plăcintă cu lămâie.

— A fost interesant, mi-a zis el, oarecum reținut.

— Discursul lui Bill? Da, i-am răspuns la fel de precaută.

— Ții cumva la el?

După atâtea ocolișuri, Sam se hotărâse în sfârșit să atace poarta principală.

— Da, i-am zis.

— Sookie, cu el nu ai nici un viitor.

— Pe de altă parte, el a trăit ceva vreme printre oameni și cred că va mai exista pe planetă câteva sute de ani.

— Nu știi niciodată ce poate păți un vampir.

Nu-l puteam contrazice în această privință, dar, după cum îi explicasem, nu știam nici ce se poate întâmpla cu mine sau cu oricare altă ființă umană.

Am continuat apoi în același stil, dar la un moment dat m-am plictisit și, într-un final, i-am zis exasperată:

— În fond, de ce te interesează atât de mult aceste lucruri, Sam?

S-a îmbujorat și mai tare-n obraji și s-a uitat la mine, cu ochii săi albaștri, luminoși.

— Sookie, eu chiar țin la tine - ca prieten și, uneori, chiar mai mult decât atât...

la te uită!

— Și nu-mi place deloc să te văd c-o apuci pe căi greșite.

L-am privit atentă, simțind cum scepticismul începe deja să mi se-ntipărească pe chip - sprâncenele apropiate, colțurile buzelor ușor ridicate.

— Înțeleg, i-am răspuns pe un ton ce se

potrivea perfect fizionomiei adoptate.

— Te-am plăcut dintotdeauna...

— Să înțeleg că m-ai plăcut atât de mult, încât a trebuit să aștepți până când și-a arătat altcineva interesul față de mine?

— Da, merit din plin să fiu muștruluit.

Părea totuși să-l macine un lucru, dorea să-mi spună ceva, dar îi lipseau îndrăzneala și hotărârea. Oricum, indiferent despre ce-ar fi fost vorba, n-a reușit în cele din urmă să mi se destăinuie.

— Bine, hai să mergem, i-am sugerat, simțind că ne va fi foarte greu să readucem dialogul pe teren neutru, dar, în definitiv, poate pentru mine era mai bine să ajung acasă.

Drumul spre casă a fost destul de amuzant, fiindcă Sam voia să-mi spună ceva, însă dădea de fiecare dată din cap și păstra tăcerea. Mă enervase atât de mult, încât îmi venea să-l pocnesc.

Am ajuns acasă mai târziu decât mă așteptasem. În camera bunicii era lumină, dar în restul casei domnea întunericul. Nu i-am văzut mașina și m-am gândit că a parcat-o în spate, pentru a-i fi mai ușor să transporte în bucătărie aperitivele rămase de la întrunire. Buni însă lăsase aprinsă lumina pe verandă doar pentru mine.

Sam a ocolit camioneta, mi-a deschis portiera și am dat să cobor, dar, în întuneric, n-am mai reușit să nimeresc treapta și m-am împiedicat. Sam m-a prins imediat, apucându-mă mai întâi de brațe, pentru a mă echilibra, după care mi-a încolăcit mijlocul și m-a sărutat.

Crezusem inițial că este un pupic de noapte

bună, dar buzele i-au stăruit mai mult decât ar fi fost nevoie. Chiar dacă fusese foarte plăcut, cenzorul lăuntric și-a intrat imediat în atribuții, atenționându-mă clar: „Este șeful tău.”

M-am dat ușor în spate. Sam, dându-și imediat seama că băteam în retragere, și-a tras încet mâinile, mângâindu-mă pe brațe și ajungând într-un final să ne ținem doar de mâini. Am pornit apoi spre ușa casei, fără să scoatem o vorbă.

— Mi-a făcut plăcere, i-am zis încet, pentru că nu voiam s-o trezesc pe Buni, și nici să par prea entuziasă.

— Și mie. Ce zici, mai ieșim și altă dată?

— Mai vedem, i-am răspuns, fără să am un sentiment clar în ceea ce-l privea.

Am așteptat până l-am auzit întorcând camioneta, după care am stins lumina pe veranda și am intrat în casă. Pornind spre dormitorul meu, am început să-mi deschii bluza, obosită și abia așteptând să mă culc.

Era ceva în neregulă.

Am încremenit în mijlocul sufrageriei și am privit în jur.

Totul arăta perfect normal.

Da. Toate lucrurile erau la locul lor.

Simțeam însă un miros.

Era un miros ciudat: un iz ca de aramă, pătrunzător și sărat.

Era miros de sânge și venea chiar de la parter, nicidecum de la etaj, acolo unde așteptau într-o solitudine perfectă dormitoarele destinate oaspeților.

— Buni? am strigat.

Vocea-mi tremura.

M-am urnit din loc și am pornit spre camera ei. Nu era nimic deranjat înăuntru. Am început să caut prin restul casei, aprinzând luminile, pe măsură ce treceam dintr-o cameră în alta.

Dormitorul meu era așa cum îl lăsasem.

În toaletă nu era nimeni.

Nici în spălătorie.

Am aprins și ultimul bec. În bucătărie...

Am țipat îngrozitor, fără oprire, în timp ce-mi agitam brațele în aer, inutil, și tremuram tot mai tare, pe măsură ce continuam să urlu. Din spate s-a auzit o pocnitură, dar nu mă mai interesa nimic. În acel moment, m-au cuprins două brațe puternice, care m-au mutat din loc, intercalând un trup solid între mine și ceea ce văzusem pe podeaua bucătăriei. Nu l-am recunoscut pe Bill, însă el m-a ridicat imediat și m-a dus în sufragerie, de unde nu mai puteam vedea tabloul acela înfiorător.

— Sookie, mi-a spus el răstindu-se, taci odată din gură! Nu te-ajută la nimic!

Dacă ar fi fost drăguț cu mine, mai mult ca sigur că aș fi continuat să țip.

— Iartă-mă, i-am zis, copleșită de emoții. Mă comport la fel ca tânărul acela.

Bill mă privea pierdut.

— Cel despre care ai povestit azi, l-am lămurit pierdută.

— Trebuie să chemăm poliția.

— Da.

— Trebuie să formezi numărul...
— Stai puțin. Cum de ești aici?
— Bunica ta a vrut neapărat să mă conducă acasă, dar am insistat să trecem mai întâi pe-aici și să o ajut la descărcat.

— Și de ce te afli la noi?
— Te așteptam pe tine.
— Înseamnă că ai văzut cine a omorât-o?
— Nu, pentru că între timp m-am dus acasă să mă schimb și am luat-o direct prin cimitir.

Se îmbrăcase în blugi și purta o bluză cu Grateful Dead, tricou la vederea căruia nu mi-am putut reține un chicot.

— Este chiar absurd, i-am zis, izbucnind brusc în râs.

Însă lacrimile au apărut la fel de spontan. Am ridicat apoi receptorul și am format 911.

Andy Bellefleur a venit în numai cinci minute.

Jason a sosit imediat ce-am reușit să-l găsesc. Am sunat după el în patru sau cinci locuri, pentru ca în final să dau de el în barul Merlotte's. Terry Bellefleur îi ținea în seara aceea locul lui Sam și, după ce i-a transmis lui Jason să vină de urgență acasă la bunica și a revenit la telefon, l-am rugat pe Terry să-l sune pe Sam și să-i spună că am o problemă și nu mai pot veni la serviciu câteva zile.

Terry l-a sunat probabil imediat pe Sam, fiindcă acesta și-a făcut apariția în mai puțin de o jumătate de oră, îmbrăcat în aceleași haine pe care le purtase la întâlnirea noastră de mai devreme. Când l-am văzut, mi-am verificat

instinctiv ținuta, amintindu-mi că îmi descheiasem nasturii bluzei în timp ce traversasem sufrageria, fapt pe care-l uitasem complet. Eram însă îmbrăcată decent și mi-am dat seama că Bill fusese cel care avusese grijă de asta. Mai târziu, poate că aveam să mă simt jenată de acest lucru, dar, pe moment, m-am simțit recunoscătoare.

Când i-am zis lui Jason că Buni a murit și că, de fapt, a fost omorâtă violent, el n-a făcut altceva decât să mă privească fix. În spatele ochilor părea să nu mai existe nici un fel de activitate; arăta de parcă i-ar fi șters cineva capacitatea de a pricepe ce i se spune. În scurt timp, vorbele și-au făcut efectul și Jason s-a prăbușit în genunchi, îndată ce-am îngenuncheat alături, m-a îmbrățișat, și-a lăsat capul pe umărul meu și am stat așa tăcuți un timp. Nu mai rămăseserăm decât noi doi.

Bill și Sam se retrăseseră în curtea din față și stăteau pe două scaune pliante, pentru a nu-i încurca pe polițiști. Nu peste mult timp, am fost și noi rugați să ieșim cel puțin pe verandă, dar am preferat să ne îndepărtăm mai mult. În atmosfera caldușă a nopții, m-am așezat cu fața spre casa luminată ca un uriaș tort aniversar, în care oamenii intrau și ieșeau asemenea unor furnici invitate la ospăț. Iar toată această forfotă se desfășura în jurul unui corp inert care era al bunicii mele.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Jason într-un târziu.

— După ce m-am întors de la întrunire, i-am spus în șoaptă, Sam a întors camioneta și a plecat, iar eu am simțit imediat că este ceva în neregulă.

Am început să caut în toată casa și am găsit-o pe podeaua bucătăriei.

Aceasta era versiunea oficială a dramei „Cum mi-am găsit bunica moartă”.

Jason a întors încet capul și m-a privit în ochi.

— Continuă!

Mai întâi, am dat din cap în semn de negare, dar apoi m-am gândit că avea tot dreptul să știe.

— A fost bătută crunt, însă cred totuși că a încercat să riposteze. Cine a făcut lucrul ăsta a tăiat-o și apoi a strangulat-o, din câte se pare.

N-am putut să mă mai uit la chipul fratelui meu, în momentul când am adăugat în șoaptă:

— A fost numai vina mea.

— Cum de ți-a venit o astfel de idee? m-a întrebat Jason.

— Fiindcă m-am gândit că făptașul intenționa probabil să mă omoare pe mine, așa cum le-a ucis pe Maudette și Dawn, dar a găsit-o acasă numai pe Buni.

Am simțit imediat cum ideea începea să prindă rădăcini și în mintea lui Jason.

— Astă-seară ar fi trebuit să stau acasă cât timp Buni era plecată, dar, în ultimul moment, Sam m-a invitat să mergem la întrunire și am plecat cu el, în camionetă, iar mașina mea a rămas în curte. Buni și-a parcat mașina în spatele casei, pentru a-i fi mai ușor să ducă înăuntru tăvile și tot ce mai dusesse la întrunire, așa că, la prima vedere, eu eram singură în casă. Buni a vrut să-l conducă pe Bill acasă, dar el a insistat să o ajute la descărcat, după care a plecat să se schimbe și, între timp,

intrusul... a prins-o pe ea.

— Și de unde știm noi că n-a fost chiar Bill? m-a întrebat Jason, ignorându-l complet pe Bill, care stătea chiar în dreptul lui.

— De unde putem ști că n-a fost oricine altcineva? i-am răspuns, exasperată de felul în care gândea fratele meu. Putea să fie oricine, chiar și un cunoscut. Eu nu cred că a fost Bill și nu cred că el le-a omorât pe Maudette și pe Dawn, dar sunt absolut convinsă că ucigașul acestora a omorât-o și pe bunica.

— Știai că bunica ți-a lăsat casa moștenire? m-a întrebat Jason, mult prea răsunător, moment în care m-am simțit de parcă mi-ar fi aruncat în față o găleată cu apă rece.

Sam a tresărit și el, iar ochii lui Bill au devenit mai întunecați și mai glaciali.

— Nu. Am crezut întotdeauna că vom moșteni împreună casa, așa cum moștenim și casa părinților.

— Și ți-a lăsat și tot pământul.

— De ce-mi spui aceste lucruri? l-am întrebat, simțind că eram gata să izbucnesc în plâns, exact când începeam să fiu sigură că pot să-mi țin în frâu lacrimile.

— Pentru că nu-i corect! a răbufnit el. N-a fost drept din partea ei, iar acum nu mai poate îndrepta lucrurile!

Începusem să tremur, dar Bill m-a ridicat de pe scaun și a început să se plimbe cu mine de-a lungul și de-a latul curții. Sam s-a așezat în fața lui Jason și a început să-i vorbească foarte serios, pe

un ton grav și pătrunzător.

Bill m-a luat de umăr, dar nici așa nu m-am putut opri din tremurat.

— Oare chiar a vorbit serios? am întrebat, fără să aștept un răspuns.

— Nicidecum, m-a contrazis Bill, obligându-mă să-mi ridic privirea, mirată. Nu i-a putut sări în ajutor bunicii voastre și nu poate să accepte ideea că ar fi dorit cineva să te ucidă și, în schimb, a omorât-o pe ea. Simte nevoia să-și reverse furia lăuntrică și, în loc să cășuneze pe tine, își varsă nervii pe alte lucruri. Pentru moment, nu m-aș îngrijora din cauza spuselor lui.

— Este o observație remarcabilă, i-am zis, fără ocolișuri.

— Ah, nu-i mare lucru. Știi, am urmat la seral câteva cursuri de psihologie, mi-a răspuns Bill Compton, vampirul.

Nu mi-am putut stăpâni gândul că vânătorii își studiază întotdeauna victimele.

— De ce mi-ar fi lăsat mie totul, și nu lui Jason?

— E posibil să afli mai târziu motivul, a venit răspunsul lui, destul de mulțumitor pentru mine.

Apoi, Andy Bellefleur a ieșit din casă și s-a oprit pe treptele verandei, scrutând atât de concentrat cerul, încât ai fi zis că vede acolo o mulțime de indicii.

— Compton! a strigat el, aspru.

— Nu se poate, am ripostat enervată, simțind că Bill se uita la mine ușor surprins, ceea ce era o reacție extraordinară, având în vedere că venea tocmai din partea lui.

— Acum chiar se va întâmpla, am adăugat, înfuriată.

— Tu m-ai apărat cu adevărat, mi-a spus el. Bănuiai că polițiștii mă vor suspecta de uciderea celor două tinere și tocmai de aceea ai vrut să te convingi că fetele au umblat cu alți vampiri. Acum însă crezi că acest Bellefleur va încerca să-mi pună în cârcă moartea bunicii tale.

— Da.

Bill a inspirat profund. Ne opriserăm amândoi în dreptul copacilor ce delimitau curtea casei, unde eram complet învăluiți în beznă. Andy l-a strigat pe nume încă o dată.

— Sookie, mi-a zis el încet, la fel ca și tine, sunt convins că tu ai fost ținta ucigașului.

A fost un șoc să aud acest lucru din partea altcuiva.

— Și vreau să știi că nu le-am ucis eu pe fetele acelea. Iar dacă aici este mâna aceluiasi criminal, atunci e clar că nu sunt vinovat cu nimic, fapt pe care îl poate pricepe oricine, chiar și un Bellefleur.

Am pornit amândoi spre porțiunea luminată a curții, deși nu-mi mai doream nimic. Voiam ca luminile să dispară și oamenii să se volatilizeze, chiar și Bill. Doream să stau în casă cu bunica mea și să-i privesc fericirea de pe chip, așa cum o văzusem ultima oară.

Deși era o năzuință zadarnică și copilărească, simțeam că nu voiam nimic altceva. Eram atât de absorbită de această dorință, încât nu mi-am dat seama de pericol decât mult prea târziu.

Fratele meu, Jason, mi-a ieșit în cale și m-a

plesnit direct în față.

Gestul său, neașteptat și dureros, m-a făcut să-mi pierd echilibrul și să cad destul de rău pe unul din genunchi.

Jason părea să dorească să continue să mă agreseze, însă Bill s-a ghemuit imediat lângă mine, scoțându-și înfiorător colții. Sam s-a năpustit asupra lui Jason, l-a doborât și l-a imobilizat la pământ, probabil pentru a fi sigur că nu ripostează.

Andy Bellefleur încremenise în fața acestei manifestări neașteptate de violență, dar s-a dezmeticit în clipa imediat următoare și s-a postat între cele două mici grupuri de pe iarba din curte. Andy s-a uitat la Bill și a înghițit în sec, după care i s-a adresat ferm:

— Compton, potolește-te! Gata, n-o să mai dea în ea.

Bill respira profund și se vedea clar că încerca să-și stăpânească setea pentru sângele lui Jason. Nu-i puteam citi gândurile, însă limbajul corpului său spunea totul.

Nici lui Sam nu-i puteam citi gândurile, dar mi-am dat imediat seama că era foarte nervos.

Jason, în schimb, plângea în hohote, iar gândurile i se derulau de-a valma, confuze și deprimante.

Andy Bellefleur nu ne plăcea pe nici unul și își dorea să ne arunce după gratii, indiferent că avea sau nu vreun motiv să facă acest lucru.

M-am ridicat extenuată în picioare și mi-am atins obrazul palmuit, în speranța că așa îmi voi distra atenția de la suferința, de la durerea

cumplită ce-mi copleșea inima.

Credeam că noaptea aceea nu se va mai termina vreodată.

Cea mai mare ceremonie funerară ținută vreodată în parohia Renard a fost cea pentru bunica mea. Sau cel puțin așa susținea preotul. Sub cerul strălucitor al verii timpurii, Buni a fost înmormântată alături de mama și de tatăl meu, în cavoul familiei, în porțiunea veche a cimitirului, aflată între reședința bunicii și a familiei Compton.

Jason avusese dreptate. Casa îmi aparținea în întregime, la fel ca și cele douăzeci de pogoane de pământ din împrejurimi, împreună cu drepturile asupra minereurilor. Banii, atâția câți avea, îi împărțise în mod egal între noi, dar Buni ceruse în mod expres să-i cedez lui Jason drepturile pe care le aveam asupra casei părintești. Asta dacă voiam să-mi păstrez în posesie moștenirea. Nu mi-a fost deloc greu să renunț în favoarea lui Jason la jumătatea mea de moștenire, și nici nu am vrut să mă recompenseze cu bani, deși avocatul s-a uitat chiorâș la mine când mi-a auzit doleanța. Jason s-ar fi enervat peste măsură dacă i-aș fi spus să-mi plătească partea de moștenire, mai ales că pentru el era o simplă fantezie faptul că eram coproprietari. Și totuși, dorința bunicii de a-mi lăsa mie casa a fost pentru mine un adevărat șoc. Ea îl înțeleșese pe Jason mult mai bine decât mine.

„Norocul meu că am și alte venituri în afara salariului de chelneriță”, m-am gândit, încercând să-mi îndrept atenția spre alte lucruri, să nu mă

mai gândesc la pierderea suferită. Plata impozitelor pentru casă și pământ, plus costurile de întreținere a locuinței, la care contribuise parțial și Buni, aveau totuși să-mi subțieze serios veniturile.

— Presupun că vrei să te muți, mi-a zis Maxine Fortenberry, în timp ce făcea curat în bucătărie.

Maxine îmi adusese salată de șuncă, ouă umplute cu maioneză și încerca să-mi fie de ajutor frecând lună bucătăria.

— Nu, i-am spus, surprinsă.

— Scumpo, dar după tot ce s-a întâmplat aici...

Crisparea de pe chipul dolofan al lui Maxine îi confirma îngrijorarea.

— Amintirile frumoase pe care le am în această bucătărie le întrec cu mult pe cele urâte, am lămurit-o, scurt.

— Ah, este un mod înțelept de a privi lucrurile, mi-a răspuns ea, mirată. Sookie, tu ești într-adevăr o fată isteață, și nicidecum așa cum te privesc ceilalți.

— Vă mulțumesc mult, doamnă Fortenberry, i-am răspuns sec, ton la care nu a reacționat, deși este posibil să-l fi remarcat – ceea ce mi s-a părut a fi o atitudine cât se poate de înțeleaptă.

— Vine și prietenul tău la înmormântare?

În bucătărie era foarte cald, iar masiva și corpolenta Maxine își ștergea de zor broboanele de sudoare de pe față cu un șervet de vase.

Locul în care se prăbușise Buni fusese curățat de prietenele ei.

— Prietenul meu? Ah, vă referiți la Bill? Nu,

pentru că nu are cum.

Maxine m-a privit pierdută.

— Fiindcă înmormântarea are loc în timpul zilei.

Tot nu pricepuse.

— Nu poate să iasă la soare.

— Ah, normal! s-a luminat ea, lovindu-și ușor tâmpla cu degetul, în semn că pricepuse. Ce prostuță sunt! Și chiar se prăjește?

— Ei bine, el așa susține.

— Știi, mă bucur foarte mult că ne-a vorbit la club, pentru că acest gest contribuie mult la integrarea lui în comunitatea noastră.

Am încuviințat din cap, absentă.

— Sookie, oamenii au tot felul de sentimente în ceea ce privește crimele recente și mulți discută despre vampiri și cred că ei sunt vinovați de aceste nenorociri.

Am privit-o mijindu-mi ochii.

— Să nu te superi pe mine, Sookie Stackhouse! Din moment ce Bill a fost atât de amabil și le-a împărtășit Descendenților din amintirile sale fascinante, majoritatea oamenilor nu-l cred pe Bill capabil să le facă sărmanelor femei lucruri atât de îngrozitoare, mi-a explicat ea, în timp ce mă întrebam ce povești or circula la colț de stradă, înfiorându-mă numai gândindu-mă cam ce putea să le născocască mintea.

— Știm însă că a primit câțiva musafiri pe care nu-i prea îndrăgește nimeni.

M-am întrebat dacă făcea referire la Malcolm, Liam și Diane. Nici mie nu-mi plăcea de ei, așa că mi-am înfrânat impulsul de a-i apăra.

— Vampirii sunt la fel de diferiți ca și oamenii, i-am zis.

— Asta i-am spus și eu lui Andy Bellefleur, mi-a răspuns ea, dând categoric din cap. I-am zis că ar trebui să urmărească pe altcineva, îndeosebi pe cei care nu vor să învețe să trăiască pașnic printre noi, și nicidecum să-i cășune pe Bill Compton, care-și dă toată silința să se integreze în comunitate. Apropo, la biroul de pompe funebre mi s-a spus că a reușit în sfârșit să-și renoveze bucătăria.

N-am putut decât să o privesc fix și să încerc să-mi dau seama ce-ar fi putut să facă Bill într-o bucătărie. De ce ar avea nevoie de o astfel de încăpere?

Jason, arătând mult mai liniștit, a stat lângă mine la înmormântare și părea să-i fi trecut valul de furie împotriva mea. Nu m-a atins și n-a vorbit cu mine, dar nici nu m-a lovit. Mă simțeam foarte singură. Însă când am privit spre panta dealului, mi-am dat seama că întregul oraș suferea alături de mine. Pe străduțele înguste ce duceau spre cimitir erau mașini cât vedeam cu ochii, iar în jurul cortului funerar ridicat de biroul de pompe funebre erau sute de oameni îndoliați. Sam era îmbrăcat la costum, un adevărat eveniment în cazul lui, iar Arlene, care se postase în dreptul lui Rene, purta o rochie înflorată, de duminică. Lafayette se afla undeva în mulțime, alături de Terry Bellefleur și Charlise Tooten, ceea ce însemna că barul era închis.

Erau prezenți toți prietenii bunicii, absolut toți. Mă refer la cei care încă mai puteau să meargă.

Domnul Norris a plâns fără să se ascundă, dar și-a ținut totuși la ochi o batistă albă ca neaua. Chipul rotofei al lui Maxine continua să fie marcat de tristețe.

În timp ce preotul rostea monologul dictat de profesie, iar eu și Jason ședeam tăcuți pe scaunele pliante rezervate membrilor familiei, așezate destul de anapoda, am simțit cum se desprinde ceva din mine și se înalță în splendoarea albastră a cerului și am înțeles că, indiferent ce s-a întâmplat, Buni ajunsese de-acum acasă.

Restul zilei, slavă Domnului, a trecut ca prin ceață. N-am vrut să-mi mai amintesc nimic, și nici măcar nu mai voiam să știu că am trăit așa ceva. Însă a existat totuși un mic incident.

Eu și Jason stabiliserăm un armistițiu tacit temporar. Stăteam lângă masa din sufrageria bunicii, unde primeam condoleanțe din partea prietenilor și cunoscuților, majoritatea dintre ei făcând tot posibilul să nu se holbeze la vânătaia pe care eu o aveam pe obraz.

Ne-am descurcat binișor, Jason gândindu-se în tot acest răstimp căse va duce în curând acasă, va bea ceva și nu mă va mai vedea pentru o perioadă, după care totul va fi bine. Exact ceea ce gândeam și eu, cu excepția băuturii.

La un moment dat, și-a prezentat condoleanțele o femeie bine intenționată, genul acela de persoană care analizează toate consecințele unei situații care nu o privesc nicidecum.

— Copii, îmi pare tare rău pentru voi, ne-a zis ea în timp ce-o priveam atentă, dar fără să-mi pot

aduce aminte cum o cheamă.

Știam însă că era metodistă și că avea trei copii mari.

— Să știți că m-am întristat foarte mult când v-am văzut la înmormântare singuri și mi-am amintit de dragii voștri părinți, a continuat ea, schimonosindu-și fața într-o expresie de compătimire ce se vedea clar că era artificială.

I-am aruncat o scurtă privire lui Jason, m-am uitat apoi la femeie și am consimțit cu o mișcare a capului.

— Da, i-am spus, recepționându-i gândul înainte să-l rostească și simțind cum devin tot mai palidă.

— Dar nu l-am văzut azi pe fratele Adelei, unchiul vostru. Mai trăiește, nu-i așa?

— Nu ținem legătura, i-am răspuns pe un ton care ar fi descurajat pe oricine, mai puțin pe femeia aceea insensibilă.

— Dar este unicul ei frate! Ar trebui să..., însă glasul i s-a stins imediat ce privirile noastre asociate și-au atins în sfârșit ținta.

Ne-au mai întrebat și alte persoane, pe scurt, care era motivul pentru care absentă unchiul Bartlett, însă am reușit să le tăiem curiozitatea imediat ce le răspundeam că „este o problemă de familie”. În schimb, femeia asta – oare cum o chema? – nu părea suficient de isteată cât să poată pricepe aluzia. Ne adusesse o salată de carne tocată, pe care intenționam să o arunc la gunoi imediat după plecarea ei.

— Trebuie să-l anunțăm și pe el, mi-a zis Jason încet, când femeia s-a depărtat.

Mi-am activat imediat bariera mentală, pentru că nu voiam să știu ce gândește.

— Sună-l tu, i-am răspuns.

— Bine.

Acestea au fost singurele vorbe pe care ni le-am adresat pe tot parcursul zilei.

Capitolul 6

După înmormântare am stat trei zile în casă. Era deja prea mult și simțeam nevoia să merg la muncă, însă nu-mi dădeau pace lucrurile pe care simțeam că trebuie să le fac. Iar unul dintre ele era să fac curat în camera lui Buni. Arlene a trecut întâmplător pe la mine și am rugat-o să mă ajute, fiindcă n-aș fi putut sta singură printre lucrurile atât de familiare ale bunicii, impregnate cu mirosul ei specific, asemănător unguentelor pe bază de camfor și pudrei pentru bebeluși.

Prietena mea Arlene m-a ajutat să împachetez toate lucrurile, pentru a le dona unei asociații care se ocupa cu ajutorarea sinistraților. Nordul statului Arkansas fusese lovit de câteva tornade în ultimele zile și existau mai mult ca sigur oameni sărmani cărora le-ar fi prins bine hainele ei. Buni era mai mărunț și mai slab decât mine și, în plus, nu ne potriveam la gusturi, așa că am preferat să păstrez doar bijuteriile ei. Nu purta niciodată multe podoabe, dar ceea ce-și cumpăraseră era de calitate și foarte valoros pentru mine.

Era uimitor câte lucruri reușise Buni să adune în camera ei. Nici prin gând nu-mi trecea să încerc să aflu ce strânsese în pod, unde hotărâsem să fac curățenie de-abia la toamnă, când în mansardă se instala răcoarea și aveam suficient timp să le sortez.

Am aruncat probabil mai mult decât ar fi

trebuit, dar în acest fel m-am simțit eficientă și puternică și, aș putea spune, chiar drastică. Arlene a strâns și împachetat totul, lăsând deoparte doar câteva hârtii și fotografii, scrisori, chitanțe și cecuri anulate. Bunica nu folosisese în viața ei o carte de credit și, Dumnezeu s-o binecuvânteze, nu cumpărase niciodată lucruri în rate, ceea ce ne-a ușurat semnificativ munca.

Arlene m-a întrebat la un moment dat de mașina bunicii. Deși era veche de cinci ani, mașina avea totuși foarte puțini kilometri la bord.

— Îți vinzi mașina și o păstrezi pe-a ei? A ta e mai nouă, dar mai puțin spațioasă.

— Încă nu știu, i-am răspuns, dându-mi seama că nu mai puteam să mă gândesc și la asta, curățenia în camera bunicii fiindu-mi suficientă pentru acea zi.

La finele după-amiezii, dormitorul nu mai păstra nimic din memoria bunicii. Am întors cu Arlene salteaua și, din obișnuință, am făcut patul – un baldachin vechi, cu acoperământ și perdele din dantelă fină. Mi-a plăcut dintotdeauna mobilierul din dormitorul ei și, brusc, am înțeles că acum era al meu. De-acum, puteam să mă mut într-o cameră mai mare și să am propria mea toaletă, în loc s-o folosesc pe cea de pe hol.

Deodată, am înțeles că exact asta îmi și doream. Mobila din dormitorul meu fusese adusă din casa părinților mei, imediat după decesul acestora. Era un mobilier pentru copii – excesiv de feminin, un fel de reminiscență a perioadei când mă jucam cu păpuși Barbie și îmi invitam

prietenele să doarmă la mine.

Dar, bineînțeles, nu înseamnă că dădusem sau fusesem la multe petreceri de acest gen.

Nu, în nici un caz nu mai trebuia să cad în depresie. Trebuia să rămân eu însămi, fiindcă aveam o viață în față și încă mă puteam bucura de lucrurile din jurul meu, de acele mici satisfacții care te însuflețesc și te impulsionează să mergi mai departe.

— S-ar putea să mă mut aici, i-am zis lui Arlene, în timp ce lipea o cutie cu bandă adezivă.

— Nu e cam repede? a întrebat ea, înroșindu-se imediat ce-și dăduse seama că tonul ei fusese cam dur.

— Îmi va fi mai ușor să stau aici decât în camera de vizavi, și să mă gândesc că dormitorul ei va rămâne gol pentru totdeauna.

Arlene a reflectat puțin la cele spuse de mine, ghemuită în dreptul cutiei de carton și ținând în mână rola de bandă adezivă.

— Te înțeleg, a încuviințat ea, aprobând și cu o mișcare a capului.

Am încărcat apoi cutiile în mașina ei. Se oferise cu amabilitate să le lase la centrul de colectare, în drum spre casă, și am acceptat recunoscătoare propunerea ei, fiindcă nu voiam ca oamenii să mă dezaprobe, ori să mă compătimească, pentru că dădeam de pomană hainele, pantofii și cămășile de noapte ale bunicii mele.

Înainte ca Arlene să plece, ne-am îmbrățișat, am pupat-o ușor pe obraz și ea m-a privit mirată. Făcusem un gest ce ieșise din tiparele prieteniei

noastre de până atunci. Arlene, cu părul ei roșu-aprins, și-a aplecat capul și ne-am lovit încetișor frunte în frunte.

— Ești o nebunatică, mi-a zis ea, emoționată. Vizitează-ne și tu mai des, pentru că Lisa de-abia așteaptă să stai iarăși cu ea.

— Spune-i că mătușa Sookie a întrebat de ea. Și de Coby, firește.

— O să le transmit, mi-a zis Arlene, pornind agale spre mașină, în timp ce părul stacojiu i se ondula în valuri, iar formele corpului o făceau să arate senzual în costumația de chelneriță.

Când mașina ei dispărea pe drumul denivelat ce trecea prin pădure, puterile m-au părăsit brusc și m-am simțit de parcă aș fi avut un milion de ani și aș fi fost singură și stingheră. Aceasta era starea pe care aveam s-o trăiesc de-acum înainte.

Nu-mi era foame, deși ceasul îmi arăta că venise ora mesei. M-am dus în bucătărie și am scos din frigider una din numeroasele cutii de plastic pline cu mâncare. Cineva îmi adusese curcan și salată de struguri. Nu erau deloc rele, dar n-am izbutit decât să le răscolesc puțin cu furculița și am renunțat. Le-am așezat înapoi pe unul din rafturile frigiderului și am pornit spre baie, pentru un binemeritat duș. Aici am observat că nici Buni, care era o gospodină foarte grijulie, nu reușise să iasă învingătoare în lupta cu praful de prin colțuri.

Dușul a fost minunat. Apa fierbinte părea să-mi îndepărteze totodată și suferința, așa că mi-am șamponat bine părul și mi-am frecat fiecare părticică a pielii, după care m-am depilat pe

picioare și la subraț. Când am ieșit din cadă, mi-am pensat sprâncenele, m-am uns cu o loțiune de corp, apoi mi-am dat cu deodorant și cu un spray care să-mi descurce părul – și cu tot ce mi-a mai venit la îndemână. Odată ce-am simțit buclele atârându-mi ude pe spate, am îmbrăcat cămașa de noapte – un tricou alb cu rățușca Tweety – și mi-am luat pieptenele, intenționând să mă uit la televizor cât timp mă pieptănam – proces ce se dovedea de fiecare dată foarte anevoios.

Mica mea răbufnire de energie s-a încheiat subit și m-am simțit de parcă aș fi fost paralizată.

Soneria a răsunat exact când începusem să-mi târâi pașii spre sufragerie, cu pieptenele într-o mână și prosopul în cealaltă.

Am privit precaută pe vizor și l-am văzut pe Bill așteptând răbdător pe verandă.

I-am deschis fără să mă simt nici bucuroasă, nici tristă că-l vedeam.

M-a privit oarecum surprins, văzându-mă în cămașă de noapte, cu părul ud, în picioarele goale și nemachiată.

— Intră, i-am spus.

— Ești sigură?

— Da.

Bill a intrat și, ca de obicei, a privit în jurul lui.

— Ce-ai făcut aici? m-a întrebat el, văzând stiva de lucruri pe care le îngrămădisem într-un colț, în ideea că le-ar fi dorit prietenii bunicii: de exemplu, domnul Norris putea fi încântat să capete fotografia mamei sale, imortalizată alături de Buni.

— Am făcut curat în camera ei și cred că o să

mă mut acolo, i-am răspuns, neputând să mă gândesc la altceva.

— Lasă-mă să te pieptăn eu, mi-a zis el, întorcându-se spre mine și privindu-mă atent.

Am încuviințat indiferentă, dând din cap. Bill s-a așezat pe canapeaua înflorată din sufragerie și mi-a arătat spre taburetul vechi din fața lui. M-am așezat docilă pe el. S-a aplecat în față și a început, din creștetul capului, să-mi descurce cu răbdare buclele rebele.

Ca-ntotdeauna, tăcerea sa era pentru mine o adevărată desfătare. De fiecare dată, mă simțeam ca și cum îmi scăldam picioarele într-un iaz cu apă rece, după ce cutreierasem îndelung în arșița unei zile toride și pline de praf.

În plus, degetele lungi ale lui Bill se descurcau cu multă pricepere în pletele mele bogate și dese. Am stat cu ochii închiși, devenind din ce în ce mai liniștită și simțind în spatele meu mișcările sale ușoare, în timp ce mânuia pieptenul. Aproape că-i auzeam bătăile inimii, dar mi-am dat imediat seama că nu era decât o impresie ciudată, deși el avea o cu totul altă părere.

— Așa obișnuiam s-o alint și pe sora mea, Sarah, a murmurat el, de parcă ar fi știut că mă liniștisem profund și încerca să nu-mi tulbure tihna. Părul ei era mai închis la culoare decât al tău și mult mai lung. Nu l-a tuns niciodată. În copilărie, când mama noastră avea treabă, mă puneă să-i pieptăn părul surorii mele.

— Sarah era mai mică sau mai mare decât tine? l-am întrebat, pe un ton blând.

— Era cu trei ani mai mică decât mine.

— Ai mai avut și alți frați sau surori?

— Mama a pierdut la naștere doi copii, mi-a răspuns el foarte încet, ca și cum de-abia și-ar fi amintit. Pe Robert, unul dintre frații mei, l-am pierdut când avea doisprezece ani, iar eu unsprezece. A murit din cauza frigurilor. În zilele noastre, ar fi îndopat cu penicilină și s-ar face bine imediat. Pe-atunci însă, nu era posibil acest lucru. Sarah, la fel ca și mama, a supraviețuit războiului, dar tatăl nostru a murit în timp ce-mi făceam serviciul militar; din ce-am aflat mai târziu, am înțeles că a făcut infarct. Soția mea locuia împreună cu familia mea, iar copiii mei...

— Of, Bill, l-am oprit, tristă, aproape în șoaptă, la auzul durerii lui și pierderilor suferite de el.

— Lasă, Sookie, nu-ți face griji, m-a liniștit el, recăpătându-și glasul impasibil.

A continuat să-mi perie părul, tăcut, până când am simțit dinții pieptenului trecând nestingheriți printre fire. A luat apoi prosopul alb pe care-l aruncasem pe brațul canapelei și a-nceput să-mi usuce încet părul, trecându-și din când în când degetele printre șuvițe, pentru a le da volum.

— Mmm..., am îngânat relaxată, scoțând un geamăt ce nu mai era al unei persoane care avea nevoie de alinare.

Degetele sale răcoroase mi-au ridicat părul la ceafă și i-am simțit buzele apropiindu-se de gât. Nu mai puteam să vorbesc, ori să mă mișc. Am expirat încet, încercând să nu mai scot nici un alt sunet. Și-a îndreptat apoi buzele spre urechea mea, mi-a

prins ușor lobul între dinți și a început să-l dezmierde cu limba. Și-a încolăcit brațele pe pieptul meu și m-a apropiat strâns cu spatele de el.

Apoi, ca printr-un miracol, i-am recepționat numai limbajul trupului și nicidecum frământările minții, care nu fac decât să strice momente ca acesta. Iar corpul său îmi transmitea ceva foarte simplu.

Ridicându-mă fără nici un efort, de parcă ar fi avut un bebeluș în brațe, m-a întors cu fața spre el și i-am cuprins șoldurile cu picioarele. L-am îmbrățișat și m-am aplecat puțin, pentru un sărut care a tot continuat, până când Bill a început o serie de mișcări ritmice ale limbii, un ritm extrem de sugestiv, chiar și pentru o persoană lipsită de experiență ca mine. Tricoul lung ce ținea loc de cămașă de noapte mi se ridicase deasupra coapselor, iar eu n-am mai izbutit decât să-l mângâi neputincioasă pe brațe și, destul de ciudat, amintindu-mi de rețeta prin care bunica pregătea caramelul pentru prăjituri, mi-am imaginat auriul și dulceața ademenitoare a zahărului topit. Bill s-a ridicat odată cu mine.

— Unde mergem? m-a întrebat el.

Fără să mă dezlipesc de el, i-am arătat spre fosta cameră a bunicii și Bill m-a purtat într-acolo, așa cum mă ridicase, cu picioarele încolăcite în jurul său și capul sprijinit pe umărul lui. M-a întins pe așternuturile curate ale patului, a rămas în picioare și, în lumina lunii ce se revărsa prin ferestre, l-am văzut dezbrăcându-se grăbit, dar cu rafinament. Deși îmi făcea deosebită plăcere să-l

urmăresc, știam că va trebui să fac și eu la fel și, simțindu-mă puțin rușinată, mi-am scos cămașa de noapte și am aruncat-o pe podea.

L-am privit din nou. Niciodată în viața mea nu mai văzusem ceva atât de frumos și de înspăimântător, în același timp.

— Bill, i-am zis neliniștită, când s-a așezat lângă mine pe pat, nu vreau să te dezamănesc.

— Așa ceva nu-i posibil, a șoptit el, privindu-mi corpul ca și cum ar fi zărit o oază într-o dună deșertică.

— Nu știu mare lucru, m-am destăinuit eu în șoaptă.

— Nu-ți face griji. Știu eu destule, mi-a răspuns, începând să mă dezmiere ușor cu palmele și să mă atingă în locuri în care nu fusesem atinsă niciodată.

Am tresărit surprinsă și m-am abandonat cu totul.

— Va fi diferit față de o experiență similară cu un bărbat normal? l-am întrebat.

— Ah, bineînțeles.

L-am privit nedumerită.

— Va fi mai plăcut, mi-a șoptit el la ureche, provocându-mi un fior de excitare.

Ușor sfioasă, am întins mâna și l-am atins și eu, moment în care a gemut, la fel ca un om normal. O clipă mai târziu, sunetul a devenit mai adânc.

— E bine? l-am întrebat în șoaptă.

— Ah, da, mi-a răspuns, cuprinzându-mă în brațe.

În numai câteva clipe, a descoperit însă cât

eram de neexperimentată.

— Ar fi trebuit să-mi spui, mi-a zis foarte tandru, în timp ce era evident că se străduia să rămână nemișcat.

— O, te rog, nu te opri! I-am implorat, gândindu-mă că, dacă nu continua, îmi va zbura capul de pe umeri, ori se va întâmpla cine știe ce lucru îngrozitor.

— Nu am nici o intenție să mă opresc, m-a asigurat el. Sookie... să știi c-o să te doară.

Drept răspuns, m-am lăsat ușor pe spate, iar Bill a gemut ușor, posedându-mă cu toată blândețea de care era capabil.

Mi-am ținut respirația și mi-am mușcat buza. „Au...!”

— Draga mea, mi-a zis el, așa cum nu-mi mai spusese nimeni. Ești bine?

Vampir sau nu, Bill tremura puternic în urma efortului de a-și reține mișcările.

— Da, i-am zis scurt, simțind că trecusem peste durerea usturătoare de mai înainte și că-mi voi pierde curajul dacă nu continuam. Hai, acum, am adăugat, mușcându-l tare de umăr.

Bill a reacționat ușor, dar a continuat să-mi producă cele mai plăcute senzații. Inițial, avusesem impresia că o să-mi pierd capul, dar m-am obișnuit imediat și am intrat în ritmul lui. Bill a găsit răspunsul meu ca fiind foarte excitant și, în scurt timp, am simțit că avea să urmeze și altceva, ca să spun așa, ceva mult mai profund și netrăit până atunci de mine.

— Ah, te rog, Bill, hai, te rog! i-am zis,

înfigându-mi unghiile în coapsele lui și simțind că nu mai aveam mult până să ating plăcerea maximă.

Ne-am schimbat puțin poziția, permițându-i să mă penetreze mai adânc și, înainte de a apuca să mă controlez, am simțit că mă înalț, că plutesc în extaz. Lumini aurii îmi jucau parcă în fața ochilor.

— Da! i-am zis, simțindu-i colții în apropierea gâtului.

I-am simțit caninii, însă durerea a fost una mică, excitantă chiar.

Am rămas o vreme nemișcați, tresărind din când în când în spasmele extazului. N-am să-i uit cât voi trăi parfumul și gustul de-atunci, nu voi uita niciodată senzația pe care am trăit-o când l-am simțit prima dată înăuntrul meu – prima oară când m-am dăruit cuiva – și nu voi uita vreodată plăcerea trăită.

Bill s-a dat în cele din urmă într-o parte, s-a sprijinit în cot și și-a așezat mâna pe abdomenul meu.

— Eu sunt primul.

— Da.

— Of, Sookie.

S-a aplecat și m-a sărutat, parcurgând cu buzele toată lungimea gâtului.

— Cred că ai văzut că nu am experiență, i-am zis, rușinată. A fost plăcut și pentru tine, comparativ cu celelalte femei? Oricum, o să devin și eu expertă într-o bună zi.

— Sookie, poți deveni mai experimentată, dar în nici un caz mai bună, mi-a zis el, sărutându-mă pe

obraz. Ai fost minunată!

— O să mă doară?

— Știu că ți se va părea ciudat, dar nu prea îmi amintesc. Singura virgină pe care am cunoscut-o a fost soția mea, iar acest lucru s-a întâmplat în urmă cu un secol și jumătate... Da, din câte țin minte, te va dura destul de rău și nu vom mai putea face dragoste o zi sau două.

— Dar sângele tău poate să vindece, am spus după o scurtă pauză, simțind cum mi se înroșesc obraji.

L-am văzut în lumina lunii mișcându-se pentru a mă privi mai bine.

— Așa este, a confirmat el. Vrei să încerci?

— Da. Tu nu vrei?

— Ba da, a răspuns Bill, inspirând adânc și mușcându-și apoi brațul.

Totul s-a petrecut atât de repede, încât n-am putut să-mi rețin un țipăt. Calm, și-a umezit un deget în propriul sânge și, înainte de a apuca eu să mă răzgândesc, și l-a strecurat încet înăuntru și a început să-l miște foarte ușor, până când, câteva clipe mai târziu, durerea a dispărut.

— Mulțumesc, i-am zis. Acum mi-e mai bine.

Însă Bill nu și-a retras degetul, ci a continuat să-l miște ritmic.

— Ah, vrei din nou? Poți așa de repede? I-am întrebat, încrezătoare într-un răspuns pozitiv, având în vedere continuitatea mișcărilor degetului.

— Așteaptă și ai să vezi, mi-a zis cu vocea sa dulce și sumbră, ușor amuzată de această dată.

— Spune-mi ce vrei să fac, i-am șoptit, abia

recunoscându-mă.

Și mi-a spus.

A doua zi, m-am dus la lucru. Indiferent de puterile tămăduitoare ale lui Bill, am avut o stare de ușor disconfort, dar m-am simțit totodată extrem de energică. Era un sentiment inedit pentru mine. De altfel, mi-ar fi fost foarte greu să nu mă simt... „îndrăzneată” nu-i cuvântul potrivit... aş putea spune incredibil de stăpână pe mine însămi.

La bar, bineînțeles, m-am confruntat cu aceleași vechi probleme: tumultul vocilor, haosul și intensitatea gândurilor, însă mi-a fost cu mult mai ușor acum să le suport și să le dosesc într-un ungher îndepărtat al minții. Am reușit fără mare efort să-mi țin garda sus și, drept consecință, m-am simțit mult mai relaxată. Sau, poate tocmai datorită relaxării – și ce relaxare! – să-mi fi fost atât de ușor să le țin departe de mine? Nu știu. Dar m-am simțit foarte bine și am fost capabilă să răspund cu mult calm la condoleanțele pe care mi le prezentau clienții, și nu cu lacrimi.

Jason și-a făcut apariția la ora prânzului și a comandat un hamburger și două beri, pe care nu le includea de obicei în regimul său alimentar, pentru că nu obișnuia să bea în timpul serviciului. Știam că se va înfuria dacă-l întrebam direct despre această schimbare de dietă, așa că m-am interesat ce mai face.

— Azi m-au chemat din nou la poliție, mi-a răspuns el foarte încet, privind în jur, pentru a fi sigur că nu-l aude nimeni, deși barul era aproape

gol, fiindcă majoritatea localnicilor se duseseră la Centrul cultural, unde avea loc o întâlnire a membrilor clubului Rotary.

— Pentru ce? l-am întrebat, la fel de încet.

— Ca să le spun de câte ori mă vedeam cu Maudette, dacă băgam mereu benzină de la stația unde lucra ea... M-au întrebat aceleași și aceleași lucruri, de parcă nu le-aș fi răspuns la întrebări de peste o sută de ori. Șeful meu a ajuns deja la capătul răbdărilor și, drept să-ți spun, nu-l condamn. Cu toate drumurile pe care le-am făcut la poliție, cred că până acum am lipsit de la muncă mai bine de două zile, dacă nu chiar trei.

— Poate-ar fi mai bine să-ți iei un avocat, i-am sugerat, ușor neliniștită.

— Asta mi-a spus și Rene.

Înseamnă că Rene Lenier privea situația la fel ca mine.

— Ce-ai spune de Sid Matt Lancaster?

Sidney Matthew Lancaster, localnic de-al nostru și consumator înfocat de whisky, avea reputația de a fi cel mai agresiv avocat pledant din district. Îmi plăcea de el, pentru că mă trata întotdeauna cu respect, de fiecare dată când îl serveam la bar.

— Ar putea să fie cea mai bună alegere.

Jason arăta destul de posomorât. Ne-am privit scurt în ochi. Știam amândoi că avocatul bunicii era prea bătrân să-i susțină cauza, în situația în care, Doamne ferește, Jason urma să fie arestat.

Jason era mult prea preocupat de propriile probleme ca să mai observe ceva diferit la mine și, în plus, eram protejată de gulerul unei bluzițe albe,

pe care o alesesem în locul tricoului. Arlene însă nu era la fel de neatentă ca fratele meu, dimpotrivă, stătuse toată dimineața cu ochii pe mine și, pe la ora trei, într-o pauză, s-a arătat destul de convinsă că-mi descoperise secretul.

— Fato, mi-a zis, ți-ai făcut de cap?

În acel moment, m-am înroșit toată. Expresia „a-ți face de cap” altera sensul relației mele cu Bill, dar era totuși corectă până la un anumit punct. Nu știam dacă s-o corectez autoritară – „Am făcut dragoste!” –, dacă să păstrez tăcerea, să-i spun lui Arlene că nu e treaba ei, ori să-i strig pur și simplu: „Da!”

— Vai, Sookie, cine e tipul?

— Aăă, ei bine, nu e...

— Nu-i de pe la noi? Te întâlnești cumva cu vreun militar din Bossier City?

— Nu, i-am răspuns, șovăielnică.

— Sam? L-am văzut că te privea destul de galeș.

— Nu.

— Atunci, cine?

Mă comportam ca și cum aș fi fost rușinată. „Sookie Stackhouse, mi-am spus categorică, revino-ți în fire, pentru că trebuie să joci, dacă tot ai intrat în dans.”

— Bill, i-am răspuns, sperând totuși să-mi zică: „Ah, Bill.”

— Bill? a repetat Arlene pierdută, în timp ce Sam se apropia de noi și încerca să tragă cu urechea, la fel ca și Charlsie Tooten.

Până și Lafayette își scosese capul pe

ferestruica bucătăriei.

— Bill, am repetat, mai categorică. Îl cunoști pe Bill.

— Bill Auberjunois?

— Nu.

— Bill...?

— Bill Compton, a intervenit sec Sam, exact în momentul în care eram cât pe ce să spun același lucru. Vampirul Bill.

Arlene și-a bulbucat ochii, Charlsie Tooten a scos un mic țipăt, iar Lafayette a rămas cu gura căscată.

— Scumpo, nu puteai să te întâlnești și tu cu un tip normal? m-a întrebat Arlene, imediat ce și-a recăpătat glasul.

— Nici un tip normal nu a vrut să fie prieten cu mine, i-am răspuns deschis, simțind cum îmi ard obraji dar neabandonând lupta – îmi țineam spatele drept și arătam cât se poate de sigură pe mine.

— Și totuși, scumpete, a intervenit Charlsie Tooten, cu vocea ei ascuțită și fluierată, ca de copil. Scumpo... ăăă, Bill este infestat cu virusul acela.

— Știu foarte bine, i-am răspuns, conștientă de asprimea din propriul meu glas.

— Și eu care credeam că ne spui că te-ai împrietenit cu un negru... dar se pare c-ai găsit unul și mai bun, nu-i așa? a zis Lafayette, râcâindu-și lacul de pe unghii.

Sam n-a spus nimic, ci a continuat să stea sprijinit de tejgheaua barului, schimonosindu-și

buzele, de parc-ar fi încercat să-și roadă obrazul pe interior.

I-am privit pe toți, pe rând, obligându-i să accepte acest fapt, ori să-mi spună în față ce-i nemulțumește.

Arlene a fost prima care a rupt tăcerea:

— Gata, e-n regulă, dar ar face bine să se comporte foarte frumos cu tine, pentru că, altfel, venim cu țepușele după el!

Au avut cu toții puterea să râdă, cu toate că n-au făcut-o din toată inima.

— Și ai astfel ocazia să nu cheltui prea mult pe mâncare! a subliniat și Lafayette.

O clipă mai târziu, Sam a stricat totul, spulberând firava lor tentativă de acceptare. S-a apropiat brusc de mine și mi-a tras în jos gulerul cămășii.

În acel moment, toți prietenii mei au înlemnit.

— La naiba! a făcut Lafayette, foarte încet.

Am privit fix în ochii lui Sam, gândindu-mă că nu-l voi ierta niciodată pentru acest gest.

— N-ai nici un drept să mă atingi, l-am repezit, făcând un pas înapoi și ridicându-mi la loc gulerul bluzei, și nici să intervii în viața mea personală.

— Mi-e teamă pentru tine, îmi fac griji, a răspuns el, în timp ce Arlene și Charlise își găsiseră grăbite ceva de făcut.

— Nu-i adevărat, ori, cel puțin, nu în totalitate. De fapt, văd că ești înfuriat rău de tot. Așa că, ascultă-mă bine, amice: tu nu mi-ai făcut curte niciodată.

Și, spunându-i acestea, am pornit țanțoșă să

șterg tăblia unei mese de plastic, după care am luat solnițele și le-am umplut cu sare. Am verificat apoi la fiecare masă și separeu pipernițele și sticlulele cu sos iute, precum și cele cu sos tabasco. Am continuat să-mi văd de treabă și să nu ridic privirea la mai mult de câțiva pași în față și, încetul cu încetul, atmosfera s-a mai destins.

Sam plecase în biroul său, unde probabil că își punea hârtiile în ordine sau numai el știe ce făcea acolo, fiindcă oricum nu mă interesa, atâta timp cât își ținea părerile doar pentru el. Simțeam totuși că dezvăluise tuturor un aspect al vieții mele private, prin gestul lui de a-mi dezgoli gâtul în fața celorlalți, și nu aveam de gând să-l iert niciodată pentru asta. Arlene și Charlsie, la fel ca și mine, își găsiseră și ele ceva de făcut și, imediat ce în local au început să apară clienții care își terminaseră munca pe ziua aceea, am redevenit prietene.

La un moment dat, Arlene a intrat odată cu mine la toaleta femeilor.

— Sookie, uite, aș vrea să te întreb ceva. E adevărat ce se aude despre vampiri, despre cum se descurcă în intimitate?

Drept răspuns, doar i-am zâmbit.

În seara aceea, a venit și Bill la bar, exact după lăsarea întinericului. Lucrasem până târziu, deoarece una dintre chelnerițele din tura de noapte avusese o problemă cu mașina. Cu numai un moment înainte nu-l văzusem deloc, iar în clipa imediat următoare, a încetinit brusc, așa încât să-l pot vedea intrând. Chiar dacă Bill avusese unele îndoieli în a face publică relația noastră, în seara

aceea nu le-a arătat, ci s-a apropiat și mi-a ridicat mâna, sărutând-o cu un gest care, la oricine altcineva, ar fi părut artificial. Am simțit atingerea buzelor lui pe dosul palmei, fior care m-a străbătut până în vârfurile degetelor de la picioare și pe care, am observat, îl remarcase și el.

— Cum te simți în seara asta? a șoptit el, înfiorându-mă și mai mult.

— Puțin mai..., însă nu mi-am găsit cuvintele să continui răspunsul.

— Bine, îmi spui mai târziu, a intervenit el. Când termini?

— De îndată ce sosește Susie.

— Să vii la mine după aceea.

— Bine, i-am răspuns zâmbind, simțind că radiez și că-mi pierd capul.

Bill mi-a zâmbit și el, deși se vedea clar că-l influențase prezența mea, fiindcă i se lungiseră caninii și, cu excepția mea, pentru toți ceilalți, acesta era un semn destul de neliniștitor.

S-a aplecat să mă sărute, atingându-mă ușor cu buzele pe obraz, după care s-a întors să iasă și, exact din acel moment, seara s-a transformat într-un adevărat coșmar.

Dorind probabil să-și facă o apariție grandioasă, ceea ce au și reușit, Malcolm și Diane au deschis larg ușa barului și au intrat. M-am întrebat în acel moment unde era Liam - probabil că primise sarcina să parcheze mașina. Slabe speranțe să-l fi lăsat acasă.

Localnicii din Bon Temps se obișnuiseră cu prezența lui Bill, dar extravagantul Malcolm și,

bineînțeles, la fel de ostentativa Diane provocau destule neplăceri în rândul populației. Așadar, situația nu era deloc bună pentru mine și Bill.

Malcolm purta pantaloni de piele și un fel de cămașă din zale, vestimentație care-l făcea să arate ca un personaj de pe coperta unui album rock. Diane se îmbrăcase într-un costum mulat, verde-aprins, dintr-un material sintetic atât de subțire, încât aș fi putut să-i număr și firele părului pubian. Negrii nu obișnuiau să frecventeze barul Merlotte's, însă dacă exista o persoană de culoare care să fie în siguranță aici, aceasta era, desigur, Diane. L-am zărit la un moment dat pe Lafayette holbându-se plin de admirație prin ferestruica bucătăriei, dar și copleșit de frică.

Cei doi vampiri, asemenea unor bețivi notorii, au urlat cu disimulată surprindere la vederea lui Bill. Din câte mi-am dat seama, Bill n-a fost deloc bucuros să-i vadă, dar, la fel ca-ntotdeauna, părea să facă față cu deosebit calm apariției năvalnice a acestora.

Malcolm s-a apropiat și l-a sărutat pe Bill direct pe gură, la fel și Diane. N-aș putea spune care dintre aceste saluturi a fost mai ofensator pentru clienții barului, dar știam cu certitudine că Bill, dacă voia să rămână în relații cordiale cu locuitorii din Bon Temps, trebuia cât mai repede să-și arate dezgustul față de gesturile semenilor săi.

Înțelegând imediat situația în care se afla, Bill a făcut un pas înapoi și m-a luat de umăr, alegând tabăra oamenilor și disociindu-se astfel de cea a vampirilor.

— Ia te uită, micuța ta chelneriță este încă în viață, a zis Diane, pe un ton atât de răspicat, încât vorbele sale au răsunat în întregul bar. E chiar uimitor.

— Bunica ei a fost omorâtă săptămâna trecută, i-a răspuns calm Bill, încercând să atenueze dorința lui Diane de a face scandal.

Am simțit că îngheț în momentul când Diane m-a fixat cu ochii ei căprui, splendizi și halucinanți.

— Chiar așa? a răspuns ea râzând, reușind astfel să întreacă măsura și să nu mai capete iertarea nimănui.

Dacă Bill ar fi căutat să se apere, l-aș fi înțeles. Pe de altă parte, dezgustul pe care-l simțeam acumulându-se în rândul celorlalți clienți ai barului s-ar fi putut revărsa în orice clipă atât asupra lui Bill, cât și asupra celorlalți renegați.

Și totuși... pentru Diane și prietenii ei, renegatul era Bill.

— Iar ție, puicuțo, când îți vine rândul? a continuat ea zeflemitoare, atingându-mi bărbia cu unghia.

I-am împins brutal brațul; cu siguranță c-ar fi sărit la mine, dacă Malcolm n-ar fi apucat-o imediat de mână, fără să se grăbească și fără să depună prea mult efort.

— Bill, am auzit că orașul ăsta își pierde pe capete oamenii necalificați, i s-a adresat el pe un ton familiar, ca și cum n-ar fi făcut eforturi s-o strunească pe Diane. Iar o păsărică din Shreveport mi-a spus că tu și prietena ta ați trecut pe la Fangtasia și ați pus întrebări despre vampirii cu

care umblau cocotele ucise.

— Știi foarte bine că doar noi trebuie să știm aceste lucruri, a continuat Malcolm și, dintr-odată, pe chip i s-a întipărit o gravitate cu adevărat înspăimântătoare. Unii dintre noi nu vrem să mergem la partide de baseball și la... (a căutat în memorie un cuvânt pe care-l foloseau oamenii) ...grătare în aer liber! a adăugat el. Noi suntem vampiri!

Ultimul cuvânt l-a rostit dur, impunător și fascinant, vrăjindu-i pe mulți dintre clienții barului. Malcolm era destul de inteligent și se vedea că dorește să șteargă impresia proastă pe care o lăsase Diane, dar avusese totodată grijă să ne arate disprețul pe care-l nutrea față de noi toți.

L-am înfruntat cu tot curajul de care eram capabilă în acel moment și l-am călcat cu toată forța pe picior. Drept răspuns, Malcolm și-a retras colții. Toți cei din bar erau nervoși și înspăimântați.

— Domnule, ar fi mai bine să plecați, a intervenit Rene, sprijinit în coate de tejgheaua barului și având în dreptul lui o sticlă de bere.

Pentru câteva momente, situația a fost foarte critică și n-a lipsit mult ca scena din bar să se transforme într-o baie de sânge. Nici unul dintre semenii mei nu părea să realizeze cu adevărat cât de puternici și de nemiloși erau vampirii. Bill s-a postat în fața mea, fapt pe care l-au remarcat toți clienții din local.

— În acest caz, dacă nu suntem doriți..., spuse Malcolm, în timp ce mușchii viguroși îi zvâcneau nervos.

Glasul său avea inflexiuni stridente.

— Diane, acești oameni binevoitori doresc să-și mănânce halcile de carne friptă și să facă alte lucruri umane. Numai ei. Sau împreună cu fostul nostru prieten, Bill.

— Iar micuța noastră chelneriță, se pare, își dorește să facă un lucru la fel de uman cu Bill, s-a băgat în vorbă și Diane, moment în care Malcolm a luat-o de braț și a scos-o din bar, înainte de a apuca să strice și mai rău lucrurile.

De îndată ce vampirii au ieșit pe ușă, toți clienții au fost cuprinși de un fior și m-am gândit că era mai înțelept să plec, chiar dacă Susie nu-și făcuse încă apariția la muncă. Bill m-a așteptat afară, iar când l-am întrebat de ce făcuse asta, mi-a spus că dorea să fie sigur că plecaseră cei trei.

L-am urmat pe Bill până acasă, gândindu-mă că am scăpat relativ ușor în urma întâlnirii cu cei doi vampiri. M-am întrebat de ce veniseră Diane și Malcolm până acolo și mi s-a părut destul de ciudat faptul că străbătuseră o distanță atât de mare și se hotărâseră, ca din întâmplare, să treacă și pe la barul Merlotte's. Din moment ce nu depuneau vreun efort concret pentru integrarea în societate, intenționau probabil să-i distrugă șansele lui Bill în acest sens.

Reședința Compton arăta complet diferit față de ultima dată când o văzusem, în seara aceea dezgustătoare, când îi întâlnisem pe ceilalți vampiri.

Muncitorii realizaseră pentru Bill o treabă excelentă, fie pentru că le fusese frică, fie pentru

că fuseseră plătiți foarte bine. Sau, nu știu, poate din ambele motive. În sufragerie renovaseră complet tavanul, iar noul tapet era de culoare albă, cu model cu flori delicate. Parchetul din lemn de esență tare fusese lustruit și lucea ca nou. Bill m-a condus în bucătărie. Aceasta era simplă, obișnuită, dar luminată și primitoare, iar frigiderul nou-nouț pe care și-l cumpăraseră era plin de sticle cu sânge sintetic.

Toaleta de la parter era foarte luxoasă, deși, din câte știam, Bill nu folosea niciodată o astfel de încăpere; cel puțin, nu pentru necesitățile fiziologice.

Am privit în jurul meu, uimită. Spațiul impresionant al băii fusese obținut în urma transformării unei cămări și a jumătate din vechea bucătărie a casei.

— Îmi place dușul, mi-a zis el, arătând spre cabina transparentă instalată într-un colț al băii, suficient de spațioasă cât să intre lejer în ea doi adulți și poate un pitic sau chiar doi. Dar, la fel de mult, îmi place să mă relaxez în apă caldă, a continuat el, arătând spre centrul încăperii, unde trona un fel de cadă uriașă, înconjurată de un planșeu din lemn de cedru, cu trepte ce urcau din două părți spre bazin.

Pretutindeni înjur erau ghivece cu plante, iar camera arăta de parcă ar fi fost o oază în mijlocul unei jungle luxuriante, așa cum poți găsi în nordul Louisiane.

— Ce-i asta? am întrebat, uluită.

— O cadă cu hidromasaj, a răspuns Bill,

mândru. Când stai înăuntru, poți da drumul la jeturi de apă pe care le ajustezi după preferință. E un fel de minibazin cu apă caldă, mi-a explicat el.

— Văd că are și locuri, i-am spus, uitându-mă înăuntru.

Porțiunea superioară a interiorului era decorată cu plăci de faianță verzi și albastre, iar pe marginea de sus a bazinului se aflau mai multe butoane de control realizate cu o deosebită măiestrie.

Bill s-a aplecat și a apăsat pe câteva butoane, iar apa a început imediat să curgă.

— Ce zici, facem o baie? a întrebat Bill, sugestiv.

Mi-am simțit brusc obrajii în flăcări, iar inima-mi și-a accelerat ușor ritmul.

— Am putea chiar acum, a adăugat el, scoțându-mi încet din șortul negru marginea cămășii.

— Ah, păi... da, am putea.

Însă n-am îndrăznit să-i răspund privindu-l în ochi, când mi-am amintit cum acest... om, în definitiv, văzuse în mine mult mai mult decât văzuse oricine altcineva, chiar și decât fosta mea doctoriță.

— Ți-a fost dor de mine? m-a întrebat el, deschizându-mi nasturii șortului și trăgându-mi-l în jos.

— Da, i-am răspuns prompt, știind bine că era purul adevăr.

A râs și s-a aplecat să-mi dezlege șireturile de la pantofi.

— Sookie, și ce anume ți-a lipsit cel mai mult?

— Tăcerea ta, i-am zis, fără șovăială.

M-a privit, oprindu-și degetele chiar în momentul în care se pregătea să tragă de unul din capetele șiretului, pentru a desface funda.

— Tăcerea mea, a repetat el.

— Faptul că nu-ți pot auzi gândurile. Bill, nici nu-ți poți imagina cât este de minunat acest lucru.

— Credeam că vei spune cu totul altceva.

— Ah, ei bine, și tu mi-ai lipsit.

— Hai, zi-mi mai mult, a insistat el, scoțându-mi pantofii sport, după care și-a plimbat degetele în susul coapsei și mi-a dat jos șortul și chiloții.

— Bill! Mă simt stânjenită, am protestat.

— Sookie, nu ai de ce să te simți stânjenită, cu atât mai puțin față de mine.

S-a ridicat și mi-a scos cămașa, după care și-a întins brațele în spatele meu, trecându-și ușor degetele peste dungile pe care mi le făcuseră pe piele bretelele sutienului și și-a îndreptat apoi atenția spre sâni. La un moment dat, și-a dat jos sandalele.

— O să încerc, i-am zis, privindu-mi degetele de la picioare.

— Dezbracă-mă.

Nefiind o rugămințe greu de îndeplinit, i-am tras cămașa din pantaloni, i-am deschis repede nasturii și l-am dezbrăcat. L-am desfăcut apoi catarama curelei și am trecut imediat la nasturele pantalonilor. Acesta era greu de descheiat, așa că a trebuit să mă cam chinui.

Simțindu-mă neîndemânatică și stângace, era

cât pe ce să încep să plâng văzând că nasturele nu voia deloc să cedeze. Bill însă mi-a luat mâinile și mi le-a ridicat pe pieptul lui.

— Încet, Sookie, nu te grăbi, mi-a zis el cu glas tandru și ușor tremurat.

M-am relaxat puțin câte puțin și, în timp ce-mi mângâia delicat sânii, i-am urmat exemplul, strecurându-mi ușor degetele prin părul de pe piept și ciupindu-i cu gingășie sfârcurile plate. În acel moment, m-a prins ușor de ceafă și a început să mă strângă ușor. Nu știam că bărbaților le plac aceste lucruri, dar îmi devenise clar că lui Bill îi plăceau, așa că i-am acordat doar lui atenție și, în acest răstimp, am revenit asupra nasturelui îndărătnic al pantalonilor, care, de această dată, a cedat foarte ușor. Am început să-i trag în jos pantalonii, atingându-l și dezmierdându-l cu tot mai multă îndrăzneală.

Bill m-a ajutat apoi să urc în cadă, iar apa înspumată ne-a învăluit trupurile.

— Vrei să te spăl eu primul? m-a întrebat el.

— Nu, i-am răspuns pe nerăsuflăte. Dă-mi mie săpunul.

Capitolul 7

În noaptea următoare, eu și Bill am avut o discuție destul de neliniștitoare. Stăteam în patul lui uriaș, cu tăblie sculptată și saltea Restonic nou-nouță. Așternuturile aveau același model înflorat ca și tapetul, fapt care m-a făcut să mă gândesc dacă nu cumva îi plăcea să aibă imprimate pe lucruri modele de flori, tocmai pentru că nu le putea vedea în realitate, adică așa cum erau menite să fie privite... în lumina strălucitoare a zilei.

Bill stătea întins pe-o parte și mă privea. Mai devreme fuseserăm la cinematograful; Bill era înnebunit după filmele cu extraterestri, probabil pentru că avea impresia că are unele afinități cu ființele de pe alte planete. Fusesse însă un film numai cu împușcături, în care aproape toți extraterestrii erau urâți, înfiorători și porniți să ucidă tot ce le ieșea în cale, trăsături pe care le-a comentat nervos la cină și pe tot parcursul drumului spre casă. Am fost însă bucuroasă când, schimbând în sfârșit subiectul, mi-a sugerat să încercăm noul pat.

Eram prima fată care stătea cu el în acel pat.

Continua să mă privească tăcut, așa cum îi plăcea adeseori s-o facă. Poate că-mi asculta bătăile inimii sau urmărea pulsațiile venelor mele, fiindcă știam că poate să audă și să vadă lucruri

care mie îmi erau inaccesibile. Conversația a deviat apoi de la subiectul filmului la alegerile locale (pentru că Bill intenționa să se înscrie și el pe liste) și apoi, la copilăria fiecăruia dintre noi. Însă mi-am dat imediat seama că încerca din răputeri să-și aducă aminte cum era să fii o persoană normală.

— Te-ai jucat vreodată de-a doctorul cu fratele tău? m-a întrebat el. Acum i-am auzit pe toți spunând că este un lucru firesc, dar știu că n-o să uit niciodată ziua-n care mama i-a tras o bătaie zdravănă fratelui meu, Robert, după ce l-a prins în tufișuri cu Sarah.

— Nu, i-am răspuns, încercând să par indiferentă, deși chipul mi s-a crispat brusc și am simțit cum stomacul mi se face ghem.

— Nu-mi spui adevărul.

— Ba da, i-am răspuns, privindu-i țintă bărbia și sperând să găsesc o modalitate prin care să schimb cât mai repede subiectul.

Dar Bill era mai mult decât stăruitor.

— Dacă n-a fost fratele tău, atunci cine?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, am insistat, încheștându-mi pumnii și simțind că încep să mă închid într-o carapace.

Bill era însă obișnuit ca oamenii să-i dezvăluie tot ce dorește el să afle, în special pentru că putea să-i convingă folosindu-și capacitățile hipnotice, așa că nu-i plăcea să fie dus cu vorba.

— Sookie, spune-mi, a stăruit el, în timp ce ochii îi străluceau de curiozitate; și-a trecut apoi vârful degetului pe deasupra pântecului meu, făcându-

mă să tresar.

— Ei bine... am avut un unchi mai deocheat, i-am răspuns, zâmbind.

Bill a ridicat mirat din sprâncene, negre și arcuite. Se pare că nu auzise de această expresie. L-am lămurit cât am putut de detașată.

— E vorba de o rudă, un bărbat în toată firea, căruia îi plăcea să... să-i molesteze pe copiii din familia noastră.

Ochii i s-au aprins brusc și a înghițit în sec. I-am văzut mărul lui Adam mișcându-se și i-am zâmbit vag. Mi-am adunat la spate părul ce-mi acoperise chipul; simțeam că nu mai pot să mă controlez.

— Câți ani aveai când ți-a făcut una ca asta?

— Ah, totul a început când eram foarte mică, i-am răspuns.

Brusc mi-au revenit în minte toate senzațiile de panică, așa cum se întâmpla de fiecare dată când îmi aminteam de asta și am simțit cum mi se precipită respirația, cum mi se accelerează bătăile inimii. Genunchii mi s-au încleștat, presându-se unul de celălalt.

— Cred că n-aveam mai mult de cinci ani, m-am bâlbâit, vorbind tot mai repezit. Nu s-a culcat niciodată cu mine, dar mi-a făcut alte lucruri, am adăugat ținându-mi palmele tremurânde în fața ochilor, pentru a-i evita privirea pătrunzătoare. Și, Bill, cel mai groaznic dintre toate, am continuat, incapabilă să mă opresc, cel mai oribil lucru a fost că, de fiecare dată când venea în vizită, deoarece îi puteam citi gândurile, știam dinainte ce urma să-mi facă! Și nu aveam nici o posibilitate prin care

să-l opresc! am încheiat, apăsându-mi gura cu palmele, pentru a-mi domoli avântul vorbelor.

N-ar fi trebuit să vorbesc despre asta și, dorind să nu mai fiu văzută de nimeni, m-am întors pe burtă și am rămas complet nemișcată.

După mult timp, am simțit pe umăr palma răcoroasă și liniștitoare a lui Bill.

— Toate acestea s-au întâmplat înainte de moartea părinților tăi? m-a întrebat el, pe același ton calm.

— Da, i-am răspuns, fără să-l pot privi.

— I-ai spus mamei tale? Nu te-a ajutat?

— Nu. A crezut de fapt că sunt o nerușinată, s-a gândit că probabil găsisem la bibliotecă vreo carte din care aflasem ceva ce ea nu considera că eram pregătită să aflu.

În acel moment mi-am amintit de chipul mamei, de părul ei – ceva mai închis la culoare decât șuvițele mele blonde – și de expresia feței sale înmărmurite de dezgust. Deoarece crescuse într-o familie cu principii conservatoare, era obișnuită să reprime fără tăgadă orice formă de manifestare publică a afecțiunii și să respingă discutarea subiectelor pe care le considera indecente.

— Mă întreb dacă ea și tatăl meu au fost cu adevărat fericiți, pentru că erau firi foarte diferite, i-am spus vampirului meu, dar, imediat ce mi-am dat seama de ridicolul afirmației, m-am întors pe-o parte. De parcă noi n-am fi, am adăugat, încercând să-i zâmbesc.

Bill însă nu a schițat nici un gest, deși am observat că un mușchi de pe gât îi zvâcnea.

— Nu i-ai spus și tatălui tău?

— Ba da, cu puțin timp înainte de a muri. M-am simțit prea rușinată să vorbesc cu el când eram mai mică; în plus, mama nu mă crezuse. Însă nu mai puteam suporta, știind că urma să stau cu unchiul Bartlett cel puțin două weekenduri pe lună, când acesta venea în vizită la noi.

— Trăiește?

— Cine, unchiul Bartlett? Ah, sigur că da. Este fratele bunicii, iar Buni a fost mama tatălui meu. În prezent, locuiește în Shreveport. După moartea părinților, când eu și Jason ne-am mutat în casa bunicii, prima dată când unchiul Bartlett a venit în vizită la ea, m-am ascuns, speriată. Când m-a găsit Buni și m-a întrebat de ce mă ascund, i-am povestit tot și ea m-a crezut.

Amintirile m-au făcut să re trăiesc siguranța pe care o simțisem în ziua aceea, în care auzisem glasul minunat al bunicii promițându-mi că nu-l voi mai vedea vreodată pe fratele ei și că acesta nu-i va mai călca niciodată pragul, dar niciodată!

Și chiar așa a fost. A întrerupt orice relație cu propriul ei frate, doar pentru a mă proteja pe mine. Unchiul încercase același lucru și cu fata bunicii, Linda, când aceasta era doar o copilă, dar Buni se străduise să uite de acel incident, crezând că fusese vorba doar de o neînțelegere. Buni mi-a spus că, din acea zi, n-o mai lăsase niciodată pe Linda singură cu unchiul ei, fiind cât pe ce să-i interzică să mai vină în vizită la ea, deși nu-i venea totuși să creadă că fratele ei fusese în stare s-o molesteze pe micuță.

— Deci și el este un Stackhouse, nu?

— Ah, nu. Știi, Buni a devenit o Stackhouse după căsătorie; înainte purta numele familiei Hale.

M-am gândit în acel moment dacă nu cumva voi fi nevoită să-i explic mai amănunțit totul. Deși vampir, Bill rămânea totuși un sudist și cred că era în stare să priceapă o înrudire familială atât de simplă.

Bill arăta însă foarte pierdut. Reușisem probabil să-l indispun cu povestioara mea sinistrală și imorală, care aproape că-mi înghețase sângele în vine.

— Gata, acum plec, i-am zis, coborând din pat și aplecându-mă să-mi iau hainele.

Mult mai rapid decât mine, a sărit din pat și mi-a luat hainele din mâini.

— Nu mă lăsa așa, mi-a zis el. Mai stai.

— Se pare că în seara asta semăn cu o băbuță plângăcioasă, i-am spus zâmbind, în timp ce pe obraji mi s-au prelins două lacrimi, pe care el mi le-a șters gingaș cu degetul, sărutând apoi urmele lăsate de ele.

— Stai cu mine până la revărsatul zorilor, a insistat el.

— Dar atunci va trebui să te retragi neapărat în criptă.

— În ce?

— În locul unde-ți petreci ziua și despre care nu vreau sub nici o formă să știu ceva! am subliniat, ridicându-mi mâinile. Nu trebuie să te ascunzi înainte de apariția primelor raze de lumină?

— Ah, a făcut el. Știu dinainte când vin, le simt.

— Deci nu există riscul să dormi mai mult decât trebuie?

— Nu.

— Înțeleg. Promiți că mă lași să dorm?

— Bineînțeles, dar puțin mai târziu, a răspuns el, aplecându-și capul ca un adevărat gentleman, gest oarecum deplasat, având în vedere faptul că era complet dezbrăcat.

Apoi, când m-am așezat și am întins mâinile spre el, a adăugat:

— Eventual.

Dimineață, așa cum mă așteptasem, m-am trezit singură-n pat, unde am zăbovit și am reflectat ceva vreme. Aveam din când în când unele îndoieli în ceea ce privește relația mea cu Bill. Neajunsurile acestei legături începeau să iasă la suprafață din locul în care se ascuseseră până în acel moment și porniseră să-mi năpădească mintea.

Astfel, îmi devenise clar că nu-l voi vedea niciodată pe Bill în lumina soarelui; nu-i voi pregăti micul dejun și nu vom mânca împreună la prânz. Deși suporta să mă vadă mâncând, nu era deloc încântat de această necesitate a mea, iar după fiecare masă trebuia să mă spăl foarte bine pe dinți – ceea ce era totuși un obicei bun.

De asemenea, cu Bill n-aș fi avut niciodată copii, ceea ce de asemenea era un lucru bun, dacă luam în calcul faptul că nu trebuia să-mi mai bat capul cu tot felul de măsuri anticoncepționale. Și totuși...

Nu voi putea niciodată să-l sun la birou și să-l rog să se oprească în drum spre casă la magazinul din colț, de unde să cumpere niște lapte; nu se va putea înscrie vreodată în clubul Rotary, ori să le țină liceenilor cuvântări despre carieră și profesie, ori să fie antrenor în liga de baseball pentru școlari.

Nu va merge niciodată cu mine la biserică.

Știam că, în acele momente, în timp ce stăteam trează în pat – ascultând ciripitul matinal al păsărelelor și duduitul camioanelor ce începeau să cutreiere șoselele, iar peste tot în Bon Temps oamenii se treziseră, își pregăteau cafeaua, își luau ziarele și discutau despre lucrurile pe care intenționau să le facă peste zi –, făptura pe care o iubeam zăcea undeva sub pământ, mort până la apus.

Gândurile acestea mă deprimeau atât de mult, încât a trebuit să reflectez și la partea pozitivă a relației, analiză pe care am efectuat-o în timp ce m-am îmbrăcat și am dereticat puțin prin baie.

Bill părea să țină cu adevărat la mine. Era un sentiment plăcut, deși nu foarte liniștitor, având în vedere faptul că nu știam cât de mult mă îndrăgește de fapt.

Viața amoroasă era absolut fascinantă. Nici prin gând nu-mi trecuse că va fi atât de minunată.

Știam că nu se va lua nimeni de mine câtă vreme rămâneam prietena lui Bill și toți cei care mă pipăiseră până atunci fără voia mea aveau de-acum mare grijă să-și țină mâinile acasă. Iar dacă ucigașul bunicii mele intenționase de fapt să mă reducă pe mine la tăcere, cu siguranță că nu va

mai încerca să se apropie de mine.

În plus, în preajma lui Bill mă puteam relaxa și, pentru mine, acesta era un lux absolut inestimabil. Mintea îmi putea zburda în voie și nu aflam de la el decât lucrurile pe care dorea să mi le dezvăluie.

Aceasta era realitatea.

Meditând astfel, am coborât treptele casei lui Bill, m-am îndreptat spre mașină și, surprinzător, în fața casei mă aștepta Jason, în camioneta lui.

Nu era o revedere tocmai fericită, dar, deși șovăielnică, m-am îndreptat spre el.

— Văd că-i adevărat, m-a întâmpinat el, întinzându-mi un pahar de cafea de la Grabbit Quik. Hai, urcă!

Încântată de cafea, am urcat foarte precaută totuși și mi-am activat imediat bariera mentală, protecție care a intrat în funcțiune încet și dureros, ca și cum s-ar fi forțat să-și facă loc într-un lăcaș ce era mult prea strâmt pentru ea.

— Nu-ți pot reproșa nimic, mi-a zis el. Cu atât mai puțin cu cât, în ultimii ani, știi bine ce viață am dus. După câte-mi dau seama, el a fost primul, nu-i așa?

Am dat din cap, afirmativ.

— Se poartă frumos cu tine?

Am confirmat, tot din cap.

— Aș vrea totuși să-ți spun ceva.

— Ascult.

— Unchiul Bartlett a fost ucis noaptea trecută.

Scoțând capacul paharului de plastic, m-am holbat la Jason printre aburii cafelei ce unduiau între noi.

— E mort deci, i-am zis, încercând să mă dumiresc, fiindcă mă străduisem ani la rând să nu mă gândesc la el, iar acum, prima persoană care-mi vorbea despre el îmi dădea vestea morții sale.

— Da.

— Uau!

Am privit pe fereastră lumina trandafirie ce învăluia orizontul și am simțit brusc bucuria năvalnică a libertății. Singurul om care știa – în afară de mine –, care savurase și insistase până în pânzele albe că eu fusesem cea care avusese inițiativa, după care continuase acele obscenități pe care le considera atât de agreabile... era de-acum mort. Am inspirat profund.

— Sper să fi ajuns deja în iad, am adăugat, și sper ca un drăcușor să-l înțepe cu o furcă în fund de fiecare dată când își amintește ce mi-a făcut.

— Dumnezeuule, Sookie!

— Ție nu ți-a făcut nici un fel de probleme.

— Cam așa ceva!

— Ce vrei să spui?

— Sookie, gata! Însă, din câte știu, nu a mai necăjit pe nimeni altcineva!

— Vorbești prostii. S-a luat și de mătușa Linda.

Jason m-a privit înmărmurit. Reușisem și eu, în sfârșit, să-mi surprind fratele.

— Ți-a spus Buni?

— Da.

— Mie nu mi-a zis nimic.

— Buni și-a dat seama că ți-ar fi fost foarte greu să accepți așa ceva și să nu-l mai vezi niciodată, mai ales că știa cât ții la el. Însă, chiar și-așa, nu

te-a lăsat o clipă singur cu el, fiindcă nu putea fi sigură sută la sută că-i plac numai fetele.

— Să știi că l-am vizitat adeseori în ultimii doi ani.

— Vorbești serios?

Vestea era o noutate pentru mine, dar la fel ar fi fost și pentru Buni.

— Sookie, să știi că era un bătrân bolnav și neputincios, avea probleme cu prostata și nu se putea deplasa decât cu ajutorul unui cadru metalic.

— Probabil că asta i-a mai redus pofta de a hărțui copile de cinci ani.

— Gata, uită totul, pentru totdeauna!

— De parc-aș putea!

Ne-am uitat lung unul la celălalt.

— Și, ce s-a întâmplat? l-am întrebat într-un târziu, destul de refractară.

— Ieri-seară a intrat un hoț în casa lui.

— Da, și?

— Și i-a rupt gâtul. l-a făcut vânt pe scări.

— Bun. Acum mi-ai spus ce doreai, așa că pot să plec. Trebuie să mă duc acasă și să mă pregătesc pentru serviciu.

— Asta e tot ce ai să-mi spui?

— Ce-ai mai vrea să-ți zic?

— Nu te interesează când e înmormântarea?

— Nu.

— Nu vrei să știi ce-a scris în testament?

— Nu.

Jason și-a ridicat brațele a neputință.

— Bine, a zis el, de parcă până atunci ar fi încercat să mă convingă de cine știe ce lucru

important, după care-și dăduse seama că eram realmente refractară la argumentele lui.

— Mai ai și altceva să-mi spui? I-am întrebat.

— Nu. Am vrut să știi că a murit unchiul tău. Credeam că este suficient.

— De fapt, să știi, chiar ai dreptate, i-am răspuns, deschizând ușa camionetei și coborând. Chiar a fost suficient, am adăugat ridicând paharul în semn de mulțumire. Mersi pentru cafea.

De-abia când am ajuns la muncă mi-a căzut fisa.

În timp ce ștergeam un pahar, fără să mă gândesc absolut deloc la unchiul Bartlett, din degete mi-a dispărut brusc toată vlaga.

— Dumnezeu! Iisuse Hristoase! am exclamat privind cioburile paharului spart, la picioarele mele. Bill pusese pe cineva să-l omoare!

Nu știu de ce am fost atât de sigură că aveam dreptate, dar, imediat ce mi-a venit în minte această idee, am simțit că nu greșesc. E posibil să-l fi auzit pe Bill telefonând în timp ce eram pe jumătate adormită, ori poate semnalul de alarmă fusese acționat de expresia de pe chipul său, după ce-i povestisem despre unchiul Bartlett.

M-am întrebat dacă Bill îl va plăti pe făptaș în bani sau în natură.

Am plecat de la muncă efectiv împietrită. În timpul zilei, n-am avut forța să discut cu nimeni despre ce gândeam și nu puteam nici măcar să pretind că nu mă simt bine, fiindcă așa fi fost cu

siguranță întrebată ce mă frământă. Așa că n-am deschis gura toată ziua, ci doar am lucrat și am acordat atenție doar comenzilor pe care le primeam din partea clienților. Am încercat să parcurg drumul spre casă în aceeași stare de blocare totală, însă în singurătate; a trebuit să înfrunt realitatea și am simțit că cedez psihic.

Știam cu certitudine că, în îndelungata sa viață, Bill ucisese un om, doi. O făcuse la începuturile vieții de vampir, când avea nevoie de foarte mult sânge și nu reușise să-și controleze suficient de bine impulsurile, așa încât să poată supraviețui cu câteva guri de sânge de la unul, cu câteva înghițituri de la altul, fără să-i ucidă pe cei de la care se hrănea... de fapt, chiar el îmi spusese că se întâmplase să omoare o persoană, două în decursul vieții sale. În plus, îi omorâse pe soții Rattray. Dar, în noaptea aceea, dacă n-ar fi intervenit Bill, ei mi-ar fi făcut cu siguranță de petrecanie în spatele barului lui Merlotte. Așa că înclinam să-i trec cu vederea uciderea acestora.

Însă cu ce-ar fi diferită uciderea unchiului Bartlett? Și el îmi făcuse rău, chiar foarte mult, transformându-mi copilăria într-un adevărat coșmar, copilărie care fusese oricum cât se poate de grea pentru mine, chiar și fără aportul său. Nu mă simțisem ușurată, chiar încântată să aud că murise? Oroarea față de această intervenție a lui Bill nu m-ar fi făcut să arăt ca o ipocrită de cea mai joasă speță?

Evident. Nu?

Extenuată și confuză, m-am așezat pe treptele

din față și am așteptat, cufundată în beznă, cu brațele strâns încolăcite în jurul genunchilor. Târâitul greierilor ascunși în iarba înaltă, netăiată, din curte, l-au ajutat probabil pe Bill să-și facă apariția la fel de tăcut și de inopinat, încât n-am reușit să-i anticipez venirea. Și de această dată sosise la fel: cu numai o clipă în urmă, stăteam doar în compania nopții, iar un moment mai târziu, Bill ședea lângă mine pe trepte.

— Sookie, ce vrei să facem în noaptea asta? m-a întrebat el, punându-și un braț pe umărul meu.

— Oh, Bill...

Glasul îmi era însă împovărat de deznădejde.

Și-a coborât brațul. Nu m-am întors spre el să-l privesc, fiindcă oricum n-aș fi izbutit, în beznă care ne-nconjura.

— Nu trebuia să faci așa ceva.

Cel puțin, nu s-a obosit să mă contrazică.

— Bill, mă bucur că a murit, dar nu pot...

— Crezi că ți-aș face vreodată rău, Sookie? m-a întrebat el, pe un ton blând și ușor foșnitor, asemenea unor pași pe o pajiște uscată.

— Nu. E destul de ciudat, dar simt că nu mi-ai face rău, chiar dac-ai fi foarte supărat pe mine.

— Și-atunci...?

— Bill, mă simt de parcă mi-aș da întâlnire cu un protector providențial. Acum a ajuns să-mi fie teamă să-ți mai spun ceva, fiindcă nu sunt obișnuită să-mi fie rezolvate problemele în acest mod.

— Te iubesc.

Nu-mi mai spusese niciodată acest lucru și,

inițial, datorită glasului său șoptit și molcom, am avut impresia că doar îmi imaginasem aceste vorbe.

— Bill, glumești? am întrebat, continuând să-mi țin fruntea sprijinită pe genunchi.

— Nu, te iubesc.

— Atunci, Bill, trebuie să mă lași să-mi trăiesc viața. Nu o poți modifica în locul meu.

— Dar ai vrut să o modific în seara când te băteau cei doi Rattray.

— Ai dreptate, însă nu pot accepta să-mi faci ordine în viața de zi cu zi. Este firesc să apară divergențe între mine și ceilalți oameni și nu vreau să trăiesc mereu cu grija că aceștia ar putea sfârși morți din pricina cine știe cărui conflict. Iubitule, eu nu pot trăi așa. Înțelegi ce spun?

— Iubitule? a repetat el.

— Și eu te iubesc, i-am răspuns. Nu știu de ce, dar ăsta e adevărul. Oricât de stupidă aș părea și indiferent că ești sau nu vampir, vreau să te dezmierd cu toate acele cuvinte pe care și le spun iubiții; vreau să-ți spun că ești iubitul meu și că te voi iubi până când vom îmbătrâni și încărunți amândoi. Cu toate că nu se va întâmpla acest lucru. Vreau să știu că-mi vei fi mereu credincios. Ah, stai, nici acest lucru nu va fi posibil. Bill, când încerc să-ți spun că te iubesc, mă simt de parcă m-aș avânta în fugă spre un zid din beton armat.

Vocea mi s-a stins brusc, dar măcar îmi despovărasem sufletul.

— Această criză a apărut mai devreme decât mă așteptam, s-a auzit din întuneric glasul lui Bill.

Greierii și-au reluat în cor țârâitul și i-am ascultat în tăcere, câteva momente.

— Da, așa e.

— Și acum, Sookie?

— Am nevoie de un răgaz...

— ...înainte de a...?

— ...înainte de a mă hotărî dacă merită să sufăr din iubire.

— Sookie, dac-ai ști cât de mult te plac și cât de mult vreau să te protejez...

Din vocea lui Bill mi-am dat imediat seama că acestea erau niște sentimente foarte delicate, pe care dorea să mi le împărtășească.

— Oricât ar părea de ciudat, i-am răspuns, și eu simt același lucru față de tine. Dar trebuie să trăiesc în rândul oamenilor, să fiu mulțumită de mine însămi și să mă gândesc la anumite reguli pe care să le stabilim între noi.

— Și acum ce vom face?

— Tocmai la asta mă și gândeam. Cred că cel mai bine ar fi ca tu să faci ceea ce făceai și înainte să ne cunoaștem.

— Să mă străduiesc să trăiesc în societate, ca orice om. Să fiu foarte atent din cine mă hrănesc, asta numai dacă renunț să mai beau din blestematul ăla de sânge sintetic.

— Știu că... te vei hrăni și cu sângele altcuiva, în afară de mine, i-am răspuns, încercând să-mi păstrez un glas firesc. Dar, te rog, nu te apropia de cineva de-aici, de cineva cunoscut, fiindcă nu pot suporta acest lucru. Nu e corect din partea mea să-ți cer așa ceva, totuși o fac.

— Bine, dar numai dacă nu te întâlnești cu alt bărbat și în patul tău nu voi fi primit decât eu și nimeni altcineva.

— Îți promit, i-am zis, simțind că nu-mi va fi deloc greu să-mi țin cuvântul.

— Te deranjează dacă vin la bar?

— Nu. Și nu voi spune nimănui că ne-am separat. Nu voi discuta nimic despre noi.

S-a aplecat într-o parte și i-am simțit pe braț apăsarea corpului.

— Sărută-mă, mi-a cerut el.

Am ridicat capul, m-am întors spre el și buzele ni s-au întâlnit. Însă de această dată nu s-au mai dezlănțuit aceleași vâlvătai galben-roșietice pasionale, ci doar vâpăi albastre și reci. O clipă mai târziu, m-a cuprins cu brațele de mijloc, iar în momentul următor, l-am îmbrățișat și eu, neputincioasă, vlăguită. Trăgându-mi răsuflarea, m-am retras imediat.

— Bill, nu se poate.

L-am auzit inspirând ușor iritat.

— Bineînțeles că nu, din moment ce ne despărțim, mi-a zis el în șoaptă, dar fără să dea impresia că m-ar fi luat în serios. Firește că nu trebuie să ne sărutăm, dar, cu toate astea, tare mi-ar plăcea să te întind chiar aici și să te reglez pe verandă până nu mai știi de tine.

Genunchii începuseră să-mi tremure. Limbajul grosolan pe care-l folosisese în mod voit și vocea sa dulce-glacială îmi întetiseră și mai mult dorința de a-i ceda. Pentru a mă ridica și a intra în casă am avut nevoie de foarte mult sânge rece și de toată

forța mea de autocontrol. Însă am reușit.

În următoarea săptămână, am început să-mi făuresc o viață din care să lipsească Buni și Bill. Am lucrat din greu noapte de noapte și, pentru prima dată în viața mea, am fost foarte atentă la încuiatul ușilor și la siguranța căminului. Un criminal umbla liber în regiunea noastră, iar eu nu mă mai bucuram de protecția puternicului meu apărător. Mă gândisem că aș fi putut să-mi cumpăr un câine, dar nu mă puteam hotărî ce rasă îmi plăcea. Tina, pisicuța mea, îmi oferea unica protecție de care mă puteam bucura, în sensul că reacționa de fiecare dată când se apropia cineva de casă.

Am primit câteva telefoane de la avocatul bunicii care mă ținea la curent cu progresele făcute în definitivarea dosarului referitor la proprietățile bătrânei. M-a sunat și avocatul lui Bartlett. Unchiul îmi lăsase douăzeci de mii de dolari, o sumă destul de mare pentru el. Era cât pe ce să renunț la moștenire, dar m-am gândit mai bine și am considerat că era mai înțelept să donez banii instituției locale de cercetări și tratament pentru deficiențele mintale, specificând ca suma să fie folosită pentru copiii care fuseseră victimele molestării și violurilor.

Medicii mi-au acceptat recunoscători donația.

Fiind puțin anemică, am luat o mulțime de vitamine, am băut zeci de litri de lichide și am mâncat numai alimente bogate în proteine.

Și, de asemenea, am mâncat usturoi după pofta

inimii, aliment pe care Bill nu-l putea suporta absolut deloc. Într-una din nopți, după ce mâncasem pâine cu usturoi, spaghetti și sos de carne, Bill îmi spusese că izul usturoiului ajunsese să-mi iasă și prin pori.

Deși am continuat să merg la serviciu zi de zi, m-am odihnit și am dormit pe săturate, fiindcă eram istovită după nopțile în care mă culcasem foarte târziu.

După trei zile de odihnă, m-am simțit refăcută fizic. De fapt, mă simțeam chiar mai puternică decât înainte și am început să dau atenție și lucrurilor din jurul meu.

Primul fapt pe care l-am remarcat a fost că localnicii se saturaseră până peste cap de vampirii care-și făcuseră cuib în Monroe. Diane, Liam și Malcolm frecventaseră barurile din zonă, încercând să le facă viața imposibilă celorlalți vampiri care intenționau să se integreze în rândul oamenilor. Din ce auzisem, cei trei vampiri se comportaseră atât de scandalos și de ofensator, încât escapadele studenților de la universitatea Louisiana Tech puteau trece drept o joacă de copii.

Nu păreau să-și dea seama că, de fapt, își periclita singuri soarta. Parcă le luase mințile libertatea de a trăi în afara sicriilor, iar dreptul de a exista legal printre oameni le anihilase reținerile, prudența și bunul-simț. Malcolm îl mușcase în public pe un barman din Bogaloosas. Diane dansase despuiată în Farmerville, iar Liam vrăjise o minoră și pe mama acesteia în Shongaloo, le băuse din sânge și nu le ștersese apoi memoria.

Într-o seară de joi, Rene discuta în barul Merlotte's cu Mike Spencer, directorul firmei locale de pompe funebre, și, imediat ce m-au văzut că mă apropii, și-au făcut amândoi semn să tacă. Gestul lor, evident, nu putea să nu-mi atragă atenția, așa că i-am citit gândurile lui Mike și am aflat că mai mulți localnici intenționau să le dea foc vampirilor din Monroe.

Nu știam cum să acționez. Cei trei, chiar dacă nu puteau fi considerați prieteni cu Bill, aveau totuși aceeași natură ca el. La fel ca toți semenii mei, nici eu nu-i puteam suferi pe Malcolm, Diane și Liam, dar, pe de altă parte - Dumnezeu, de ce trebuie să existe întotdeauna variante între care ești nevoit să alegi? -, îmi repugna să știu că se punea la cale o crimă, iar eu nu făceam altceva decât să stau cu mâinile în sân.

Exista totuși posibilitatea să fi discutat despre asta doar pentru că erau sub influența alcoolului. Așa că, pentru a fi sigură, am pătruns în mințile mai multor clienți și, spre marea mea surprindere, majoritatea erau hotărâți să transforme cuibul vampirilor în cenușă. N-am reușit să aflu cine era inițiatorul ideii, dar se părea că aceasta circulase peste tot și, asemenea unei otrăvi, le infestase mintea tuturor, una câte una.

Nu exista nici o dovadă, absolut nici una, care să confirme supoziția că Maudette, Dawn și bunica mea fuseseră ucise de un vampir. De fapt, circulau zvonuri conform cărora în rapoartele medicului legist se dovedea exact contrariul. Însă comportamentul celor trei vampiri era de-așa

natură, încât oamenii nu puteau să nu-și dorească să-i învinovățească și să caute să scape de ei cât mai repede posibil, mai ales că Dawn și Maudette fuseseră mușcate de vampiri și obișnuiau să frecventeze localurile agreate de aceștia – informații care le fuseseră suficiente localnicilor pentru a le pune cap la cap și a-și întări antipatia față de vampiri.

În cea de-a șaptea seară de când nu ne mai vedeam, Bill și-a făcut apariția la bar și, așa cum proceda de obicei, a apărut la masă instantaneu. Însă nu venise singur, ci era însoțit de un puști, un băiat ce nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani, vampir și el.

— Sookie, el este Harlen Ives, din Minneapolis, mi s-a adresat Bill, ca și cum mi-ar fi prezentat o persoană ca oricare alta.

— Harlen, mă bucur de cunoștință, l-am salutat, dând ușor din cap.

— Sookie, mi-a răspuns el, făcând un gest similar.

— Harlen este în drum spre New Orleans, m-a lămurit Bill, care părea să aibă chef să stea la taclale.

— Da, merg în vacanță, a intervenit Harlen. Am așteptat ani de zile să vizitez New Orleans-ul, pentru că acest oraș, după cum probabil bine știi, este pentru noi o adevărată Mecca.

— Ah... desigur, i-am răspuns, încercând să par cât mai degajată.

— Am primit de la cineva un număr de telefon, a continuat Harlen. Acolo pot alege să locuiesc la

un rezident uman sau pot să închiriez propriul...

— ...sicriu? am întrebat spontan.

— Exact.

— Îți doresc sejur plăcut, i-am zis, zâmbindu-le amândurora cât am putut de frumos. Ce vreți să vă aduc? Bill, trebuie să-ți spun că Sam a reînnoit stocul de sânge. Așa că, dacă dorești, poți opta între O-pozitiv și A-negativ aromat.

— Da, optăm pentru A-negativ, mi-a răspuns Bill, după un scurt dialog în șoaptă cu Harlen.

— Vin numaidecât!

Am pornit imediat spre frigiderul din spatele barului și am luat două sticle de sânge A-negativ, le-am desfăcut dopul și le-am așezat pe tavă, după care le-am dus zâmbitoare la masa clienților, așa cum făceam întotdeauna.

— Sookie, s-a întâmplat ceva? m-a întrebat Bill pe un ton foarte natural, imediat ce le-am trântit sticlele pe masă.

— Nu, Bill, totul e-n regulă, i-am răspuns veselă, deși aș fi vrut să-i sparg o sticlă în cap, și lui Harlen încă una, presimțind că-mi va spune că va trebui să înnopteze la el.

— Harlen vrea ca mai târziu să-i facă o vizită lui Malcolm, mi-a spus Bill când am venit să iau sticlele goale și să-i întreb dacă mai doresc un rând.

— Sunt convinsă că Malcolm va fi încântat să-l întâlnească pe Harlen, i-am zis, încercând să nu par atât de răutăcioasă pe cât simțeam că sunt de fapt.

— A fost extraordinar să-l întâlnesc pe Bill, mi-a

răspuns Harlen, zâmbind și arătându-și colții, dovedindu-mi astfel că nu era deloc un mieluşel. Dar Malcolm este o adevărată legendă.

— Ai grijă, i-am spus lui Bill.

Aş fi vrut să-i spun mai multe despre pericolul la care se expuseseră cei trei vampiri, dar nu credeam că lucrurile s-ar fi putut agrava atât de rapid. În plus, nu-i puteam vorbi deschis de faţă cu Harlen, un băieţandru care de-abia se desprinsese de fusta mamei și care arăta ca un sex-simbol adolescent.

— În prezent, nu-i agreează nimeni pe cei trei, am adăugat o clipă mai târziu, fără să formulez un avertisment concret.

Bill m-a privit uimit, iar eu m-am întors brusc și am plecat de la masa lor.

Mai târziu însă, aveam să regret amarnic atitudinea pe care-o avusesem.

După ce Bill și Harlen au plecat, clienții din bar au început să comenteze și mai mult pe tema dezbătută de Rene și Mike Spencer. Îmi era clar că exista o persoană care pune paie pe foc și alimenta furia oamenilor, dar nu reușeam cu nici un chip s-o descopăr, deși analizasem la întâmplare mai multe persoane – fizic și mental, deopotrivă.

Jason și-a făcut și el apariția în bar și doar ne-am salutat. Se vedea că nu mă iertase pentru reacția avută la primirea veștii morții unchiului Bartlett.

Nu era genul de om care să-mi poarte pică și, în

plus, nu se gândea să incendieze nimic - poate doar să-i încălzească patul Lizei Barrett.

Liz, mai mică decât mine ca vârstă, avea părul șaten-închis, scurt și cârlionțat, ochi mari, căprui și o mină neașteptat de matură, care m-a făcut să cred că Jason și-ar fi putut găsi perechea în persoana ei. După ce și-au golit halba mare de bere și mi-am luat la revedere de la ei, am simțit că nivelul furiei celor din bar crescuse și oamenii erau cu adevărat hotărâți să treacă la acțiune.

Am început să fiu tot mai neliniștită.

Seara se scurgea iute, iar munca în bar devenea tot mai grea. Femeile se împutinau și bărbații erau din ce în ce mai numeroși, treceau de la o masă la alta și consumau tot mai multă băutură. Majoritatea nici nu mai ședeau pe scaune. Îmi era greu să definesc atmosfera, mai ales că, de fapt, nu era o manifestație în toată regula, ci oamenii doar își împărtășeau verbal nemulțumirea. Nu se urcase nimeni pe tejgheaua barului, de unde să strige: „Băieți, ce ziceți? Îi mai suportăm mult pe monștrii ăștia care s-au aciuat printre noi? Haideți spre castel, oameni buni!” sau ceva de genul ăsta. Însă, după un timp, au început să iasă și să se adune în grupuri compacte în parcare. I-am privit printr-una dintre ferestrele barului și am clătinat din cap. Nu era deloc bine. Sam era și el neliniștit.

— Ce părere ai? I-am întrebat, dându-mi seama că erau primele cuvinte pe care i le adreșam, în afara celor dictate de serviciu: „Încă o halbă de bere și un cocktail Margarita.”

— Cred că ne-am ales cu o ceată de răzvrătiți,

mi-a răspuns el. Însă e puțin probabil să pornească acum spre Monroe, având în vedere că vampirii sunt treji până dimineață.

— Sam, dar unde este casa lor?

— Am înțeles că undeva la periferie, în vestul orașului Monroe, ceea ce înseamnă că este destul de aproape de noi. Însă nu știu sigur.

După terminarea programului de lucru, am pornit spre casă, sperând că Bill mă va aștepta undeva pe drum, așa încât să-i pot spune ce puneau oamenii la cale.

Însă nu l-am întâlnit și nici nu m-am dus la el acasă. După o îndelungată șovăială l-am sunat, dar mi-a răspuns robotul telefonic. l-am lăsat un mesaj. Nu știam sub ce nume era înscris în cartea de telefoane numărul celor trei vampiri cuibăriți în Monroe – asta dacă aveau telefon.

Când mi-am dat jos pantofii și mi-am scos bijuteriile – toate din argint, numai pentru Bill! –, am simțit o oarecare îngrijorare, dar nu suficient de intensă cât să-mi dea de gândit. M-am suit în pat și am adormit numaidecât, în dormitorul care era de-acum al meu. Lumina lunii se revărsa prin storurile deschise, desenând pe podea umbre și forme ciudate, la care n-am reușit să privesc mai mult de câteva minute. Bill nu m-a trezit pe parcursul nopții pentru a-mi răspunde la mesaj.

Telefonul a sunat de-abia dimineață, la scurt timp după ivirea zorilor.

— Alo? am răspuns amețită de somn, ținând receptorul apăsat pe ureche și uitându-mă la ceas,

care arăta ora șapte și jumătate.

— Au dat foc casei vampirilor, mi-a zis Jason. Sper că al tău n-a fost pe-acolo.

— Cum?! am întrebat panicată.

— Imediat după răsăritul soarelui, au dat foc locuinței vampirilor din Monroe, de pe strada Callista, la vest de Archer.

Mi-am amintit în acel moment că Bill îmi spusese că dorea să-l ducă pe Harlen acolo. Oare rămăsese și el?

— Nu se poate, i-am răspuns.

— Ba da.

— Bine, trebuie să plec, am adăugat, închizând imediat telefonul.

Focul mocnea în lumina strălucitoare a soarelui, în timp ce câteva șuvițe de fum unduiau alene pe albastrul cerului. Grinzile de lemn carbonizate arătau ca pielea de crocodil, iar pe pajiștea din fața casei cu două etaje erau parcate de-a valma mașinile polițiștilor și cisternele pompierilor. Un grup de curioși priveau cu gurile căscate din spatele panglicii galbene ce împrejmuia locul.

Pe iarba pârjolită de incendiu fuseseră așezate unul lângă altul patru sicrie și un sac mortuar. Am pornit într-acolo și, o bună bucată de timp, parcă nu mă apropiasem nici măcar cu un pas; mă simțeam ca-ntr-un coșmar în care nu-mi puteam atinge ținta.

Cineva m-a apucat de braț și a-ncercat să mă oprească. Nu-mi amintesc ce i-am spus, dar știu că am văzut un chip îngrozit. Am înaintat cu greu

printre rămășițe, inhalând mirosul înecăcios al lucrurilor arse, carbonizate și umede, duhoare pe care nu cred că o voi uita toată viața.

Ajunsa în dreptul primului coșciug, am privit înăuntru. Tot ce mai rămăsese era expus luminii. Soarele începuse să urce pe cer și avea să-i dea din clipă-n clipă sărutul cel de pe urmă creaturii înspăimântătoare, udă learcă și întinsă pe un așternut alb, de mătase.

Să fi fost Bill? Nu-mi puteam da seama. Corpul se dezintegra chiar sub ochii mei. Fărâmițe de carne se exfoliau la prima adiere de vânt, ori se dezintegrău în şuvițe mici de fum în locurile în care cădeau razele soarelui.

Fiecare sicriu prezenta aceeași priveliște îngrozitoare.

Sam stătea alături de mine.

— Sam, ce zici, este asta o crimă?

— Chiar nu știu, Sookie, mi-a răspuns clătinând ușor din cap. Din punct de vedere legal, uciderea unui vampir este considerată crimă, dar mai întâi ar trebui dovedită premeditarea incendiului, ceea ce nu cred să fie o sarcină prea dificilă.

Simțeam amândoi mirosul puternic de benzină. În jurul casei erau o grămadă de persoane care lucrau de zor, umblau agitate de colo-colo și își reproșau urlând tot felul de lucruri. Nu mi se părea a fi o echipă care să desfășoare cu profesionalism investigația la locul faptei.

— Dar, Sookie, mi-a zis Sam arătând spre sacul mortuar, acest trup este al unei ființe umane și sunt sigur că vor trebui să investigheze cauzele

incendiului. În haita de ieri-noapte nu cred să fi existat măcar unul care să se fi gândit că aici ar putea fi și un om, ca să nu mai amintesc de faptul că nici măcar n-au gândit ce fac.

— Sam, dar tu de ce-ai venit aici?

— Pentru tine, mi-a răspuns el, simplu.

— Sam, n-o să știu până diseară dacă Bill a fost sau nu aici.

— Da, așa e.

— Și cum să aștept până atunci? Ce să fac?

— Nu te-ar putea ajuta calmantele, ori somniferele? mi-a sugerat el.

— Nu am așa ceva acasă, i-am răspuns. N-am avut niciodată probleme cu somnul.

Conversația devenea din ce în ce mai ciudată, însă nu mă puteam gândi la alte subiecte.

În fața mea stătea un bărbat solid, reprezentant al poliției locale, care începuse deja să transpire în căldura domoală a dimineții; arăta foarte obosit. Fusesse probabil în tura de noapte și rămăsese peste program din pricina incendiului, care știam bine că fusesse provocat de oameni.

— Domnișoară, le-ați cunoscut pe aceste persoane?

— Da, le-am întâlnit de vreo două ori.

— Le puteți identifica?

— Cine ar putea fi în stare să identifice așa ceva? i-am răspuns, nevenindu-mi să cred ce-mi auzeau urechile.

Cadavrele, complet desfigurate, aproape că se dezintegraseră, iar străinului părea să i se facă rău.

— Așa este, don'șoară. V-ați putea uita puțin la

cadavrul uman?

— Da, am încuviințat, înainte de a-mi da seama dacă puteam să-i răspund și altceva, un obicei de care-mi era foarte greu să mă debarasez.

De parcă ar fi presimțit că voiam să mă răzgândesc, bărbatul solid a îngenunchiat pe iarba pârlolită și a desfăcut fermoarul sacului. Chipul înnegrit de funingine aparținea unei tinere pe care nu o văzusem niciodată, slavă Domnului!

— Nu o cunosc, i-am răspuns, simțind că mi se înmoaie genunchii.

Sam însă m-a prins înainte să ating pământul și m-am sprijinit de el.

— Sărmana fată, am șoptit. Sam, nu știu ce să fac.

Polițiștii mi-au luat destul din timpul liber pe care-l aveam în ziua aceea și mi-au cerut să le spun tot ce știam referitor la vampirii care locuiseră acolo. N-au părut prea impresionați de informațiile mele, respectiv numele celor trei: Malcolm, Diane, Liam. De unde aș fi putut ști vârsta acestora, locul în care se născuseră, avocații care le reprezentau interesele, motivul pentru care se stabiliseră în Monroe? Nici măcar nu știam unde își aveau locuința.

Odată ce anchetatorul a aflat că-i cunoscusem pe cei trei prin intermediul lui Bill, m-a întrebat imediat cine era acest vampir și unde-l putea găsi.

— E posibil să fie chiar acolo, i-am răspuns, arătându-i către cel de-al patrulea coșciug. Până diseară nu pot ști dacă...

M-am oprit și mi-am dus involuntar mâna la

gură.

În acel moment, unul dintre pompieri și colegul său au început să râdă:

— Vampiri sudiști crocanți! a zis cel mai scund dintre ei, strigând și la polițistul care mă chestiona: Hei, ia te uită, pe-aci au început să se răscoacă vampirii!

L-am lovit cu piciorul, lucru care nu i s-a mai părut deloc amuzant. Sam m-a prins imediat, iar polițistul l-a imobilizat pe pompier, în timp ce eu zbieram și mă zbăteam să mă năpustesc din nou asupra lui, doar că Sam nu-și slăbea deloc strânsoarea.

Sam însă m-a tras imediat spre mașina mea, încorsetându-mă în brațe ca în două cercuri de oțel. Am avut în acel moment o străfulgerare de rușine, la gândul că, dac-ar fi trăit bunica mea, cum ar fi fost să audă că urlasem la un funcționar public și-l agresasem fizic. Această imagine m-a determinat să-mi potolesc ostilitatea nebunească la fel de rapid cum ai sparge un balon cu acul. L-am lăsat pe Sam să mă așeze pe scaunul din dreapta șoferului, iar după ce-a pornit mașina și a dat cu spatele, n-am mai scos o vorbă până acasă.

Era de-abia zece și jumătate dimineața când am ajuns acasă și, din moment ce în seara aceea urma să trecem la ora de vară, aveam de așteptat cel puțin zece ore.

În timp ce stăteam pe canapea, privind în gol, Sam a dat câteva telefoane și, cinci minute mai târziu, a revenit în camera de zi.

— Sookie, ce mai stai? mi s-a adresat el subit.

Storurile astea sunt foarte murdare.

— Ce?

— Storurile, cum de-ai putut să le lași să ajungă în halul ăsta?

— Ce tot spui?

— Trebuie neapărat să le curățăm. Adu-mi o căldare cu apă, puțin clor și niște cârpe. Ah, și te-aș ruga să faci și niște cafea.

I-am ascultat rugămintea, dar m-am mișcat foarte încet și cu mare precauție, de teamă că m-aș fi putut usca și dezintegra la fel ca trupurile pe care le văzusem în sicrie.

Până când am revenit cu găleata și câteva cârpe, Sam dăduse jos perdelele.

— Unde ții mașina de spălat?

— În spate, dincolo de bucătărie, i-am spus, indicându-i locul cu degetul.

Sam a plecat cu brațele pline de rufe spre camera în care se găsea mașina de spălat. Buni spălase perdelele cu nici o lună de zile în urmă, pentru vizita pe care ne-o făcuse Bill. Însă nu am suflat nici o vorbă față de Sam despre acest lucru.

Am coborât unul din storuri, i-am fixat lamelele și m-am apucat să-l spăl. După ce am făcut lună storurile, am frecat amândoi tocurele ferestrelor. Puțin mai târziu, a început să plouă, așa că nu am mai putut ieși afară. Sam s-a înarmat cu un spălător extensibil cu mâner și a început să curețe pânzele de păianjen din colțurile tavanului, în vreme ce eu am șters marginile podelei. Apoi, a dat jos oglinda de deasupra căminului, a curățat de praf porțiunea de perete unde noi nu reușiserăm

să ajungem, am spălat oglinda și am reșezat-o la locul ei. Am lustruit șemineul vechi din marmură până când n-a mai rămas nici urmă din focul de peste iarnă. Am așezat în fața căminului un paravan foarte frumos, pictat cu magnolii înflorite, după care am curățat televizorul și i-am cerut lui Sam să-l ridice, așa încât să șterg și praful de sub el. Am pus toate casetele cu filme în carcasele lor și le-am notat pe cele pe care le înregistrasem de curând. Am ridicat pernele de pe canapea și am dat cu aspiratorul prin toate ungherele, curățînd astfel murdăria care se adunase între margini, unde am găsit totodată cinci cenți și o monedă de un dolar. Am aspirat covorul, după care am șters parchetul cu spălătorul și am trecut în partea rezervată sufrageriei, unde am lustruit tot ce se putea lustrui. Odată ce lemnul mesei și al scaunelor și-a recăpătat luciul, Sam m-a întrebat de câtă vreme nu mai dădusem atenție tacâmurilor de argint ale bunicii.

Într-adevăr, eu nu le curătasem niciodată și, când am deschis bufetul, mi-am dat seama că trebuia să ne ocupăm și de ele. Am cărat toate tacâmurile în bucătărie, am găsit soluția de curățat și ne-am pus iarăși pe lustruit. Deși radioul era pornit, după o vreme mi-am dat seama că Sam îl oprea de fiecare dată când începeau știrile.

Toată ziua am curățat și dereticat prin casă. A plouat de dimineață până seara. Sam mi-a vorbit numai pentru a mă orienta spre câte o nouă sarcină.

Am muncit din greu. La fel și el. La lăsarea serii,

cred că aveam cea mai curată casă din districtul Renard.

— Sookie, gata, eu plec, mi-a zis Sam. Presupun că vrei să rămâi singură.

— Da, i-am răspuns. Vreau să-ți mulțumesc într-o bună zi, dar nu o pot face acum. Astăzi m-ai salvat.

I-am simțit buzele atingându-mi ușor fruntea și, un minut mai târziu, am auzit ușa de la intrare închizându-se. M-am așezat la masă și am privit cum întunericul învăluia încet-încet bucătăria. Când n-am mai putut vedea nimic, am luat o lanternă mare și am ieșit afară.

Nu mă interesa că ploaia continua să cadă. Purtam doar o rochie din doc fără mâneci și sandale, adică exact așa cum mă îmbrăcasem imediat după telefonul lui Jason de dimineață.

Am poposit o clipă sub picăturile călduțe ale ploii, iar şuvițele de păr mi s-au lipit de cap și rochia mi s-a udat și-am simțit-o cum atârna grea pe mine. Am luat-o în stânga, spre pădure, și mi-am croit drum printre copaci, mai întâi precaută și cu pași mărunți. Pemăsură ce se risipea influența liniștitoare a lui Sam, am început să iuțesc pasul, ajungând apoi să alerg cât mă țineau picioarele, lovindu-mi obrajii de crengile aplecate ale arborilor și zgâriindu-mi picioarele prin buruienile de tot felul. Ieșind din pădure am gonit spre cimitir, luminându-mi calea cu fasciculul lanternei. Mă gândisem să merg în cealaltă parte a casei Compton, dar am simțit dintr-odată că Bill ar trebui să fie chiar acolo, în cei șase acri plini de oase și

pietre funerare. M-am oprit în centrul celei mai vechi părți a cimitirului, înconjurată de morminte modeste și monumente funerare impresionante, doar în tovărășia morților.

— Bill Compton! am strigat. Ieși odată afară!

M-am învârtit în cerc, scrutând bezna totală din jurul meu, știind bine că, deși eu nu-l puteam vedea, Bill mă putea zări foarte ușor – asta în cazul în care una dintre siluetele înnegrite, carbonizate și exfoliate pe care le văzusem în curtea casei din Monroe nu era a lui.

Nu s-a auzit nici un sunet și nici o mișcare, cu excepția ploii torențiale ce mă udase learcă.

— Bill! Bill! Ieși odată!

Brusc, n-am auzit, ci mai degrabă am simțit mișcare în dreapta mea. Mi-am îndreptat lanterna în acea direcție. Pământul s-a curbat și, în timp ce eu rămăsesem stană de piatră, o mână albă a apărut subit din solul cărămiziu. Umflându-se, țărâna s-a fărâmițat și din pământ a ieșit o siluetă.

— Bill?

Forma s-a îndreptat spre mine. Înveșmântat doar în dungile roșietice ale țărânei spălate de ploaie și având părul plin de noroi, Bill pășea șovăielnic în direcția mea.

N-am putut să mă duc spre el.

— Sookie, de ce-ai venit aici? m-a întrebat el după ce s-a oprit foarte aproape de mine, cu o voce care, pentru prima dată, părea dezorientată și nesigură.

Trebuia să-i spun, dar nu puteam deschide gura.

— Iubito, ce e?

M-am prăbușit ca o piatră grea, căzând în genunchi pe iarba îmbibată de apă.

— S-a întâmplat ceva în timp ce-am dormit? m-a întrebat el, îngenunchind lângă mine, în timp ce apa îi curgea șiroaie pe trupu-i despuiat.

— Nu ești îmbrăcat, i-am șoptit.

— Nu, pentru că mi-aș fi murdărit hainele, mi-a răspuns el grijuliu. Așa că mi le dau jos de fiecare dată când dorm în pământ.

— Ah, firește.

— Hai, spune-mi ce te frământă.

— Dar nu vreau să mă urăști.

— Ai făcut ceva?

— Ah, Dumnezeule, n-am făcut nimic! Însă aș fi putut să te avertizez mai serios; aș fi putut să te zgâlțai de guler și să te oblig să mă ascuți. Am încercat să te sun, Bill!

— Ce s-a întâmplat?

I-am pus încet palma pe fiecare obraz în parte, mângâindu-i pielea și realizând cât de mult aș fi pierdut și cât de mult aș putea pierde.

— Bill, vampirii din Monroe sunt morți. Și a mai fost cineva în afară de ei.

— Harlen, a zis el cu glas voalat. Harlen a rămas la ei noaptea trecută, fiindcă el și Diane se înțelegeau perfect...

Bill a tăcut, fixându-mă cu privirea și așteptând să continui.

— Au fost arși.

— Și n-a fost un accident.

— Nu.

S-a ghemuit lângă mine în bezna împânzită de picăturile ploii și, fără să-i pot vedea chipul, strângeam puternic lanterna în mână, simțind dintr-odată cum mă părăsesc toate forțele, în timp ce Bill devenea din ce în ce mai furios.

Îi simțeam din plin cruzimea.

Simțeam că era foarte înfometat.

Nu-l văzusem niciodată comportându-se ca un adevărat vampir. Nu mai rămăsese nimic uman în el.

În momentul imediat următor, și-a întors chipul spre cer și a început să urle.

Din turbarea care pusese stăpânire pe el, mi-am dat seama că era în stare să ucidă chiar în clipa aceea, iar eu eram persoana cea mai la îndemână.

De îndată ce-am înțeles pericolul în care mă aflam, Bill m-a apucat de brațe și m-a tras ușor către el. Nu avea nici un rost să mă opun. De fapt, simțeam că un astfel de gest n-ar fi făcut decât să-l întărească și mai mult. Bill m-a ținut la mai puțin de două degete distanță de el și aproape că-i puteam percepe mirosul pielii, simțindu-i din plin neliniștea și furia lăuntrică.

Simțind că salvarea mi-ar putea veni numai dacă-i orientam energia în altă direcție, am anulat complet distanța dintre noi și i-am atins pieptul cu buzele. I-am lins picăturile de ploaie, dezmiardându-l cu obrazul și strângându-l puternic în brațe.

O clipă mai târziu, i-am simțit dinții creștându-mi umărul. După care Bill s-a prăbușit țeapăn, greu și pe deplin stârnit, culcându-mă brutal cu spatele

în noroi și împlântându-se în mine cu atâta forță, încât ai fi zis că dorește să străpungă pământul prin trupul meu. Am țipat, iar el mi-a răspuns printr-un mârâit, de parcă am fi fost doi sălbatici ce se tăvăleau în noroi, doi oameni ai cavernelor. Măinile mi s-au încleștat în pielea spatelui său și am simțit pe brațe ropotul picăturilor, căldura șuvițelor de sânge ce mi se scurgeau pe sub unghii și ritmul stăruitor al mișcării sale. Când și-a înfipt colții adânc în gâtul meu, am crezut că mă va afunda complet în noroi și că acolo îmi voi găsi mormântul.

Am terminat subit, iar Bill a urlat în momentul orgasmului, după care s-a prăbușit peste mine, retrăgându-și caninii și mângâind cu limba locul în care mă înțepase cu dinții.

Crezusem că, fără să vrea, ar fi putut să mă omoare.

Mușchii nu mă mai ascultau deloc, deși știam foarte bine cum voiam să acționez. Bill m-a luat în brațe și m-a dus la el acasă, a deschis larg ușa de la intrare și m-a cărat până în baia spațioasă. După ce m-a lăsat pe carpetă – pe care i-am murdărit-o de noroi, apă de ploaie și o șuviță de sânge –, Bill a dat drumul la apă și, odată ce s-a umplut cada, m-a ridicat și m-a pus înăuntru, după care a intrat și el. Am lenevit amândoi pe scaunele căzii, bălăcindu-ne ușor picioarele în apa înspumată ce-și pierdea încet-încet transparența.

Bill privea în gol, pierdut.

— Au murit chiar toți? a întrebat el foarte încet.

— Toți, plus o tânără, i-am răspuns, tot în

șoaptă.

— Ce-ai făcut azi, toată ziua?

— Am făcut curat în casă. M-a ajutat și Sam.

— Sam, a repetat Bill, gânditor. Sookie, spune-mi, poți să citești mintea lui Sam?

— Nu, i-am mărturisit, simțindu-mă dintr-odată extenuată.

Mi-am cufundat capul în apă și, când mi l-am ridicat, Bill s-a apropiat cu sticla de șampon, mi-a spălat bine părul, mi l-a clătit și apoi m-a pieptănat, la fel ca prima dată când făcuserăm dragoste.

— Bill, îmi pare rău pentru prietenii tăi, i-am spus atât de extenuată, încât de-abia mi-am găsit cuvintele. Însă mă bucur nespus că tu ești în viață.

L-am cuprins de gât cu brațele și mi-am lăsat capul pe umărul lui, la fel de dur ca o rocă, după care el m-a șters cu un prosop mare și alb. Îmi amintesc apoi că am apreciat moliciunea pernei, după care Bill s-a întins lângă mine, m-a luat în brațe și, câteva clipe mai târziu, am adormit.

Imediat după miezul nopții, m-au trezit niște zgomote de pași. Cred că visasem ceva destul de urât, pentru că inima-mi bătea puternic.

— Bill? am întrebat cu teamă în glas.

— Ce este? mi-a răspuns el, așezându-se pe marginea patului.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu. Am ieșit puțin pe-afară.

— E cineva în curte?

— Nu-i nimeni, iubita mea, mi-a răspuns el foșnind așternuturile și strecurându-se lângă mine.

— Oh, Bill, nici nu vreau să mă gândesc, dar până acum am crezut că ești și tu într-unul din acele coșciuge, i-am zis, având în minte imaginile și momentele trăite.

— Sookie, nu te-ai gândit că și tu ai putea ajunge într-unul din acei saci mortuari? Dacă vor veni în zorii zilei să dea foc și casei tale?

— Trebuie să mergem neapărat la mine! De casa mea nu se vor atinge! Vei fi în siguranță alături de mine, i-am răspuns cu toată convingerea.

— Sookie, ascultă-mă: ai putea muri din cauza mea.

— Și ce-aș pierde? I-am întrebat, înflăcărată. Din clipa în care ne-am întâlnit am trăit cea mai frumoasă perioadă a vieții mele!

— Dacă mor, du-te la Sam.

— Mă dai deja altuia?

— Nu, niciodată, mi-a răspuns pe un ton calm și imperturbabil. Niciodată!

Stătea la numai un cot distanță de mine și i-am simțit mâinile strângându-mă ușor de umeri, după care s-a aplecat și și-a lipit corpul rece de al meu.

— Bill, ascultă-mă și tu. Nu am eu prea multă școală, dar proastă nu sunt. Într-adevăr, nu am o experiență vastă, i-am zis, sperând să nu zâmbească în întuneric, și nu sunt obișnuită cu vicleniile oamenilor, dar naivă nu sunt. Îi pot convinge să te accepte. Știu că o pot face.

— Dacă există cineva capabil de acest lucru, tu ești aceea, mi-a răspuns el. Te doresc încă o dată.

— Adică...? Ah, înțeleg, i-am răspuns după ce

mi-a luat mâna și a coborât-o spre abdomenul său. Și eu te doresc, i-am mărturisit sinceră, sperând să supraviețuiesc zguduirilor din cimitir, unde Bill fusese atât de violent, încât mă simțeam de parcă aș fi fost bătută, deși încă mă bucuram de acel fior călduț ce-mi străbătea corpul, acea senzație plăcută de excitare cu care mă răsfățase Bill.

— Scumpule, i-am zis, dezmiardându-l pe tot corpul. Iubitule, am adăugat, sărutându-l cu pasiune și simțindu-i colții cu vârful limbii, ce crezi, o poți face fără să muști? I-am întrebat în șoaptă.

— Da. Însă mă simt extraordinar când îți gust și sângele.

— Nu te-ai simți aproape la fel de bine și fără acest lucru?

— Nu va fi la fel de plăcut, însă nu vreau să te epuizez.

— Dacă nu-i prea mare deranjul, i-am răspuns, ușor sarcastică. Ultima dată mi-au trebuit câteva zile până să-mi revin.

— Am fost un egoist... dar ești mult prea bună.

— Dacă sunt în putere, aș putea fi și mai bună, l-am întăritat.

— Bun, atunci arată-mi cât ești de puternică, mi-a zis el ispititor.

— Întinde-te pe spate. Nu știu cum mă voi descurca, dar unor oameni le place această poziție.

Respirația i s-a întesit imediat ce l-am încălecat. Eram bucuroasă că în cameră era întuneric, iar afară continua să plouă. Un scurt fulger i-a luminat ochii strălucitori, în timp ce m-am așezat în ceea ce speram să fie o poziție inspirată și am simțit

cum mă penetrează. Îmi pusesem toată nădejdea
în instincte și acestea nu mi-au înșelat așteptările.

Capitolul 8

Eram din nou împreună, iar îndoielile de până atunci mi-au fost risipite temporar de teama pe care mi-o dăduse gândul că l-aș fi putut pierde.

Dacă munceam nopțile, după serviciu mă duceam direct la Bill și, de obicei, îmi petreceam la el restul nopții. Când lucram de zi, Bill venea la mine după înserat și ne uitam la televizor, ori mergeam la cinematograful, ori jucam scrabble. O dată la trei zile îmi luam liber și Bill îmi promisese că se va abține să mă muște în acea noapte; altminteri începeam să mă simt foarte obosită și anemică. Și chiar exista acest pericol, dacă Bill se hrănea din mine prea mult... Așa că am început să iau o mulțime de vitamine și fier, până când Bill a început să se plângă de aroma pe care o căpătasem și am fost nevoită să reduc consumul de fier.

Când dormeam noaptea, Bill se ocupa de alte treburi. Uneori citea, alteori se plimba până spre dimineață, iar altă dată muncea în curtea casei, la lumina becurilor de veghe.

Dacă a luat cumva sânge și de la alte persoane, a ținut secret acest lucru și l-a făcut departe de Bon Temps, așa cum de altfel îi și cerusem.

Rutina era într-o câțva îngrijorătoare, deoarece simțeam că nu facem altceva decât să așteptăm. Incendierea cuibului din Monroe îl înfuriase pe Bill

și cred că-l și înspăimântase. Este totuși iritant să știi că în starea de veghe ești extraordinar de puternic, iar în timpul somnului devii complet neputincios.

Ne întrebam amândoi dacă se mai domolise antipatia populației față de vampiri, odată ce dispăruseră definitiv din scenă scandalagii aceia teribili.

Deși Bill nu mi-a vorbit direct despre acest lucru, din cursul pe care îl luau uneori conversațiile noastre știam că-și făcea griji în privința siguranței mele, din moment ce criminalul lui Maudette, al lui Dawn și al bunicii mele încă era în libertate.

Dacă locuitorii din Bon Temps și din orășelele învecinate crezuseră cumva că incendierea vampirilor din Monroe le va mai liniști gândurile în privința crimelor, ei bine, se înșelaseră, pentru că în urma autopsiei celor trei cadavre se descoperise că victimelor nu li se luase nici o picătură de sânge în momentul uciderii. În plus, urmele de mușcături de pe gâtul lui Maudette și al lui Dawn nu doar păreau, ci chiar erau foarte vechi. Cauza morții celor două fete o reprezentase strangularea. De asemenea, s-a constatat că ele avuseseră raporturi sexuale înainte să moară, dar și după.

Eu, Arlene și Charlise eram foarte precaute când mergeam singure în parcare, înainte să intrăm în casă aveam grijă să verificăm dacă ușa nu fusese cumva descurată și căutam să nu trecem cu vederea mașinile care s-ar fi ținut prea mult după noi. Însă este foarte obositor și stresant să-ți menții permanent trează o asemenea stare de prudență și

sunt convinsă că, într-un târziu, am fi renunțat toate și am fi revenit la vechile noastre obiceiuri, fapt oarecum scuzabil în cazul colegelor mele care nu locuiau singure, așa cum se întâmplase cu primele două victime; Arlene locuia cu copiii ei și cu Rene Lenier din când în când, iar Charlsie cu soțul ei, Ralph.

Eu însă nu stăteam cu nimeni.

Jason începuse să vină seară de seară la bar și, dându-mi de înțeles că dorea să repare ruptura apărută între noi, căuta de fiecare dată să converseze cu mine, iar eu îi răspundeam cât puteam de prietenos. Dar Jason căpătase obiceiul să bea tot mai mult și, chiar dacă părea să țină cu adevărat la Liz Barrett, patul lui devenise la fel de frecventat ca o toaletă publică. Am rezolvat împreună neînțelegerile referitoare la proprietățile bunicii și la cele ale unchiului Bartlett, deși numai pe el îl interesau acestea din urmă, pentru că unchiul Bartlett îi lăsase lui Jason tot ce avea, mai puțin banii pe care îi promisem eu ca moștenire.

Într-una din serile în care băuse o bere în plus, Jason mi-a spus că mai fusese chemat de două ori la poliție și acest lucru îl înnebunea. Reușise în sfârșit să intre în contact cu Sid Matt Lancaster, iar acesta îl sfătuisese să nu mai dea curs invitațiilor polițiștilor, atâta vreme cât nu-l însoțea și el, ca avocat.

— De ce tot insistă să te cheme la secție? l-am întrebat. Înseamnă că este ceva ce nu mi-ai spus. Andy Bellefleur nu s-a agățat de nimeni atât de mult și știm cu toții că Dawn și Maudette nu erau

deloc mofturoase când alegeau un partener cu care să-și împartă patul.

Jason m-a privit realmente îngrozit. Nu-l văzusem niciodată atât de stânjenit pe fratele meu mai mare.

— Mi-au găsit filmele, a bombănit el.

M-am aplecat, pentru a fi sigură că auzisem bine.

— Ce filme? I-am întrebat, neștiind ce să cred.

— Șșș, a făcut, privindu-mă spăsit. Ne-am filmat.

În acel moment, cred că m-am rușinat în aceeași măsură ca și Jason. Frații și surorile nu trebuie să știe chiar totul unii despre ceilalți.

— Le-ai dat voie să-ți ia casetele? i-am zis într-o doară, nevenindu-mi să cred cât fusese de nechibzuit.

Jason s-a uitat în cealaltă direcție, iar ochii săi gri-albaștri s-au umplut de lacrimi.

— Ai fost un prost, i-am spus. Chiar dacă ți se poate ierta faptul că nu aveai de unde să știi că va apărea o asemenea conjunctură și totul va ieși la iveală, chiar nu te-ai gândit ce s-ar putea întâmpla în momentul în care vei dori să te căsătorești? Dacă una dintre fostele tale iubite va considera că este de datoria ei să trimită viitoarei tale mirese o copie a micilor voastre tangouri?

— Surioară, mersi că mă ataci când sunt la pământ.

Am inspirat profund.

— Bine, gata, dar ai încetat să mai înregistrezi astfel de casete, da?

A dat energic din cap, însă nu l-am crezut.

— I-ai spus lui Sid Matt despre toate acestea?

Jason mi-a răspuns cu aceeași mișcare din cap, dar mai puțin categoric.

— Și crezi că ăsta e motivul pentru care te sâcâie Andy?

— Da, mi-a zis el, morocănos.

— Înseamnă că te vor lăsa în pace, odată ce-ți vor analiza lichidul seminal și vor vedea că nu corespunde cu ce au găsit la Maudette și Dawn, i-am răspuns, încercând să nu-l privesc în ochi, așa cum făcea de altfel și el, fiindcă nu mai discutaserăm niciodată despre recoltarea unor astfel de probe.

— Așa mi-a zis și Sid Matt. Doar că n-am încredere în analizele lor.

Nu-mi venea să cred: fratele meu avea suspiciuni față de cele mai sigure probe ce pot fi prezentate în instanță.

— Crezi că Andy va falsifica rezultatele?

— Nu, Andy e de treabă. El doar își face meseria. Însă nu știu nimic despre chestia asta cu ADN-ul.

— Ești prostuț rău de tot, i-am răspuns, sperând ca Sid Matt Lancaster să aibă mai multă putere de convingere, după care m-am întors și am mers să servesc cu câte o nouă halbă mare de bere patru clienți din Ruston, studenți la colegiu, care păreau puși pe chefit.

Înainte să plece din bar, am vorbit încă o dată cu Jason.

— Vrei să mă ajuți? m-a întrebat el, întorcându-

și spre mine un chip pe care abia l-am putut recunoaște.

Prietena cu care venise se dusesese la toaletă, iar Jason mă abordase imediat ce trecusem pe lângă masa lui. Era prima oară când îmi cerea ajutorul.

— Cum?

— N-ai putea să le citești mințile bărbaților care vin în bar și să afli cine este adevăratul făptaș al crimelor?

— Jason, nu-i deloc atât de ușor pe cât pare, i-am răspuns încet, alegându-mi cu atenție cuvintele. În primul rând, tipul respectiv trebuie să se gândească la crimă în momentul în care mă concentrez asupra lui. În al doilea rând, nu pot întotdeauna să percep cu limpezime gândurile. Uneori mă simt de parcă aș asculta bruiatul unui aparat radio și nu pot să disting absolut nimic. Alții manifestă un amalgam de sentimente și trăiri; este ca și cum ai asculta pe cineva care vorbește în somn, înțelegi? Îmi pot da seama dacă sunt bucuroși sau triști, dar nu pot desluși sensul cuvintelor. Iar altă dată, când reușesc să prind câte-un gând, nu pot ajunge la sursa gândului dacă este aglomerație în cameră.

Jason se holba la mine. Până atunci nu vorbisem niciodată deschis despre deficiența mea.

— Și cum de-ai reușit să nu înnebunești până acum? m-a întrebat el, dând uimit din cap.

Intenționez să-i explic pe scurt modul în care îmi foloseam bariera mentală, dar Liz Barrett a revenit la masă, proaspăt rujată și aranjată. Jason și-a reluat aerul de crai, cu multă ușurință, în timp

ce eu începusem să regret că nu discutasem cu el mai din vreme, când fusese singur.

Mai târziu, când ne pregăteam de plecare, Arlene m-a întrebat dacă pot să văd de copiii ei în seara următoare. Urma să avem amândouă liber și dorea să meargă în Shreveport cu Rene, să vadă un film și să iasă la un restaurant.

— Bineînțeles! i-am spus. N-am mai stat cu ei de multă vreme.

Deodată, chipul lui Arlene a împietrit. Întorcându-și fața pe jumătate spre mine, a dat să-mi spună ceva, dar s-a gândit mai bine înainte de a-mi vorbi, apoi a bâlbâit:

— Ăăă... o să fie și Bill la tine?

— Da, fiindcă am stabilit să vedem amândoi un film. Măine-dimineață trebuie să mă duc să închiriez o casetă video, însă o să iau ceva și pentru copii, i-am zis, înțelegând imediat de ce șovăise. Ah, ia stai puțin, nu vrei să-i lași pe ăia mici la mine dacă este și Bill acolo? am întrebat-o, simțind cum creștea furia în mine.

— Sookie, a început ea timid, scumpa mea. Țin foarte mult la tine, dar nu ai cum să înțelegi, pentru că nu ești mamă. Nu-mi pot lăsa copiii în prezența unui vampir. Îmi este imposibil.

— Chiar dacă sunt și eu acolo și țin la ei ca și cum ar fi copiii mei? Indiferent de faptul că Bill nu s-ar atinge pentru nimic în lume de un copil? am răbufnit, aruncându-mi breteaua poșetei pe umăr și ieșind pe ușa din spate, lăsând-o pe Arlene complet devastată.

Deși, fir-ar să fie, era cu prisosință de înțeleș să fie îngrijorată!

Când am cotit pe drumul ce ducea acasă mă mai liniștisem, deși nu-mi trecuseră nervii de tot. Îmi făcusem griji în privința lui Jason, cășunasem pe Arlene, pe Sam îl priveam mai mereu atât de încruntată, încât, în ultima perioadă, se comporta cu mine de parcă aș fi fost o cunoștință oarecare. Nu știam dacă să mă duc la Bill, ori să mă îndrept direct spre casă, dar a doua variantă mi s-a părut o idee mai bună.

Cincisprezece minute după ora la care ar fi trebuit să ajung la el, Bill și-a arătat grija față de mine apărând neanunțat la ușa mea.

— Nu ai venit și nici n-ai sunat, m-a întâmpinat el în șoaptă, imediat ce i-am deschis ușa.

— Sunt un pachet de nervi, i-am zis.

Precaut, Bill a păstrat distanța.

— Îmi pare rău că te-am făcut să te îngrijorezi, i-am răspuns o clipă mai târziu. N-o să se mai repete, am adăugat îndepărtându-mă, pornind spre bucătărie.

Bill m-a urmat, sau cel puțin așa am presupus, fiindcă se mișca atât de discret, încât nu-l puteam simți. Trebuia să-l văd ca să știu sigur că se află într-un loc sau altul.

Când m-am oprit în mijlocul bucătăriei, l-am văzut sprijinit de tocul ușii; m-am simțit din nou cuprinsă de un val de furie și m-am întrebat de ce alesesem camera aceea. Enervată, aproape că-mi venea să sparg tot ce-mi cădea în mână. Nu fusesem crescută așa și nu eram obișnuită să dau

frâu liber unor astfel de impulsuri, așa că mi-am înfrânat pornirea, strângând din pleoape și încleștându-mi pumnii.

— Trebuie să sap o groapă, i-am zis, pornind imediat spre ușa din spate.

Am deschis larg ușile șopronului, am luat o cazma și am pornit spre partea din spate a curții, unde aveam un petic de pământ pe care nu creștea absolut nimic de ani de zile. Am proptit muchia cazmalei în pământ, am apăsas cu piciorul și am dislocat o bucată din sol. Am continuat sârguincioasă acțiunea, timp în care groapa se adâncea, iar movila de pământ de alături se înălța încet-încet.

— Am mușchi foarte puternici la brațe și omoplați, i-am spus, gâfâind din greu și sprijinindu-mă de coada cazmalei.

Bill ședea pe un șezlong și mă privea.

Văzând că nu-mi răspunde, mi-am reluat lucrul și, în cele din urmă, m-am ales cu o groapă de toată frumusețea.

— Ai de gând să îngropi ceva? m-a întrebat el când și-a dat seama că terminasem.

— Nu, i-am răspuns, privind groapa. O să plantez un copac.

— Ce fel de copac?

— Un stejar secular, i-am răspuns, fără să stau prea mult pe gânduri.

— Și unde găsești așa ceva?

— La grădina botanică. O să merg acolo săptămâna asta.

— Sunt arbori cărora le trebuie zeci de ani să

crească.

— Și ce contează asta pentru tine? am răbufnit, ducând înapoi cazmaua în șopron, după care m-am sprijinit extenuată de peretele magazinei.

Bill a vrut să mă ridice în brațe.

— Sunt *femeie în toată firea*, m-am răstit la el. Pot să merg și singură în casă.

— Ți-am greșit cu ceva? m-a întrebat el pe un ton destul de rece, care m-a făcut imediat să-mi revin și să-mi dau seama că începeam să întrec măsura.

— Îmi cer scuze din nou.

— Ce te-a supărat atât de mult?

Nu puteam să-i dezvălui discuția cu Arlene.

— Bill, tu ce faci când ești nervos?

— Scot un copac din rădăcini, mi-a răspuns el. Sau, câteodată, rănesc pe cineva.

Să sap groapa nu fusese o treabă rea. Ba chiar fusese o activitate constructivă. Dar, chiar și-așa, eram în continuare destul de agitată, simțeam un fel de iritare ușoară, o nervozitate care-și pierduse semnificativ din intensitate, dar încă persista. Câteva clipe mai târziu, am început să mă învârt de colo-colo, ca și cum aș fi căutat să distrug primul lucru care-mi era la îndemână.

Bill însă părea foarte priceput în a-mi desluși limbajul trupului.

— Ar trebui să faci dragoste, mi-a sugerat el. Fă-o cu mine.

— N-am nici un chef de asta.

— Te rog, dă-mi voie să-ți schimb părerea.

A reușit în cele din urmă să-mi calmeze furia,

dar sexul nu a putut să șteargă toată amărăciunea din sufletul meu. Arlene mă desconsidera profund.

În timp ce Bill îmi împlotea părul – un obicei care-l liniștea foarte mult –, n-am făcut decât să privesc pierdută, în gol.

— Astă-seară a venit și Jason la bar, i-am spus.

— Și ce-a vrut?

Bill era uneori foarte priceput în a tălmăci gândurile oamenilor.

— S-a arătat interesat de capacitățile mele telepatice și m-a rugat să le citesc mințile oamenilor care intră în bar, că poate astfel voi reuși să-l descopăr pe criminal.

— Cu excepția câtorva zeci de puncte slabe, nu-i deloc o idee rea.

— Serios?

— Da, pentru că nici fratele tău și nici eu nu vom mai fi priviți cu suspiciune dacă ucigașul ajunge în spatele gratiilor și, în plus, tu vei fi în siguranță.

— Așa este, însă nu știu cum aş putea face lucrul ăsta. Îmi va fi foarte greu, plus că e dureros și plictisitor să analizez o grămadă de informații, doar pentru a găsi un mic indiciu, o scânteie a unui gând.

— Nu-i deloc mai dureros sau mai greu decât să fii suspectat de crimă. Problema ta e că te-ai obișnuit să-ți ții ferecat acest har.

— Vorbești serios? l-am întrebat, dând să mă întorc să-i văd chipul, dar mâinile sale m-au readus imediat în poziția în care stătusem, pentru a termina să-mi împlotească părul.

Nu considerasem niciodată ca fiind o atitudine egoistă hotărârea de a sta departe de gândurile oamenilor, însă, în situația de față, chiar aș fi fost egoistă, deși urma să încalc serios intimitatea celor din jurul meu.

— Voi acționa ca un detectiv, mi-am șoptit, încercând să mă văd într-o lumină mai bună decât aceea de simplă persoană indiscretă.

— Sookie, mi-a zis Bill pe un ton care mi-a stârnit atenția. Eric m-a rugat să te mai aduc o dată în Shreveport.

Mi-a trebuit o clipă să-mi amintesc cine era Eric.

— Ah, te referi la vikingul ăla solid?

— Da, vampirul cel mai bătrân dintre noi, mi-a zis Bill mai clar.

— Vrei să spui că ți-a ordonat să mă duci acolo?

Nu-mi plăcea deloc ce auzeam și m-am întors imediat pe marginea patului, pentru a-l privi pe Bill direct în ochi. De această dată, nu m-a oprit. L-am scrutat atentă și am observat pe chipul său ceva ce nu mai văzusem niciodată.

— Ești obligat să mă duci la el, i-am zis îngrozită, fiindcă nu-mi imaginasem că Bill poate primi ordine de la altcineva. Dar, scumpule, eu nu vreau să-l văd pe Eric.

Însă dorința mea nu avea nici o importanță.

— Ce, el e împăratul vampirilor? I-am întrebat înfuriată și plină de îndoieli. Sau ți-a făcut cumva o propunere pe care n-ai putut s-o refuzi?

— Este mai bătrân decât mine și, pentru a fi mai explicit, e foarte puternic.

— Nimeni nu-i mai puternic decât tine, i-am

răspuns, îndrăzneță.

— Mi-aș fi dorit să ai dreptate.

— Sau ce, este cumva șeful vampirilor din regiune?

— Da, cam așa ceva.

Bill fusese întotdeauna foarte rezervat în ceea ce privea modul în care se organizau și trăiau vampirii, iar acest lucru chiar nu mă deranjase. Dar asta numai până în acel moment.

— Și ce vrea? Ce-mi poate face dacă refuz să merg?

Bill a sărit peste răspunsul la prima mea întrebare.

— Va trimite pe cineva să te ia.

— Tot vampiri?

— Da.

Maroniul-închis al ochilor săi, deși opac, strălucea adânc, impresionant.

Am încercat să analizez această stare de lucruri, fiindcă nu-mi plăcea deloc să primesc ordine și nu eram obișnuită să ajung în situații-limită în care să nu am variante între care să aleg. A trebuit să-mi bat capul câteva minute ca să evaluez situația.

— Și te vei simți cumva obligat să te lupți cu ei?

— Bineînțeles. Doar ești a mea.

Iarăși apăruse acest „a mea”, ceea ce ar fi putut însemna că el chiar vorbea serios. Simțeam că nu mai era mult până să-mi dea lacrimile, deși știam bine că nu mă puteau ajuta cu nimic.

— Înseamnă că va trebui să mă duc, i-am zis, încercând să nu par prea amărâtă. Dar să știi că asta nu-i altceva decât șantaj.

— Sookie, vampirii *nu sunt ca oamenii*. Eric se poate folosi de orice mijloc pentru a-și atinge țelul, adică acela de a te aduce în Shreveport.

Nu trebuia să-mi dea prea multe explicații pentru a se face înțeles.

— Ei bine, și eu am înțeles, dar nu-mi place deloc. Mă simt de parcă aș fi între ciocan și nicovală! Și ce vrea de la mine? am întrebat, privindu-l dezgustată pe Bill imediat ce auzisem clar răspunsul în minte. Ah, nu, pentru nimic în lume nu fac una ca asta!

— Nu va face sex cu tine și nici nu te va mușca, decât peste cadavrul meu.

Chipul strălucitor al lui Bill și-a pierdut parcă orice urmă de familiaritate și a devenit complet străin.

— Iar dacă și el știe bine acest lucru, i-am zis nesigură, înseamnă că vrea să mă vadă pentru alt motiv.

— Da, m-a aprobat Bill. Însă nu știu despre ce poate fi vorba.

— Așa stând lucrurile, dacă nu mă vrea pentru farmecul meu și nici pentru calitatea excepțională a sângelui meu, s-ar putea să mă cheme pentru micuțul meu... cusur.

— Te referi la harul tău.

— Exact, i-am zis sarcastică. La harul meu atât de prețios.

Furia-mi, despre care crezusem că se potolise definitiv, a revenit instantaneu și m-a copleșit ca o gorilă de două sute de kilograme. Mă simțeam speriată de moarte și m-am întrebat ce simțea Bill.

Mi-era însă teamă să-l întreb până și acest lucru, așa că am întrebat cu totul altceva.

— Când?

— Mâine-noapte.

— Presupun că acesta este unul dintre neajunsurile unei relații netradiționale, i-am zis, privind peste umărul său la modelul tapetului pe care-l alesese bunica în urmă cu mai bine de zece ani și promițându-mi că-l voi schimba dacă voi trece cu bine peste această încercare.

— Te iubesc, mi-a șoptit el.

Nu era vina lui.

— Și eu te iubesc, i-am spus, simțind că trebuie să încetez odată cu smiorcăiala și cu cerșitul, cu milogeala de genul: „Te rog, nu-l lăsa pe vampirul cel rău să mă rănească; nu-l lăsa să mă violeze.”

Dacă eu mă simțeam ca între ciocan și nicovală, Bill trebuie să fi trăit o senzație mult mai critică, deși n-am reușit nici măcar să estimez capacitatea de autocontrol de care dădea dovadă. Oare să fi fost cu adevărat calm? Erau oare vampirii capabili să înfrunte dureri și asemenea forme de neputință fără să simtă măcar o vagă neliniște interioară?

M-am uitat cu mai multă atenție la chipul lui, la trăsăturile sale fine, atât de familiare, și la tenul alb-mat, la bolta neagră a sprâncenelor și la linia splendidă a nasului. Observându-i în acel moment caninii ușor lăsați, mi-am amintit că furia și excitația sexuală îi făceau să se coboare de tot.

— Sookie, în seara asta..., a zis el, ademenindu-mă cu mâinile să mă întind alături.

— Ce anume?

— Astăzi cred că ar trebui să bei din sângele meu.

M-am strâmbat, scârbită:

— Îh! Nu ai nevoie de toată puterea ta pentru mâine-noapte? Deocamdată, nu sunt rănită.

— Cum te-ai simțit după ce-ai gustat din sângele meu și după ce ți-am pus înăuntru sânge de la mine?

M-am gândit o clipă.

— Destul de bine, am recunoscut.

— Ai mai fost de-atunci bolnavă?

— Nu, dar nici nu mă prea îmbolnăvesc eu așa de ușor.

— Ai avut mai multă energie?

— Doar când nu mi-o iei tu înapoi! i-am răspuns arțăgoasă, deși nu m-am putut abține să nu zâmbesc ușor.

— Ai fost mai puternică?

— Aăă... da, m-am simțit mai în forță, i-am zis, amintindu-mi cât de bine îmi fusese cu o săptămână în urmă, după ce cărasem singură în casă fotoliul nou pe care mi-l cumpărasem.

— Ți-a fost mai ușor să-ți controlezi forțele?

— Da, am observat și acest lucru, fiindcă am renunțat chiar și la orele mele de odihnă.

— Dacă bei din mine în seara aceasta, mâine-noapte vei avea și mai multă putere.

— Iar tu vei fi mai slăbit.

— Asta numai dacă-mi iei prea mult sânge, dar chiar și-așa, mă pot recupera în timpul somnului de peste zi. Și așa putea găsi pe cineva prin care să-mi refac forțele, înainte să mergem în Shreveport

măine-seară.

Chipul mi-a trădat amărăciunea din suflet, fiindcă între a-l suspecta și a ști sigur că se hrănește cu sângele altcuiva era o mare diferență.

— Sookie, o fac numai pentru noi și nu voi face sex cu nimeni, îți promit.

— Tu chiar crezi că sunt necesare toate acestea?

— Cel puțin necesare, ca să nu mai spun că ne vor fi de mare ajutor. Și avem nevoie de tot ajutorul posibil.

— În regulă. Atunci, cum să facem? I-am întrebat, bucuroasă că nu-mi mai aminteam prea multe din seara bății.

Bill mă privea destul de ciudat și-mi dădea impresia că era ușor amuzat.

— Sookie, nu ești entuziasmată?

— Fiindcă urmează să beau din sângele tău? Scuză-mă, dar asta nu-i o metodă care să mă stimuleze.

A dat încet din cap, ca și cum ar fi fost peste puterea lui de înțelegere.

— Uneori mai uit, a zis el, firesc. Chiar nu mai știu cum este să fii om. Așadar, ce preferi: gâtul, încheietura sau pântecul?

— În nici un caz abdomenul, i-am răspuns, pripindu-mă. Bill, chiar nu știu. Oh! Ce vrei tu.

— Gâtul, a spus el. Suie-te pe mine, Sookie.

— Dar e ca și cum am face dragoste.

— Așa este cel mai ușor.

L-am încălecat și m-am lăsat ușor pe el, simțindu-mă oarecum ciudat, pentru că era o

poziție în care stăteam numai când făceam dragoste.

— Sookie, mușcă-mă, mi-a șoptit el.

— Nu pot! am protestat.

— Dacă nu muști, voi folosi un cuțit.

— N-am dinții atât de ascuțiți ca ai tăi.

— Sunt suficient de tăioși.

— O să te doară.

A răs înfundat și i-am simțit sub mine unduirile pieptului.

— Fir-ar să fie!

Am tras puternic aer în piept, m-am îmbărbătat și l-am mușcat. M-am descurcat foarte bine, n-avea rost să trăgănez lucrurile. Am simțit pe buze gustul metalic al sângelui. Gemând încet, Bill și-a coborât palmele pe spatele meu și m-a pătruns cu degetele.

Am tresărit, icnind.

— Bea, mi-a zis el sălbatic și m-am conformat imediat.

Strângându-mă puternic în brațe, a început să geamă tot mai tare și mai grav. Am fost cuprinsă de un mic fior de nebunie, m-am prins de el ca o lipitoare, m-a penetrat și a început să se miște, ținându-mă strâns cu mâinile de coapse. Am continuat să-i sorb din sânge și m-au invadat o mulțime de viziuni, imagini ce se derulau toate pe un fundal întunecat: siluete albe ce ieșeau din pământ și porneau la vânătoare, suspansul goanei printre copaci, prada ce găfâia în față și spaima acesteia, excitantă; hăituirea, tropotul picioarelor, zvâcnetul sângelui prin vene...

Bill a icnit prelung și s-a cutremurat sub mine în extazul orgasmului. Când m-am dezlipit de gâtul său, valul plăcerii m-a copleșit.

A fost o trăire destul de exotică pentru o chelneriță telepată din nordul Louisianei.

Capitolul 9

A doua zi, am început să mă pregătesc încă dinainte de lăsarea serii. Bill îmi spusese că se va duce mai întâi să se hrănească din cineva și, oricât mă iritase această idee, a trebuit ca în cele din urmă să-i dau dreptate. De asemenea, avusese dreptate și în privința efectelor produse de aportul intim de vitamine pe care-l luasem cu o noapte înainte. Mă simțeam cu-adevărat extraordinar: foarte puternică, extrem de vigilentă, foarte inteligentă și, destul de ciudat, chiar nespus de frumoasă.

Ce-aș fi putut îmbrăca la scurtul meu interviu cu un vampir? Nu voiam să arăt că încercam să fiu sexy, dar nici nu mi-aș fi dorit să mă fac de râs și să apar într-o ținută oarecare. La fel ca-ntotdeauna, blugii păreau cea mai bună alegere. M-am încălțat apoi cu o pereche de sandale albe și am îmbrăcat un tricou albastru, pe care nu-l mai purtasem deloc din momentul în care începusem să mă văd cu Bill, fiindcă lăsa să se vadă mușcăturile și semnele colților. Bănuiam că Bill nu-și va exercita prea mult în noaptea aceea dreptul de „proprietate” asupra mea. Amintindu-mi de polițistul care-mi verificase gâtul, mi-am pus în poșetă o eșarfă. Gândindu-mă mai bine, am adăugat și un lănțișor de argint. M-am pieptănat și mi-am lăsat părul – părea mai deschis cu cel puțin

trei nuanțe - pe spate, liber.

Bill a ciocănit la ușă exact în clipa în care începea să mă frământa imaginea lui alături de o altă persoană, din sângele căreia trebuia să-și extragă forța. L-am deschis și ne-am privit pentru un minut. Buzele îi erau mai colorate ca de obicei, ceea ce însemna că se hrănise bine. Mi-am mușcat ușor buza, pentru a-mi reține impulsul de a-i reproșa ceva.

— Se vede că te-ai schimbat, m-a întâmpinat el.

— Crezi că vor observa și alții? L-am întrebat, sperând ca diferența să nu fie prea vizibilă.

— Nu știu.

Mi-a întins mâna și am pornit spre mașina lui; mi-a deschis portiera și, în momentul în care am urcat, l-am atins ușor, crispându-mă deodată.

— Ce e? m-a întrebat el, o clipă mai târziu.

— Nimic, i-am răspuns, încercând să-mi păstrez tonul vocii uniform, după care m-am așezat pe scaunul din dreapta și am rămas cu privirea ținută înainte.

M-am gândit că nu avea nici un rost să mă înfurii pe vaca din care fusese făcut hamburgerul pe care-l mâncase el. Și nici pe el nu avea sens să fiu supărată.

— Miroși diferit, i-am zis după ce intrasem de câteva minute pe autostradă, păstrând apoi tăcerea alte câteva minute.

— Acum știi cum o să mă simt dacă te atinge Eric, mi-a spus el. Însă cred că o să mă simt mult mai groaznic, pentru că Eric va fi încântat să te atingă, în vreme ce mie chiar mi-a displicut hrana

de mai devreme.

I-am apreciat totuși răspunsul, chiar dacă nu era în totalitate adevărat, fiindcă știam cât de mult îmi savuram mesele, chiar și atunci când nu era mâncarea mea preferată.

N-am discutat prea mult. Neștiind ce ne așteaptă, eram amândoi destul de îngrijorați și, nu peste mult timp, ajunseserăm din nou în parcare barului Fangtasia, de această dată în spatele său. Când mi-a deschis ușa, am simțit un impuls puternic de a mă agăța de scaun și de a refuza categoric să cobor din mașină. Odată ce-am izbutit să mă dau jos, a trebuit să lupt și cu dorința intensă de a mă ascunde în spatele lui Bill. Apoi, am înghițit în sec, l-am luat de braț și am pornit spre intrare, ca și cum am fi mers cu deosebită plăcere la o petrecere.

Bill mi-a căutat din ochi ajutorul și am fost gata să-i arunc în schimb o privire mânioasă.

Numele barului era artistic stanțat pe o ușa metalică de pe aleea de serviciu și deservire ce trecea prin spatele tuturor magazinelor din acel mic centru comercial. În apropiere erau parcate mai multe automobile, printre care și mașina lui Eric, o decapotabilă sport, roșie. Toate erau mașini foarte scumpe, ceea ce însemna că probabil nu voi vedea niciodată un vampir într-un Ford Fiesta.

Bill a bătut de trei ori scurt și de două ori rar. Era, bănuiesc, codul secret al vampirilor. Poate că mai târziu aveam să învăț și strângerea lor secretă de mână.

Ne-a deschis aceeași femeie-vampir blondă,

foarte frumoasă, pe care o văzusem data trecută la masa lui Eric. Fără să ne adreseze vreun cuvânt, a făcut un pas înapoi și ne-a dat voie să intrăm.

Dacă Bill ar fi fost om, mi-ar fi reproșat cu siguranță că-l strâng mult prea tare de mână.

Blonda a apărut apoi în fața noastră mult mai rapid decât puteam eu s-o urmăresc; am pornit în spatele ei. Bill, evident, nu s-a arătat deloc surprins. Ne-a condus printr-un mic depozit ce semăna tulburător de mult cu magazia din barul Merlotte's și apoi printr-un coridor îngust. Am intrat pe prima ușă din dreapta noastră și am pătruns într-o cameră mică, dominată de prezența și prestața lui Eric.

Bill nu s-a aruncat efectiv în genunchi ca să-i sărute mâna, dar și-a aplecat capul reverențios. În cameră mai era un vampir, Umbră Lungă; barmanul arăta într-o formă de zile mari și se îmbrăcase într-un maiou mulat și pantaloni sport, ambele de culoare verde-aprins.

— Bill, Sookie, ne-a întâmpinat Eric. Bill, tu și Sookie îl cunoașteți pe Umbră Lungă. Sookie, cred că ți-o mai amintești pe Pam. Iar el este Bruce.

Bruce era om și, chiar dacă mi se păruse cea mai respingătoare ființă umană pe care o văzusem vreodată, nu puteam să nu am toată compasiunea pentru acest sărman de vârstă mijlocie, burtos, cu părul negru și rar, pieptănat peste cap. Avea gură mică și gușă; purta un costum de stofă fină, bej, cămașă albă și cravată în carouri, maro cu bleumarin. Ședea pe un scaun simplu, în fața biroului lui Eric, și transpira abundant. Eric,

evident, stătea pe un jilț impunător. Pam și Umbră Lungă se postaseră în dreptul zidului de vizavi de biroul lui Eric, imediat lângă ușă, iar Bill li s-a alăturat. Când am dat să-l însoțesc, Eric mi s-a adresat încă o dată.

— Sookie, ascultă-l pe Bruce.

Așteptând să-mi vorbească, l-am privit câteva secunde pe Bruce, după care am înțeles imediat ce-mi ceruse Eric.

— Și ce anume să ascult? l-am întrebat, pe un ton destul de strident.

— Cineva și-a însușit șaiszeci de mii de dolari din banii noștri, m-a lămurit Eric.

Dumnezeule, acel cineva cred că-și dorea din toată inima să moară.

— Și, decât să-i omorâm ori să-i torturăm pe toți oamenii-angajați, ne-am gândit c-ar fi mai practic să-i verifici tu și să ne spui cine este făptașul.

Vorbise despre moarte și tortură la fel de calm precum ar fi spus „bere și alune”.

— Și apoi, ce-i veți face? l-am întrebat.

Eric s-a arătat ușor surprins.

— Îl vom pune să ne dea banii înapoi, mi-a răspuns el, simplu.

— Și după aceea?

Fixându-mă cu privirea, și-a mijit ochii albaștri și mari.

— Ei bine, dacă vom avea și dovezile necesare, îl vom preda pe vinovat poliției, mi-a replicat el, calm.

Îmi era clar că mințea de înghețau apele.

— Eric, vreau să facem un târg, i-am spus, fără

să mă obosesc să-i zâmbesc și înțelegând clar că nu avea nici un rost să încerc să mă comport cu băgare de seamă, mai ales că, pentru moment, el nu părea deloc interesat să sară pe mine.

— Și la ce anume te-ai gândit, Sookie? m-a întrebat el, zâmbind îngăduitor.

— Dacă-l vei da pe vinovat pe mâna poliției, îți promit că te voi ajuta și altă dată, oricând ai nevoie.

Eric a ridicat din sprânceană.

— Da, știu că oricum ar trebui să mă conformez unei doleanțe similare viitoare, dar n-ar fi totuși mai bine să vin de bunăvoie și să avem astfel deplină încredere unul în celălalt?

Simțeam că încep să transpir; nu-mi venea să cred că mă târguiam cu un vampir. În timp ce Eric părea să reflecteze la vorbele mele, brusc, i-am pătruns în minte și am aflat că ar fi putut oricum să mă oblige să-l ajut, oricând și ori de câte ori ar fi dorit, amenințându-l pe Bill sau pe oricare altă persoană la care țineam. Însă dorea totodată să trăiască în societate, să nu încalce legile, să aibă cu noi înțelegeri cinstite sau, cel puțin, atât de corecte cât puteau fi înțelegerile dintre oameni și vampiri. De asemenea, nu dorea să ucidă pe nimeni atâta timp cât nu era nevoit s-o facă.

M-am simțit de parc-aș fi căzut într-o groapă plină de șerpi reci și otrăvitori. Totul s-a derulat într-o fracțiune de secundă și nu i-am perceput decât o părticică infimă a minții, dar, chiar și-așa, a fost suficient cât să mă aflu față-n față cu o realitate complet diferită.

— În plus - am continuat grăbită, înainte ca el să apuce să-și dea seama că-i pătrunsesem în minte -, cum poți fi atât de sigur că hoțul este om?

Pam și Umbră Lungă au început să se agite, dar Eric le-a comandat, prin prezența sa impunătoare, să rămână pe loc.

— Este o idee interesantă, a răspuns el. Pam și Umbră Lungă sunt asociații mei, iar dacă nici unul dintre oamenii-angajați nu se face vinovat de acest furt, atunci îi vom verifica și pe ei.

— N-am făcut decât să-mi dau și eu cu părerea, i-am zis sfioasă, în timp ce ochii săi albaștri și distanți păreau ai unei ființe care nu-și mai putea aminti ce înseamnă să fii om.

— Hai, începe cu acest om, mi-a poruncit el.

Am îngenuncheat lângă scaunul lui Bruce gândindu-mă cum să procedez, fiindcă nu încercasem până atunci să elaborez o metodă practică pentru acest fenomen ce se dovedea a fi destul de instabil. Atingerea, contactul direct mi-ar fi putut facilita recepția. I-am luat mâna lui Bruce - deși mi s-a părut un gest intim și respingător - și i-am suflecat mâneca, după care l-am apucat de încheietură și l-am privit atentă în ochii săi mici.

N-am luat nici un ban; numai un smintit ar fi fost în stare să-i fure și să ne pună pe toți într-un asemenea pericol; iar dacă mă omoară ăștia, ce vor face Lillian și Bobby și Heather; de ce m-oi fi apucat eu să lucrez pentru vampiri; numai lăcomia m-a împins să fac lucrul ăsta, și acum plătesc cu vârf și îndesat; Dumnezeuule, n-o să mai stau o clipă în preajma acestor creaturi; și de unde poate

să afle deșteapta asta cine le-a luat afurisiții ăia de bani; de ce nu-mi dă odată drumul la mână, ce, e și ea vampir sau ce, poate o fi vreun demon, că are niște ochi tare ciudați; trebuia eu să aflu mai întâi cine le-a furat banii și de-abia apoi să-i spun totul lui Eric...

— Tu ai luat banii? I-am întrebat răsufând ușurată, deși știam deja răspunsul.

— Nu, a grohăit Bruce, având pe chip broboane mari de sudoare și reacționând mental la întrebarea mea, confirmându-mi astfel concluzia.

— Știi cine i-a furat?

— Aș vrea eu.

M-am ridicat, m-am întors spre Eric și am negat dând din cap:

— Nu-i el făptașul.

Pam l-a condus afară pe sărmanul Bruce și a venit cu un alt angajat, de această dată subiectul fiind o chelneriță îmbrăcată complet în negru, cu un decolteu impresionant și păr ciufulit, blond-roșcat, ce-i curgea în valuri pe spate. O slujbă în Fangtasia era un vis pentru oricare dintre cocotele vampirilor, iar această femeiușcă deținea suficiente cicatrice și semne prin care arăta că-și merita cu prisosință bacșișurile. Arăta suficient de sigură pe sine cât să-i zâmbească larg lui Eric, dar și îndeajuns de prostuță, încât să se așeze plină de importanță pe scaunul de lemn și chiar să-și încrucișeze picioarele à la Sharon Stone – și-ar fi dorit ea. S-a arătat surprinsă să vadă în cameră un vampir străin și o femeie. Prezența mea a nemulțumit-o profund, însă la vederea lui Bill și-a

lins buzele.

— Bună, scumpete, i s-a adresat lui Eric, lăsându-mă să cred că nu avea nici un gram de imaginație.

— Ginger, trebuie să răspunzi la întrebările pe care ți le va pune această femeie, a anunțat-o Eric pe un ton impasibil, distant și rece ca un zid din beton.

Ginger părea să-și fi dat în sfârșit seama că era vorba de ceva serios. Și-a încrucișat picioarele, și-a așezat cuminte mâinile în poală și a arborat o mină gravă.

— Da, stăpâne, i-a răspuns ea atât de artificial, încât am simțit că-mi vârs mațele.

Mi-a arătat cu aroganță, printr-un gest cu mâna, că puteam să încep, de parcă mi-ar fi spus: „Dă-i drumul, slujnică a vampirilor ce ești!” M-am aplecat s-o apuc de încheietură, dar m-a repezit cu brutalitate.

— Să nu care cumva să mă atingi, a răbufnit ea, aproape sâsâind.

Violența reacției i-a stârnit instantaneu pe vampiri și am simțit cum atmosfera din cameră s-a tensionat brusc.

— Pam, ține-o pe Ginger nemișcată, a ordonat Eric, moment în care Pam a apărut pe nesimțite în spatele scaunului pe care ședea Ginger, s-a aplecat deasupra ei și i-a imobilizat brațele.

Ginger mișca nervoasă din cap și încerca disperată să se zbată, dar Pam îi ținea bustul cu atâta forță, încât tânăra era perfect imobilizată.

I-am cuprins încheietura mâinii cu degetele.

— Tu ai luat banii? am întrebat-o, privind-o în ochii căprui, insipizi.

Drept răspuns, a țipat la mine, prelung și răsunător, după care a început să mă înjure, în timp ce eu încercam să descifrez ceva în creierul ei minuscul; mă simțeam de parcă aș fi încercat să parcurg un teren de curând bombardat.

— Știe cine i-a furat, i-am zis lui Eric, în timp ce Ginger continua să suspine în tăcere. Nu poate să-i spună numele, m-am adresat din nou vampirului blond. A și mușcat-o, am adăugat atingându-i ușor semnele de pe gât, de parcă ar mai fi fost necesară o asemenea precizare. Într-un fel, e silită să păstreze tăcerea, l-am informat după ce-am încercat încă o dată. Nu știe nici măcar cum arată.

— S-a folosit de hipnoză, a intervenit Pam, ai cărei canini coborâseră amenințător, probabil din pricina apropierii de tânăra înspăimântată de moarte. A fost un vampir puternic.

— Chemați-o pe una dintre prietenele ei, le-am sugerat.

Ginger începuse să tremure ca o frunză, în vreme ce gândurile pe care fusese silită să și le reprime vibrau puternic în ungherul în care le dosise.

— O ținem și pe ea aici, ori îi dăm drumul? m-a întrebat Pam.

— Ar fi mai bine să plece, pentru că n-ar face altceva decât să o sperie pe cealaltă.

Eram atât de absorbită de ceea ce făceam, de faptul că-mi puteam folosi nestingherită strania abilitate, încât nu m-am mai uitat deloc la Bill.

Simțeam că, dacă i-aș fi aruncat chiar și o singură privire, n-aș fi făcut decât să-mi temperez elanul. Știam însă bine unde stătea, fără să uit o clipă faptul că el și Umbră Lungă nu se mișcaseră de la începutul interogatoriilor.

Ginger tremura toată în momentul în care Pam a ridicat-o și a scos-o din cameră. Nu știu ce i-a făcut chelneriței, dar a revenit numaidecât cu altă femeie, îmbrăcată într-o costumație asemănătoare. Belinda, ospătărița de față, cu păr negru, ochelari și buze extrem de senzuale, era mai în vârstă și părea mult mai isteată.

— Belinda, cu ce vampir se vedea Ginger? a întrebat-o Eric foarte calm, după ce femeia s-a așezat și am prins-o de încheietură.

Ospătărița avusese însă suficientă înțelepciune cât să accepte supusă procedura și să-și dea seama că trebuia să răspundă sincer la întrebări.

— Cu oricare dorea s-o aibă, i-a răspuns Belinda, la fel de rece.

În acel moment, am perceput o imagine vagă în mintea ei, dar trebuia să aștept și numele asociat acesteia.

— E cineva din camera asta? am întrebat-o exact în clipa în care recepționasem și numele.

Ochii mi s-au îndreptat spre colțul în care stătea Umbră Lungă și, înainte ca eu să apuc să-i rostesc numele, acesta s-a năpustit peste scaunul Belindei și a aterizat direct pe mine, chiar după ce mă așezasem pe vine în fața ospătăriței. Impactul m-a propulsat pe spate, la marginea biroului lui Eric, și numai brațele m-au salvat de colții aceia

necruțători, ce ținteau să-mi sfâșie grumazul. M-a mușcat cu sălbăticie de antebrăț și am țipat sau cel puțin am încercat să strig; însă șocul fusese atât de puternic, încât n-am mai izbutit decât să scot un scâncet înăbușit.

Nu mai eram conștientă decât de forma apăsătoare de deasupra mea, de durerea din braț și de propria mea frică. În bătaia cu Șobolanii, teama că mă vor ucide apăruse de-abia când fusese prea târziu, însă acum înțelesesem că Umbră Lungă era hotărât să mă omoare pe loc, așa încât să mă împiedice să-i rostesc numele cu voce tare – deși nu reușisem să pricep imediat semnificația acelei grohăituri oribile și apăsarea sufocantă a trupului său. Peste braț nu-i puteam vedea decât ochii: mari, negri, disperați, ca de gheață. Apoi, deodată, și-au pierdut lumina, părând să devină complet inexpressivi. Din gură i-a țâșnit un șuvoi de sânge ce mi-a udat brațul, mi-a curs în gură și m-a înecat. Dinții i s-au retras și chipul i s-a scofâlcit, zbârcindu-i-se inform. Ochii săi arătau ca două mici iazuri gelatinoase și mi-au căzut pe față smocuri groase de păr negru.

Șocul m-a încremenit pur și simplu. Două mâini m-au apucat de umeri și m-au tras imediat de sub corpul ce se degrada vizibil. Am împins disperată din picioare pentru a mă îndepărta cât mai repede.

Scârnăvia aceea neagră și respingătoare nu emana nici un miros. Persistau însă groaza și dezgustul de a-l urmări pe Umbră Lungă dezintegrandu-se într-un ritm uluitor. În spate avea o țepușă. Eric, la fel ca noi toți, privea scena ținând

în mână un ciocan de lemn. Bill era în spatele meu, ceea ce însemna că el mă scosese de sub Umbră Lungă. Pam stătea în apropierea ușii, ținând-o strâns de braț pe Belinda. Chelnerița arăta la fel de înmărmurită ca și mine.

Masa grețoasă de pe podea a început deodată să se evapore și tot ce-am putut face a fost să privim paralizați, până la dispariția ultimului firicel de fum, când pe covoraș nu mai rămăsese decât o arsură mare.

— Se pare că va trebui să puneți altă mochetă, m-am trezit și eu vorbind, fiindcă începuse să mă exaspereze tăcerea din cameră.

— Ai sânge pe gură, a zis Eric, în timp ce celorlalți vampiri le ieșiseră caninii și arătau destul de excitați.

— A sângerat pe mine.

— Ai înghițit?

— Posibil. Are vreo importanță?

— Asta rămâne de văzut, mi-a răspuns Pam, pe un ton sumbru și scorțos, în timp ce-o privea pe Belinda într-un fel care pe mine m-ar fi iritat peste măsură, dar chelneriței, incredibil, părea să-i placă. De obicei, a continuat Pam, cu ochii la boticul sexy al Belindei, noi bem din oameni și nu invers.

Eric mă privea și el cu interes, așa cum Pam o urmărea pe Belinda.

— În ce lumină vezi acum lucrurile, Sookie? m-a întrebat el atât de calm, încât nici n-ai fi zis că tocmai își executase un vechi prieten.

În ce lumină vedeam eu lucrurile? Mi se păreau mai vii. Sunetele erau mai clare și puteam auzi

mult mai bine. Doream să mă întorc și să-l privesc pe Bill, însă mi-a fost teamă să-mi iau ochii de la Eric.

— Ei bine, cred că a sosit vremea ca eu și Bill să plecăm, i-am zis, ca și cum n-am mai fi avut nimic de discutat. Eric, te-am ajutat, iar acum trebuie să plecăm. După cum ai promis, cred că nu-i vei face nimic lui Ginger, nici Belindei și nici lui Bruce, da? am adăugat întorcându-mă ușor spre ușă, cu o încredere pe care nici vorbă s-o fi simțit. Sunt convinsă că aveți și alte treburi de făcut în bar, nu? Apropo, cine servește în seara asta băuturile?

— Avem un înlocuitor, mi-a răspuns Eric absent, fixându-și ochii pe gâtul meu. Sookie, miroși diferit, a murmurat el, apropiindu-se cu un pas.

— Posibil, dar Eric, nu uita, avem o înțelegere, i-am reamintit pe un ton cristalin și vesel, zâmbindu-i larg, încordată. Bill și cu mine vom pleca acasă, da?

Am riscat și l-am privit fugitiv pe Bill, aflat tot în spatele meu. În acel moment, am simțit că-mi îngheață inima. Ochii îi erau larg deschiși și complet imobili, buzele i se ridicaseră într-un rictus. Mârâia înfundat, caninii i se alungiseră, pupilele îi erau dilatate enorm și priveau fix la Eric.

— Pam, dă-te la o parte, i-am zis scurt, dar tăios.

Odată ce-am trezit-o din reveria poftei pentru sânge, Pam a evaluat situația dintr-o privire, a deschis imediat ușa, a îmbrâncit-o pe Belinda afară și s-a dat la o parte, pentru a ne lăsa să ieșim.

— Cheam-o pe Ginger, i-am zis, sugestie care a

trezit-o imediat din confuzia creată de pofta erotică.

— Ginger! a strigat Pam răgușită, și chelneriță blondă a apărut numaidecât pe ușa din capătul holului. Te cheamă Eric!

Chipul fetei s-a luminat mai ceva decât dacă i-ar fi dat întâlnire David Duchovny și, într-o clipită, aproape la fel de rapid cum s-ar fi mișcat orice vampir, era deja în cameră și se alinta languroasă la pieptul lui Eric.

De parcă s-ar fi trezit brusc dintr-un farmec, Eric și-a coborât privirea spre Ginger, care-i dezmiarda pieptul cu mâinile. Când s-a aplecat s-o sărute, Eric s-a uitat la mine, peste capul blondei.

— Ne mai vedem, mi-a zis el, iar eu l-am tras pe Bill după mine și am ieșit într-o clipită.

Bill însă nu dorea să plece, fiindcă simțeam că trag după mine o piatră de moară. Imediat ce-am ajuns pe hol, părea să-și fi dat și el seama că era mai înțelept să plecăm; am părăsit numaidecât barul și ne-am suit în mașina sa.

Când m-am uitat la mine, am constatat că eram toată plină de sânge, hainele-mi erau mototolite și miroseam urât. Dorind să-i împărtășesc și lui Bill dezgustul, m-am uitat la el, dar l-am surprins privindu-mă într-un mod mai mult decât sugestiv.

— Nici să nu te gândești, i-am zis, categorică. Bill Compton, pornești îndată mașina și mă duci de-aici, înainte să se întâmple cine știe ce nenorocire. Ți spun clar, nu am nici un chef.

S-a aplecat peste scaun și a început să mă mângâie. Înainte să mai apuc să-i spun ceva, m-a

sărutat și, în secunda imediat următoare, a început să-mi lingă sângele de pe față.

Eram foarte speriată și totodată, extrem de furioasă. Așa că l-am apucat strâns de urechi și i-am îndepărtat capul cu toată puterea de care eram în stare. S-a întâmplat însă ca forța mea să fie mai mare decât aș fi crezut.

Ochii îi erau ca două grote în ale căror străfunduri mișunau hoarde de fantome.

— Bill! am țipat, zgâlțâindu-l puternic. Revino-ți odată!

Încet, strălucirea ochilor i-a revenit. A oftat cutremurător și m-a sărutat ușor pe buze.

— Bun, mergem odată acasă? l-am întrebat, rușinată de tremurul puternic al glasului.

— Firește, mi-a răspuns, nu foarte sigur pe el.

— Sunteți la fel ca rechinii când simțiți sânge, nu-i așa? l-am întrebat după un sfert de oră de tăcere, răstimp în care aproape că ieșiserăm din Shreveport.

— Bună analogie.

Nu avea pentru ce să-și ceară iertare, fiindcă se comportase așa cum îi dictase natura, or, cel puțin, atât cât puteau fi vampirii de naturali. Dar nici nu s-a obosit să încerce, deși mi-ar fi plăcut să aud o scuză, oricât de formală.

— Așadar, ce crezi, voi avea probleme? l-am întrebat pe la două dimineața, când mi-am dat seama că întrebarea nu mă mai tulbura atât de mult.

— Eric te va sili să-ți ții promisiunea, mi-a răspuns Bill. Iar în ceea ce privește posibilitatea să

te lase în pace, personal, chiar nu știu ce să-ți spun. Mi-aș dori să...

Vocea i s-a stins încet și a fost pentru prima dată când l-am auzit dorindu-și ceva.

— Pentru un vampir, șaiszeci de mii de dolari nu reprezintă o sumă extraordinară, i-am zis, schimbând subiectul. Văd că aveți cu toții o grămadă de bani.

— Vampirii obișnuiesc să-și jefuiască victimele, mi-a mărturisit el firesc. La început, ne mulțumeam doar cu banii pe care-i găseam asupra cadavrelor, apoi, mult mai târziu, când am devenit mai experimentați și am învățat cum să ne folosim capacitățile persuasive, am început să-i convingem pe oameni să ne dea bani din proprie inițiativă, după care le ștergeam complet din memorie acest lucru. Unii dintre noi și-au angajat bancheri personali, alții au pătruns pe piața imobiliară, iar unii trăiesc numai din dobânzi sau din profiturile investițiilor pe care le fac. Eric și Pam au început împreună această afacere. Eric a pus cea mai mare parte a banilor, iar Pam restul. Îl cunoșteau amândoi pe Umbră Lungă de mai bine de un secol, așa că l-au angajat barman; dar acesta le-a trădat încrederea.

— Dar de ce-o fi furat de la ei?

— Probabil că voia să-și înființeze o companie și nu avea capital, a presupus Bill, absent. Avea deja o poziție în societatea umană, așa că nu-și permitea să ucidă un bancher, după ce l-ar fi hipnotizat și l-ar fi obligat să-i lase moștenire toată averea. Așa că a preferat să-i ia de la Eric.

— Eric nu l-ar fi împrumutat, dacă i-ar fi cerut?

— Ba da, însă Umbră Lungă a fost, se pare, prea orgolios ca să-i ceară, mi-a răspuns Bill.

Am tăcut un timp și, într-un târziu, i-am zis:

— Am crezut întotdeauna că vampirii sunt cel puțin la fel de isteți ca oamenii, dar se pare că m-am înșelat, nu?

— Nu într-un totu, a consimțit el.

Odată ajunși în orașelul nostru, l-am rugat pe Bill să mă lase acasă. M-a privit puțin chiorâș, dar n-a zis nimic. Poate că vampirii, în definitiv, chiar erau mai deștepți decât oamenii.

Capitolul 10

În ziua următoare, în timp ce mă pregăteam să plec la lucru, mi-am dat seama că - cel puțin pentru o vreme - mă săturasem de vampiri, chiar și de Bill.

Trebuia să-mi reamintesc că sunt totuși o ființă omenească.

Problema era că începusem să mă transform, deși nu era ceva semnificativ.

După prima infuzie cu sângele lui Bill, în noaptea în care mă bătuseră Șobolanii, m-am simțit vindecată, mai sănătoasă și mai puternică, dar nicidecum semnificativ diferită, ci doar... puțin mai sexy.

După a doua doză din sângele lui, mă simțisem cu adevărat puternică și îndrăzneță, deoarece căpătasem mai multă încredere în mine. Eram mai sigură pe sexualitatea mea și pe forța acesteia și, din câte observasem, îmi foloseam capacitatea de a pătrunde în mintea altora cu tot mai mult aplomb și cu o eficiență tot mai crescută.

Din sângele lui Umbră Lungă băusem fără să vreau și totuși, când m-am uitat dimineată în oglindă, dinții îmi erau mai albi și mai ascuțiți; părul îmi devenise mai ușor și mai strălucitor, iar ochii-mi arătau foarte luminoși. Parcă eram un fotomodel care face reclamă la produse cosmetice și de igienă, ori promovează adoptarea unui trai sănătos prin consumul de vitamine și lapte natural.

Muşcătura sălbatică de pe braţ - ultima pe care o făcuse Umbră Lungă în această lume - nu se vindecase complet, dar nici nu mai avea mult.

La un moment dat am scăpat poşeta, şi mărunţişul dinăuntru s-a rostogolit sub canapea. Fără să-mi dau seama, am ridicat cu o mână capătul canapelei şi cu cealaltă am strâns toate monedele.

Impresionant.

M-am îndreptat de spate şi am respirat profund. Bine cel puţin că lumina soarelui nu-mi afecta ochii şi nici nu simţeam impulsul de a muşca pe cineva. La micul dejun nu mi-am dorit câtuşi de puţin să beau un pahar mare cu suc de roşii, ci am savurat pe îndelete feliile de pâine prăjită cu ou. Era clar: nu mă transformam în vampir. Deveneam oare un om cu calităţi superioare?

În orice caz, viaţa era mult mai simplă înainte să am un prieten.

Când am ajuns în barul Merlotte's, totul era pregătit, mai puţin feliile de lămâi galbene şi verzi, fructe pe care le serveam atât în băuturi, cât şi la ceaiuri. Mi-am luat un tocător şi un cuţit ascuţit şi m-am pus pe treabă. Când am scos citricele din frigider, Lafayette tocmai îşi lega şorţul.

— Sookie, ţi-ai decolorat părul?

Am dat din cap în semn de negaţie. Pe sub şorţul complet alb, Lafayette era o adevărată simfonie de culori: purta un tricou subţire mov, blugi vineţii, şlapi roşii şi era machiat cu rimel trandafiriu.

— Să știi că arată totuși mai deschis decât de obicei, mi-a zis el, sceptic, ridicând mirat din sprâncenele-i pensate.

— Am stat cam mult la soare, l-am lămurit, scurt.

Dawn nu se înțelesese niciodată cu Lafayette, fie pentru că era negru, fie pentru că era homosexual. Nu știu. Sau poate din ambele motive. Arlene și Charlsie îl acceptaseră pe bucătar, dar nu manifestau nici o intenție să-i devină prietene. Pe de altă parte, eu îl plăcusem dintotdeauna pe Lafayette, deoarece trăia cu veselie și eleganță o viață deosebit de dură.

Când m-am uitat din nou spre tocător, lămâile galbene erau deja tăiate în sferturi, alături de cele verzi, feliate. Lama cuțitului era încă umedă de sucul citricelor. Isprăvisem treaba în mai puțin de treizeci de secunde. Am închis ochii. Dumnezeu!

Când i-am deschis din nou, Lafayette tocmai își cobora privirea spre mâinile mele.

— Fato, să nu-mi spui c-am văzut bine, mi-a zis el.

— Nici n-ai avut ce să vezi, i-am răspuns pe un ton calm, egal, destul de surprinzător și pentru mine. Scuză-mă, dar acum trebuie să mă ocup de astea.

Am așezat fructele în cutii separate, în frigiderul din spatele barului, unde Sam ținea și berea. Imediat ce-am închis ușa, Sam a apărut lângă mine. Își ținea brațele încrucișate la piept și nu arăta deloc bucuros.

— Ești bine? m-a întrebat el, scrutându-mă din

cap și până-n picioare, cu ochii săi albaștri, senini. Ți-ai făcut ceva la păr? m-a întrebat, destul de nesigur.

Am râs de îndată ce-am realizat că ecranul mental a intrat în funcțiune cu mare ușurință, fără să mai trec prin același proces dureros.

— Am cam exagerat cu soarele, i-am răspuns.

— Ce-ai pățit la mână?

Mi-am privit antebrațul drept, pe care-l bandajasem de-acasă.

— M-a mușcat un câine.

— Și ți-ai făcut injecțiile recomandate, nu?

— Mai întrebi?

L-am privit mai atentă pe Sam, nu îndeajuns de pătrunzător însă. Mi s-a părut că părul său creț, sârmos, blond-roșiatic, arăta altfel, era plin de vigoare. L-am auzit la un moment dat și bătăile inimii, simțindu-i nesiguranța și dorința lăuntrică. Organismul mi-a răspuns instantaneu și m-am concentrat asupra buzelor sale subțiri și mirosului puternic al loțiunii de după bărbierit, ce-mi umplea plămânii. S-a înclinat ușor spre mine, dar mi-a fost suficient să-i simt suflul și să-mi dau seama că începea să aibă erecție.

În acel moment Charlsie Tooten a intrat în bar trântind ușa. Și eu și Sam am făcut câte un pas înapoi. L-am mulțumit în sinea mea că ne salvase. Dolofană, naivă, politicoasă și blajină, foarte harnică și devotată, Charlsie era întruchiparea angajatului perfect. Căsătorită cu Ralph, iubitul ei din liceu, angajat într-o fabrică de procesare a cărnii de pui, avea o fiică în clasa a unsprezecea și

încă una care deja se măritase. Charlsie iubea într-adevăr munca la bar, fiindcă-i oferea posibilitatea să iasă din casă și să aibă contact cu oamenii; în plus, era foarte pricepută în a face față bețivilor și a-i da afară din bar fără să se ajungă la încăierare.

— Bună! ne-a salutat ea voioasă.

Părul castaniu-închis (pe care și-l vopsea cu L'Oréal, după cum îmi spusese Lafayette) îi era strâns perfect în creștetul capului, de unde i se revărsa pe spate într-o cascadă de zulufi. Bluza îi era imaculată, iar buzunarele șortului, pline până la refuz. Charlsie purta ciorapi lungi, negri, era încălțată cu teniși, iar unghiile false îi erau lăcuite cu oja cărămizie.

— Fata mea este însărcinată. Așa că de-acum încolo îmi puteți spune bunicuță! ne-a zis ea, în culmea fericirii.

Am îmbrățișat-o, iar Sam a bătut-o ușor pe umăr. Eram amândoi foarte bucuroși de această veste.

— Când așteptați bebelușul? am întrebat-o, dar Charlsie era prea entuziasmată ca să-mi mai răspundă.

În următoarele cinci minute n-am mai avut ocazia să deschid gura. Apoi și-a făcut apariția Arlene, care își machiase cu stângăcie vânătăile de pe gât, și a trebuit să ascult încă o dată aceeași poveste. Eu și Sam ne-am încrucișat la un moment dat privirile, dar în clipa următoare ne-am uitat simultan în altă parte.

Imediat ce-am început să ne ocupăm de clienții de la prânz, am uitat de acest episod.

Majoritatea nu consumau băuturi alcoolice la masa de prânz, ci poate doar câte o bere sau un pahar de vin. Cei mai mulți preferau ceai cu gheață sau apă. Clientela pe care o serveam la prânz era în principal constituită din persoanele care treceau întâmplător pe lângă barul Merlotte's, clienții casei, care luau zilnic prânzul în bar și alcoolicii din împrejurimi, pentru care păhărelul de dinainte de masă era de fapt al treilea sau al patrulea. Odată ce-am început să iau primele comenzi, mi-am amintit de rugămintea fratelui meu.

Am ascultat întreaga zi și a fost realmente istovitor. Nu mai făcusem niciodată acest lucru, nu mai stătusem niciodată atât de mult timp cu garda jos. Însă nu cred să fi fost la fel de chinuitor ca în trecut și este posibil să mă fi simțit mai calmă tocmai datorită informațiilor pe care le auzeam. Șeriful Bud Dearborn împărțea aceeași masă cu primarul, Sterling Norris, prietenul bunicii mele. Domnul Norris, ridicându-se, m-a bătut ușor pe umăr și, deodată, mi-am dat seama că nu-l mai văzusem de la înmormântarea bunicii.

— Cum te mai simți, Sookie? m-a întrebat el compătimitor, deși nu părea să se simtă prea bine.

— Minunat, domnule Norris. Dumneavoastră?

— Eh, Sookie, eu sunt bătrân, mi-a răspuns, zâmbind nesigur și continuând imediat, fără să mai aștepte să-l contrazic: Crimele astea mă distrug. În Bon Temps n-am mai avut o crimă de când a împușcat-o Darryl Mayhew pe Sue Mayhew, iar atunci n-am fost nevoiți să dezlegăm nici un mister.

— Iar asta... când s-a întâmplat? Acum șase ani? I-am întrebat pe șerif, numai pentru a găsi un motiv să rămân în preajma lor.

Domnul Norris s-a întristat imediat ce m-a văzut, deoarece credea că Jason va fi arestat pentru crimă, pentru uciderea lui Maudette Pickens și, totodată, îl considera răspunzător și pentru uciderea bunicii. Mi-am ascuns ochii, aplecându-mi ușor capul.

— Da, așa cred. Stai să-mi amintesc. Știu că ne pregăteam să mergem la spectacolul de dans dat de Jean-Anne... ceea ce înseamnă că... da, ai dreptate, Sookie, a fost în urmă cu exact șase ani, mi-a răspuns șeriful confirmând și din cap. A trecut și Jason pe-aici? a întrebat șeriful într-o doară, ca și cum de-abia atunci și-ar fi amintit de el.

— Nu, azi nu l-am văzut, i-am răspuns, după care mi-a cerut un ceai cu gheață și un hamburger, gândindu-se în același timp la ziua în care-l prinsese pe fratele meu cu Jean-Anne, în patul improvizat în spatele camionetei lui, unde se călăreau ca ieșiți din minți.

Dumnezeule! De fapt, șeriful se gândea că Jean-Anne avusese mare noroc că nu sfârșise strangulată. Apoi, deodată, i-a venit în cap o idee care m-a înfuriat rău de tot: „Fetele astea sunt oricum niște stricate.”

Șeriful era o țintă ușor de examinat, așa că i-am putut recepționa foarte clar gândul și nuanțele variate ale acestei idei: „N-au nici o calificare, n-au studii superioare, se lasă tăvălite de toți vampirii care le ies în cale... scursurile societății.”

Aprecierile sale m-au iritat și m-au jignit teribil.

Am continuat să merg ca un robot la mesele clienților, să le aduc băuturi și sendviciuri, să strâng apoi farfuriile și paharele, la fel de conștiincioasă ca-ntotdeauna, arborând permanent același zâmbet chinuit. Am discutat cu o sumedenie de clienți pe care-i cunoșteam, majoritatea dintre ei gândindu-se numai la lucruri complet inocente: fie la obligațiile de serviciu, fie la treburile pe care le aveau de făcut în gospodărie, fie la unele probleme minore pe care trebuiau neapărat să le rezolve, cum ar fi angajarea unui instalator care să repare mașina de spălat vase, ori să curețe locuința după musafirii de peste weekend.

Arlene era mulțumită că-i venise ciclul.

Charlsie se lăsase absorbită de reveria roz, halucinantă a nemuririi, asigurată prin viitoarea odraslă a fiicei sale, și se ruga din suflet ca fata ei să aibă o sarcină ușoară și să nască fără probleme.

Lafayette se gândea că începe să devină ciudată munca alături de mine.

Polițistul Kevin Prior se întreba ce face oare partenera sa, Kenya, în ziua ei liberă, fiindcă el își ajutase mama să facă ordine în șopron și urase de moarte acest lucru.

Am auzit o mulțime de alte comentarii, atât rostite, cât și nerostite, referitoare la părul meu, la culoarea feței și la bandajul de pe braț, descoperind astfel că eram dorită de mai mulți bărbați, dar și de o femeie. Unii clienți care participaseră la incendierea vampirilor se gândeau

că nu aveau șanse la mine din pricina simpatiei pe care-o aveam față de vampiri și regretau fapta lor impulsivă. Le-am memorat bine identitatea, întrucât nu aveam de gând să uit faptul că, într-o zi, l-ar fi putut ucide și pe Bill al meu, chiar dacă, pentru moment, restul comunității vampirilor nu se afla pe lista cu lucrurile mele preferate.

Andy Bellefleur și sora lui, Portia, luau împreună prânzul, lucru pe care obișnuiau să-l facă cel puțin o dată pe săptămână. Portia, versiunea feminină a lui Andy, avea o statură mijlocie, constituție vânjoasă, buze subțiri și maxilare puternice. Asemănarea dintre cei doi îl favoriza semnificativ pe Andy, în nici un caz pe Portia. Auzisem că era o avocată foarte capabilă și mă gândisem la un moment dat să-i propun lui Jason s-o angajeze. Și probabil că aș fi făcut-o, dacă n-ar fi fost femeie... pentru că mă gândeam mai mult la binele ei decât la poftele fratelui meu.

În acel moment, avocata se simțea dărâmată și nu o preocupa decât faptul că, deși avea studii și câștiga bani frumoși, nu reușea totuși să-și găsească un iubit.

Andy era dezgustat de asocierea mea cu Bill Compton, considera interesantă noua mea înfățișare și se întreba cum făceau dragoste vampirii. Totodată, simțea unele regrete privind faptul că urma probabil să-l aresteze pe Jason și se gândea că dovezile împotriva fratelui meu nu erau cu nimic mai solide decât cele împotriva oricăror altor bărbați, dar Jason era singurul care arăta foarte speriat. Ceea ce însemna că avea ceva de

ascuns. În plus, deținea câteva casete video cu filme în care Jason făcea sex – nu chiar într-un mod spectaculos, poate doar puțin ieșit din comun – cu Maudette și Dawn.

L-am privit fix pe Andy în răstimpul în care i-am analizat gândurile și acest lucru l-a neliniștit într-o câtva, fiindcă știa bine de ce sunt capabilă.

— Sookie, mai aduci odată berea aia? m-a apostrofat el într-un târziu, vânturându-și o mână în aer, pentru a fi sigur că-mi captează atenția.

— Imediat, Andy, i-am răspuns absentă, luând o sticlă din frigider. Portia, mai vrei ceai?

— Nu, Sookie, mulțumesc, mi-a răspuns politicoasă, ștergându-și buzele cu un șervețel și gândindu-se la anii de liceu, când ar fi fost în stare să-și vândă și sufletul pentru o întâlnire cu Jason Stackhouse, întrebându-se apoi ce mai face Jason, dacă acesta avea în căpșor măcar o idee care să-i poată capta atenția, ori dacă merita să sacrifice o prietenie intelectuală pentru corpul senzual al lui Jason.

Așadar, Portia nu văzuse casetele și nu știa nimic de existența acestora; ceea ce însemna că Andy acționa ca un polițist veritabil.

Am încercat să mi-o imaginez pe Portia cu Jason și nu mi-am putut înfrâna un zâmbet. Ar fi fost o experiență de pomină pentru amândoi. În acel moment, deși n-o făceam pentru prima oară, mi-am dorit să și pot implementa idei în mintea celorlalți, nu numai să le pot recepționa.

Până la sfârșitul programului de lucru nu aflasem mai nimic, cu excepția faptului că filmele

pe care Jason avusese nesăbuința să le înregistreze conțineau și câteva scene de violență regizată, pe care Andy le asociase cu semnele de strangulare de pe gâtul victimelor.

În definitiv, ajutorul pe care dorisem să i-l dau fratelui meu fusese un simplu exercițiu, fără să se finalizeze cu ceva util. Tot ce auzeam nu făcea decât să mă îngrijoreze și mai mult, fără să aflu însă vreo informație concretă care să-l ajute.

Știam însă că seara veneau clienți de o cu totul altă factură, iar eu nu mersesem niciodată în barul lui Sam doar ca simplă consumatoare. Să mă duc? Ce va face Bill? Doream oare cu adevărat să stau numai cu el?

Simțeam că nu am pe cineva apropiat. Nu puteam discuta cu nimeni despre Bill, nu știam nici o persoană care să se fi simțit măcar pe jumătate atât de impresionată pe cât fusesem eu în prima noapte când îl văzusem. Cum aș fi putut să-i spun lui Arlene că eram îngrozită de cruzimea și sălbăticia de care dădeau dovadă amicii lui Bill și că unul din ei mă mușcase cu o seară înainte, sângerase și mă stropise pe față și în gură și fusese străpuns cu o țepușă, chiar deasupra mea? Nu era o problemă de genul celor pe care Arlene putea să le dezbată.

Și nu știam pe nimeni care s-o poată face.

Nu cunoșteam nici măcar o fată care să aibă un prieten vampir și care să nu facă parte din grupul cocotelor ce mergeau cu orice vampir le ieșea în cale.

Odată plecată de la muncă, înfățișarea aparte

de care mă bucurasem la început nu mai avusese puterea să-mi dea încredere în mine; începusem să mă simt ca o ciudățenie.

Acasă, am trebăluit puțin prin gospodărie, am tras un pui de somn și am udat florile bunicii. Spre amurg, mi-am pregătit ceva la cuptorul cu microunde și apoi m-am tot codit dacă să ies sau nu singură; în cele din urmă, mi-am pus o bluziță roșie, pantaloni albi, câteva bijuterii și am pornit înapoi spre bar.

Mi s-a părut foarte ciudat să revin în local în postura de client. Din spatele barului, Sam a remarcat că am intrat și a ridicat mirat din sprâncene. În tura de seară lucrau trei ospătărițe, pe care le cunoșteam din vedere, iar prin ferestruica bucătăriei am observat că hamburgerii erau prăjiți de un bucătar nou.

Jason stătea la teigheaua barului și, chiar dacă mi s-a părut foarte surprinzător, taburetul din imediata sa apropiere era gol, așa că m-am așezat alături.

Zâmbitor și senin, Jason s-a întors spre mine ca pentru a face o nouă cucerire dar, imediat ce și-a dat seama că sunt doar eu, sora lui, expresia feței sale a suferit o transformare tragicomică.

— Sookie, ce naiba cauți aici? m-a întrebat, indignat.

— Se pare că nu ești deloc bucuros că mă vezi, i-am reproșat.

Când Sam s-a oprit în fața mea, am comandat un pahar de vin roșu cu coca-cola, fără să mă uit la el.

— Am făcut ce m-ai rugat și, până acum, n-am aflat nimic, i-am șoptit fratelui meu. De aceea, am și venit în seara asta, să-i mai verific și pe alții.

— Mulțumesc, Sookie, mi-a răspuns după o pauză îndelungată. Nici eu nu cred că am știut ce-ți cer. Hei, ți-ai făcut ceva la păr?

Sam a venit cu paharul de băutură pe care-l comandasem și mi l-a pus în față. Jason l-a plătit și apoi n-am mai discutat prea mult, ceea ce era perfect, din moment ce trebuia să mă concentrez la gândurile celorlalți.

În bar erau și câțiva străini, așa că i-am scanat pe ei primii, pentru a vedea dacă erau sau nu suspecti. Am fost nevoită să-i trec în tabăra nevinovaților. Unul se gândea cât de mult îi ducea dorul soției sale, căreia îi era pe deplin credincios. Altul își spunea că venise pentru prima dată în bar și băuturile erau chiar bune. Iar celălalt se concentra să stea drept și spera să mai poată conduce mașina până la motel.

Am mai comandat un pahar, după care am început să estimez împreună cu Jason suma la care s-ar fi putut ridica onorariul avocatului, odată ce aveau să încheie procedura de trecere în proprietate a bunurilor bunicii.

— Oho! a exclamat Jason ușor, aruncând o privire spre intrare.

— Ce e? l-am întrebat, fără să mă întorc să văd despre ce era vorba.

— Surioară, ți-a venit prietenul. Și nu e singur.

Primul gând a fost că Bill venise cu vreunul dintre amicii săi vampiri, ceea ce-ar fi fost destul

de neliniștitor și complet stupid. Când m-am întors, mi-am dat imediat seama de motivul pentru care Jason se arătase atât de contrariat. Bill era cu o tânără pe care o ținea ferm de braț și care-l însoțea asemenea unei târfe. Văzându-l că cerceta cu privirea mulțimea, am crezut că mă căuta pentru a-mi surprinde reacția.

M-am ridicat de pe taburet, dar m-am răzgândit și m-am așezat la loc.

Eram amețită. Consum alcool rareori, iar două pahare de vin roșu, fie ele și diluate cu coca-cola, își făceau foarte repede efectul asupra mea. Chiar dacă nu mă îmbăt să cad sub masă, am totuși o stare de ușoară amețeală.

Bill mi-a întâlnit privirea și mi-am dat seama că nu se așteptase de fapt să mă găsească acolo. Nu-i puteam citi gândurile, așa cum reușisem în cazul lui Eric într-un moment dificil, dar îi descifram foarte bine limbajul trupului.

— Vampire Bill, salut! a strigat Hoyt, prietenul lui Jason.

Bill a dat politicos din cap în direcția lui Hoyt, dar a condus-o spre mine pe fata minionă și brunetă cu care venise.

Nu știam ce să fac.

— Surioară, ce urmărește? m-a întrebat Jason, vizibil iritat. Tipa-i o cocotă din Monroe. O știu de pe vremea când îi plăceau numai oamenii.

Nu-mi venea nici o idee, nu știam cum să reacționez. Mă simțeam realmente copleșită de durere. Orgoliul însă era mai puternic decât suferința. Pe lângă clocotul lăuntric își făcea însă

loc și o fărâmbă de vinovăție, fiindcă nu eram acolo unde Bill se aștepta să mă găsească, și nici nu-i lăsasem un bilețel în care să-i dau explicații. Dar, pe de altă parte, avusesem o sumedenie de șocuri cu o noapte înainte, la spectacolul executat la comandă în Shreveport, la bâlciul la care fusesem obligată să particip numai din cauza relației mele cu Bill.

Impulsurile mele războinice erau în alertă. Dar am stat locului, deși îmi venea să mă reped la față și s-o calc în picioare. Nu eram atât de prost-crescută încât să ajung să mă încaier în baruri. De asemenea, aș fi vrut să-l burdușesc bine și pe Bill, dar nu aveam nici o șansă. Știam că ar fi însemnat să mă reped cu capul într-un perete de beton. Simțeam și nevoia de a izbucni în plâns, pentru că mă rănisese profund, însă aș fi dat astfel dovadă de slăbiciune. În consecință, cea mai înțeleaptă opțiune era să nu schițez nici un gest, mai ales că Jason era deja pregătit să se năpustească asupra lui Bill și eram convinsă că n-ar fi ezitat s-o facă dacă vedea vreun semn din partea mea.

Necazuri care nu făceau decât să amplifice efectul alcoolului.

În vreme ce mă frământam astfel, Bill s-a apropiat, croindu-și drum printre mese și trăgând-o după el pe față. Am remarcat imediat tăcerea din sală și, în loc să fiu eu cea care observă din umbră, toate privirile erau ațintite asupra mea.

Încleștându-mi pumnii, am simțit cum mă podidesc lacrimile. Ei poftim! Cea mai proastă alternativă.

— Sookie, mi s-a adresat Bill, uite ce mi-a lăsat Eric în fața ușii.

N-am reușit să înțeleg ce vrea să spună.

— Și? i-am răspuns înfuriată, privind intens în ochii mari, căprui și extatici ai fetei și încercând să nu clipesc, fiindcă presimțeam că la prima clipire aş fi izbucnit în plâns.

— Drept răsplată, mi-a răspuns el, fără să lase să se vadă ce simțea în legătură cu acest lucru.

— Vrei să spui că *ți-a făcut cinste?* i-am zis pe un ton plin de venin.

Jason și-a pus o mână pe umărul meu.

— Liniștește-te, gata, mi-a spus el cu o voce gravă. Nu merită.

Nu știam dacă Bill merita sau nu o asemenea reacție din partea mea, dar aveam de gând să aflu; am simțit pentru o clipă că este chiar amuzant să n-am nici cea mai vagă idee despre ce urma să fac în continuare. Asta după o viață trăită sub povara unui permanent autocontrol.

Bill mă privea foarte atent, iar în luminile fluorescente ale barului arăta incredibil de alb. Nu se hrănise cu sângele tinerei, iar caninii îi erau retrași.

— Hai afară, să vorbim, mi-a spus el.

— Și cu ea? am mârâit, nervoasă.

— Nu, doar noi doi. Pe ea o voi trimite înapoi.

Dezgustul din vocea lui m-a convins și l-am urmat imediat spre ieșire, ținându-mi capul sus, fără să privesc pe nimeni. Continua să o tragă pe față de braț, iar aceasta pășea chinuit în vârful picioarelor, ca să-și poată menține stabilitatea.

N-am știut decât în parcare dacă Jason venise după noi; când m-am întors, l-am văzut în spate. Afară, deși clienții tot continuau să intre și să iasă din bar, era oricum mai bine decât înăuntru.

— Bună, i s-a adresat fata lui Jason. Eu sunt Desiree. Cred că noi ne-am întâlnit și mai demult.

— Ce te aduce pe-aici, Desiree? a întrebat-o Jason liniștit, ca și cum ar fi fost cu adevărat calm.

— Eric m-a trimis în Bon Temps, ca răsplată pentru Bill, i-a răspuns ea timidă, privindu-l pe Bill cu coada ochiului. Dar el nu pare deloc încântat. Și chiar nu știu de ce, fiindcă mi s-a spus că sunt de soi nobil.

— Cine-i Eric? m-a iscodit Jason.

— Un vampir din Shreveport. Proprietar de bar. Șeful cel mare.

— Mi-a lăsat-o la ușa casei, a repetat Bill. Eu nu i-am cerut așa ceva.

— Și ce-ai de gând să faci?

— O trimit înapoi, mi-a răspuns nervos. Noi doi avem de discutat.

Am înghițit în sec și-am simțit cum mi se descleștează degetele.

— Trebuie să o ducă cineva în Monroe? a întrebat Jason.

Bill s-a arătat surprins.

— Da. Te oferi s-o duci tu? Fiindcă eu trebuie să stau de vorbă cu sora ta.

— Sigur, i-a răspuns Jason cu atâta amabilitate, că am intrat imediat la bănuieli.

— Chiar nu-mi vine să cred că mă refuzi, a insistat Desiree, privindu-l bosumflată pe Bill. Până

azi, nu m-a respins nimeni.

— Bineînțeles, îți sunt recunoscător și nu am nici o îndoială că ești de soi nobil, i-a răspuns Bill politico. Dar deja am propria mea cramă.

Pentru o clipă, micuța Desiree l-a privit pierdută. Apoi a părut să priceapă cum stătea situația.

— Femeia asta-i a ta? a întrebat ea, dând din cap spre mine.

— Da.

Jason și-a schimbat iritat poziția, la auzul afirmației seci făcute de Bill, iar Desiree m-a studiat atent din cap și până-n picioare.

— Are ochi tare ciudați, s-a pronunțat ea într-un târziu.

— E sora mea, a intervenit Jason.

— Ah, scuză-mă. Nu mi-am dat seama, fiindcă tu pari mult mai... normal, i-a răspuns Desiree, analizându-l și pe el în același stil și arătându-se vădit mai încântată de ceea ce vedea. Ia zi-mi, care ți-e numele de familie?

Jason a luat-o de mână și au pornit amândoi spre camioneta lui.

— Stackhouse, i-a zis privind-o galeș, în timp ce se îndepărtau. În drum spre casă, poate-mi povestești și mie cum îți mai merge...

Întrebându-mă care o fi fost motivul generozității manifestate de Jason, m-am întors spre Bill și i-am surprins privirea aspră.

— Zi-mi, ce-ai de spus? l-am întrebat, distantă.

— Nu aici. Hai să mergem la mine.

— Nu mergem la tine acasă, i-am zis răscolind

pietrișul cu vârful pantofului.

— Atunci la tine.

— Nu.

— Atunci unde? a întrebat ridicând mirat din sprâncene.

Bună întrebare.

— La iazul de la casa mea părintească, i-am răspuns, gândindu-mă că Jason nu avea să ajungă prea curând acolo, din moment ce se oferise s-o conducă acasă pe duduia minionă.

— Bine, a zis el scurt, după care am pornit fiecare spre propria mașină.

Căminul în care mi-am petrecut primii ani din viață se afla în vestul orașelului Bon Temps. Am cotit pe drumul cu prundiș ce ducea spre casa familiei și am parcat în fața fermei modeste pe care Jason o întreținea destul de bine. Bill a coborât din mașină odată cu mine și i-am făcut semn să mă urmeze, după care am ocolit casa, am coborât o pantă și am urmat o cărăruie pavată cu lespezi mari de piatră. Un minut mai târziu eram în fața iazului pe care tatăl meu îl făcuse în spatele casei și-l umpluse cu puiet, sperând că va pescui acolo ani de zile alături de băiatul său.

Mica întindere de apă putea fi admirată de pe un fel de *patio*, iar pe un scaun de metal aștepta o cuvertură împăturită. Fără să mă întrebe nimic, Bill a luat pătura, a scuturat-o și a întins-o pe panta cu iarbă ce ducea spre malul lacului. M-am așezat fără nici o tragere de inimă, gândindu-mă că pătura prezenta aceeași nesiguranță ca și motivele pentru care nu acceptasem să mergem nici la

mine, nici la el acasă. Stând însă atât de aproape de Bill, am început să simt că, de fapt, îmi doream să fiu și mai aproape.

Mi-am îmbrățișat genunchii cu brațele și am privit luciul apei și lumina unui felinar ce strălucea de partea cealaltă a heleșteului. Bill stătea întins pe spate, destul de aproape de mine. Îi simțeam ochii ațintiți asupra mea și observasem că-și încrucișase ostentativ degetele deasupra pieptului, arătându-mi astfel că avea de gând să-și țină mâinile acasă.

— Te-ai speriat noaptea trecută, mi-a zis el, neutru.

— Tu n-ai fost deloc îngrijorat? l-am întrebat mai încet decât aș fi vrut.

— Numai pentru tine. Pentru mine, foarte puțin.

Voiam să mă întind pe burtă, însă mi-era teamă să nu mă apropii și mai mult de el. Văzându-i strălucirea pielii în lumina lunii, am dorit efectiv să-l ating.

— M-a speriat faptul că Eric ne poate controla viața, deși suntem un cuplu.

— Și nu mai vrei să formăm un cuplu?

Durerea profundă pe care-o simțeam în piept m-a făcut să mă masez ușor în acel loc.

— Sookie?

A înngenuncheat lângă mine și m-a luat de umăr, însă nu i-am răspuns. Simțeam că-mi pierd răsuflarea.

— Mă iubești? m-a întrebat el.

Am confirmat, dând ușor din cap.

— Atunci de ce te gândești să mă părăsești?

În acel moment, durerea mi s-a accentuat subit. Și lacrimile au pornit să-mi curgă pe obraji.

— Sunt prea speriată de ceilalți vampiri și de felul lor de-a fi. Cine știe ce-mi va cere să fac data viitoare? Fiindcă sunt sigură că va încerca și altfel, amenințându-mă că te omoară sau cine știe prin ce altă modalitate care-i va trece prin minte. Sau poate îl va amenința pe Jason, pentru că e în stare să facă și asta.

— Nu mai plânge, mi-a zis Bill pe un ton la fel de blând ca țârâitul unui greiere în iarbă și pe care, cu o lună în urmă, n-aș fi putut să-l aud. Sookie, trebuie să-ți spun câteva lucruri neplăcute.

Un singur lucru m-ar fi mulțumit să aud în acel moment: că Eric a murit.

— I-ai stârnit deja interesul. Eric și-a dat seama că deții puteri mentale pe care majoritatea oamenilor nu le au, ori le ignoră în cazul în care le posedă. Bănuiește că sângele îți este dulce și savuros (când Bill a rostit aceste cuvinte, glasul i-a devenit atât de aspru, încât m-a înfiorat). Ești o femeie frumoasă, iar acum ai devenit și mai frumoasă. Însă deocamdată nu știe că ai băut deja de trei ori din sângele nostru.

— Nu mai știi că și Umbră Lungă a sângerat pe mine?

— Da, am văzut.

— Și trei este cumva numărul magic?

— Nu, mi-a răspuns el, râzând în același stil caracteristic, înfundat și răgușit. Însă cu cât bei mai mult sânge de vampir, cu atât devii mai atractivă pentru noi și, de fapt, pentru toți. Iar

Desiree se mai fălea că este de soi nobil! Mă întreb ce vampir i-o fi spus lucrul ăsta.

— Unul care a vrut s-o ducă în patul lui, i-am răspuns sec, provocându-i din nou râsul.

Chiar îmi plăcea foarte mult să-l aud râzând.

— Cu toate aceste vorbe încântătoare, vrei de fapt să-mi spui că Eric mă dorește?

— Da.

— Și ce-l oprește să mă aibă? Chiar tu mi-ai zis că este mai puternic decât tine.

— Politețea și tradiția, în primul rând.

N-am pufnit, dar nici mult nu mai aveam.

— Nu desconsidera acest lucru, pentru că noi respectăm foarte mult tradițiile. În definitiv, trebuie să trăim împreună veacuri la rând.

— Bun, și altceva?

— Într-adevăr, nu sunt la fel de puternic precum Eric, dar nu sunt un vampir tânăr. Ar putea fi rănit grav într-o eventuală luptă cu mine sau, cu puțin noroc, chiar l-aș putea învinge.

— Mai zi-mi.

— Poate și tu vei reuși acest lucru, a continuat, cu precauție.

— Cum așa?

— Dacă-i vei fi de folos în altă privință, s-ar putea să te lase în pace, dacă știe că aceasta îți este dorința.

— Dar nu vreau să-i fiu de folos în nici un fel! Nu vreau să-l mai văd!

— Ai promis totuși c-o să-l mai ajuți, mi-a reamintit Bill.

— Cu condiția să-l predea pe hoț poliției, i-am

răspuns. În schimb, Eric ce-a făcut? L-a înjunghiat în fața mea!

— Și mai mult ca sigur ți-a salvat viața.

— Dar am găsit hoțul!

— Sookie, nu cunoști multe lucruri despre lume, în general.

L-am privit, surprinsă:

— Așa s-ar părea.

— În viață, lucrurile nu decurg întotdeauna... echitabil, a continuat Bill, privind pierdut în beznă. Uneori, chiar și eu îmi dau seama că nu cunosc mai nimic, a adăugat el, făcând o nouă pauză apăsătoare. O singură dată am mai văzut un vampir înjunghiindu-și un seamăn, iar Eric pare să depășească limitele lumii noastre.

— Așadar, nu va ține prea multă vreme cont de politețea și tradițiile pe care le proslăveai mai înainte.

— S-ar putea ca Pam să reușească să-l țină-n frâu.

— Ce legătură este între ei?

— El a adus-o în lumea vampirilor, cu multe secole în urmă. Din când în când, mai trece pe la el și-l ajută la treburile pe care le are de făcut. Eric a fost dintotdeauna puțin mai sălbatic și, cu cât îmbătrânește, cu atât devine mai încăpățânat.

În cazul lui Eric, mi s-a părut chiar modest calificativul de „încăpățânat”.

— Așadar, ajungem să ne înțelegem vorbind pe ocolite? l-am întrebat.

Bill a rămas dus pe gânduri pentru câteva clipe.

— Da, a confirmat, cu o undă de regret în voce.

La fel ca tine, nici mie nu-mi place să stau în compania vampirilor; am vrut să te ajut să înțelegi că nu ai de ales.

— Atunci, cum rămâne cu Desiree?

— A trimis probabil pe cineva să o aducă la ușa mea, sperând că mă voi arăta încântat de cadoul său. De asemenea, dacă i-aș fi băut din sânge, ar fi văzut astfel că nu-ți sunt credincios. Posibil să-i fi otrăvit sângele cu cine știe ce substanță care să mă slăbească. Se prea poate să o fi folosit pe post de cal troian, nu știu, a adăugat el, ridicând din umeri. Tu chiar ai crezut că mi-am dat întâlnire cu altcineva?

— Da, i-am răspuns, simțind cum mi se crispează chipul, imediat ce mi l-am amintit pe Bill intrând cu fata aceea în bar.

— Nu erai acasă și trebuia să știu unde ești, mi-a zis pe un ton nici prea vesel, dar nici acuzator.

— Încercam să-l ajut pe Jason și să mai ascult câteva persoane. În plus, încă eram tulburată din pricina incidentului din noaptea trecută.

— Acum e totul în regulă?

— Nu, dar ar putea fi, i-am zis. Indiferent cine ar fi alesul inimii mele, presupun că lucrurile nu vor decurge întotdeauna perfect. Totuși, nu mă așteptam să dau de obstacole atât de dificile. Bill, chiar dacă vârsta este criteriul vostru de ierarhizare, nu există altă modalitate prin care să-l detronezi pe Eric?

— Nu, detronarea iese din discuție, dar... S-a oprit gânditor. Aș putea să fac totuși ceva în această direcție. Nu-mi stă în fire și nu-mi face

deloc plăcere să recurg la un asemenea lucru, dar în felul acesta vom fi mai în siguranță.

I-am dat răgaz să se gândească în tihnă.

— Da, a încheiat el după o reflecție îndelungată, fără să se obosească să-mi explice și fără să-l întreb ce hotărâse.

— Te iubesc, a adăugat, ca și cum pe acest lucru se bazase când își alesese modalitatea de acțiune.

Apoi, în întunericul care ne învăluia, s-a aplecat deasupra mea, cu chipul său fermecător și luminos.

— Și eu te iubesc, i-am zis împingându-l ușor în piept cu palmele, ca nu cumva să încerce să mă ispitească. Acum însă avem de rezolvat o problemă serioasă. Dacă reușim să-l îndepărtăm pe Eric de pe capul nostru, atunci ne putem considera mulțumiți. Și, de asemenea, trebuie să finalizăm investigația în legătură cu crima. Aceasta este a doua noastră problemă, întrucât ucigașul are de răspuns pentru moartea prietenilor tăi, precum și pentru uciderea lui Maudette, a lui Dawn... și a bunicii mele, am adăugat după o pauză, în care am inspirat profund și mi-am stăvilit lacrimile.

Chiar dacă mă obișnuisem oarecum cu faptul că nu o mai aveam pe Buni aproape de mine, că nu o mai găseam acasă când mă întorceam de la muncă și nu-i mai povesteam cum îmi petrecusem ziua, dispariția ei îmi provoca din când în când o durere atât de acută, încât simțeam că mi se taie respirația.

— Ce te face să crezi că ucigașul este vinovat și

de incendierea vampirilor din Monroe?

— Presupun că făptașul le-a implantat oamenilor această idee de răzbunare. În seara premergătoare, a discutat probabil cu fiecare grup în parte și i-a instigat pe băieți la violență. Am trăit aici de când mă știu și nu i-am văzut niciodată pe oameni să se comporte cu așa de multă cruzime. Așadar, trebuie să fie un motiv pentru care au răbufnit.

— El i-a ațâțat? I-a incitat să dea foc casei?

— Da.

— Și n-ai descoperit nimic?

— Nu, am recunoscut, tristă. Dar asta nu înseamnă că mâine nu voi avea mai mult noroc.

— Sookie, ești optimistă.

— Da, normal. Nu am de ales, i-am răspuns, mângâindu-l pe obraz și gândindu-mă în ce mod îmi fusese confirmat optimismul, din ziua în care apăruse Bill în viața mea.

— Înseamnă că trebuie să continui, dacă ești convinsă că ascultarea va da roade, mi-a zis el. Eu mă voi ocupa de altceva. E bine dacă ne vedem mâine-seară la tine acasă? S-ar putea să nu... dar, lasă, îți explic mâine.

— În regulă.

Eram curioasă să aflu mai multe, dar observasem că Bill nu era pregătit să-mi dezvăluie totul.

La întoarcere, urmând mașina lui Bill până în apropiere de strada ce ducea la mine acasă, m-am tot gândit la spaima pe care-aș fi trăit-o în ultimele săptămâni, dacă nu ar fi fost siguranța pe care mi-

o oferise prezența lui Bill. Parcurgând precaută drumul spre casă, m-am surprins dorindu-mi ca Bill să nu fi fost nevoit să dea acele câteva telefoane importante tocmai în noaptea aceea. N-aș fi putut spune că fusesem măcinată de frică în cele câteva nopți în care nu ne văzuserăm, dar recunosc că mă simțisem destul de speriată și agitată stând singură în casă și verificând mereu dacă ferestrele și ușile erau bine zăvorâte. Nu eram obișnuită să trăiesc într-un asemenea stres. Chiar și acum mă gândeam cu neliniște la noaptea care mă aștepta.

Până să cobor din mașină, mulțumită că lăsasem aprinsă lumina pe verandă înainte de a pleca la bar, m-am uitat cu mare atenție în curtea casei. Nu se vedea nici o mișcare. De obicei, când mă întorceam acasă, Tina îmi ieșea în întâmpinare, dornică să-și primească porția de mâncare; dar în noaptea aceasta, vâna probabil prin păduricea din apropiere.

Mi-am pregătit la îndemână cheia de la intrare, am țâșnit din mașină până în fața ușii, am introdus și răsucit fulgerător cheia în broască, după care am trântit și am încuiat ușa în spatele meu. „Acesta nu e un mod normal de viață”, mi-am zis, clătinând iritată din cap. Dar iată că, brusc, înainte de a apuca să-mi termin ideea, în ușă s-a auzit o bubuitură.

Am scos un țipăt ascuțit, am alergat până la telefonul mobil din apropierea canapelei și – în timp ce trăgeam jaluzelele la ferestre – am format precipitată numărul lui Bill. Mă gândeam speriată ce voi face dacă linia era ocupată, mai ales că-mi

spusese că intenționa să dea mai multe telefoane!

Am avut însă noroc și l-am prins probabil imediat ce intrase pe ușă, fiindcă am perceput în glasul lui o ușoară gâfâială în momentul în care a ridicat receptorul.

— Da? a întrebat el, suspicios ca întotdeauna.

— Bill, am șoptit pe nerăsuflăte, e cineva afară!

Trântind receptorul în furcă, Bill a trecut imediat la acțiune și, două minute mai târziu, era deja la mine. Privind afară din spatele unui stor ușor ridicat, l-am zărit venind dinspre pădure. A intrat în curte fără să facă nici cel mai mic zgomot, dar cu o viteză incredibilă. Nici un om nu ar fi putut acționa astfel. Ușurarea de a-l vedea a fost copleșitoare, deși, preț de o clipă, m-am simțit rușinată că-l chemasem să-mi sară în ajutor. Ar fi trebuit să încerc să mă descurc singură. Însă, în momentul imediat următor, m-am gândit: „Dar de ce, în fond? Dacă tot pot recurge la sprijinul unei ființe practic invincibile, o persoană care mă adoră și care este aproape imposibil de omorât, dotată cu puteri nefirești, supranaturale...”

Mișcându-se cu multă agilitate și sigur pe gesturile sale, Bill a inspectat curtea, a scrutat copacii din împrejurimi, iar în cele din urmă, a urcat vesel scările de la intrare. Pe verandă, s-a aplecat după ceva, dar din poziția în care mă aflam n-am putut să văd ce găsisese. Când s-a ridicat, am observat că ținea ceva în mâini, iar chipul îi era absolut... împietrit.

Nu era deloc de bine.

M-am îndreptat cu teamă spre ușă și am

descuiat-o, după care am împins plasa de protecție. Bill ținea în palme trupul pisicuței mele.

— Tina? E moartă? am întrebat.

Vocea îmi tremura.

Bill a confirmat dând din cap.

— Ce... cum?

— Cred că a fost strangulată.

În acel moment, am simțit că mă prăbușesc. Am izbucnit în hohote de plâns. Până m-am liniștit puțin, Bill a stat încremenit în fața mea, ținând în mâini cadavrul pisicuței.

— S-o punem în groapa din spate, am spus cu voce tremurândă.

Am pornit spre spatele casei, sărmanul Bill cărând-o grijuliu pe Tina și încercând să nu pară indiferent, în vreme ce eu mă străduiam să nu cad iarăși pradă disperării. Bill a îngenuncheat și a așezat ghemotocul de blană neagră în groapă. Am adus o lopată și m-am apucat de treabă. Dar când am văzut primii bulgări de pământ rostogoliți peste blănița Tinei, durerea m-a copleșit. Fără să scoată o vorbă, Bill mi-a luat lopata din mâini. Cât timp a astupat groapa, eu am așteptat tăcută, cu spatele la el.

— Hai înăuntru, mi-a zis el cu blândețe, după ce a terminat.

Ușa din spate rămăsese încuiată, așa că am fost nevoiți să ocolim casa și să intrăm prin față.

Bill m-a consolată, m-a îmbrățișat plin de compasiune, deși știam că nu se dăduse niciodată în vânt după Tina.

— Dumnezeu să te aibă în pază, Bill, i-am șoptit

strângându-l în brațe cât am putut de tare, cuprinsă brusc de teama că și el ar fi putut să dispară de lângă mine.

Când suspinele mi s-au mai liniștit, mi-am ridicat privirea spre el. Speram să nu-l fi agasat prea tare cu manifestările durerii mele. El însă arăta foarte nervos. Se uita ținută la peretele din spatele meu, iar ochii îi străluceau puternic. Era cel mai înspăimântător lucru pe care-l văzusem vreodată.

— Ai găsit ceva prin curte? l-am întrebat.

— Doar câteva indicii ale prezenței făptașului: niște urme de pantofi și mirosul corpului, nimic din ce-ai putea prezenta poliției ca probe concludente, a adăugat el, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Vrei să rămâi cu mine până când... vei fi nevoit să pleci și să te adăpostești de soare?

— Bineînțeles, mi-a răspuns, privindu-mă fix și arătându-mi că intenționa să stea cu mine indiferent dacă voiam sau nu.

— Iar dacă ai nevoie să telefonezi, o poți face de-aici, nu mă deranjează câtuși de puțin, i-am zis, gândindu-mă la factura telefonică.

— Am o cartelă plătită în avans, mi-a răspuns el, uimindu-mă încă o dată.

Cine s-ar fi gândit?

M-am spălat apoi pe față și am luat o aspirină, după care mi-am pus cămașa de noapte. Simțeam o tristețe la fel de intensă ca cea care mă copleșise la moartea bunicii. Am încercat să mă îmbărbătez și să-mi spun că moartea unui animal de companie nu poate fi pusă pe același plan cu dispariția unei

persoane dragi. Dar suferința părea să nu cedeze câtuși de puțin în fața argumentelor. După ce-am isprăvit toate raționamentele posibile, am ajuns la concluzia că o hrănisem, o pieptănasem și o iubisem pe Tina timp de patru ani și că avea să-mi fie tare dor de ea.

Capitolul 11

A doua zi, am simțit că înnebunesc. Când am ajuns la muncă și i-am povestit lui Arlene ce se întâmplase, m-a strâns la pieptul ei și mi-a zis: „L-aș omorî cu mâna mea pe nemernicul care i-a făcut una ca asta drăgălașei de Tina!” Alinarea venită din partea ei m-a făcut să mă simt mult mai bine. Charlise în schimb, nu s-a arătat la fel de compătimitoare, ci părea mai degrabă neliniștită de șocul pe care-l trăisem eu, decât de moartea violentă a pisicuței mele. Sam doar s-a întristat și mi-a sugerat să-l sun pe șerif, ori pe Andy Bellefleur, și să-i aduc la cunoștință acest incident. În cele din urmă, am hotărât să-l sun pe Bud Dearborn.

— Astfel de lucruri sunt de obicei ciclice, a bombănit șeriful. Până acum, n-a raportat nimeni dispariția sau moartea unui animal de companie. Sookie, din ce-mi spui tu, tare mi-e teamă că este vorba doar de-o răzbunare personală. Vampirului tău îi plac pisicile?

Am închis ochii și am inspirat profund. Vorbeam de la telefonul din biroul lui Sam, iar el ședea la masă și calcula facturile pentru următorul transport de băuturi.

— Bill era la el acasă în momentul în care a fost omorâtă Tina și aruncată pe verandă, i-am răspuns cât am putut de calmă. Știu asta fiindcă l-am sunat imediat ce-am auzit bubuitura în ușă, iar el mi-a

răspuns numaidecât.

Sam și-a ridicat mirat privirea. A trebuit ca prin mimică și câteva gesturi să-l fac și pe el să priceapă care era părerea mea față de suspiciunile șerifului.

— Iar el ți-a spus că pisica a fost strangulată, a continuat Bud, plictisitor.

— Da.

— Ai păstrat ligatura, lațul cu care a fost sugrumată?

— Nu, fiindcă n-am găsit așa ceva.

— Și ce-ați făcut cu pisica?

— Am îngropat-o.

— Domnul Compton a venit cu această idee?

— Nu, eu.

Ce altceva am fi putut face cu sărmana Tina?

— S-ar putea să venim să dezgropăm pisicuța. Însă dacă aveam și ligatura, lațul în cauză, poate am fi reușit să aflăm dacă tehnica de sugrumare coincide cu metoda folosită în cazul celor două fete, Dawn și Maudette, mi-a explicat Bud, stângaci.

— Îmi pare rău, nu m-am gândit la asta.

— Acum nu mai contează. În lipsa lațului...

— Bine, la revedere.

I-am închis telefonul, lăsându-l să-și bată singur capul cu problema asta și punând astfel pe umerii lui o povară mai grea decât ar fi meritat.

Sam a ridicat din sprâncene.

— Bud e un prost, i-am zis.

— Bud nu-i deloc un polițist rău, mi-a răspuns calm Sam. Prin părțile noastre, nimeni nu-i obișnuit

cu crime atât de odioase.

— Ai dreptate, am recunoscut, un moment mai târziu. N-a fost corect din partea mea, dar îmi tot repeta cuvântul „ligatura”, ca un copil mândru că a învățat un termen nou. Îmi pare rău că am cășunat pe el.

— Nu-ți cere nimeni să fii perfectă, Sookie.

— Altfel spus, e bine din când în când s-o dau în bară și să fiu mai puțin înțeleghătoare și iertătoare? Mersi mult, șefu', i-am zis, zâmbind.

M-am ridicat de pe colțul biroului pe care stătusem în timp ce vorbisem la telefon și m-am întins leneș, revenind cu picioarele pe pământ doar în clipa când l-am observat pe Sam cum îmi admira mișcărilor.

— Gata, trec la muncă! i-am zis vioaie, ieșind imediat din încăpere și având grijă ca nu cumva să-mi mișc provocator șoldurile.

— Ce zici, mă ajuți și pe mine diseară? Stai vreo două ore cu copiii? m-a întrebat destul de sfioasă Arlene, când m-a văzut.

Mi-am amintit de ultima ei rugămintă similară; nu reușisem să uit cât de mult mă jignise când șovăise să-și lase copiii în prezența unui vampir. Nu gândisem ca o mamă adevărată, după cum îmi spusese chiar ea. Acum, din câte se părea, Arlene încerca să-și ceară scuze.

— Mi-ar face mare plăcere, i-am răspuns, așteptând să văd dacă va menționa iarăși numele lui Bill. De la cât la cât? am întrebat-o, văzând că nu spune nimic.

— Păi, eu și Rene ne-am gândit să mergem la

un film în Monroe. Să zicem, de pe la șase și jumătate?

— S-a făcut. Vrei să le pregătesc și masa de seară?

— Ah, nu. Lasă că le dau eu să mănânce. Să știi că sunt nerăbdători s-o vadă pe mătușica Sookie.

— Și eu de-abia aștept să-i văd.

— Mersi mult, a mai zis Arlene, făcând o scurtă pauză și dorind parcă să mai spună ceva, după care s-a răzgândit și n-a mai adăugat decât: În regulă, atunci ne vedem la șase și jumătate.

Am ajuns acasă în jurul orei cinci. Condusesem mai tot drumul cu soarele în față. Strălucea de parcă ar fi dorit să-mi ia vederea. M-am schimbat într-un costum tricatat, în două culori, albastru și verde, m-am pieptănat și mi-am prins părul cu o clamă în formă de banană. Am mâncat apoi un sendvici, dar nu m-am simțit deloc bine stând singură la masa din bucătărie. Casa îmi părea imensă și pustie, dar senzația neplăcută mi-a trecut imediat ce l-am văzut pe Rene oprind în fața casei și coborând din mașină cu cei doi copii.

— Coby și Lisa ardeau de nerăbdare să te vadă, însă n-a putut să-i aducă Arlene fiindcă are o problemă cu unghiile ei false, m-a lămurit el scurt, fâstâcit probabil că fusese nevoit să-mi împărtășească astfel de chestiuni feminine.

Am observat că Rene venise în ținuta de serviciu: ghetе butucănoase, cuțit, pălărie și tot echipamentul, ceea ce însemna că Arlene nu-i va permite să iasă nicăieri câtă vreme nu trece mai întâi pe la duș și apoi se schimbă.

Coby și Lisa, în vârstă de opt și, respectiv, cinci ani, s-au agățat de mine ca lipitorile, în momentul în care Rene s-a aplecat să-i sărute de despărțire. Dragostea lui Rene pentru copii îi adăugase o uriașă steluță aurie în jurnalul meu, drept pentru care i-am zâmbit aprobatoare, i-am luat pe micuți de mână și am dat să pornim spre bucătărie, unde îi așteptau câteva porții copioase de înghețată.

— Te deranjează cumva dacă o să ne întoarcem pe la zece și jumătate, unsprezece? m-a întrebat Rene, apucând mânerul ușii.

— Nu, deloc, i-am răspuns, dorind să-i spun că-i pot ține pe copii și peste noapte, așa cum mai procedasem și în alte dați, dar, amintindu-mi de trupul inert al Tinei, m-am gândit că ar fi fost mai bine ca ei să nu rămână la mine.

Ne-am întrecut apoi până-n bucătărie și, un minut-două mai târziu, am auzit camioneta veche a lui Rene îndepărtându-se zgomotoasă pe drum.

Am ridicat-o pe Lisa în brațe:

— Ia te uită, ce mare ai crescut, de-abia te mai pot ține în brațe! Coby, tu ce mai faci, ai început deja să te bărbiești?

Ne-am așezat apoi la masă, unde am stat pe puțin treizeci de minute, răstimp în care copiii au mâncat înghețată și mi-au povestit în ordine toate lucrurile pe care le făcuseră de când ne văzuserăm ultima oară.

După ce-au terminat, Lisa și-a manifestat dorința să-mi citească, așa că i-am deschis cartea de colorat și a început să deslușească mândră cifrele și literele colorate tipărite în cărticică. Coby,

desigur, a ținut morțiș să ne arate că el citește mult mai bine, iar când s-au liniștit, mi-au cerut să le deschid televizorul, să urmărească una dintre emisiunile lor preferate. Și, fiind noi așa de ocupați, nici nu apucasem să-mi dau seama când se lăsase întunericul.

— Mai târziu o să vină și prietenul meu, le-am spus. Îl cheamă Bill.

— Mama ne-a zis că ai un prieten special. Sper să-mi placă de el, mi-a zis Coby, și ar fi bine pentru el să se poarte frumos cu tine.

— Ah, este foarte drăguț cu mine, l-am asigurat pe puști, care-și îndreptase spatele și își bombase pieptul, arătându-mi astfel că era pregătit să-mi ia imediat apărarea, dacă prietenul meu special nu se comporta pe măsura așteptărilor sale.

— Ți-a trimis flori? m-a întrebat Lisa, romantică.

— Încă nu. Dar nu i-ar strica dacă i s-ar aminti că este un gest care m-ar bucura.

— Oho, sigur că da. Te ajut cu cea mai mare plăcere.

— Te-a cerut în căsătorie?

— Eh, nu. Dar nici eu nu l-am cerut, i-am răspuns exact în momentul în care Bill bătea la ușă.

— Am musafiri, l-am anunțat zâmbind, imediat ce i-am deschis.

— Îi aud tocmai de-aici, mi-a răspuns, după care l-am luat de mână și l-am condus în bucătărie.

— Bill, el e Coby, iar domnișoara de alături, Lisa, am făcut eu prezentările.

— Mă bucur de cunoștință. De-abia așteptam să

ne întâlnim, le-a zis Bill, surprinzându-mă. Lisa, Coby, vă deranjează dacă stau și eu cu mătușa voastră, Sookie?

Copiii l-au privit gânditori.

— Nu este chiar mătușa noastră, a răspuns Coby, tatonând terenul. E cea mai bună prietenă a mamei noastre.

— Serios?

— Da. Și ne-a zis că nu-i aduci flori, i-a răspuns Lisa pe un ton cristalin, pronunțând sunetele perfect, bucurându-mă din toată inima s-o aud că scăpase de mica ei problemă de rostire a sunetului „r”.

Bill m-a privit surprins, iar eu am ridicat din umeri.

— Da, însă ei m-au întrebat, am răspuns eu, în defensivă.

— Hmmm, a făcut el, gânditor. Lisa, va trebui negreșit să-mi revizuiesc purtarea. Îți mulțumesc că mi-ai atras atenția. Știi cumva când este ziua de naștere a mătușii Sookie?

Am simțit că-mi iau foc obrajii.

— Bill, i-am zis cu asprime. Gata, termină!

— Coby, tu știi? i s-a adresat Bill băiatului.

Coby a negat cu amărăciune, dând din cap.

— Dar știu că-i în timpul verii, pentru că era vară când mama a invitat-o pe Sookie de ziua ei la un prânz în Shreveport. Atunci, noi am stat cu Rene.

— Coby, ești un băiat foarte isteț, dacă ți-ai amintit acest lucru, i-a mulțumit Bill.

— Sunt și mai isteț de-atât! Stați să vă arăt ce-

am învățat la școală zilele trecute, a spus el și a zbughit-o la fugă.

Tot timpul cât a vorbit Coby, Lisa l-a urmărit pe Bill cu mare atenție, adresându-i-se când fratele ei și-a încheiat debitul verbal.

— Bill, ești foarte alb la față.

— Da, i-a răspuns el, aceasta este culoarea mea normală.

Copiii au schimbat câteva priviri, în urma cărora au concluzionat în tăcere că „normalitatea” lui Bill era probabil o boală și n-ar fi fost politicos din partea lor să-i pună întrebări suplimentare. Iată că, din când în când, copiii mai dau dovadă și de tact.

Chiar dacă inițial se simțise puțin crispat, pe măsură ce treceau orele, Bill devenea din ce în ce mai flexibil. În jurul orei nouă m-a cuprins oboseala, dar Bill a reușit să-i întrețină pe copii cu multă vioiciune până la unsprezece noaptea, când Arlene și Rene au venit să-i ia acasă.

L-am prezentat pe Bill prietenilor mei. Au dat mâna cu el într-un mod absolut firesc și, imediat după aceea, a apărut în curte un nou musafir.

Un vampir chipeș, cu păr negru și bogat, pieptănat într-o frizură ondulată incredibilă, ieșea agale din pădure, în timp ce Arlene îi urca pe copii în spatele camionetei, iar Bill și Rene stăteau de vorbă. Bill l-a salutat cu mâna pe vampir. Acesta i-a răspuns la fel și li s-a alăturat celor doi foarte degajat, de parcă ai fi zis că Bill și Rene chiar îl așteptau.

Din balansoarul de pe verandă, l-am privit pe Bill cum le-a făcut cunoștință celor doi, după care

vampirul și Rene și-au dat mâna prietenește. Rene însă îl privea cu multă atenție, ca și cum ar fi încercat să-și amintească unde-l mai văzuse. Bill, dezaprobandu-l din cap, i-a aruncat imediat o privire cu subînțeles și Rene și-a păstrat numai pentru el comentariul pe care-ar fi dorit să-l facă.

Nou-venitul, mai înalt decât Bill, era bine făcut, purta blugi vechi și un tricou pe care scria „Am vizitat Graceland³”. Tocurile ghetelor cu vârfuri ascuțite îi erau ușor tocite și ținea în mână o sticlă cu sânge artificial, din care mai lua câte o înghițitură, din când în când. Se vedea că are maniere elegante!

Posibil să fi fost influențată de reacția lui Rene, însă cu cât îl priveam mai mult pe vampir, cu atât mi se părea mai cunoscut. Așa că am încercat să mi-l imaginez cu tenul puțin mai colorat și i-am mai și adăugat câteva trăsături suplimentare. Mi l-am închipuit având altă ținută.

Oh, Dumnezeule!

Era individul din Memphis!

Rene a plecat, iar Bill l-a condus pe vampir spre mine. Când a ajuns la mai puțin de trei metri, mi-a strigat cu un puternic accent sudist:

— Bună, Bill mi-a zis că ți-a omorât cineva pisica!

Bill a închis ochii pentru o clipă, iar eu am confirmat din cap, tăcută.

— Îmi pare tare rău. Mie chiar îmi plac mâțele, a continuat străinul.

Din tonul lui am înțeles clar că nu voise să

³ Reședința și proprietatea unde a locuit Elvis Presley.

spună că-i plăcea să le mângâie pe blăniță.

Speram totuși să nu fi auzit și copiii comentariul lui, dar mă înșelasem, fiindcă Arlene, din mașină, și-a întors îngrozită chipul spre noi, iar fărâma de afecțiune pe care reușise Bill s-o câștige se dusesese probabil pe apa sâmbetei.

Rene a clătinat din cap în spatele vampirului și s-a urcat la volan, strigându-ne la revedere cu puțin înainte să pornească motorul. S-a sprijinit apoi de rama portierei și l-a privit încă o dată lung pe străin. Posibil să-i fi spus ceva și lui Arlene, pentru că aceasta a reapărut brusc la fereastră și s-a holbat ca la o fantomă, căscând gura la creatura de lângă Bill. Imediat ce și-a retras capul, roțile camionetei au scrâșnit pe prundiș și mașina s-a îndepărtat.

— Sookie, mi-a zis Bill, precaut, el este *Bubba*.

— Bubba? am repetat, parcă nevenindu-mi să cred.

— Îhî, Bubba în persoană, a confirmat voios vampirul, încercând să-mi zâmbească binevoitor, dar eu nevăzând decât un rânjet înfiorător. Eu și nimeni altul. Încântat să te cunosc.

Am dat mâna cu străinul și i-am zâmbit, deși, Dumnezeule mare!, nu m-am gândit că am să dau vreodată mâna cu *el*. Părea să se fi schimbat în rău.

— Bubba, te superi dacă ne aștepți puțin pe verandă? Trebuie să o lămuresc și pe Sookie în legătură cu înțelegerea noastră.

— Nu e nici o problemă, i-a răspuns Bubba prietenește, așezându-se pe balansoar la fel de

inocent și de fericit ca o moluscă.

Am pornit spre sufragerie, dar nu înainte să observ că toate insectele nocturne, greierii și broaștele tăcuseră subit în momentul apariției lui Bubba.

— Am vrut să-ți explic totul înainte ca Bubba să vină, mi-a șoptit Bill. Însă n-am avut când să te pun la curent.

— Este cine cred eu? l-am întrebat.

— Da. Așadar, acum știi că poveștile acelea cumplite sunt adevărate, cel puțin unele dintre ele. Dar să *nu-i* spui niciodată pe nume. Strigă-l pur și simplu „Bubba”. S-a produs un defect în procesul de transformare, când a trecut de la om la vampir, probabil din cauza toxinelor din sânge.

— Însă el, de fapt, chiar murise, nu?

— Nu în totalitate. Unul de-al nostru lucra la morgă și, fiind totodată un mare admirator al său, a detectat scânteia de viață care-i mai rămăsese în trup și l-a resuscitat.

— L-a resuscitat?

— Da, mai bine spus, l-a făcut vampir, m-a lămurit Bill. Însă a fost o greșeală, pentru că, din ce mi-au spus prietenii, din acel moment n-a mai fost el însuși. E foarte îngust la minte și, pentru a-și câștiga existența, îi dăm tot felul de munci, întrucât, îți dai seama, nu-i putem permite să iasă în public.

L-am aprobat dând din cap, mută de uimire.

— Dumnezeuule, am murmurat, uluită de faptul că aveam în curte un cap încoronat.

— Așadar, nu uita o clipă faptul că este foarte

mărginit și extrem de impulsiv... de aceea, nu trebuie să stai singură în preajma lui. Și să nu-i spui decât „Bubba”. Într-adevăr, așa cum ți-a zis mai devreme, îi plac animalele de companie, dar nici măcar dieta bazată pe sângele acestora nu-l face să devină mai de încredere. În ceea ce privește motivul pentru care l-am adus aici...

Încrucișându-mi brațele la piept, așteptam cu interes explicația lui Bill.

— Iubito, trebuie să plec puțin din oraș, a continuat el.

Informația asta era suficient de surprinzătoare cât să mă neliniștească serios.

— Cum... de ce? Nu, stai. Nu vreau să-mi spui mai mult, i-am răspuns dând agitată din mâini, ca și cum așa aș fi izgonit orice implicație, din pricina căreia Bill ar fi trebuit să se simtă obligat să-și justifice acțiunile.

— Îți voi spune mai multe după ce mă întorc, a adăugat el, ferm.

— Și care este rolul prietenului tău... Bubba? l-am întrebat, deși presimțeam că știu deja răspunsul lui Bill.

— Bubba o să te supravegheze cât timp lipsesc eu, mi-a zis Bill, pe un ton rigid.

Am ridicat din sprâncene.

— În fine, știu că nu-i prea - Bill s-a oprit pentru a-și căuta cuvintele - grozav, a recunoscut el, dar este puternic, va face exact ce i-am cerut și se va asigura că nu intră nimeni în casa ta.

— O să stea în pădure?

— Ah, normal, m-a asigurat Bill, emfatic. Nici n-

ar fi trebuit de fapt să se apropie și să stea de vorbă cu tine. După ce plec, va căuta un loc din care să supravegheze casa și va sta acolo toată noaptea.

Trebuia să nu uit să trag mai târziu storurile, pentru că nu era deloc plăcută ideea că acel vampir nătâng m-ar fi spionat pe fereastră.

— Tu chiar crezi că este necesar acest lucru? I-am întrebat, nedumerită. Fiindcă nu-mi amintesc să-mi fi cerut și mie părerea.

Bill a scos un fel de horcăit, ceea ce pentru el însemna că trage aer în piept.

— Iubita mea, a început el, exagerat de răbdător, încerc din răspuțeri să mă obișnuiesc cu modul în care vor să fie tratate femeile moderne, însă, pentru mine, nu este o atitudine normală, în special când simt că ești în pericol. Mă străduiesc să fiu cu inima împăcată în răstimpul în care voi fi plecat. Îmi doresc să nu fi fost nevoit să plec, și nici să fac ceva ce-mi displace, dar este absolut necesar... pentru noi.

L-am privit lung.

— Am înțeles, i-am zis într-un târziu. Nu-mi place nici mie situația de față, dar noaptea nu mă simt deloc în siguranță, așa că... atunci e în regulă.

Sincer vorbind, nu cred că avea vreo importanță dacă-mi dădeam sau nu acordul. În definitiv, cum l-aș fi putut forța pe Bubba să plece, dacă el nu dorea acest lucru? Nici măcar forțele de poliție din orașelul nostru nu dețineau mijloacele necesare prinderii sau liniștirii unui vampir. Așa că dacă ar fi ajuns cumva să se confrunte cu acest vampir, n-ar

fi făcut altceva decât să se holbeze la el și să-i acorde astfel suficient timp ca să-i măcelărească până la ultimul. Am apreciat grija lui Bill și mi-am dat seama că trebuia să am bunul-simț să-i mulțumesc, așa că l-am îmbrățișat drăgăstoasă.

— Ei bine, dacă trebuie neapărat să pleci, atunci ai grijă de tine, i-am zis, încercând să nu par prea dărâmată. Ai unde să stai?

— Da, merg în New Orleans și am închiriat o cameră la Semiluna însângerată.

Citisem un articol despre acest hotel, primul din lume dedicat în exclusivitate vampirilor, unde li se promitea securitate deplină. Clădirea fusese ridicată chiar în mijlocul Cartierului francez, iar în amurg, seară de seară, era înconjurată de cocote și turiști nerăbdători să-i vadă pe vampiri ieșind la plimbare.

Începusem să simt o oarecare invidie, dar m-am străduit să nu arăt la fel de amărâtă ca un cățeluș pe care stăpânii îl gonesc din preajma ușii înainte să plece de-acasă. Așa că i-am zâmbit.

— Ei bine, îți doresc distracție plăcută, i-am zis voioasă. Ți-ai pregătit lucrurile? Fiindcă îți va lua câteva ore să ajungi acolo și este deja destul de târziu.

— Am în mașină tot ce-mi trebuie, mi-a răspuns el și mi-am dat seama imediat că, de fapt, își amânase plecarea deoarece stătuse cu mine și cu copiii lui Arlene. Acum trebuie să plec, a adăugat șovăielnic, oprindu-se și căutându-și cuvintele.

Și-a întins apoi brațele spre mine, iar când l-am apucat de mâini, m-a tras ușor spre el, cu o forță

aproape insesizabilă. Am răspuns la îmbrățișarea lui mângâindu-mi obrazul de cămașa sa, cuprinzându-l cu brațele și strângându-l puternic la piept.

— O să-mi fie dor de tine, mi-a șoptit ca o adiere ușoară, pe care n-aș fi putut să n-o aud.

I-am simțit sărutul pe creștetul capului, după care s-a îndepărtat și a ieșit pe ușa din față. L-am auzit pe verandă dându-i lui Bubba câteva indicații de ultim moment. A urmat un scârțâit scurt al balansoarului, semn că Bubba se ridicase de pe el.

Nu m-am uitat pe fereastră decât în momentul în care am auzit mașina lui Bill îndepărtându-se pe drum. Apoi, l-am văzut pe Bubba pornind spre pădure, cu mersul lui legănat, și, mai târziu, în timp ce făceam un duș, mi-am spus că Bill trebuie să aibă mare încredere în Bubba, din moment ce mă lăsa în grija lui. Însă, chiar și-așa, nu știam sigur de cine-ar fi trebuit să mă tem mai mult: de ucigașul pe care-l pândea Bubba, ori chiar de Bubba însuși?

A doua zi, la muncă, deși nu m-a surprins deloc întrebarea ei, Arlene a vrut să știe motivul pentru care venise la mine vampirul acela.

— Bill a fost nevoit să plece din Bon Temps și-și făcea griji pentru mine, i-am explicat.

Speram ca discuția să se oprească aici, dar, neavând prea mult de lucru (întrucât Asociația Comercianților ținea o întrunire la Fins&Hooves, iar la uriașul conac al bătrânei doamne Bellefleur se adunaseră și-și etalau cartofii copti la cuptor

membrele grupului Partizanele Rugăciunii și Cartofilor), Charlsie și-a făcut imediat apariția alături de noi.

— N-am înțeles eu bine, a intervenit ea visătoare, sau iubitul tău chiar ți-a angajat o gardă de corp personală?

A trebuit să recunosc că așa stăteau lucrurile. De fapt, era corect ce spusese ea.

— Vai, ce romantic! a suspinat Charlsie, vădit emoționată.

Într-adevăr, era un mod de a privi lucrurile.

— Dacă l-ai fi văzut, i-a zis Arlene accentuând cuvintele, ai fi jurat că e însuși...!

— Ah, nu, te rog, am întrerupt-o. Dacă se întâmplă cumva să-i vorbești, să nu-i rostești numele real, fiindcă s-a schimbat radical și nu-i place absolut deloc să-l audă.

— Oh, n-am știut, a spus Arlene în șoaptă, de parcă Bubba ar fi putut s-o audă ziua în amiaza mare.

— Mă simt însă mai în siguranță să-l știu pe Bubba în pădurea din apropiere, am adăugat.

Ceea ce era mai mult sau mai puțin adevărat.

— Ah, deci nu stă în casă? a întrebat Charlsie, dezamăgită.

— Dumnezeule, nu! i-am răspuns, cerându-mi imediat iertare că luasem în van numele Domnului, căruia aveam să-i dau socoteală mai târziu. Nicidecum, pe timpul nopții, Bubba îmi supraveghează casa de undeva din pădure.

— Și este adevărat ce-a spus în legătură cu mâțele? a întrebat suspicioasă Arlene.

— A glumit și el cu noi. Dar nu prea are simțul umorului, nu-i așa? am mințit, aruncând cuvintele printre dinți, deși eram convinsă că Bubba nu s-ar fi dat în lături să deguste niște sânge de pisică.

Arlene a dat din cap cu îndoială, ceea ce însemna că sosise momentul să schimb subiectul.

— Și voi, cum v-ați distrat ieri-noapte? am întrebat-o.

— Rene a fost un drăguț, nu? mi-a răspuns ea, îmbujorată.

Nu-mi venea să cred că o femeie care fusese măritată de nu știu câte ori roșea în fața mea.

— Asta o știi numai tu, i-am zis, știind cât îi plăceau lui Arlene micile tachinări provocatoare.

— Eh, și tu, acum! M-am referit la faptul că s-a comportat neașteptat de politicoasă față de Bill și chiar față de Bubba.

— Ar fi avut cumva vreun motiv să n-o facă?

— Sookie, el chiar nu-i are la inimă pe vampiri, mi-a zis Arlene, clătinând din cap. Și-ți spun asta pentru că nici mie nu-mi plac, mi s-a confesat ea, în timp ce eu o priveam răbdătoare. Însă Rene este măcinat de mai multe prejudecăți. Cindy s-a văzut o perioadă de timp cu un vampir, fapt care l-a neliniștit foarte mult pe Rene.

— Ce mai face Cindy? am întrebat-o, fiind cu adevărat interesată de situația unei fete care avusese un prieten vampir.

— Nu ne-am mai văzut, mi-a spus Arlene, însă Rene o vizitează cam la două săptămâni. Am înțeles că e bine și că revine la normal. Și-a găsit de curând o slujbă la cantina unui spital.

Sam stătuse până atunci în spatele tejghelei barului și umpluse frigiderul cu sânge îmbuteliat.

— Cindy ar putea foarte bine să revină acasă, a intervenit el. Lindsey Krause a renunțat la slujbă, fiindcă se mută în Little Rock.

Informația lui ne-a atras imediat atenția, pentru că barul Merlotte's oricum nu mai avea personal suficient. În ultimele luni, dintr-un motiv sau altul, slujbele de genul acesta nu prea mai aveau căutare.

— Ai chemat pe cineva la interviu? a întrebat Arlene.

— O să-mi verific astăzi dosarele, i-a răspuns Sam, obosit.

Știam că eu și Arlene eram singurele chelnerițe, ospătărițe, barmanițe, sau indiferent cum ne numim, care lucraseră pentru Sam mai bine de doi ani. Ah, greșeam, pentru că mai era și Susanne Mitchell, din celălalt schimb. În toată această perioadă, Sam își petrecuse mult timp angajând și, ocazional, concediind personal.

— Sookie, vrei să te uiți prin fișele noastre și să-mi recomanzi vreuna din fetele care nu s-a mutat din oraș, ori nu și-a găsit deja altă slujbă? Așa aș economisi și eu timpul.

— Bineînțeles, i-am zis, amintindu-mi că Arlene făcuse exact același lucru în urmă cu doi ani, când fusese angajată Dawn.

Noi aveam mai multe legături cu comunitatea, spre deosebire de Sam, care nu era prea sociabil. Chiar dacă Sam locuia deja de șase ani în Bon Temps, nu cunoșteam pe nimeni care să știe câte

ceva despre viața pe care o dusesese el înainte să cumpere acest bar.

M-am așezat la biroul lui Sam cu mai multe fișe în față și, câteva minute mai târziu, ordonasem pe masă trei teancuri diferențiate în funcție de persoanele care se mutaseră din oraș, care se angajaseră în altă parte și cele care într-adevăr aveau ceva calități. Apoi am adăugat încă două grupuri de hârtii: unul cu persoanele cu care n-aș fi putut lucra, întrucât nu le sufeream, și altul cu decedați. În cel de-al cincilea dosar pe care l-am deschis, prima fișă fusese completată de o tânără care murise într-un accident de mașină în ziua de Crăciun, cu un an în urmă, și, când i-am văzut numele scris în partea superioară a foii, m-am gândit cu tristețe la durerea părinților ei. Fișa următoare conținea alt nume: „Maudette Pickens.”

Maudette îi solicitase o slujbă lui Sam cu doar trei luni înainte să moară. Cred că nu fusese deloc inspirată să lucreze la Grabbit Kwik. Aruncând o privire pe formularul completat de mână, n-am putut să nu remarc greșelile gramaticale și de ortografie și am simțit din nou cum mă copleșește mila pentru ea. Am încercat să mi-l închipui pe Jason gândindu-se cum să facă sex cu această femeie și să se filmeze împreună, și chiar m-a mirat ideea stranie a fratelui meu și modul său de a-și petrece timpul liber. Nu-l mai văzusem din seara în care o condusesese acasă pe Desiree și speram să se fi întors întreg și sănătos, pentru că fata aia era o adevărată pacoste. Îmi doream să-și întemeieze un cămin alături de Liz Barrett, fiindcă

tipa era suficient de puternică încât să-l țină-n frâu.

În ultima vreme, ori de câte ori mă gândeam la fratele meu, îmi făceam numai griji. Aș fi dorit să nu le fi cunoscut atât de bine pe Maudette și pe Dawn! Din câte se părea, mulți bărbați le cunoscuseră pe cele două fete. Amândouă umblaseră cu vampiri și se lăsaseră mușcate de aceștia. Nu știam nimic despre înclinațiile lui Maudette, însă Dawn prefera partidele de sex dur. Mulți bărbați își alimentau la Grabbit Kwik mașinile cu benzină și beau acolo câte-o cafea, și la fel de mulți intrau în bar să bea câte-o bere, dar numai nătângul de frate-meu trebuise să-și înregistreze pe video partidele de sex cu Dawn și Maudette.

Uitându-mă pierdută la cana mare din plastic de pe birou – cană din care Sam obișnuia să-și bea ceaiul cu gheață și pe care scria „Pocalul de la Grabbit Kwik”, cu litere portocalii fluorescente pe fondul verde al plasticului –, mi-am dat seama că și Sam le cunoscuse pe fete. Dawn lucrase pentru el, iar Maudette își manifestase dorința de a fi angajată la bar.

Sam nu era deloc încântat de faptul că eram prietenă cu un vampir și, foarte posibil, nu-i plăcea nici ca vampirii să aibă iubite din rândul oamenilor.

Sam a intrat chiar în acel moment, iar eu am tresărit de parcă m-ar fi surprins făcând ceva rău.

Ceea ce și făcusem, în sinea mea, pentru că-mi suspectasem prietenul de lucruri necurate.

— Ai găsit ce-mi trebuie? m-a întrebat el, privindu-mă ușor nedumerit.

I-am înmânat vreo zece fișe:

— Fata asta, Amy Burley, i-am spus arătându-i prima foaie din teanc, are experiență și muncește în localul Good Times, acolo unde a lucrat și Charlsie. Așa că ai putea s-o întrebi mai multe pe Charlsie.

— Mersi mult, Sookie. M-ai salvat de la un adevărat calvar.

Am dat scurt din cap, în semn de recunoștință.

— S-a întâmplat ceva? m-a întrebat el. Astăzi pari mai distantă ca de obicei.

L-am privit mai atentă. Chiar dacă arăta la fel ca-ntotdeauna, mintea-i era complet ferecată. Cum reușea să facă acest lucru? Singura minte pe care nu o puteam pătrunde era a lui Bill, iar asta numai pentru că era vampir. Ceea ce nu era și cazul lui Sam.

— Mi-e dor de Bill, i-am răspuns intenționat, să văd dacă începea cumva să-mi țină vreo predică despre pericolele prieteniei cu un vampir.

— Dar acum e zi, a replicat el. Nu i-ar face bine deloc să vină pe-aici.

— Normal, i-am răspuns înțepată, fiind cât pe ce să-i destăinui faptul că Bill era plecat din oraș.

M-am întrebat totuși dacă ar fi fost un lucru înțelept din partea mea, din moment ce încă simțeam o vagă suspiciune în privința șefului meu. Am părăsit brusc biroul, iar Sam a rămas pironit locului, privind înmărmurit în urma mea.

Ulterior, când i-am văzut pe Sam și Arlene discutând destul de mult, mi-am dat imediat seama că subiectul conversației eram chiar eu. Sam, arătând mai îngrijorat ca niciodată, s-a retras

apoi în biroul său, iar până la sfârșitul zilei de muncă n-am mai schimbat o vorbă.

Mi-a fost destul de greu să merg acasă, știind bine că aveam să fiu tot singură până a doua zi. În nopțile trecute, chiar dacă stătusem singură, aveam măcar consolarea că aș fi putut în orice moment să-i telefonez lui Bill și să-l chem la mine. Acum însă, era departe. Am încercat totuși să mă îmbărbătez la gândul că, imediat ce se lăsa întunericul, Bubba ieșea din cine știe ce văgăună în care se ascunsese peste zi și venea să mă păzească. Dar nici acest lucru nu mă consola prea mult.

L-am sunat pe Jason, dar nu era acasă. Am telefonat puțin mai târziu la bar, gândindu-mă că poate era acolo, însă Terry Bellefleur mi-a spus că Jason nu-și făcuse apariția în local.

Am început apoi să mă întreb cum își petrecea Sam timpul liber și de ce nu-și făcea o prietenă. Și asta fiindcă, după cum observasem adeseori, nu ducea în nici un caz lipsă de propuneri.

Dawn fusese chiar foarte insistentă și agresivă în acest sens.

Nu mă puteam gândi la nimic care să-mi facă plăcere, așa că am început să reflectez la ipoteza, destul de plauzibilă de altfel, că Bubba era asasinul la care apelase Bill pentru lichidarea unchiului Bartlett. N-am putut apoi să nu mă întreb de ce alesese Bill să mă lase în paza unei creaturi atât de înguste la minte.

Am încercat apoi să-mi petrec timpul citind, dar nici o carte nu mi s-a părut potrivită. Emisiunile TV

pe care am încercat să le urmăresc mi s-au părut efectiv ridicole, așa că m-am apucat să citesc revista *Time* și am simțit cum mă cuprinde brusc o stare de exasperare văzând cum atâtea națiuni de pe glob parcă urmăresc cu orice preț să se autodistrugă. Am aruncat revista cât colo. Nu găseam nimic care să mă destindă și, în același timp, simțeam că nu pot sta locului.

Când a sunat telefonul, am sărit în picioare ca arsă.

— Alo? am răspuns, iritată.

— A venit Jason, mi-a spus Terry Bellefleur. Spune că vrea să-ți facă cinste.

Fiind deja întunerice, m-am gândit cu neplăcere la faptul că trebuia să ies până la mașină și apoi să mă întorc într-o locuință pustie; sau, cel puțin așa speram eu, să nu fie nimeni înăuntru. Am alungat imediat acest gând, pentru că, în definitiv, aveam pe cineva, foarte puternic și complet alienat, care să-mi supravegheze casa.

— Bine, vin imediat, i-am răspuns.

Terry, guraliv nevoie mare, mi-a închis telefonul pur și simplu, iar eu m-am dus să-mi pun o fustiță albastră din doc și o cămașă galbenă, după care, privind foarte atent în jurul meu, am traversat în grabă curtea până la mașină. Lăsasem aprinse toate luminile de-afară și, cum am descuiat portiera, m-am strecurat fulgerător în mașină, încuind apoi ușa pe dinăuntru.

Simțeam că nu pot să mai trăiesc mult timp într-un asemenea stres.

Am parcat din obișnuință în zona rezervată angajaților și, înainte de a intra pe ușa din spate, am mângâiat pe cap un câine care dădea târcoale lăzii de gunoi. Sunam săptămânal la serviciul de protecție a animalelor, să vină și să ridice câinii fără stăpân, mai ales că vedeam atât de multe cățele borțoase, încât mi se făcea rău.

Terry era chiar la bar.

— Hei, i-am zis privind prin local. Unde-i Jason?

— Nu-i aici, mi-a răspuns Terry. Azi nu l-am văzut deloc. Ți-am spus asta și la telefon.

L-am privit înmărmurită.

— Da, însă imediat după aceea m-ai sunat și mi-ai zis că este aici.

— Nu, nici vorbă.

Ne-am uitat fix unul la altul. Mi-am dat imediat seama că Terry era într-o pasă proastă. Minteia lui era foarte tulburată, se zbătea între nenorocirile din timpul serviciului militar și lupta pe care trebuise s-o poarte cu drogurile și alcoolul. Chipul îi era congestionat, transpira abundant, în pofida aerului condiționat din cameră, iar mișcărilor-i erau stângace, smucite. Bietul Terry!

— Chiar nu m-ai sunat? l-am întrebat, pe un ton cât se poate de neutru.

— Ți-am spus o dată, nu? mi-a răspuns el, deja enervat.

Sperând că nici unul dintre clienți nu-i va face în noaptea aceea probleme lui Terry, m-am retras zâmbindu-i amabilă.

Câinele nu plecase de la ușa din spate; când m-a văzut ieșind, a scâncit.

— Ți-e foame, drăguțule? I-am întrebat.

Patruredul a venit direct spre mine, dar fără să se gudure, așa cum m-aș fi așteptat din partea unui câine vagabond. Ieșind mai mult în lumină, am observat că fusese abandonat de curând. Asta judecând după luciul blănii, care putea constitui un criteriu. Părea să fie un collie. Am dat să intru înapoi și să întreb în bucătărie dacă aveau resturi de mâncare, să le dau acestui amărât, dar chiar atunci mi-a venit o idee mai bună.

— Știu că-l am în împrejurimile casei pe bătrânul și necruțătorul Bubba, însă m-am gândit că poate ar fi mai bine să mergem acasă împreună, i-am vorbit pe-același ton copilăresc pe care-l folosesc în prezența animalelor de fiecare dată când știu că nu mă aude nimeni. Ce zici, poți să te obișnuiești să faci pipi numai afară, ca să nu facem mizerie în casă?

De parcă m-ar fi înțeles, câinele a marcat imediat colțul lăzii de gunoi.

— Bravo! Hai, mergem la o plimbărică?

I-am deschis ușa din dreapta, sperând în sinea mea să nu facă prea multă mizerie pe scaun, dar cățelul a ezitat.

— Hai, drăguțule, urcă, acasă o să primești ceva foarte gustos, l-am îmbiat, gândindu-mă că, în acest caz, mita nu era un lucru neapărat rău.

După ce m-a privit lung și mi-a mirosit mâinile, câinele a sărit pe scaunul din dreapta și s-a așezat cuminte, privind spre parbriz ca și cum era pregătit să pornească într-o nouă aventură.

I-am mulțumit și l-am gâdilat ușor după urechi.

Când am pornit, câinele n-a schițat nici un gest, semn că era obișnuit să meargă în mașină.

— Prietene, i-am explicat eu, când ajungem acasă, va trebui să alergăm cât ne țin picioarele până la intrare, da? Fiindcă în pădurea din apropiere avem un căpcăun care de-abia așteaptă să te înfulece.

Printr-un lătrat scurt, câinele a confirmat că pricepuse mesajul.

— Stai liniștit, că nu va avea nici o șansă, l-am asigurat, simțindu-mă bine că aveam cu cine discuta.

De fapt, era chiar perfect că nu-mi putea răspunde, cel puțin deocamdată. Și, de asemenea, nici nu trebuia să-mi țin activ ecranul mental, întrucât nu era o ființă umană. Așa că mă puteam relaxa în voie.

— Hai, trebuie să ne grăbim.

— Ham-ham, a confirmat noul meu însoțitor.

— Trebuie să te botez într-un fel, i-am zis. Ce-ai zice să-ți spun... Buffy?

Cățelul a mârâit.

— Am înțeles. Dar Rover?

A răspuns cu un scâncet.

— Da, nici mie nu-mi place. Hmm...

Când am intrat pe drumul spre casă, l-am întrebat:

— Nu cumva ai deja un nume? Ia să mă uit la gâtul tău, i-am zis, oprind motorul și trecându-mi degetele prin blana deasă ce-i acoperea grumazul.

Am constatat că nu avea zgardă împotriva puricilor.

— Drăguțele, se pare că fostul tău stăpân n-a avut prea mare grijă de tine. Dar gata, de-acum ai lângă tine o mămică perfectă.

După ce am terminat cu alintatul, mi-am pregătit cheia de la intrare și, cum am deschis portiera, câinele a țâșnit pe lângă mine și s-a oprit în curte, privind atent în jurul său. A adulmecat aerul și a început să mârâie ușor.

— Drăguțele, e vampirul cel bun, el ne păzește casa. Hai, vino înăuntru.

După mai multe insistențe, am reușit să-l conving să intre în casă și am încuiat fulgerător ușa după noi.

Câinele a început imediat să bântuie prin sufragerie, privind și mirosind fiecare lucru în parte. L-am urmărit mai bine de un minut, pentru a fi sigură că nu-i vine ideea să roadă ceva, ori că ridică piciorul să-și marcheze noul domiciliu. Apoi am plecat în bucătărie să-i găsesc ceva de mâncare. L-am umplut mai întâi un castron cu apă, adică cel în care Buni obișnuia să țină salata verde. În alt vas am pus mâncarea rămasă de la Tina, plus câteva bucățele de carne.

Mi s-a părut un meniu acceptabil pentru cineva căruia îi este cu adevărat foame. În cele din urmă, cățelul și-a croit drum spre bucătărie și s-a îndreptat spre cele două castroane, a adulmecat mâncarea, după care m-a privit îndelung.

— Îmi pare rău, dar n-am altceva pentru tine. Asta-i tot ce-am putut să găsesc. Dacă vrei să rămâi la mine, o să-ți cumpăr mâine niște Kibbles 'N Bits.

Preț de câteva secunde, câinele s-a holbat din nou la mine, după care s-a aplecat spre unul dintre castroane, a luat câteva înghițituri de mâncare, a lipăit de câteva ori în castronul cu apă și, în cele din urmă, s-a uitat la mine nerăbdător.

— Vrei să-ți spun Rex?

A mârâit încet.

— Dean îți place? I-am întrebat. Dean este un nume frumos.

Într-o librărie din Shreveport mă ajutase mai demult un tip foarte amabil, pe nume Dean, ai cărui ochi, atenți și inteligenți, semănau puțin cu privirea acestui colie. În plus, Dean era un nume aparte - nu întâlnisem niciodată un câine cu acest nume.

— Și fac pariu că ești mai isteț decât Bubba, i-am zis gânditoare, primind drept răspuns un lătrat scurt și ascutit. Ei bine, Dean, hai, e timpul să mergem la culcare, am adăugat, bucuroasă că aveam cu cine să comunic.

Dean a venit după mine în dormitor, adulmecând atent fiecare piesă de mobilier. Mi-am dat jos fusta și bluza și le-am aranjat frumos. Mi-am scos apoi chiloții și mi-am desfăcut sutienul. Cățelul m-a privit cu mare atenție în momentul în care am luat din dulap o cămașă de noapte curată și am intrat în baie, să fac duș. Când am ieșit, curată și relaxată, Dean aștepta în pragul ușii și mă privea ținându-și capul ușor aplecat.

— Așa ne curățăm noi. Oamenilor le place să facă duș, i-am explicat. Știu că voi nu aveți astfel de obiceiuri. Presupun că este o caracteristică a

noastră, am adăugat, după care m-am spălat pe dinți și mi-am pus cămașa de noapte. Dean, gata, ești pregătit pentru somn?

Drept răspuns, câinele a sărit direct în pat, s-a învârtit o dată și s-a așezat liniștit pe așternuturi.

— Hei! Ia stai puțin! I-am muștruluit, deși eu fusesem cea care-l încurajase.

Buni însă ar fi făcut o criză de nervi dacă ar fi știut că un câine se urcase în pat. Iubea animalele, atâta timp cât acestea își petreceau nopțile afară din casă. Oamenii înăuntru, animalele afară – aceasta fusese una dintre regulile ei. În schimb, eu mă alesesem acum cu un vampir afară și cu un cățel în pat.

— Gata, jos! i-am zis, arătându-i covorul.

Dean s-a ridicat încet și a coborât fără nici o tragere de inimă, după care m-a privit dojenitor și s-a întins pe covor.

— Tu stai acolo, i-am spus cu fermitate și m-am suit în pat.

Eram foarte obosită, dar mai puțin nervoasă, știind că-l am alături pe Dean. Deși nu eram prea sigură de ajutorul pe care l-aș fi primit din partea lui în cazul apariției unui intrus – mai ales că nu mă cunoștea de suficient de multă vreme cât să-mi fie pe deplin loial. Simțeam însă că trebuie să accept orice consolare și să mă cufund în liniștea și relaxarea somnului. Înainte să adorm însă, am simțit o mișcare ușoară. O limbă aspră m-a lins pe obraz, iar Dean s-a așezat lângă mine. Drept răspuns, m-am întors și l-am mângâiat. Era chiar plăcut să știu că e acolo.

Nici nu știu când s-a făcut dimineață. Afară, prevestind o furtună, păsărelele ciripeau gălăgioase și m-am simțit minunat să mă ghemuiesc în pat. Simțeam prin cămașa de noapte căldura câinelui, ceea ce însemna că mă încălzisem peste noapte și dădusem la o parte cearșaful. I-am mângâiat adormită capul și mi-am trecut alene degetele prin blana deasă a patrupedului. Dean s-a strâns și mai aproape de mine, mi-a adulmecat obrazul și și-a pus un braț peste mine.

Un braț. *Ce braț?!*

Am sărit imediat din pat și am țipat speriată.

În pat, Sam s-a ridicat și s-a sprijinit într-un cot, zâmbindu-mi oarecum amuzat și expunându-se fără jenă.

— Oh, Dumnezeu! Sam, cum de-ai ajuns aici? Ce cauți aici? Unde-i Dean? am izbucnit, acoperindu-mi imediat fața cu palmele și întorcându-mă cu spatele, deși văzusem deja tot ce era de văzut la Sam.

— Hau-hau, mi-a zis el gutural, dezvăluindu-mi adevărul cu subtilitatea cu care lovești pe cineva cu un par în cap.

Înfuriată peste măsură, m-am răsucit din nou pe călcâie.

— Aseară m-ai văzut dezbrăcată... javră ce ești!

— Sookie, mi-a spus el, persuasiv. Ascultă-mă!

Un alt gând mi-a trecut fulgerător prin minte.

— Sam, vai de mine! Bill o să te omoare, i-am zis, așezându-mă pe taburetul din colț, în apropiere de ușa care ducea la toaletă.

Îmi țineam coatele sprijinite pe genunchi și capul între palme.

— Oh, nu! Nu, nu, nu.

Sam a îngenuncheat în fața mea. Părul sârmos, blond-roșcat, îi acoperea pieptul și cobora până în zona... Am închis încă o dată ochii.

— Sookie, am fost foarte îngrijorat când am auzit de la Arlene că vei fi singură, a început el.

— Nu ți-a zis nimic de Bubba?

— Bubba?

— Vampirul pe care Bill l-a lăsat să-mi supravegheze casa.

— Ah, da. Spunea că-i amintește de un cântăreț.

— Ei bine, numele său este Bubba. Și află că-i place tare mult să se distreze storcând animalele de sânge.

În acel moment am avut măcar satisfacția să-l văd, printre degete, pe Sam cum devine alb ca varul.

— Da. Înseamnă c-am fost norocos că m-ai primit în casă, mi-a răspuns el într-un târziu.

— Sam, ce ești tu? l-am întrebat, gândindu-mă la înfățișarea pe care o avusese cu o noapte înainte.

— O ființă capabilă să-și schimbe forma după dorință. M-am gândit că e timpul să știi și tu acest lucru.

— Și n-ai găsit o modalitate mai decentă prin care să mă anunți asta?

— De fapt, mi-a răspuns el rușinat, intenționasem să mă trezesc și să dispar înainte de

ivirea zorilor. Am dormit însă mai mult decât m-aș fi așteptat. E destul de obositor să alergi în patru labe.

— Credeam că cei ca tine se transformă numai în lupi.

— Nu. Mă pot schimba în orice doresc.

Devenisem atât de interesată, încât mi-am luat palmele de la ochi și am încercat să-i privesc numai chipul.

— Cât de des poți s-o faci? l-am întrebat. Oricând vrei?

— În nopțile cu lună plină, nu, mi-a explicat el. Însă, uneori, mă pot transforma și apelând la voință, deși îmi este mai greu și durează mai mult. Important este că mă pot preface în orice animal doresc, dar cu condiția să-mi rămână în memorie imaginea acestuia înainte de transformare.

De aceea, pe măsuta de cafea țin întotdeauna o carte despre câini, deschisă la pagina la care este poza unui câine collie, pentru că exemplarele din această rasă sunt masive și inofensive.

— Înseamnă că poți să devii și pasăre?

— Da, însă mi-e foarte greu să zbor. În plus, mă tem ca nu cumva să sfârșesc prăjit între cablurile liniilor de înaltă tensiune, ori să nimeresc în vreo fereastră.

— De ce ai vrut să-mi dezvălui acest secret?

— Fiindcă am văzut că nu ai nici o problemă să accepți faptul că Bill este vampir. De fapt, se pare că te încântă acest lucru. Așa că eram curios să aflu cu ce ochi privești... problema mea.

— Dar problema ta, i-am zis schimbând brusc

subiectul, nu este condiționată de vreun virus! De fapt, tu te transformi în totalitate!

Nu mi-a răspuns, ci doar m-a privit cu aceiași ochi atenți și inteligenți, ce căpătaseră de această dată culoarea cerului senin.

— Capacitatea ta de metamorfoză este cert supranaturală. Iar dacă așa stau lucrurile, înseamnă că și celelalte anomalii aparțin aceleiași categorii. Prin urmare..., am continuat lent și foarte precaută, Bill nu s-a molipsit cu nici un virus, iar specia vampirilor nu poate fi justificată prin teorii puerile sau propagande de genul acelora pe care le tot răspândesc vampirii... cum că ar suferi de alergii la argint, la usturoi și la razele soarelui... așa încât să aibă posibilitatea de a poza în victime ale unei boli cumplite și să fie acceptați mai ușor... ei, de fapt... ei chiar sunt...

Am zbughit-o la toaletă și am vomitat. Din fericire, am reușit să nimeresc la timp vasul closetului.

— Da, mi-a zis trist Sam, din pragul ușii. Sookie, îmi pare rău, dar Bill nu este infestat cu nici un virus. El e mort de-a binelea.

M-am spălat bine pe față și mi-am periat dinții de două ori, după care m-am prăbușit pe marginea patului, simțindu-mă mult prea obosită ca să mă așez mai confortabil. S-a așezat și Sam lângă mine. M-a luat de umăr compătimator și, un moment mai târziu, m-am cuibărit la pieptul lui.

— Știi? i-am zis. Mai demult am ascultat la radio un reportaj despre criogenie, în care se spunea că

majoritatea celor care apelează la așa ceva preferă să-și conserve doar capul, pentru că e mult mai ieftin decât să-și congeleze întregul corp.

— Da?

— Și ce cântec crezi că au ales pentru generic?

— Ce-au ales, Sookie?

— "Lasă-ți capul pe umărul meu."

Sam a izbucnit în râs.

— Sam, ascultă-mă, am continuat când s-a potolit. Am înțeles ce mi-ai spus, dar trebuie să rezolv problema cu Bill. Îl iubesc, îi sunt credincioasă și, în plus, el nu este aici ca să-și poată exprima punctul de vedere.

— Ah, stai puțin. Nu încerc să te îndepărtiez de Bill, ori să te cuceresc, deși mi-ar plăcea foarte mult.

Arătându-se mult mai dezinvolt după ce-și dezvăluise secretul, Sam mi-a zâmbit relaxat, arborând același surâs splendid, cuceritor.

— Atunci, ce-ai urmărit, de fapt?

— Să te apăr până când este prins criminalul.

— De-asta ai ajuns despuiat în patul meu? Ca să mă protejezi?

A avut totuși bunul-simț să se arate rușinat.

— Într-adevăr, puteam să plănuiesc totul mai bine, dar m-am gândit că aveai nevoie de cineva care să-ți fie aproape, mai ales că știam de la Arlene că Bill este plecat din oraș.

— O să dormi de-acum liniștit, din moment ce știi că noaptea casa îmi este supravegheată de Bubba?

— Vampirii sunt puternici și feroce, a

recunoscut Sam. Presupun că Bubba îi este dator lui Bill, fiindcă altfel nu l-ar ajuta. Vampirii nu-și prea fac favoruri între ei. Organizarea lor socială este foarte strictă.

Ar fi trebuit să acord mai multă atenție spuselor lui Sam, dar m-am gândit că aș face mai bine să nu-i dezvălui nimic în legătură cu fosta identitate a lui Bubba.

— Din moment ce tu, Bill și alții ca el reprezentați o realitate, presupun că trebuie să existe o mulțime de alte lucruri fantastice despre care vreau neapărat să-mi povestești într-o bună zi, i-am spus, dându-mi brusc seama ce comoară de informații am la dispoziție, mai ales că, din seara în care-l întâlnisem pe Bill, nu mai simțisem dorința de a afla detalii despre tot felul de ciudățenii asupra cărora să reflectez mai târziu: Yeti, Omul Zăpezilor, ori Monstrul din Loch Ness, în a cărei existență crezusem dintotdeauna.

— Ei bine, cred că a venit vremea să mă întorc acasă, mi-a zis Sam privindu-mă foarte degajat, deși era complet gol.

— Da, ar fi cel mai bine. Dar... oh, fir-ar să fie, îți trebuie...

Însă n-am mai continuat, ci am zbughit-o la etaj, în speranța că voi găsi ceva de îmbrăcat pe măsura lui, fiindcă știam că Jason își lăsase în dulapul de sus câteva haine, pentru situații neprevăzute.

Într-adevăr, în primul dormitor de la etaj am găsit o pereche de blugi și o cămașă mai uzată. Sus se făcuse deja foarte cald, întrucât acoperișul

era subțire, iar etajul avea un termostat separat. Am coborât.

— Ține, i-am zis lui Sam, dându-i hainele. Sper să ți se potrivească.

Sam m-a privit ca și cum ar fi dorit să ne continuăm discuția. Însă eu nu mă mai simțeam în largul meu stând îmbrăcată doar într-o cămășuță de noapte străvezie, iar el fiind lângă mine gol-goluț.

— Hai, îmbracă-te, i-am zis scurt. Și du-te direct în sufragerie, am adăugat gonindu-l și închizând ușa în urma lui.

Am renunțat să pun și siguranța, pentru că s-ar fi putut simți jignit.

M-am îmbrăcat într-un timp record; mi-am pus lenjerie curată, fustița de blugi din noaptea trecută și aceeași bluză galbenă. Apoi m-am machiat puțin, mi-am pus o pereche de cercei, m-am pieptănat și mi-am strâns părul în coadă cu o panglică elastică peste care am înfășurat o fundă galbenă. Moralul mi s-a ridicat subit în momentul în care m-am privit în oglindă, dar zâmbetul mi-a înghețat pe loc. Auzisem o camionetă oprind în curtea din față.

Am ieșit din dormitor ca din pușcă, sperând ca Sam să se fi îmbrăcat deja și să-și fi găsit un loc în care să se ascundă. Găsise însă o soluție mult mai bună. Se transformase înapoi în câine. Hainele zăceau împrăștiate pe podea, așa că le-am strâns rapid și le-am aruncat în dulapul de pe hol.

— Bravo! i-am zis entuziasmată, scărpinându-l ușor după urechi.

Dean mi-a răspuns vârându-și sub tivul fustei nasul negru și umed.

— Gata, încetează, i-am spus privind pe fereastră. Este Andy Bellefleur.

Andy a sărit din camionetă, s-a întins puțin și a pornit apoi spre ușa de la intrare. I-am deschis, avându-l pe Dean aproape.

L-am privit ușor mirată.

— Andy, arăți de parcă n-ai fi dormit toată noaptea. Vrei să-ți fac o cafea?

Dean s-a agitat pe lângă picioarele mele.

— Da, mi-ar prinde bine, mi-a răspuns el. Pot să intru?

— Desigur, i-am zis, dându-mă la o parte și făcându-i loc să intre.

Dean a început să mârâie.

— Se pare că ți-ai găsit un câine de pază credincios. Băiete, hai, vino aici!

Andy s-a ghemuit și a întins o mână spre collie. Uitându-mă la câine, nu-l puteam vedea nicicum cu aceiași ochi cu care l-aș fi privit pe Sam. Dean a adulmecat palma lui Andy, însă fără s-o lingă. În schimb, s-a postat între mine și musafir.

— Hai în bucătărie! i-am zis.

Andy s-a ridicat și m-a urmat. Terminând numaidecât cafeaua, am pus câteva felii de pâine la prăjit și, în acest răstimp, am pregătit zaharnița, frișca lichidă, lingurițele și cănille. Atunci mi-am dat seama că trebuia să aflu motivul pentru care venise Andy la mine. Era tras la față și arăta de parcă ar fi fost cu zece ani mai bătrân. Nu era o vizită de curtoazie.

— Sookie, ce-ai făcut aseară? N-ai lucrat?

— Nu. Am stat acasă și, mai târziu, am trecut puțin pe la barul Merlotte's.

— Bill a fost cumva la tine în această perioadă?

— Nu. Este plecat în New Orleans și stă în Cartierul francez, în noul hotel deschis special pentru vampiri.

— Ești sigură că-i acolo?

— Da.

Simțeam că mă blochez. Veștile rele de-abia acum începeau să vină.

— Eu, în schimb, am lucrat toată noaptea.

— Da, se vede.

— A fost comisă o nouă crimă.

— Da, i-am zis, pătrunzându-i în minte. Amy Burley? am întrebat privindu-l fix, fiind atentă ca nu cumva să greșesc. Amy care lucra la barul Good Times?

Era barmanița pe care i-o recomandasem lui Sam cu o zi mai înainte și al cărei formular de angajare fusese primul din teancul pe care i-l înmânasem. M-am uitat la Dean. Câinele se lăsase pe podea, cu botul între labe, parcă la fel de șocat și de amărât ca mine. Apoi a scheunat înduioșător.

Ochii căprui ai detectivului mă priveau cu forța sfredelitoare a unei mașini de forat.

— De unde știi?

— Andy, hai să nu ne mai ascundem după deget, știi foarte bine că pot citi în mintea oamenilor. Sărmana Amy! Dumnezeule, mă simt oribil. S-a întâmplat la fel ca și cu celelalte?

— Da, la fel. Numai că, în cazul ei, mușcăturile

erau proaspete.

Mi-am amintit brusc de noaptea în care eu și Bill fuseserăm nevoiți să răspundem la chemarea lui Eric și să mergem în Shreveport. Amy să fi fost cea care-i dăduse lui Bill sânge? Evenimentele îngrozitoare și misterioase din ultimele săptămâni îmi răvășiseră atât de mult programul și stilul de viață, încât nici nu-mi mai puteam aminti cu câte zile în urmă se întâmplase acest lucru.

M-am prăbușit pe unul dintre scaunele de lemn din bucătărie, clătinând absentă din cap pentru câteva minute, stupefiată de schimbările care nu mai conțineau să apară în viața mea. Din nefericire, pentru Amy Burley totul se încheiase, viața nu-i mai putea aduce nici un fel de surprize.

Am alungat brusc sentimentul straniu de letargie care începea să mă cuprindă, m-am ridicat și am turnat cafeaua în căni.

— Bill n-a fost pe-aici de două nopți, i-am zis.

— Și tu ai stat toată noaptea în casă?

— Da, firește. Îți poate confirma și câinele meu, i-am răspuns zâmbindu-i lui Dean, care a scheunat ușor văzând că i se acordă atenție, după care s-a apropiat, și-a lăsat capul pufos pe genunchii mei și, în timp ce-mi beam cafeaua, am început să-l mângâi după urechi.

— Mai știi ceva de fratele tău?

— Nu, dar am primit aseară un telefon ciudat, de la un necunoscut care mi-a spus că Jason este în barul Merlotte's.

Dar după ce am rostit aceste cuvinte, mi-am dat brusc seama că apelantul nu putea fi altul decât

Sam, care mă atrăsese la bar pentru a mă păcăli să-l iau cu mine. Dean a căscat larg și îndelung, arătându-ne toți dinții săi ascuțiți și albi.

Ar fi fost mai bine să-mi țin gura, fiindcă de-acum trebuia să-i acord explicații suplimentare lui Andy, care moțăia pe scaun, îmbrăcat într-o cămașă ecosez șifonată, pătată de cafea, și pantaloni kaki boțiți de-atâta purtat. Se vedea că Andy avea mare nevoie de odihnă.

— Trebuie neapărat să dormi, i-am spus încet, simțindu-l foarte deprimat și înspăimântat.

— Crimele astea sunt devastatoare, mi-a răspuns extenuat, cu glas tremurat. Sărmanele fete... și semănau în atât de multe privințe!

— N-aveau studii, munceau numai ca necalificate în baruri și fel de fel de localuri și nu se dădeau în lături să aibă din când în când câte un prieten vampir, nu?

A dat doar ușor din cap, fără să-și mai poată ține ochii deschiși.

— Cu alte cuvinte, tinere ca mine.

Și-a deschis brusc pleoapele, vădit speriat de greșeala pe care o făcuse.

— Sookie...

— Înțeleg foarte bine, Andy, i-am zis. În unele aspecte, suntem toate la fel și, dacă accepți posibilitatea ca atacul îndreptat asupra bunicii mele să fi fost de fapt plănuit împotriva mea, atunci, ei bine, cred că sunt unica supraviețuitoare.

În acel moment m-am întrebat pe cine mai avea în vizor ucigașul. Oare eram ultima fată care se încadra în criteriile sale? Acesta a fost cel mai

însământător gând din ziua aceea.

Andy stătea cu capul aplecat deasupra câinii de cafea.

— Ce-ar fi să te întinzi în dormitorul pentru oaspeți? i-am sugerat, în șoaptă. Trebuie să dormi puțin, nu poți conduce în starea în care ești.

— E foarte drăguț din partea ta, mi-a răspuns Andy, toropit de somn, deși se arătase vag surprins, ca și cum nu s-ar fi așteptat din partea mea la un asemenea gest de bunăvoință. Însă trebuie să merg acasă. O să-mi pun ceasul să sune și o să dorm vreo trei ore.

— Îți promit că te trezesc eu după trei ore, i-am spus.

Nu prea doream ca Andy să doarmă la mine, însă nu-mi plăcea deloc ideea că ar fi putut să provoace un accident în drum spre casă, eventualitate în care bătrâna doamnă Bellefleur nu m-ar fi iertat niciodată. Și nici Portia, sora lui.

— Uite, poți să te odihnești în camera asta, i-am zis conducându-l spre fostul meu dormitor, unde patul meu de o persoană era deja pregătit cu așternuturi curate. Hai, întinde-te, iar eu o să pun ceasul să sune.

Am potrivit deșteptătorul, iar el m-a urmărit cât a putut de atent.

— Gata, acum poți dormi liniștit. Eu mai am ceva de făcut, însă nu cred că o să-mi ia prea mult timp.

Andy nu s-a mai împotrivit, iar când am închis ușa, l-am auzit așezându-se greoi dar parcă nehotărât pe pat.

Dean ne urmărise tot timpul și, după ce l-am instalat pe Andy în dormitor, i-am vorbit pe un ton complet diferit:

— Te duci chiar *acum* și te îmbraci!

În clipa imediat următoare, Andy a întredeschis ușa dormitorului:

— Sookie, cu cine vorbești?

— Cu câinele, i-am răspuns prompt. E obișnuit să-mi aducă zgarda și să i-o fixez la gât.

— De ce te mai obosești să i-o dai jos?

— Pentru că zdrăngăne noaptea și mă deranjează. Hai, du-te la culcare!

— Bine, mi-a zis el, arătându-se mulțumit de explicație și închizând imediat ușa.

Am luat hainele lui Jason din dulapul în care le pusesem și le-am așezat pe canapea, chiar în fața lui Dean, după care m-am întors cu spatele la el. În clipa imediat următoare, mi-am dat seama că puteam să văd totul în oglinda de deasupra poliței semineului.

În jurul câinelui, aerul devenea tot mai cețos, vibra puternic și, deodată, în vârtejul electrizant din spatele meu, trupul patrupedului și-a început transformarea. Odată limpezită atmosfera, l-am văzut pe Sam îngenuncheat pe podea, gol-goluț. Era foarte sexy văzut așa, din spate. Am închis imediat ochii și mi-am repetat de câteva ori că nu-i fusesem necredincioasă lui Bill. Mai ales că și fundul lui Bill – mi-am spus eu cu fermitate – era cel puțin la fel de atrăgător.

— Gata, m-a anunțat Sam, aflat atât de aproape în spatele meu, încât am tresărit și am țâșnit

imediat în picioare, întorcându-mă și văzându-i chipul la mai puțin de o lungime de palmă distanță.

— Sookie..., mi s-a adresat el încrezător, punându-mi palma pe umăr și mângâindu-mă grijuliu.

Eram însă foarte nervoasă, pentru că o parte din mine dorea să-i răspundă în același mod.

— Amice, ascultă-mă bine. Ai fi putut să-mi spui despre problema ta cu multă vreme în urmă, pentru că ne cunoaștem... de când? Au trecut deja patru ani? Chiar mai mult de-atât! Și totuși, Sam, în pofida faptului că ne vedem zi de zi, a trebuit să aștepti până și-a arătat Bill interesul față de mine, ca să încerci...

Nemaigăsindu-mi cuvintele, mi-am ridicat iritată brațele în aer, iar Sam a făcut un pas înapoi, ceea ce era perfect.

— Nu te-am remarcat cu adevărat decât în momentul în care mi-am dat seama că te dorește altcineva, mi-a răspuns el, resemnat.

— E timpul să mergi acasă, i-am zis. Și-ar fi bine să ajungi acolo fără să te vadă nimeni. Vorbesc foarte serios.

Exista posibilitatea să ne întâlnim întâmplător cu vreun cunoscut, cum ar fi de pildă Rene, care, văzându-l atât de dimineață pe Sam în mașină la mine, să-și formeze o impresie complet greșită. Pe care să i-o împărtășească apoi, nu din rea-voință, lui Bill. Așa că, numai după ce Sam s-a ghemuit pe bancheta din spate, am pornit la drum; am oprit precaută în spatele barului, unde era parcată o camionetă neagră, cu dungi roz-albastre pe

marginii. Era mașina lui Jason.

— Ia te uită, am zis.

— Ce e? s-a auzit din spate vocea lui Sam, gătită din pricina poziției incomode în care stătea.

— Așteaptă aici, mă duc să văd despre ce-i vorba, i-am spus neliniștită. De ce-ar fi parcat Jason în spațiul rezervat angajaților?

Nu-mi dădeam seama prea bine, dar părea că în mașină era cineva.

Am deschis portiera și am așteptat ca zgomotul făcut de aceasta să-i trezească atenția individului din camionetă. Văzând că nu schițează nici un gest, am pornit încet pe prundiș, înspăimântată cum nu fusesem niciodată în timpul zilei.

Când am ajuns lângă geamul mașinii, am observat că tipul dinăuntru era chiar Jason, prăbușit pe scaunul șoferului. Bărbia i se sprijinea în piept, cămașa era murdară toată, brațele îi atârnau inerte pe lângă trup și se sprijineau pe scaun, iar chipul lui frumos era marcat de o zgârietură lungă și roșie. Pe bordul mașinii se afla o casetă video, fără etichetă.

— Sam, te rog, vino repede, i-am zis, cu spaimă în glas.

Mult mai repede decât aș fi crezut, Sam a ajuns lângă mine și s-a repezit să deschidă portiera camionetei. Mașina părea să fi stat acolo mai multe ore – era toată plină de rouă, geamurile erau ridicate, căci diminețile începutului de vară erau destul de răcoroase. Damful puternic ce ne-a izbit din interior era un amestec constituit în principal din trei elemente: sânge, sex și alcool.

— Cheamă salvarea! i-am spus precipitată, în clipa în care Sam a întins mâna spre Jason să-i ia pulsul.

— Ești sigură? m-a întrebat el, privindu-mă cu îndoială.

— Normal! Și-a pierdut cunoștința!

— Sookie, nu te grăbi. Mai gândește-te.

S-ar fi putut să mă răzgândesc un minut mai târziu, dacă în acel moment n-ar fi apărut Arlene, în Fordul ei albastru, rablagit. Sam a oftat și a intrat în rulota lui să telefoneze la ambulanță.

Fusesem extrem de naivă. Dar nici n-aș fi avut cum să fiu altfel, din moment ce toată viața mea fusesem un cetățean corect, care respecta legea.

L-am însoțit pe Jason la micul spital din orașel, fără să mă gândesc la faptul că polițiștii urmau să-i percheziționeze cu mare atenție camioneta, complet dezinteresată de mașina de poliție ce sosise în urma ambulanței și întru totul încrezătoare în sugestia medicului de la urgențe, care m-a trimis acasă, spunându-mi că o să-mi telefoneze imediat ce fratele meu își va recăpăta cunoștința. Medicul, privindu-mă destul de curios, mi-a zis că, din câte se părea, organismul lui Jason elimina prin somn efectele alcoolului și drogurilor. Însă Jason nu băuse niciodată atât de mult, și nici nu lua droguri. Eram amândoi destul de marcați de declinul și de traiul pe străzi al verișoarei noastre, Hadley. I-am zis doctorului toate acestea și, după ce m-a ascultat amabil, m-a trimis acasă.

Nu mai știam ce să cred, așa că am pornit spre casă, unde am găsit un bilețel prin care Andy

Bellefleur mă anunța că fusese trezit de pagerul său și că trebuise să plece. Însă ulterior aveam să aflu că, în timp ce eram la spital, fusese și el acolo, și, din respect pentru mine, așteptase să plec înainte de a-i pune cătușele lui Jason, ca să-l țină legat de pat.

Capitolul 12

Pe la ora unsprezece Sam a venit și mi-a dat vestea.

— Sookie, îl vor aresta pe Jason de îndată ce-și recapătă cunoștința și, din câte se pare, își va reveni curând.

Sam nu mi-a dezvăluit și sursa acestor informații, însă nici eu nu l-am întrebat. N-am făcut altceva decât să mă holbez la el. Lacrimile au pornit să-mi curgă șiroaie pe obraji. În orice altă situație, m-aș fi gândit cât de oribil arăt când plâng, dar acum nu mă interesa câtuși de puțin acest lucru. Eram crispată toată, înspăimântată pentru Jason, tristă pentru Amy Burley, înfuriată cumplit pe polițiști fiindcă făceau o greșală atât de stupidă și, mai presus de toate, îmi era foarte dor de Bill al meu.

— Se pare că Amy Burley a opus rezistență. Anchetatorii cred că Jason s-a îmbătat de-abia după ce a omorât-o.

— Sam, îți mulțumesc că m-ai prevenit, i-am zis pe un glas ce venea de undeva de foarte departe. Poate este nevoie de tine la bar.

Odată ce Sam a înțeles că vreau să rămân singură, am telefonat la informații și am cerut numărul de telefon al hotelului Semiluna însângerată, după care am apăsat nervoasă pe butoane, simțind că nu făceam deloc un lucru bun, însă fără să-mi dau seama cum sau de ce.

— Semilunaaa... Insângeraaaaaată, a proclamat grav și teatral interlocutorul de la celălalt capăt al firului. Aici găsești sicrie în care te poți simți ca acasă.

Dumnezeule, ce introducere!

— Bună dimineața. Numele meu este Sookie Stackhouse și sun din Bon Temps, i-am răspuns politicoasă. Aș dori să las un mesaj pentru un oaspete de-al dumneavoastră, Bill Compton.

— Colțos sau om?

— Ah... colțos.

— Numai o clipă, vă rog.

Vocea groasă a revenit câteva momente mai târziu, tăindu-mi orice elan:

— Doamnă, ce mesaj doriți să-i lăsați?

— Vă rog să-i transmiteți domnului Compton că... fratele meu a fost arestat și i-aș fi recunoscătoare dacă vine acasă imediat ce rezolvă treburile pe care le are acolo.

— Am notat tot. Îmi mai spuneți o dată numele dumneavoastră?

— Stackhouse. Sookie Stackhouse.

— În regulă, domnișoară. Voi avea grijă să-i transmit mesajul.

— Vă mulțumesc.

N-am putut să mă gândesc la o altă variantă de acțiune până în clipa în care mi-am dat seama că ar fi fost mult mai practic să-l sun pe Sid Matt Lancaster. Avocatul și-a dat toată silința să pară zguduit de vestea că Jason avea să fie arestat. Mi-a spus că se va duce la spital imediat ce va scăpa de la tribunal, după-amiază, și că mă va ține la curent.

M-am întors la spital, sperând să mi se permită să stau lângă Jason până își recapătă cunoștința. Nu mi s-a dat voie să intru în camera lui, și nici nu mi s-a spus dacă-și revenise. L-am văzut la un moment dat pe Andy Bellefleur în capătul holului, dar imediat ce m-a zărit, s-a întors și a pornit în direcția opusă.

Un laș nemernic.

Nemaiavând ce face la spital, am plecat acasă. Mi-am dat seama că eram liberă toată ziua. Ceea ce era un lucru bun, deși nu mă interesa prea mult acest aspect. Simțeam totuși că nu mă descurc așa cum ar fi trebuit și că fusesem mult mai operativă la moartea bunicii.

Însă atunci mă aflasem în fața unui fapt împlinit. Tot ce trebuise să facem fusese să o înmormântăm pe Buni, să sperăm că poliția avea să-l aresteze pe ucigaș și să mergem mai departe. Dacă polițiștii erau absolut convinși că Jason, pe lângă celelalte victime, o omorâse și pe Buni, însemna că trăiam într-o lume cruntă și nesigură, o lume din care nu mi-aș mai fi dorit să fac parte.

În după-amiaza aceea interminabilă, stând și privind pierdută înainte, am înțeles dintr-odată că, de fapt, tocmai naivitatea mea condusese la arestarea lui Jason. Dacă l-aș fi dus în rulota lui Sam și l-am fi ajutat să se spele, dacă aș fi ascuns caseta video, pentru a vedea ce înregistrase pe ea și, mai presus de toate, dacă nu am fi chemat ambulanța... Exact la aceste soluții se gândise dimineața Sam, când mă privise cu atâta îndoială. Oricum, sosirea lui Arlene pur și simplu spulberase

orice altă posibilitate de a acționa.

Am crezut că telefonul va suna toată ziua, odată ce oamenii aveau să afle noutatea.

Însă nu m-a căutat nimeni.

Probabil că nimeni n-avea nimic să-mi spună.

Sid Matt Lancaster mi-a trecut pragul pe la patru și jumătate, înștiințându-mă, fără nici un fel de menajamente:

— L-au arestat și este învinuit de crimă cu premeditare.

Am închis pentru o clipă ochii. Când i-am deschis, am observat o expresie de viclenie pe fața blândă a lui Sid. Lentilele ochelarilor bătrânești, cu rame negre și groase, îi măreau ochii tulburi și căprui, în vreme ce fălcile și nasul ascuțit îl făceau să semene cu un copoi.

— El ce spune? I-am întrebat.

— Că noaptea trecută a fost cu Amy.

Am oftat adânc.

— Mai spune că s-au distrat împreună și că fusese cu ea și altă dată. Zice că n-o mai văzuse de ceva vreme, iar ultima oară când se întâlniseră, Amy se arătase foarte nervoasă și geloasă pentru că el se vedea și cu alte fete. De aceea fusese destul de surprins s-o vadă seara trecută abordându-l în barul Good Times. Mi-a zis că Amy s-a comportat ciudat toată noaptea, ca și cum ar fi avut niște planuri numai de ea știute. Își amintește că au făcut sex, după care au stat în pat și au băut ceva împreună, pentru ca, într-un târziu, el să se trezească pe patul spitalului.

— Este o înscenare, i-am zis convinsă,

gândindu-mă totodată că-i răspunsesem cu o banalitate de felul celor prezente în mai toate filmele proaste de televiziune.

— Normal.

Privirea lui Sid Matt era atât de plină de siguranță și de încredere, încât ai fi zis că el însuși s-ar fi aflat, cu o noapte înainte, în locuința lui Amy Burley.

Dar, la urma urmei, poate chiar fusese acolo.

— Sid Matt, ascultă-mă puțin, i-am zis, aplecându-mă spre el și obligându-l astfel să mă privească în ochi. Chiar dacă aș crede, prin absurd, că Jason le-a omorât pe Amy, Dawn și Maudette, nu mi-aș putea închipui pentru nimic în lume că ar fi fost în stare să ridice măcar un deget împotriva bunicii noastre.

— Sunt perfect de acord cu tine, mi-a mărturisit el sincer și cât se poate de deschis și de pregătit să-mi răspundă telepatic. Domnișoară Sookie, să presupunem totuși că Jason este implicat în aceste crime. Probabil că polițiștii gândesc că Bill Compton, prietenul tău, a ucis-o pe bunica voastră, din moment ce ea nu dorea ca tu și el să fiți împreună.

Am încercat să-i dau impresia că reflectez asupra acestei idioțenii.

— Ei bine, Sid Matt, bunica mea îl plăcea pe Bill și, de fapt, era chiar încântată că sunt prietenă cu el.

Până când avocatul și-a pus masca șireteniei, am reușit să observ în ochii lui un profund sentiment de repulsie. Se gândea că n-ar fi fost

deloc mulțumit dacă fiica lui ar fi umblat cu un vampir și nu-și putea imagina să existe părinte care să nu se fi simțit îngrozit numai la auzul unui asemenea lucru. Și, totodată, nici prin cap nu-i trecea să încerce să-i convingă pe jurați că bunica mea fusese încântată de faptul că umblam cu un tip care nu era viu și care, mai mult decât atât, era cu peste o sută de ani mai bătrân decât mine.

— L-ai cunoscut pe Bill? l-am întrebat, luându-l prin surprindere.

— Nu, a recunoscut Sid. Domnișoară Sookie, eu nu-i prea am la inimă pe vampiri și cred că am face mai bine să nu dărmăm bariera care ne desparte, ci ar trebui mai degrabă să consolidăm și mai mult zidul dintre noi și aceste creaturi așa-zis infestate cu un virus. Și mai cred că Dumnezeu dorește menținerea acestui zid, așa că eu unul voi avea grijă să-mi păzesc foarte bine secțiunea de zid care mi-a fost rezervată.

— Sid, problema este că eu m-am trezit direct pe zidul la care faci referire.

După o viață în care nu vorbisem cu nimeni despre harul meu, m-am gândit că sosise vremea să nu mă mai ascund, dacă acest lucru îi putea fi de ajutor lui Jason.

— Ei bine, mi-a zis cutezător Sid Matt, împingându-și ochelarii până la rădăcina nasului, sunt convins că bunul Dumnezeu a avut un motiv anume să-ți dăruiască harul despre care am auzit și, după cum văd eu, trebuie să înveți să-l folosești întru gloria și măreția Lui.

Era o idee cu totul nouă, asupra căreia era

necesar să reflectez.

— Mă tem că ne-am abătut de la subiect, și știu bine că timpul este prețios, i-am spus, adunându-mi gândurile. Vreau ca Jason să fie eliberat pe cauțiune. Sunt doar câteva probe circumstanțiale care-l leagă de uciderea fetei, nu?

— A recunoscut că a fost cu victima înainte de uciderea acesteia, iar în ce privește caseta video, unul dintre polițiști mi-a dat clar de înțeles că au găsit o înregistrare în care face sex cu victima. Ziua și ora indicate în film arată că actul s-a consumat cu numai câteva ore, dacă nu chiar minute, înainte de moartea tinerei.

Ciudate gusturi avea și Jason în dormitor!

— Jason însă nu bea atât de mult. Într-adevăr, în camionetă mirosea puternic a băătură, însă părerea mea este c-a turnat cineva băătură pe el. Cred că o expertiză ar putea dovedi imediat acest lucru. Sau poate Amy i-a pus în băătură cine știe ce narcotic.

— De ce-ar fi făcut una ca asta?

— Pentru că dorea să fie al ei și, la fel ca majoritatea femeilor, o deranja foarte mult faptul că fratele meu, eufemistic vorbind, se putea duce cu oricine ar fi dorit.

Sid Matt s-a arătat surprins de faptul că știam acest cuvânt.

— Da, putea să ajungă în pat cu aproape oricine. O viață de vis, cum ar privi-o majoritatea bărbaților, am adăugat, simțind cum oboseala începe să mă învăluie ca o ceață. Iar acum a ajuns în spatele gratiilor.

— Consideri că i-a înscenat cineva această crimă?

— Da, absolut, i-am răspuns, aplecându-mă ușor în față și încercând să-l conving pe acest avocat sceptic cu forța propriei mele convingeri. Este cineva care-l invidiază, cineva care-i cunoaște bine programul și ucide numai în orele în care Jason nu lucrează. Este o persoană care știe că Jason s-a culcat cu aceste fete și că-i place să înregistreze întâlnirile pe video.

— Ar putea fi oricine, mi-a zis realist avocatul lui Jason.

— Așa e, am confirmat, cu tristețe. Chiar dacă Jason avea bunul-simț să-și țină gura în privința cuceririlor sale, era suficient ca individul din umbră să-l urmărească de la distanță și să vadă cu cine ieșea din bar la ora închiderii. Apoi, într-una din zilele în care îi făcea o vizită, nu trebuia decât să fie foarte atent, ori chiar să-l întrebe ce avea pe casetele acelea... Deși, chiar dacă fratele meu ar putea fi considerat într-o măsură imoral, nu cred să le fi vizionat cu nimeni. Însă există totuși posibilitatea ca el să-i fi spus și altcuiva despre aceste chestii. Așadar, individul respectiv, oricare-ar fi el, știind bine cât de supărată era Amy pe Jason, a făcut probabil o înțelegere cu fata, spunându-i că vrea să-i joace o festă lui Jason, ori ceva de genul ăsta.

— Fratele tău n-a fost arestat niciodată, a constatat avocatul.

— Într-adevăr, am spus, deși știam de la Jason că fusese cât pe ce să o dea în bară de vreo două ori.

— Nu are cazier, este un membru cinstit al comunității, are un serviciu stabil. Da, ar putea exista o șansă să-l eliberez pe cauțiune, dar va strica totul dacă se gândește cumva să dispară.

Nu-mi trecuse prin cap posibilitatea ca Jason să intenționeze să fugă. Nu știam nimic despre procedura eliberării pe cauțiune și n-aveam nici cea mai vagă idee despre ce-aș fi putut face, dar voiam ca Jason să iasă cât mai repede din închisoare, pentru că arestul preventiv l-ar fi făcut să arate și mai vinovat... dacă ar fi stat în spatele grătilor până la finalizarea procedurilor legale necesare pentru începerea acțiunii judecătorești.

— Spune-mi ce trebuie să fac în acest sens, i-am zis. Până atunci, aș putea să-l vizitez?

— Mi-a spus că nu vrea să-l vezi.

— De ce? am întrebat rănită, încercând din răsuputeri să nu izbucnesc iarăși în plâns.

— Fiindcă-i este rușine, mi-a răspuns avocatul.

Era surprinzător că Jason trăia și el un sentiment de rușine.

— Așadar, i-am zis plictisită de această întrevedere sterilă și schițând un gest că aș vrea să terminăm discuția, aștept să mă suni imediat ce afli cum pot să-l ajut efectiv.

Sid Matt a confirmat printr-o mișcare energică din cap, gest care a făcut să-i tremure ușor fălcile. Se vedea că-l pusesem în încurcătură și de-abia aștepta să plece.

În timp ce-l urmăream cu privirea, avocatul și-a trântit pe cap pălăria de cowboy. Apoi s-a urcat în camionetă și a plecat.

După ce s-a lăsat întunericul, am ieșit să văd ce mai face Bubba. Vampirul stătea sub un stejar de mlaștină, având lângă el, într-o parte, un șir de sticle pline cu sânge, iar în cealaltă parte, o stivă de sticle goale.

Luasem cu mine o lanternă și, chiar dacă știam că Bubba era acolo, am fost totuși șocată când l-am văzut în fasciculul de lumină. Am clătinat din cap. Se întâmplase negreșit ceva anapoda în procesul „transformării” lui Bubba. Eram însă mulțumită că nu-i puteam citi gândurile. Ochii îi arătau ca ai unui descreierat.

— Bună, dulceață, m-a întâmpinat el, având un puternic accent sudist. Ce mai faci? Te-ai gândit să-mi ții companie?

— Am vrut să fiu sigură că te simți bine, i-am răspuns.

— Eh, ar fi unele locuri unde m-aș simți și mai bine, dar, fiindcă ești prietena lui Bill, n-o să-ți vorbesc despre ele.

— Mă bucur, i-am spus cu fermitate.

— Știi, m-am cam săturat de poșirca asta îmbuteliată. Nu mai sunt mâțe prin împrejurimi?

— Nu mai sunt. Cred însă că Bill nu va mai întârzia mult și o să te poți duce la tine, i-am zis, pornind înapoi spre casă, deoarece prezența lui Bubba nu era suficient de liniștitoare cât să mă îndemne să continui conversația, dacă o puteam numi așa.

M-am întrebat la ce se gândea oare Bubba în nopțile în care stătea de pază și, de asemenea, dacă-și amintea de trecutul său.

— Ce mai face câinele? a strigat el după mine.
— A fugit la el acasă, i-am răspuns, peste umăr.
— Păcat, a murmurat Bubba, atât de încet, încât de-abia l-am auzit.

M-am pregătit apoi de culcare. M-am uitat la televizor și am mâncat înghețată, iar ca desert am preferat un baton de ciocolată și cremă caramel. Și totuși, nici unul dintre tabletele mele nu părea să-și facă efectul așteptat. Fratele meu ajunsese în închisoare, prietenul meu era la New Orleans, bunica murise și pisica fusese strangulată. Mă simțeam foarte singură și abătută.

Din când în când, trebuia să mai și dorm.

Flacăra suferinței îmi era însă alimentată și mai mult de faptul că Bill nu-mi răspunsese la mesaj, îşi găsisese probabil o cocotă sau vreo târfă servilă, în mulțimea de admiratoare care se strâneau noapte de noapte în fața hotelului Semiluna însângerată, sperând să obțină o „întâlnire” cu un vampir.

Dacă-aș fi fost o femeie căreia să-i placă băutura, m-aș fi îmbătat; dacă-aș fi fost o ușuratică, l-aș fi sunat pe încântătorul JB du Rone și m-aș fi culcat cu el. Dar, nefiind nici patetică și nici radicală, am preferat să-mi savurez înghețata și să văd filme vechi la televizor. Printr-o stranie coincidență, pe unul dintre programe era chiar *Blue Hawaii*⁴.

În cele din urmă, la miezul nopții m-am dus la culcare și, puțin mai târziu, m-a trezit un strigăt, venit parcă de lângă fereastra dormitorului. M-am

⁴ *Cerul azuriu din Hawaii*, peliculă în care rolul principal este jucat de Elvis Presley.

ridicat brusc în capul oaselor; am auzit bufnituri, tropăieli și, într-un târziu, glasul aspru și răcnit al lui Bubba:

— Vino-ncoa', fraiere!

S-a așternut liniștea și, după două minute, mi-am pus un halat de baie și m-am dus imediat la ușa de la intrare. Curtea, luminată de becurile de pe verandă, era pustie. În stânga mi-au atras imediat atenția câteva mișcări și, în momentul în care mi-am scos capul pe ușă, l-am zărit pe Bubba îndreptându-se alene spre ascunzătoarea sa.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

Bubba s-a întors din drum și s-a așezat într-o rână pe verandă.

— O javră, iartă-mi expresia, s-a furișat în preajma casei, mi-a răspuns el. Ochii negri îi străluceau, făcându-l să semene tot mai mult cu cel care fusese cândva. Am auzit-o cu mult înainte de-a ajunge aici și eram sigur că pot s-o prind, dar a tăiat-o direct printre copaci și a ieșit la drum, unde avea parcată o camionetă.

— Ai văzut cine era?

— Nu suficient cât să-l pot descrie pe individ, mi-a zis Bubba parcă rușinat. Nici măcar n-am reușit să văd culoarea camionetei. Dar, oricum, era o nuanță închisă.

— M-ai salvat, i-am spus, sperând să mi se perceapă în voce recunoștința sinceră pe care o simțeam.

M-a cuprins dintr-odată un val de iubire pentru Bill, fiindcă se gândise la siguranța mea și îmi asigurase protecția. În acel moment, până și Bubba

Îmi părea că arată diferit.

— Bubba, îți mulțumesc.

— Eh, n-ai pentru ce, mi-a răspuns el, curtenitor, ridicându-se și îndreptându-și umerii, după care și-a dat ușor capul pe spate și mi-a zâmbit galeș, somnolent.

Da, era chiar *e/...* Am dat să-i spun pe nume, dar, brusc, avertismentul lui Bill m-a făcut să-mi țin gura.

Jason a ieșit pe cauțiune a doua zi.

Garanția era o avere. A trebuit să semnez toate actele pe care mi le-a adus Sid Matt. Contravaloarea cauțiunii era reprezentată însă de casa lui Jason, camioneta și șalupa sa de pescuit. Dacă fratele meu ar mai fi fost cumva arestat, chiar și pentru traversare neregulamentară, nu cred că i s-ar mai fi permis solicitarea eliberării pe cauțiune.

Îmbrăcată în groaznicul meu taior sobru, bleumarin, am așteptat în căldura moleșitoare a dimineții târzii pe treptele Curții de Justiție, în timp ce picăturile de transpirație îmi curgeau pe față și mi se strecurau printre buze. Totul în jur mă făcea să mă gândesc cât de bine mi-ar fi prins un duș. Însă iată că Jason s-a oprit în fața mea. Nu eram foarte sigură că vrea să-mi vorbească. Chipul îi arăta îmbătrânit cu câțiva ani și se vedea clar că începuseră să-l macine probleme grave, dureri care nu aveau să dispară ori să se domolească ușor, ca atunci când e vorba de o supărare oarecare.

— Nu vreau să discutăm despre asta, mi-a șoptit el, abia auzit. Știi bine că nu sunt vinovat. N-am fost niciodată violent, cu excepția câtorva încăierări în parcare, pentru vreo femeie.

L-am bătut pe umăr, dar mi-am retras mâna când am văzut că nu-mi răspunde.

— N-am crezut o clipă că ești vinovat, și nici nu voi crede vreodată. Îmi pare rău că am fost atât de proastă încât să chem salvarea, ieri. Dacă mi-aș fi dat seama că nu este sângele tău, te-am fi dus în rulota lui Sam, te-am fi spălat și am fi dat foc casei. Dar m-am pierdut cu firea, pentru că am crezut că ești grav rănit.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi, dar am înțeles că nu era momentul să plâng, așa că am încercat să mă controlez. Minteia lui Jason era însă un adevărat haos, unde fermenta o mixtură de regrete, rușine față de obiceiul de a-și face publice preferințele sexuale, vinovăție fiindcă nu simțise amărăciune pentru uciderea lui Amy, spaima că toți din oraș vor crede că-și ucisese bunica și că o pândise pe propria lui soră.

— O să trecem și peste asta, i-am spus, neputincioasă.

— O să trecem, a repetat el, încercând să pară încrezător și puternic, deși mă gândeam că va trece multă vreme până când siguranța va apărea din nou în comportamentul, în vorbele și pe chipul lui, acea încredere fenomenală care-l făcea să arate irezistibil.

Era foarte posibil să nu mai redevină niciodată el însuși.

Ne-am despărțit chiar acolo, în fața tribunalului, pentru că pur și simplu nu mai aveam ce să ne spunem.

Restul zilei mi l-am petrecut în bar, unde i-am examinat din priviri și le-am citit gândurile tuturor clienților. N-a fost măcar unul căruia să-i treacă fulgerător prin minte gândul că ucisese patru femei și scăpase nepedepsit.

La prânz, Hoyt și Rene au intrat în local și, văzându-mă la una dintre mese, s-au așezat cât mai departe de mine. Se simțeau probabil stânjeniți să stea aproape de mine.

În cele din urmă, Sam mi-a cerut să plec, spunându-mi că arătam atât de rău, încât i-aș fi gonit chiar și pe clienții care mi-ar fi putut da informații folositoare.

Am ieșit fără nici o tragere de inimă în razele orbitoare ale soarelui ce cobora spre asfințit, gândindu-mă la Bubba, la Bill și la toate celelalte creaturi care urmau să-și încheie somnul letargic și să înceapă curând să mișune pe suprafața pământului.

M-am oprit la Grabbit Kwik să cumpăr lapte pentru cerealele de la micul dejun. Noul vânzător, un puști plin de coșuri și cu mărul lui Adam proeminent, mă privea lacom, dorind parcă să-și întipărească în minte imaginea mea, a surorii unui criminal. Mi-am dat seama că de-abia aștepta să ies din magazin, ca să-i telefoneze prietenei lui. Ar fi dorit să-mi vadă înțepăturile de pe gât și se întreba prin ce mijloc ar putea să afle cum făceau dragoste vampirii.

Acestea erau mizeriile pe care trebuia să le ascult zi de zi, gunoaie care continuau să-mi pătrundă în minte, indiferent cât de mult mă concentram la alte lucruri, cât de atent îmi ridicam bariera mentală, cât încercam să-mi mențin un zâmbet larg pe buze.

Am ajuns acasă înainte de lăsarea întinericului și, după ce-am scăpat de lapte și de taior, m-am îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurți și un tricou negru cu Garth Brooks și am încercat să-mi găsesc ceva de făcut pentru restul serii. Nu eram suficient de liniștită încât să citesc și, oricum, pentru asta ar fi trebuit să merg la bibliotecă să-mi schimb cărțile. Ceea ce, în situația de față, ar fi însemnat un adevărat calvar. La televizor nu era nimic interesant, cel puțin în această seară. M-am gândit la un moment dat să revăd *Inimă neînfrică⁵*, pentru că Mel Gibson îmbrăcat în kilt reprezenta întotdeauna o metodă eficientă prin care-mi recăpătăm buna dispoziție. Însă filmul era prea sângeros pentru starea mea sufletească. Nu mai suportam să văd cum i se taie gâtul acelei fete, chiar dacă știam bine când sosește momentul în care trebuia să-mi acopăr ochii.

M-am dus în baie să-mi spăl machiajul năclăit de transpirație, când, deodată, pe fundalul apei ce curgea la robinet, mi s-a părut că de-afară se-aude

⁵ *Braveheart* (1995), film încununat cu mai multe premii Oscar, în care Mel Gibson joacă rolul principal, fiind în același timp și regizor.

un urlet.

Am închis robinetele; am încremenit locul și am simțit cum auzul și toate celelalte simțuri îmi intră brusc în alertă. Ascultam concentrată la maximum. Oare ce să fie? Apa îmi picura de pe față direct pe tricou.

Nu se auzea nimic, absolut nici un sunet.

M-am furișat până la ușa de la intrare, deoarece era cea mai aproape de locul din care supraveghea Bubba casa.

— Bubba? am strigat, deschizând puțin ușa.

Nici un răspuns.

Am încercat încă o dată.

Afară, greierii și brotăceii își țineau parcă răsuflarea, iar în tăcerea adâncă a nopții se putea ascunde orice și oricine. Simțeam că din întuneric mă pândește cineva.

Am încercat să mă gândesc la o soluție, dar inima-mi bătea atât de puternic, încât s-a suprapus pe procesul mental.

În primul rând, trebuia să sun imediat la poliție, dar în scurt timp am descoperit că era imposibil. Telefonul era mort.

Așadar, puteam fie să aștept în casă neprevăzutul, fie să ies și să-l întâmpin în pădure.

Situația se agravase serios. Mi-am mușcat buza și am alergat în toată casa, aprinzând luminile și gândindu-mă la o modalitate de acțiune. În locuință acționau în favoarea mea câteva mijloace de protecție: încuietori, ziduri, cotloane și firide. Însă, cu puțină voință, oricine ar fi putut să intre peste mine și să mă prindă ca-ntr-o capcană.

Era clar: trebuia să ies din casă fără să fiu văzută. Pentru început, am stins toate luminile de-afară. Ușa din spate era mai aproape de pădure, așa că era varianta cea mai bună. Cunoșteam foarte bine pădurea din apropiere și mă puteam ascunde acolo până la sosirea zorilor. Sau puteam să mă duc acasă la Bill, fiindcă aveam cheie și, mai mult ca sigur, telefonul lui trebuia să funcționeze.

Ori puteam încerca să fug la mașină. Însă în numai câteva clipe, am realizat că această opțiune nu avea șanse de reușită.

Nu, pădurea era alegerea cea mai potrivită.

Am vârat într-un buzunar cheia de la Bill și briceagul bunicului meu, pe care Buni îl ținea de obicei în bufetul din sufragerie și pe care-l foloseam la deschiderea pachetelor. În celălalt buzunar, mi-am pus o lanternă mică. Știam că Buni ținea o carabină veche în dulapul de haine de lângă ușa de la intrare. Pușca îi aparținuse tatălui meu, în copilăria sa, iar Buni o folosea în principal pentru a scăpa de șerpii din jurul casei. Acum însă venise vremea să împușc și eu un șarpe. Uram acea pușcă și nu-mi făcea deloc plăcere gândul că trebuia s-o folosesc, dar nu aveam de ales.

Am căutat prin tot dulapul până jos și, când am văzut că pușca nu era acolo, nu mi-a venit să cred.

Intrusul fusese în casă, fără să fi forțat sau să fi spart vreo încuietoare!

Era cineva care venise la invitația mea. Dar cine să fi fost? Îndreptându-mă spre ieșirea din spate, m-am gândit la toate persoanele care-mi trecuseră pragul; apoi m-am aplecat și mi-am legat șireturile

de la bascheți, cu fundă dublă, așa încât să nu cumva să calc pe capetele lor. Mi-am strâns la repezeală părul în coadă, aproape numai cu o mână, și l-am prins cu o cordeluță elastică, dar fără să uit o clipă faptul că pușca nu mai era la locul ei.

Cine a intrat în casă? Bill, Jason, Arlene, Rene, copiii, Andy Bellefleur, Sam, Sid Matt. Pe toți aceștia îi lăsasem singuri cel puțin două, trei minute, timp suficient să sustragă pușca și să o ia ulterior de undeva de-afară.

Însă mai fusese și ziua înmormântării bunicii, când se perindaseră pe ușă o mulțime de cunoscuți. De-atunci nu-mi aminteam să mai fi văzut carabina. Era totuși puțin probabil ca persoana respectivă să ia pușca și să plece dintr-o casă plină de oaspeți, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. În plus, dac-ar fi dispărut în ziua aceea, eram convinsă că i-aș fi observat absența până acum, nu aveam nici o îndoială în acest sens.

Venise timpul să las deoparte aceste frământări și să mă concentrez la modalitatea prin care l-aș fi putut păcăli pe nebunul care mă pândea din întuneric.

Am deschis ușa și am ieșit, ghemuindu-mă, după care am închis-o foarte încet în spatele meu. Preferând să n-o iau pe treptele verandei, am continuat să stau pe vine, am întins un picior și l-am pus pe pământ, mi-am schimbat greutatea pe el, l-am tras și pe celălalt lângă mine și m-am ghemuit din nou. Mi-am amintit că la fel mă jucam și cu Jason, în copilărie, de-a v-ați ascunselea.

Mă rugam să nu fie tot Jason cel cu care jucam

de această dată acest joc.

Primul lucru în dreptul căruia m-am ascuns a fost vasul în care Buni plantase flori, apoi m-am furișat până la mașina ei. Am privit cerul. Era senin. Se vedeau perfect stelele și luna plină. Atmosfera era umedă și destul de încinsă, iar în numai câteva minute brațele au început să-mi lăcească de transpirație.

Stabilisem în gând să-mi continui traseul de la mașină la arborele de mătase dar n-am mai reușit să fiu la fel de discretă, fiindcă m-am împiedicat de un ciot și am căzut lată la pământ. Mi-am înăbușit un geamăt, mușcându-mi puternic limba, răstimp în care durerea mi-a fulgerat piciorul și șoldul, simțind totodată că-mi julisem serios coapsa în marginile aspre și tăioase ale ciotului. De ce n-oi fi tăiat eu de tot bușteanu-ăla? Buni îi ceruse mai demult acest lucru lui Jason, dar el nu-și găsisese niciodată timp să-i îndeplinească rugămintea.

Auzind mișcări în spate, am lăsat baltă orice urmă de precauție, am sărit în picioare și am zbughit-o spre copaci. În dreapta mea, cineva a ieșit din pădure și a pornit spre mine. Știam bine ce aveam de gând să fac și, cu un salt care m-a uimit chiar și pe mine, m-am agățat de ramura cea mai de jos a copacului în care obișnuiam să ne cățărăm în copilărie și m-am suit pe cracă. Dacă aveam să supraviețuiesc până dimineață, știam că voi suferi de-o febră musculară cruntă, însă viața merita orice sacrificiu. Mi-am ținut echilibrul pe creangă, încercând totodată să-mi domolesc respirația, deși aș fi vrut să gâfâi și să mârâi ca un

câine care visează urât.

Mi-aş fi dorit ca totul să fie doar un simplu coşmar. Însă dimpotrivă, totul se petrecea aievea, iar eu, Sookie Stackhouse, o chelneriţă telepată, chiar stăteam cocoţată pe creanga unui copac, în toiul nopţii, înarmată doar cu un briceag inofensiv.

Dedesubt am auzit mişcări şi, o clipă mai târziu, am zărit un bărbat care se strecura cu agilitate printre copaci. Dumnezeule! Individul ţinea într-o mână un laţ, al cărui capăt îi era înfăşurat pe încheietura braţului. În pofida faptului că era lună plină, chipul îi era ascuns în umbra trunchiului de copac. N-am putut să-mi dau seama cine era, iar criminalul a trecut pe sub mine fără să mă vadă.

Am răsuflat uşurată de-abia când l-am văzut dispărând în negura pădurii şi, străduindu-mă să nu fac nici cel mai mic zgomot, am coborât şi am pornit spre şosea, prin pădure. Ştiam că-mi va lua ceva vreme, dar speram să apară pe drum o maşină căreia să-i fac semn să oprească. Însă mi-am dat imediat seama că şoseaua nu prea era circulată; aşa că am ales să traversez cimitirul, până la casa lui Bill.

Gândul la ucigaşul care mă urmărea şi la atmosfera sinistră din cimitir mi-a amplificat spaima, dar mi-am spus că nu avea nici un rost să mă las cuprinsă şi mai mult de frică. Trebuia să-mi îndrept atenţia asupra rezolvării situaţiei de faţă, să păşesc foarte precaută şi să am mare grijă unde pun piciorul. În tufişurile care mă înconjura, dacă aş fi căzut l-aş fi alertat imediat pe criminal şi n-aş mai fi avut nici o şansă să scap.

Îndepărtându-mă prudentă de copacul în care mă cățarasem, la aproximativ zece metri spre sud-est, am dat de o pisică moartă. Felina avea gâtul sfârtecat. În lumina albăstruie a lunii, n-am putut să-i disting culoarea blănii, dar petele întunecate din jurul trupului micuțului patrupele erau cu siguranță pete de sânge. La numai cinci pași distanță, efectuați cu aceeași circumspecție, l-am găsit și pe Bubba, inconștient sau mort de-a binelea. Având însă în vedere că era vorba de un vampir, mi-a fost greu să-mi dau seama de diferență, dar, observând că nu are în inimă un țăruș, iar capul îi stătea în continuare pe umeri, am presupus că doar își pierduse cunoștința.

După toate aparențele, cineva îi adusese lui Bubba o pisică infestată cu cine știe ce substanță narcotică. Trebuie să fi fost cineva care știa că eram supravegheată de Bubba și care auzise de predilecția vampirului pentru sângele de pisică.

Trosnetul unei crenguțe din spatele meu m-a propulsat la adăpostul celui mai mare copac din apropiere. Eram excesiv de furioasă și mă tot întrebam dacă aceasta era noaptea în care aveam să-mi închei socotelile cu lumea.

Într-adevăr, nu reușisem să mă înarmez cu o pușcă, dar, având la dispoziție un instrument mult mai eficient, am închis ochii și mi-am lăsat mintea să zburde.

Un amalgam întunecat, sângeri, negru. Ură.

M-am cutremurat și era gata să renunț, însă aceasta era unica mea protecție. Deodată, renunțând la orice barieră mentală, m-au năpădit

câteva imagini scârboase și terifiante: Dawn, cerându-i unui bărbat să o lovească, observând că individul întindea între degete un ciorap de-al ei și se pregătea să i-l înfășoare în jurul gâtului. Mi-a apărut apoi o străfulgerare cu Maudette, dezbrăcată complet și cerșind îndurare... spatele gol al unei femei pe care nu o cunoșteam era plin de contuzii, lovituri de cravașa... și apoi, în bucătăria noastră am văzut-o chiar pe Buni, pe propria mea bunică, înfuriată și luptându-se să-și salveze viața.

Oroarea și șocul produs de imagini m-au paralizat. Cui să-i fi aparținut aceste gânduri?

Mi-a apărut o imagine cu copiii lui Arlene jucându-se în sufrageria mea și, brusc, mi-am văzut propriul chip, care nu semăna nici pe departe cu persoana pe care o vedeam zilnic în oglindă. Gâtul îmi era plin de mușcături și arătam ca o destrăbălată; zâmbeam sfidător și-mi mângâiam sugestiv interiorul coapselor...

Intrasem în mintea lui Rene Lenier – aceasta era imaginea pe care o avea el despre mine.

Rene turbase pur și simplu.

În acel moment, am înțeles de ce nu reușisem până atunci să-i citesc toate gândurile. Își ascunsese secretele într-un ungher al minții, într-o extremitate bine izolată de sfera personalității conștiente.

În dreptul unui copac zărise acum o siluetă și se întreba dacă era sau nu conturul unei femei.

Era clar: mă vedea chiar pe mine.

Am luat-o la goană spre vest, către cimitir. N-

am putut să-i mai ascult gândurile, pentru că îmi concentram toată atenția la faptul că voiam să alerg cât mai repede, să evit copacii, arbuștii, crengile aplecate ori căzute și băltoacele apărute în urma ploilor. Fugeam mâncând pământul, spintecând aerul cu brațele, ascultându-mi respirația șuierătoare.

Ieșind din pădure, am intrat direct în cimitir; am continuat să înaintez spre porțiunea cea mai veche a acestuia, către nord, în direcția casei lui Bill, unde erau cele mai bune ascunzători. Am sărit în fugă peste pietrele funerare moderne, înălțate nu cu mult deasupra solului, care nu-mi ofereau posibilitatea să mă ascund. Am trecut dintr-o săritură peste movila încă afânată și fără piatră funerară a mormântului bunicii. Ucigașul ei era acum și pe urmele mele. M-am întors, ca o proastă, să văd cât era de aproape și i-am zărit clar în lumina lunii clăia de păr sârmos, semn că mă ajunsese din urmă.

Am coborât rapid o pantă lină și am fugit apoi în cealaltă parte a cimitirului. Considerând că acum existau destul de multe monumente funerare și statui între mine și Rene, m-am ascuns în spatele unei colonne masive de granit, încununată cu o cruce. Am rămas în picioare, lipindu-mă de suprafața dură și rece a pietrei. Mi-am astupat gura cu palma, pentru a-mi înăbuși eforturile plămânilor care cereau aer. M-am calmat numaidecât și am încercat să-l ascult încă o dată pe Rene, însă gândurile nu-i erau îndeajuns de coerente ca să i le descifrez; nu reușeam să-mi dau

seama decât de furia lui oarbă. Deodată, mi-a venit o idee.

— Ce-ți mai face sora? am strigat. Rene, mai trăiește Cindy?

— Târfă! a urlat el, moment în care am înțeles că prima femeie care murise de mâna lui fusese chiar sora sa, cea căreia îi plăceau vampirii, cea pe care el o vizita din când în când, după cum spusese Arlene.

Rene o ucisese pe Cindy, propria lui soră, îmbrăcată în uniforma roz-albă în care aceasta urma să plece la cantina spitalului; o strangulase cu bretelele șortului și o siluise după moarte. Decăzuse atât de mult – gândea el, atât cât era în stare să gândească în acele clipe –, încât n-avea de ce s-o deranjeze faptul că o făcea cu propriul ei frate. Toate celelalte fete care făceau așa ceva cu un vampir meritau să moară. Rușinea însă era prea dezonorantă și trebuise să-i ascundă cadavrul. Restul, nefiindu-i rude, puteau să zacă așa cum le lăsa.

Mintea lui bolnavă mă aspira așa cum un vârtej înghite o crenguță, făcându-mă să mă clatin. Am tresărit și mi-am revenit brusc, exact în clipa în care a sărit pe mine și m-a pocnit în față cu toată forța, așteptându-se să mă prăbușesc. Îmi spărsese nasul, provocându-mi o durere atât de intensă, încât am crezut că-mi voi pierde cunoștința. Însă n-am căzut, ci l-am lovit și eu. Lipsa de experiență mi-a zădărnicit lovitura, de fapt n-am reușit decât să-i înghiontesc un pumn în coaste; a gemut și a trecut imediat la contraatac.

Mi-a dat un pumn și mi-a fracturat clavicula, dar tot n-a reușit să mă doboare la pământ.

Nici prin cap nu-i trecuse că eram atât de puternică. Când l-am lovit, i-am surprins în lumina lunii stupoarea de pe chip și am simțit recunoștință pentru sângele de vampir pe care-l băusem. Amintindu-mi brusc de draga mea bunică, m-am năpustit asupra lui, l-am prins de urechi și am dat să-l izbesc cu capul de columna de granit. Dar a ridicat mâinile și m-a apucat strâns de antebrațe, încercând să mi le îndepărteze. În cele din urmă, când a izbutit să-mi scape din strânsoare, i-am văzut în ochi mirare și chiar precauție. Am dat să-l lovesc cu genunchiul, dar mi-a anticipat mișcarea și s-a ferit suficient de mult cât să mă dezechilibrez și să-mi facă apoi atât de puternic vânt într-o parte, încât violența contactului cu pământul a făcut să-mi simt dinții clănțănindu-mi.

M-a încălecat imediat și mi-a cuprins gâtul cu o mână, în timp ce cu cealaltă orbecaia după lațul cu care prefera să lucreze și pe care-l scăpase probabil în timpul încăierării. Având brațul drept imobilizat, l-am lovit și l-am zgâriat cu mâna stângă, dar în zadar. Era pornit să-și găsească obiectul cu care-și ducea la îndeplinire ritualul. Lăsând mâna-n jos, am simțit între degete forma unui obiect bine cunoscut.

Rene, îmbrăcat în hainele de muncă, avea la centură tocul în care-și ținea cuțitul. Am desfăcut tocul și, în timp ce el se gândea că ar fi trebuit să-și fi lăsat tocul acasă, am scos cuțitul și i-am afundat lama în zona mijlocului, îndreptând-o în

sus.

Când am scos cuțitul, Rene a răcnit și s-a ridicat împleticindu-se pe picioare, ducându-și mâinile la rană, încercând să oprească sângele.

M-am retras rapid și m-am ridicat, căutând să las o distanță sigură între mine și acel om, tot un fel de monstru, ca și Bill.

Rene a urlat:

— Ah, Iisuse! Femeie, ce mi-ai făcut? Oh, Dumnezeuule, ce durere!

Era prea de tot.

Se plângea fiindcă-i era frică; descoperise în sfârșit acest sentiment și se temea că vânătoarea sa ajunsese la final și nu-și va mai putea împlini dorința de răzbunare.

— Astea ca tine merită să moară, a mârâit el. Te simt în capul meu, ticăloaso!

— Chiar nu-ți dai seama care dintre noi e ticălosul? am șuierat printre dinți. Mori, nenorocitul!

Nu știam că sunt capabilă de așa ceva. Am rămas ghemuită lângă monumentul funerar, strângând în mână cuțitul însângerat și așteptând ca el să mă atace.

Rene s-a clătinat pe loc, iar eu n-am făcut decât să-l privesc neîndurătoare și să-mi închid mintea față de sentimentul morții care-l învăluia tot mai mult. Eram pregătită să-l înjunghii a doua oară, imediat ce se prăbușea la pământ. Când m-am asigurat că nu se mai putea mișca, am pornit spre casa lui Bill. Dar fără să fug. Îmi spusese că n-aș mai fi fost în stare să alerg; însă nu eram atât de

sigură. Vedeam imaginea bunicii, prinsă pentru totdeauna în memoria lui Rene, luptându-se să-și salveze viața, în propria ei casă.

Oarecum surprinsă că nu o pierdusem în timpul atacului, am scos din buzunar cheia pe care mi-o dăduse Bill; am descuiat ușa, m-am împleticit până în sufragerie și am ridicat receptorul telefonului. Pipăind butoanele, am găsit tastele nouă și unu și le-am apăsat în ordine, suficient de tare cât să le aud țiuitul specific. În momentul următor, fără nici un avertisment, am leșinat.

Mirosul curat al așternuturilor îmi spunea că sunt la spital.

Următorul lucru pe care l-am conștientizat a fost durerea pe care o simțeam în tot corpul.

Nu eram singură în cameră. Am deschis cu greu ochii.

Andy Bellefleur. Chipul pătrățos îi era și mai obosit decât ultima dată când îl văzusem.

— Mă auzi? m-a întrebat el.

Am mișcat ușor din cap. Dar chiar și această mișcare a fost suficientă pentru a-mi da o durere cumplită de cap.

— L-am prins, a adăugat el, continuând să-mi dea explicații, dar eu am adormit la loc.

Dimineață, când m-am trezit din nou, mă simțeam mult mai bine.

— Cine-i aici? am întrebat pe un ton răgușit.

Kevin, rulând o revistă de cuvinte încrucișate și punând-o în buzunarul uniformei, s-a ridicat de pe scaunul din colțul camerei.

— Unde-i Kenya? am șoptit.

Mi-a zâmbit, ușor surprins.

— A stat și ea câteva ore cu tine, mi-a răspuns el. Îi țin eu locul, până se întoarce de la masa de prânz.

Chipul și corpul lui uscățiv îi susțineau întru totul afirmația.

— Ești foarte curajoasă, a adăugat el.

— Acum nu mă simt deloc așa, am îngăimat.

— Ai fost rănită, mi-a zis, de parcă n-aș fi simțit acest lucru pe propria-mi piele.

— Rene?

— L-am găsit în cimitir, a spus Kevin. L-ai înțepat destul de bine, dar nu și-a pierdut cunoștința. Ne-a spus c-a încercat să te omoare.

— Foarte bine.

— Îi părea tare rău că nu și-a dus treaba la bun sfârșit. Nu cred totuși să se fi exprimat în acest mod, fiindcă, până am ajuns la el, era grav rănit și destul de speriat. Ne-a mai zis că tu ai fost de vină pentru tot ce s-a întâmplat, pentru că n-ai vrut să stai liniștită să te omoare, la fel cum le omorâse pe celelalte. Zicea că o moștenești pe bunica ta, pentru că și ea...

Dându-și seama că intra pe un teren foarte sensibil, Kevin s-a oprit imediat.

— ...și ea s-a luptat, am șoptit.

Kenya, corpolentă și impasibilă, a intrat pe ușă ținând în mână un pahar de plastic, plin cu cafea aburindă.

— S-a trezit, i-a zis Kevin, zâmbind radios către colega sa.

— Mă bucur, i-a răspuns Kenya, nu foarte entuziasmată. Ți-a zis ce s-a întâmplat? Poate-ar fi mai bine să-l chemăm pe Andy.

— Mda, așa ne-a cerut. Însă doarme de mai bine de patru ore.

— Dar ne-a rugat să-l trezim imediat ce ea își revine.

Kevin a ridicat din umeri și a pornit spre telefonul din dreptul patului. Am ațipit în răstimpul cât a vorbit la telefon, după care l-am auzit șușotind cu Kenya. Îi povestea despre câinii lui de vânătoare. Kenya asculta plictisită, din câte bănuiam.

Când a intrat Andy, am perceput imediat structura minții sale și i-am înțeles gândurile. Prezența sa impunătoare a făcut să se restabilească imediat liniștea în dreptul patului meu. Am deschis ochii exact când s-a aplecat să mă privească și, apoi, ne-am holbat îndelung unul la celălalt, răstimp în care am auzit pașii în cadență ale celor doi care se îndreptau spre hol.

— A supraviețuit, mi s-a adresat brusc Andy. Și tot continuă să vorbească.

Am mișcat capul foarte încet și am sperat să-și dea seama că, prin acest gest, voiam să-i arăt că-l ascultam.

— Spune că totul a început din momentul în care sora lui a început să se vadă cu un vampir. Cindy pierduse atât de mult sânge, încât Rene era convins că se va transforma și ea în vampir, dacă n-o oprea el. Într-una din seri i-a dat un ultimatum, dar Cindy i-a răspuns cu fermitate că nu va

renunța la iubitul ei. În timp ce discutau, ea se pregătea să plece la lucru, drept pentru care a dat să-și pună șorțul, dar, la un moment dat, Rene i l-a smuls și a sugrumat-o cu bretelele, după care a trecut la... alte lucruri.

Andy arăta ușor scârbit.

— Da, știu, am șoptit.

— După cum văd eu, a continuat Andy, Rene s-a autoconvins că fetele aflate în situația surorii lui merită să moară, iar el este pe deplin îndreptățit să le curme existența. De fapt, crimele de-aici seamănă foarte bine cu două cazuri de omucidere nerezolvate din Shreveport, pe care sperăm ca el să le recunoască pe parcurs, dacă rămâne în viață.

Simțeam cum mi se crispează buzele, din pricina groazei pe care-o simțeam în legătură cu acele sărmene femei.

— Poți să-mi povestești cum s-au întâmplat lucrurile în cazul tău? m-a întrebat în șoaptă Andy. Nu te grăbi, vorbește încet, rar. Ai gâtul plin de contuzii.

Era o informație complet de prisos, fiindcă îmi dădusem și eu seama de lucrul ăsta. După ce Andy mi-a cerut voie să înregistreze declarația mea pe un mic reportofon, i-am făcut semn că nu mă deranja acest lucru, așa că a pornit aparatul și l-a așezat pe pernă, aproape de gura mea, iar eu i-am povestit în șoaptă ce pățisem cu o seară înainte, fără să omit nimic.

— Domnul Compton este în continuare plecat din oraș? m-a întrebat el, după ce-am încheiat.

— În New Orleans, am murmurat cu greu.

— Acum, știm că pușca îți aparține. O vom căuta în casa lui Rene. Va fi o probă care-i va demonstra și mai mult vinovăția.

În acel moment în cameră a intrat o femeie în alb, strălucitoare, care m-a privit și i-a spus lui Andy că trebuie să revină altă dată.

Atingându-mi stângaci dosul palmei, Andy mi-a mulțumit dând din cap și a plecat, dar nu înainte să-i arunce doctoriței, peste umăr, o privire admirativă. Era într-adevăr demnă de admirație, însă femeia purta verighetă. Ceea ce însemna că Andy se trezise prea târziu.

În schimb, ei i se păruse a fi un bărbat prea serios și încordat.

N-aș fi vrut să-i aflu părerea, însă nu aveam suficientă forță să țin la distanță gândurile celor din jurul meu.

— Domnișoară Stackhouse, cum vă simțiți? m-a întrebat tânăra, un pic cam tare.

Era brunetă și slăbuță, cu ochi mari, căprui și gură senzuală.

— Ca naiba! am îngăimat.

— Îmi închipui, a răspuns ea, dând înțelegător de câteva ori din cap și privind-mă atentă.

Nu credeam că putea să-și închipuie. Eram gata să pun pariu că nu fusese niciodată stâlcită din bătaie de un criminal în serie, într-un cimitir.

— Am înțeles că v-ați pierdut bunica, nu? m-a întrebat ea, compătimitoare.

Am mișcat aproape imperceptibil din cap.

— Soțul meu a murit acum șase luni, a continuat ea. Știu bine ce înseamnă suferința.

Uneori e foarte greu să facem față necazurilor, nu-i așa?

Ei, ca să vezi! Citise întrebarea pe chipul meu.

— A avut cancer, m-a lămurit ea.

Am încercat să-i transmit condoleanțe fără să-mi mișc vreun mușchi, ceea ce mi-a fost aproape imposibil.

— Ei bine, a continuat ea, ridicându-se și recăpătându-și brusc atitudinea energică, domnișoară Stackhouse, veți supraviețui. Aveți o claviculă fracturată, nasul rupt și două coaste fisurate.

Dumnezeule! Nici nu era de mirare că mă simțeam îngrozitor.

— Aveți contuzii serioase pe față și pe gât. Desigur, v-ați dat seama de acest lucru după durerile pe care le aveți la nivelul gâtului.

Încercam să-mi închipui în ce hal arăt. Bine că nu aveam la îndemână o oglindă.

— De asemenea, aveți o mulțime de zgârieturi și mici tăieturi pe picioare și brațe, dar abdomenul și gambele v-au rămas intacte!

Ha-ha-ha! Foarte amuzant.

— V-am prescris câteva calmante, așa că, dacă vă simțiți rău, o puteți chema pe infirmieră să vi le dea.

Un vizitator și-a strecurat capul pe ușa întredeschisă, moment în care doctorița, blocându-mi vederea, s-a întors și-a întrebat:

— Pot să v-ajut cu ceva?

— Asta-i camera lui Sookie?

— Da. Tocmai am terminat controlul medical.

Intrați.

Doctorița, pe nume Sonntag, după cum scria pe ecusonul pe care-l purta în piept, mi-a cerut din priviri permisiunea.

— E-n regulă, am murmurat.

JB du Rone s-a apropiat agale de patul meu, arătând la fel de încântător ca un personaj de pe coperta unui roman de dragoste. În lumina fluorescentă din cameră, părul șaten-închis și ochii căprui îi străluceau ispititor, în vreme ce tricoul fără mâneci îi evidenția robustețea trupului ce părea sculptat în piatră. În timp ce dr. Sonntag îl sorbea din ochi, JB s-a oprit și m-a privit, rămânând în picioare, lângă pat.

— Bună, Sookie, cum te simți? m-a întrebat el, atingându-mi gingaș obrazul cu degetul și sărutându-mă pe frunte.

— Mersi, am îngânat. O să fiu bine. Dânsa e doctorița mea.

JB și-a întors ochii mari spre tânăra doctoriță. Aceasta, apropiindu-se rapid pentru a face cunoștință cu el, era cât pe ce să se împiedice.

— Doctorițele nu erau atât de drăguțe pe vremea când mi-am făcut eu vaccinurile, i-a spus JB simplu și deschis.

— N-ați mai fost la doctor din copilărie? a întrebat mirată dr. Sonntag.

— Da, fiindcă nu m-am îmbolnăvit niciodată, i-a zâmbit el galeș. Sunt zdravăn ca un taur.

Cu un creier cât o nucă. Dar, probabil, avea dr. Sonntag minte cât pentru amândoi.

Doctorița nu a mai găsit nici un motiv pentru

care să zăbovească, dar, înainte de a ieși, a aruncat o privire visătoare peste umăr.

JB s-a aplecat spre mine și m-a întrebat cu naivitate:

— Sookie, vrei să-ți aduc ceva? Grisine, biscuiți?

Mi-au dat lacrimile numai când m-am gândit cum ar fi fost să ronțai grisine.

— Nu, mulțumesc, am răspuns cu greu. Doctorița-i văduvă.

Cu JB puteam să schimb subiectul fără să-mi fie teamă că el se va întreba de ce o făceam.

— Uau! a făcut el impresiionat. E deșteaptă și e singură.

Am ridicat din sprâncene, foarte sugestiv.

— Crezi că ar trebui s-o invit în oraș? m-a întrebat el gânditor, atât cât îi stătea în putință. Da, ar putea fi o idee bună, mi-a zâmbit. Asta numai dacă nu vrei să fii tu prietena mea, Sookie. Pentru mine, tu rămâi cea mai importantă fată. E de-ajuns să-mi dai un semn și voi alerga la tine într-un suflet.

Ce băiat dulce! Nu credeam o clipă în devotamentul lui JB, dar eram convinsă că știa cum să le facă pe femei să se simtă bine, chiar dacă vreuna dintre acestea ar fi avut despre ea însăși o părere la fel de jalnică precum aveam și eu despre mine. Începusem să mă simt destul de rău și mă întrebam unde sunt calmantele pe care mi le promisese doctorița.

— Au început durerile, a observat el. O s-o trimit imediat pe soră la tine.

Ah, minunat! Fiindcă încercarea mea de a

întinde brațul până la micul buton de urgență mi se părea tot mai anevoioasă, chiar imposibilă.

Înainte de a pleca, m-a sărutat din nou, zicându-mi:

— Sookie, o s-o caut și pe doctoriță. Cred c-ar trebui să-i pun mai multe întrebări despre însănătoșirea ta.

După ce infirmiera a introdus o soluție în perfuzie, iar eu am așteptat cu sufletul la gură să-mi treacă durerea, ușa camerei s-a deschis din nou.

Fratele meu a intrat și s-a postat lângă pat, de unde m-a privit minute în șir, pentru ca în cele din urmă să-mi spună apăsător:

— Am discutat puțin cu doctorița ta, înainte de a pleca spre sala de mese cu JB, și mi-a zis tot ce este în neregulă cu tine.

Jason s-a îndepărtat, a dat o tură prin cameră, a revenit lângă pat și s-a holbat la mine:

— Arăți ca naiba.

— Mersi, am șoptit.

— Ah, da, uitasem de problemele cu gâtul.

Ar fi vrut să mă atingă pe umăr, dar s-a răzgândit o clipă mai târziu.

— Sookie, îți mulțumesc pentru tot, însă vreau totodată să știi că nu-mi place deloc faptul că a trebuit să-mi iei apărarea și să lupți tu în locul meu, atunci când a fost nevoie de acest lucru.

Dacă aș fi putut, i-aș fi tras una după ceafă. Îi luasem apărarea pe naiba!

— Surioară, îți rămân dator. Cât am fost de prost să cred că Rene îmi era un prieten adevărat!

Se simțea trădat. Asta era chiar culmea!

Pentru ca spectacolul să fie complet, în acel moment a intrat și Arlene.

Arăta îngrozitor: își alesese hainele la întâmplare, nu se fardase, iar părul roșcat îi era încâlcit și răvășit. Niciodată nu o văzusem fără machiajul ei strident și fără coafura ei obișnuită.

S-a apropiat și mi-a aruncat o privire cruntă. De-abia așteptam să vină ziua în care aveam să pot să mă ridic din pat. Dar chipul i s-a împlânzit imediat ce a văzut cum arătam.

— Am fost furioasă rău de tot pe tine. Nu mi-a venit să cred una ca asta. Dar, când văd ce-a fost în stare să-ți faci... Vai, Sookie, mă vei ierta vreodată?

Dumnezeule, aș fi vrut să iasă imediat din cameră. Am încercat să-i transmit acest lucru lui Jason și, pentru prima dată, chiar am reușit, fiindcă el a luat-o de umeri și a condus-o afară, înainte de a ajunge la ușă, Arlene a izbucnit în plâns și, printre suspine, a continuat să-și ceară iertare:

— N-am știut... Pur și simplu n-am avut habar!

— Cine naiba crezi c-a știut? i-a zise Jason, cu voce gravă.

După ce m-am străduit să înghit o gelatină verzuie, am ațipit.

Aventura cea mai captivantă a după-amiezii a reprezentat-o drumul până la baie, pe care, mai mult sau mai puțin, l-am parcurs singură. Am stat acolo cam zece minute. De-abia așteptam să ajung înapoi în pat. M-am privit în oglinjoara din compartimentul mesei portabile și nu mi-a plăcut

deloc ce-am văzut.

Începusem să fac febră, suficient cât să mă ia cu frisoane și să mă doară tot trupul; chipul îmi era gri-vinețiu, iar nasul părea că-și dublase volumul. Ochiul drept mi se umflase, așa încât nu prea mai puteam să-l deschid. Am tresărit și până și această mișcare mi-a provocat durere. Iar picioarele... of, la naiba, nu mai voiam să știu ce e cu ele. Zăceam pe spate și-mi doream să treacă ziua cât mai repede. Era posibil ca peste câteva zile să mă simt excelent și să mă întorc la lucru.

Atenția mi-a fost brusc distrasă de o bătaie în ușă. Fir-ar să fie, trebuia să mai am parte de încă un vizitator! De această dată era o persoană pe care nu o cunoșteam, mai bine spus, o doamnă în vârstă, cu părul vopsit în albastru și purtând un halat galben, așa cum li se cerea tuturor voluntarelor ce lucrau pentru Organizația Doamnelor Caritabile. Bătrâna a intrat ducând o măsuță portabilă, pe care transporta mai multe vase roșii, pline cu flori, pentru pacienții din aripa în care eram spitalizată.

— Am venit cu o mulțime de urări de bine! mi s-a adresat voioasă femeia.

I-am zâmbit, dar probabil că surâsul meu era înspăimântător, fiindcă, pentru o clipă, buna dispoziție i-a dispărut de pe chip.

— Åsta-i pentru tine, scumpa mea, a continuat ea, ridicând un ghiveci împodobit cu fundă roșie. Iar aici este și un bilețel. Ia te uită, mai sunt și alte flori..., mi-a zis, arătându-mi un aranjament floral format din garoafe, boboci de trandafir roz și

floarea-miresei, după care mi-a arătat spre alt bilețel. Să știi că ești cu adevărat prețuită! Uite că mai ai o mică atenție!

Al treilea buchet de flori avea în mijloc o plantă cu o inflorescență roșie, bizară, cum nu mai văzusem niciodată. M-am uitat cu îndoială spre buchet, în timp ce doamna de la organizația caritabilă mi-l arăta de-aproape. După aceea, l-a lăsat lângă mine, cu bilețelul prins în celofan.

Imediat ce-a ieșit zâmbitoare din cameră, am început să citesc toate urările, observând cu ironie că-mi era mult mai ușor să mă mișc, odată ce-mi recăpătam buna dispoziție.

Ghiveciul era de la Sam și de la toți „colegii din barul Merlotte's”, după cum scrisese Sam pe bilețel. Am mângâiat încet frunzele catifelate și m-am întrebat în ce loc să așez ghiveciul, odată ajunsă acasă. Aranjamentul floral era din partea lui Sid Matt Lancaster și Elva Deene Lancaster, iar buchetul cu floarea aceea ciudată, roșie, care arăta chiar vulgar, pentru că semăna puțin cu părțile intime ale unei doamne, era de departe cel mai interesant cadou dintre toate. Când am deschis, destul de curioasă, bilețelul, acesta nu purta decât o semnătură: Eric.

A fost picătura care a umplut paharul. Cum naiba aflase el că eram în spital? De ce nu-mi dădea Bill nici un semn de viață?

După ce la cină am mâncat un fel de cremă gelatinoasă roșie, destul de gustoasă, m-am uitat vreo două ore la televizor, fiindcă nu aveam nimic de citit, deși ochii ar fi putut să mă ajute cât de cât

În acest sens. Vânățăile și contuziile se înnegreau cu fiecare oră și mă simțeam complet extenuată, în pofida faptului că nu mersesem decât o singură dată la baie și de două ori prin rezerva mea. Am stins televizorul și m-am întors pe-o parte. După ce-am adormit, durerea din organism s-a strecurat în vise și le-a transformat într-o serie de coșmaruri în care mă vedeam alergând speriată prin cimitir, temându-mă pentru viața mea, prăbușindu-mă de pe pietrele funerare direct în mormintele deschise, unde mă întâlneam cu toți cei pe care-i cunoșteam: părinții, bunica, Maudette Pickens, Dawn Green și chiar cu un prieten din copilărie, care murise într-un accident de vânătoare. Începusem să caut un mormânt special, unde știam că, odată ce-l găseam, aveam să fiu în siguranță, iar toți cei care mă hăituiau urmau să se întoarcă în mormintele lor și să mă lase în pace. Tot alergam de la un mormânt la altul, atingând fiecare piatră funerară în parte și sperând să fie cea pe care o căutam. Am gemut neputincioasă.

— Iubito, de-acum ești în siguranță, s-a auzit o voce cunoscută.

— Bill, am mormăit, întorcându-mă să ating o piatră funerară pe care o omisesem și pe care pipăiam cu degetele cuvintele „William Erasmus Compton”.

Am deschis brusc ochii, simțindu-mă de parcă mi-ar fi aruncat cineva o cană cu apă rece în față, și am inspirat adânc, dorind parcă să strig, dar gâtul mi-a zvâcnit spasmodic și surplusul de aer m-a înecat. M-a apucat un acces de tuse atât de

dureroasă, încât m-am trezit de-a binelea; am simțit în acel moment strecurându-mi-se pe sub obraz o palmă ale cărei degete reci îmi mai domoleau fierbințeala pielii. M-am străduit să nu gem, dar tot am scos un mic scâncet.

— Întoarce-te spre lumină, draga mea, mi-a zis Bill, pe un ton foarte liniștit.

Adormisem cu spatele la becul pe care infirmiera îl lăsase aprins în cameră, respectiv cel din toaletă. M-am întors ascultătoare și l-am privit pe vampirul meu.

Bill era foarte nervos.

— O să-l omor, a șuiert el cu atâta duritate și convingere, încât m-am înfiorat.

În cameră, atmosfera era atât de tensionată, încât sistemul meu nervos mă determina să cer calmante.

— Bună, Bill, am șoptit. Și eu mă bucur să te văd. Pe unde ai tot umblat? Mersi că mi-ai răspuns la mesaje.

Răspunsul meu i-a tăiat tot elanul. Bill a clipit și l-am simțit străduindu-se să se calmeze.

— Sookie, nu te-am sunat, pentru că am vrut să-ți povestesc față-n față tot ce s-a întâmplat.

Nu puteam să-i citesc expresia de pe chip. Dar, dacă l-aș fi fotografiat în acel moment, probabil că l-aș fi surprins extrem de mândru de sine.

Se uita la mine și căuta o zonă în care nu aveau nici o rană.

— Aici nu mă doare, i-am comunicat pe un ton amabil, întinzând încet mâna spre el; a sărutat-o, zăbovind atât cât să-mi provoace furnicături în tot

corpul.

Nici nu cred c-aș fi putut simți mai mult de-atât.

— Spune-mi ce ți s-a întâmplat, mi-a cerut el, pe un ton poruncitor.

— Atunci stai jos, nu pot vorbi decât în șoaptă. Mă doare tare gâtul.

Și-a tras un scaun aproape de mine, a coborât grilajul patului și și-a sprijinit bărbia în palme, apropiindu-și chipul la zece centimetri de mine.

— Ai nasul rupt, a observat el.

Mi-am dat ochii peste cap:

— Mă bucur c-ai remarcat, am șoptit. O să-i transmit și doctoriței.

A încruntat ușor din sprâncene:

— Nu mai încerca să mă duci cu vorba.

— Bine. În afară de nas, mai am două coaste rupte și o claviculă fracturată.

Însă Bill, dorind să mă examineze în întregime, m-a dezvelit, amplificându-mi astfel chinurile și umilința. Eram îmbrăcată într-o cămașă oribilă și deprimantă, nu făcusem baie, chipul meu arăta ca un curcubeu și părul îmi era răvășit.

— Trebuie să te iau acasă, a hotărât domnul doctor Vampir, după ce m-a palpat și mi-a examinat fiecare tăietură și julitură de pe corp.

I-am făcut un semn cu mâna să se așeze.

— Nu, i-am zis istovită, arătându-i spre punga de perfuzie, către care s-a uitat suspicios, deși trebuie să fi știut foarte bine ce era acel lucru.

— O pot da jos, mi-a răspuns.

Am negat cu vehemență din cap.

— Nu vrei să am grijă de tine?

Am pufnit exasperată, cutremurându-mă de durere; i-am făcut semn că nu mai pot vorbi și vreau să-i răspund în scris. Bill a căutat prin sertare și a găsit un carnetel, după care, neașteptându-mă la acest lucru, a scos din buzunar un pix. Am scris: „Mâine îmi vor da drumul din spital, dacă nu mai fac febră.”

— Și cine o să te ducă acasă? m-a întrebat el stând în picioare și privindu-mă aspru și dezaprobator, asemenea unui profesor care se arată dezamăgit de indolența celui mai bun elev al său.

„Le voi cere să-l sune pe Jason sau pe Charlsie Tooten”, i-am scris, gândindu-mă că aș fi mâzgălit automat numele lui Arlene, dacă situația ar fi fost alta.

— O să vin la tine imediat după amurg, mi-a răspuns Bill.

I-am privit chipul palid și albul imaculat al ochilor ce străluceau în semiobscuritatea camerei.

— O să te vindec eu, a adăugat el. Lasă-mă să-ți dau puțin sânge.

Mi-am amintit imediat că mi se decolorase ușor părul și devenisem de două ori mai puternică decât eram, dar am negat totuși din cap.

— De ce nu vrei? a insistat el, ca și cum ne-am fi aflat în ipostaza de a-mi oferi un pahar cu apă, pentru a-mi potoli setea, iar eu îl refuzam.

Gândindu-mă că se putea simți jignit, l-am luat de mână și am apropiat-o de buze, după care i-am sărutat gingaș palma și am ținut-o pe obrazul mai

puțin rănit.

„Nu numai eu, dar și ceilalți au observat că începeam să mă schimb”, i-am scris câteva clipe mai târziu.

Și-a lăsat capul în piept și m-a privit trist.

„Știi ce s-a întâmplat?”, i-am scris.

— Bubba mi-a povestit câte ceva, mi-a răspuns ușor înfiorat când a menționat numele vampirului nătâng. Sam mi-a relatat restul, după care m-am dus la poliție și am citit rapoartele făcute în urma investigațiilor.

„Andy ți le-a pus la dispoziție?”, am mâzgălit iute pe hârtie.

— Nu știe nimeni c-am fost acolo, mi-a răspuns nepăsător.

Încercând să-mi închipui cum reușise să facă acest lucru, am simțit brusc un fior pe șira spinării și l-am privit dezaprobatore.

„Spune-mi ce-ai rezolvat în New Orleans”, am scris apoi, simțind că mă ia somnul.

— Va trebui să-ți dezvălui câteva lucruri despre noi, mi-a răspuns șovăielnic.

— Oooo, secrete vampirești! am izbutit să rostesc.

De această dată, i-a venit și lui rândul să mă privească dezaprobatore.

— Și noi avem o structură socială, a continuat el, și m-am gândit că aceasta ar putea fi soluția care să ne protejeze de Eric.

Involuntar, ochii mi s-au îndreptat spre buchetul cu floarea roșie.

— Știam că dacă aș fi și eu demnitar, așa cum

este Eric, i-ar fi mult mai greu să se amestece în viața mea particulară.

M-am arătat – ori cel puțin am încercat să mă arăt – plină de speranță.

— Așa că m-am înscris la alegerile regionale, am candidat pentru un post și, chiar dacă nu mă interesase niciodată politica, cu un lobby susținut, am reușit să fiu ales!

Era absolut uimitor. Să fi ajuns Bill reprezentant unional? De asemenea, n-am putut să nu mă întreb ce-o fi însemnând lobby-ul susținut despre care vorbise. Să-i fi omorât Bill pe toți contracandidații lui? Să-i fi mituit pe votanți cu câte o sticlă de sânge A-pozitiv?

„Și ce sarcini ți s-au dat?”, am scris încet, imaginându-mi-l pe Bill participând la tot felul de ședințe politice.

Am încercat să mă arăt mândră de el, ceea ce părea să și aștepte de la mine.

— Sunt inspector la Districtul 5, mi-a răspuns el. O să-ți explic mai multe acasă. Nu vreau să te obosesc.

Am încuviințat din cap, surâzându-i fericită și sperând să nu-i vină ideea să mă întrebe cine-mi trimisese florile, gândindu-mă totodată dacă ar fi trebuit să-i trimit lui Eric un bilet de mulțumire. M-a mirat faptul că începusem să deviez, dar probabil că era efectul produs de sedative.

I-am făcut semn să se apropie. Bill și-a așezat obrazul pe pernă, lângă al meu.

— Să nu-l omori pe Rene, am șoptit.

Chipul său devenea tot mai rece.

— E posibil să moară de mâna mea, pentru că este internat la terapie intensivă. Dar, chiar dacă supraviețuiește, au fost suficiente crime și ar fi mai înțelept să lăsăm justiția să-l pedepsească. Nu vreau să ajungi și tu ținta unei vânători de vrăjitoare. Vreau să trăim în liniște.

Îmi era foarte greu să mai continui, așa că i-am luat mâna între palme și am apropiat-o de obrazul care mă durea mai puțin. Deodată, dorul profund pe care-l trăisem pentru Bill s-a materializat într-un nod ce-mi paraliza pieptul și mă forța să întind imediat mâinile. Bill s-a așezat încet pe marginea patului și s-a aplecat deasupra mea; și-a strecurat foarte lin brațele sub mine și m-a ridicat spre el, milimetru cu milimetru, pentru a-mi lăsa răgazul să-i spun dacă îmi provoacă sau nu dureri.

— Nu-l voi ucide, mi-a zis Bill la ureche.

— Iubitule, am șoptit aproape imperceptibil, știind că datorită auzului său fin putea să perceapă chiar și cele mai slabe sunete. Mi-a fost foarte dor de tine.

Suspinând, m-a strâns ușor în brațe și a început să mă mângâie tandru pe spate.

— Mă întreb cât de repede te vei putea vindeca fără ajutorul meu.

— Ah, voi încerca să grăbesc procesul, am murmurat. Pun pariu că o voi surprinde pe doctoriță.

Un collie, lipăind grăbit pe coridor, s-a oprit în dreptul ușii deschise și s-a uitat în cameră, a lătrat scurt și a pornit mai departe. Mirat, Bill s-a întors și a aruncat o privire pe hol. Ah, desigur, era o

noapte cu lună plină. Vedeam clar astrul pe fereastră, dar mai vedeam și altceva: o figură albă apărută în beznă, plutind între mine și lună. Era un chip frumos, cu părul lung, auriu. Vampirul Eric mi-a zâmbit, după care a dispărut treptat din câmpul meu vizual, zburând cu adevărat.

— În curând vom reveni la normal, mi-a zis Bill, așezându-mă cu gingășie pe pat și ducându-se apoi să stingă lumina din baie. Silueta lui strălucea în întuneric.

— Exact, am șoptit. Vom reveni la normal.